JACK CARR Lista condamnaţilor CRIME SCENE PRESS

„Uluitor! E atât de convingător, de tensionat, de bine scris – rareori citeşti un roman de debut atât de bun!"
Brad Thor

virtual-project.eu

virtual project

JACK CARR

Lista condamnaţilor

Roman adaptat de ***Amazon Prime***
într-un serial de succes

CRIME SCENE PRESS

JACK CARR

LISTA CONDAMNAȚILOR

Titlul original: *THE TERMINAL LIST* (2018)

Traducere din engleză şi note de:
ROXANA BRÎNCEANU

CRIME SCENE PRESS

2022

Pentru Soldații, Marinarii, Aviatorii
și Pușcașii Marini
care nu s-au mai întors,
și pentru copiii noștri, care nu sunt încă
suficient de mari să citească romanul de față.

PREFAȚĂ

Acesta este un roman despre răzbunare.

Lista condamnaților analizează ce se poate întâmpla atunci când un prădător de top, un luptător expert în meseria lui, este aruncat într-o situație din care nu există ieșire. Este un roman despre ceea ce se poate întâmpla când normele sociale, legile, regulile, morala și etica cedează în fața unui om extrem de capabil, călit în război și pus pe răzbunare; un om care este, din toate punctele de vedere, deja mort.

Acest roman nu ar fi existat fără eforturile bunului meu prieten și partener în ale scrisului, Keith Wood. Cu toate că numele lui nu apare pe copertă, această carte îi aparține lui în aceeași măsură lui cât și mie. Am căzut de acord la un SHOT Show[{1}] în Vegas, hotărând să ne împlinim vechiul vis de a scrie un roman. Acesta este rezultatul.

Datorită naturii sensibile a autorizațiilor de securitate pe care le-am deținut pe timpul cât serveam în armată în Navy SEAL, mi se cere să prezint Departamentului Apărării orice material scris în intenția de a fi prezentat public, inclusiv lucrările de ficțiune. Pentru a-mi îndeplini această obligație legală, acest manuscris a fost prezentat la Biroul de Prepublicare și Revizuire a Securității din cadrul Departamentului, primind aprobarea acestui birou. Pe parcursul scrierii am avut mare grijă ca nicio tactică, tehnică sau procedură să nu fie compromisă. Ultimul lucru pe care l-aș vrea ar fi să ofer inamicului ceva care să-i aducă un avantaj pe câmpul de luptă. Procedura revizuirii guvernamentale există pentru un motiv, și având onoarea de a apăra în război această măreață națiune sunt încă obligat datorită fostelor mele autorizații să-mi supun scrierile reviziei. Redactările guvernului sunt incluse conform amendamentelor și cenzurate în cadrul romanului.

Deși este o operă de ficțiune, fiecare scenă se trage din sentimentele pe care le-am încercat în timpul unor evenimente reale pe parcursul a peste douăzeci de ani de carieră militară. Aceste

sentimente, împreună cu participarea la lupte, adaugă autenticitate romanului și sperăm să vă aducă o experiență tulburătoare.

Cu toate că timpul petrecut la SEAL a influențat categoric alegerea protagonistului, nu eu sunt James Reece. El este mai priceput, mai isteț și mai inteligent decât aș putea eu spera să fiu. Deși nu sunt James Reece, îl înțeleg. Are experiența, pregătirea, capacitatea și motivația să facă dreptate în condițiile lui.

Este, de asemenea, o carte despre control. Consolidarea puterii la nivel federal sub aparența siguranței publice este un trend național de care trebuie să ne ferim cu orice preț. Această eroziune a unor drepturi, oricât de mică, reprezintă moartea lentă a libertății. Am ajuns într-un punct în care puterea guvernului federal este atât de mare încât în esență ei pot lua în vizor pe oricine doresc. Recentele afirmații cum că agențiile guvernamentale și-ar putea pune sub urmărire oponenții politici ar trebui să-i alarmeze pe toți americanii, indiferent de afilierea politică. Revizuirea Constituției de către politicieni oportuniști și judecători nealeși ale căror programe reinterpretează Legea Drepturilor astfel încât să îndepărteze puterea de cetățeni și să o consolideze la nivel federal amenință înseși principiile de bază ale Republicii. Ca popor liber, păstrarea puterii federale sub control este ceva ce ar trebui să ne preocupe pe toți. Valoarea fundamentală a libertății este ceea ce ne diferențiază de restul lumii. Noi suntem cetățeni, nu supuși, și trebuie să fim mereu vigilenți pentru a rămâne astfel.

Jack Carr
6 august 2017

PROLOG

Nu era nevoie să fii un geniu al tacticii ca să alegi locul. Oamenii sunt creaturi cu tabieturi, iar unii sunt mai religioşi în această privinţă decât alţii. Contabilii, se pare, sunt practic monastici în rutinele lor. În fiecare an, de la 1 iunie până la 1 noiembrie, Marcus Boykin locuia în casa lui de la munte din Star Valley Ranch, Wyoming. Star Valley, Valea Stelelor, suna mult mai atrăgător pentru cumpărătorii de proprietăţi de pe coastele de est şi de vest decât fostul său nume, Starvation Valley, Valea Foametei. Era o enclavă de străini bogaţi în ruralul vestic al Wyomingu-lui, înfiptă în coasta muntelui ca un deget perfect manichiurat al civilizaţiei, plină de case de milioane de dolari într-o parte a lumii populate de fermieri şi cowboy.

În fiecare luni, miercuri şi vineri, Boykin se trezea devreme şi urca în SUV-ul său argintiu Mercedes G550, parcurgând cei optzeci de kilometri până la aproximativ-metropola Jackson. Cu o populaţie pe timpul verii formată din bancheri şi manageri de fonduri de investiţii care ar putea rivaliza cu cea din Hamptons, era singurul loc cale de ore bune unde se putea mânca o masă de bună calitate însoţită de o sticlă de vin de opt sute de dolari. În Jackson putea să soarbă un latte şi să citească *Wall Street Journal* în compania celorlalţi rezidenţi estivali din New York, Greenwich, Boston şi Los Angeles. Trei zile pe săptămână putea fi în contact personal cu oameni reali în loc să aştepte nerăbdător ca prietenii să-i comenteze postările pe Facebook. Cinele la Rendez-vous Bistro erau mult mai gustoase şi conversaţia mai stimulantă decât obişnuitele lui mese singuratice pe terasă, indiferent cât de spectaculos ar fi fost peisajul.

Autostrada US 89 trece de la nord la sud prin valea prăpăstioasă care încalecă graniţa dintre Wyoming şi Idaho. Păşunile irigate de lângă şosea se întind la umbra vârfurilor abrupte din est, înalte de trei mii de metri, şi a dealurilor mai blânde din vest. Chiar la nord de micul oraş Alpine, drumul spre Jackson coteşte spre est de-a lungul râului

Snake și șerpuiește printre munți prin Rezervația Națională Bridger-Teton. În acest punct, linia zimțată a crestelor Teton urmează îndeaproape marginea drumului, ca niște impunătoare vase de croazieră ancorate lângă un debarcader de asfalt. La trei metri de șoseaua bine întreținută se află un teren la fel de accidentat ca aproape oriunde în Statele continentale, cămin al cerbilor și elanilor uriași vânați pentru trofee, ca și al multor urși negri și ocazional a câte unui elan canadian. Fiindcă în toată viața lui nu pusese mâna pe o armă și nici nu vânase, lui Boykin nu i-ar fi trecut prin minte că 15 septembrie, deschiderea sezonului la căprioare în regiunea G din Wyoming, cădea în acel an într-o luni.

★

James Reece urcase în după-amiaza precedentă pe un traseu pe partea opusă a muntelui față de autostradă. În linie dreaptă poteca începea aproape de drum, dar cu un vehicul ajungeai la ea după mai mulți kilometri. Peisajele de pe marginea șoselei semănau cu cele din îndepărtatul parc atât de mult pe cât riscau să se aventureze majoritatea rezidenților sezonieri ca Boykin. Cu toate că de la camioneta lui era un drum de doar câteva ore, Reece ar fi putut la fel de bine să vină dintr-o altă lume. Purta un rucsac ușor cu un toc din material sintetic pentru pușcă atașat pe lateral, echipament digital performant de camuflaj pentru vânătoare, de la Sitka și bocancii Salomon pe care îi uzase în nenumărate misiuni prin toată lumea. Să se plimbe prin pădurile din Wyoming în echipamentul tradițional de camuflaj „ghille” al unui lunetist și cu o pușcă grea ar fi ieșit în evidență la fel ca un bărbat colindând munții în frac, dar îmbrăcat ca vânător era invizibil ca un tip în sacou albastru pe un aeroport. Pontul anonim despre niște braconieri la elan chiar la sud de Jackson, la care apelase, probabil ar fi dat de lucru tuturor polițiștilor din departamentul de vânătoare din zonă, dar în puțin probabilul caz că ar fi dat peste vreo autoritate, licența de vânătoare și permisul pentru căprioare din buzunar l-ar fi desemnat drept un vânător oarecare căutând cerbi în cea mai aglomerată zi a anului.

Ar fi putut urca noaptea cu o lanternă pe cap sau cu dispozitivul lui pentru vedere nocturnă, dar voia să ajungă la destinație înainte de lăsarea întunericului. N-avea rost să-și sucească vreo gleznă sau mai rău pe terenul acela accidentat, iar el era nerăbdător să înceapă. Studiase de sute de ori topografia pe hărți și imagini din satelit, dar tot

făcuse drumul în urmă cu două zile ca să se asigure că arată la fel şi pe teren şi din aer.

Zona era sălbatică şi la altitudine. Nu conta cât de în formă eşti la nivelul mării, 2500 de metri sunt totuşi 2500 de metri. Se oprea să-şi recapete răsuflarea şi să ia câte o înghiţitură de apă din tubul flexibil prins pe cureaua de pe umăr. Îl dureau picioarele şi plămânii lui cereau oxigen. Primul strat de haine era îmbibat de transpiraţie în ciuda temperaturii în jur de zece grade, aşa că se descheie la haină ca să lase să scape o parte din căldura corporală. Nu se grăbea, dar se mişca hotărât. Categoric nu era pentru prima dată când urca un munte către o ţintă.

Punctul lui de observaţie era aşa cum îl lăsase, o crăpătură mică în formă de U erodată în coasta muntelui, care putea fi accesată numai din faţă. Erau puţine şanse ca un vânător sau un paznic de vânătoare să-i cadă în spate când era el în poziţie, iar din faţă putea vedea bine pe oricine se apropia cu mult înainte să ajungă la ascunzişul lui. Locul se afla deasupra unui punct de pe autostradă situat între două coline abrupte ca o şa. Poziţia lui era în apropierea vârfului celui de-al doilea deal pe sensul de mers spre Jackson.

Ca o peşteră fără acoperiş, ascunzişul îl ferea de ochii cercetători ai vânătorilor în căutare de căprioare în după-amiaza de dinaintea deschiderii sezonului şi îl adăpostea de vânt când temperatura scădea sub zero grade peste noapte. Îşi scoase puşca din toc şi o aşeză jos imediat lângă intrarea în deschizătură, astfel ca gura ţevii să nu fie vizibilă de jos. Puşca era o Echols Legend, făurită de un maestru din Utah ale cărui arme confecţionate manual se vindeau pentru salariul lui în Marină pe câteva luni. Era un dar de la tatăl său după prima sa misiune post 11 Septembrie şi una dintre cele mai preţuite posesiuni ale sale. Plănuise să vâneze mai mult după ce se pensiona şi intra în sectorul privat. Puşca avea cartuşe .300 Winchester Magnum şi, deşi cântărea mult mai puţin decât puştile cu lunetă pe care le folosise peste hotare, era mai precisă. În locul vizorului tradiţional pentru vânătoare, el îi instalase un Nightforce NXS 2.5–10x32 mm, acelaşi tip pe care îl utilizase la muncă. Rucsacul sprijinea ulucul puştii şi un săculeţ cu boabe de fasole fixa patul. Stând întins pe burtă, cu partea din faţă şi din spate a puştii sprijinite, putea să ţină puşca la fel de sigur ca pe orice suport. În timp ce maşini şi camionete urcau dealul la vest de el, ochea poziţia şoferului prin parbriz astfel încât să aibă o

temporizare corectă. Turiştii şi localnicii care parcurgeau drumul de munte în acea după-amiază de toamnă habar n-aveau că se aflau în bătaia puştii unuia dintre cei mai letali luptători ai ţării.

Satisfăcut că poziţia lui era excelentă şi că avea un unghi bun asupra ţintei, se retrase în spatele culcuşului său montan şi aprinse maşina de gătit portabilă ca să încălzească apă pentru cina congelată. Când soarele căzu sub orizont şi temperatura se apropia de zero, se strecură în sacul de dormit. Se gândi la fetiţa lui, toată numai bucle blonde, cu lacrimi umplându-i curajoşii ochi albaştri când îşi privise tatăl plecând în ultima sa misiune. Încă şase luni şi se va întoarce acasă definitiv, e o *promisiune*. Încă îi mai vedea faţa lipită de geamul aeroportului ca să-l mai privească o dată când urca în avion. Cele mai dificile părţi ale misiunilor erau primele săptămâni după plecarea de acasă şi ultimele când începi să anticipezi întoarcerea. Faptul că era ultima lui misiune în străinătate făcea luminiţa de la capătul tunelului mai strălucitoare. Se încheia în sfârşit morişca antrenament-misiune-antrenament de care avuseseră parte el şi fraţii săi din SEAL timp de peste zece ani.

Ghemuit în sacul de dormit sub lumina spectaculoasă a stelelor pe care un orăşean nu şi-o poate închipui, dormi mai bine decât o făcuse de săptămâni întregi. Nu se trezi ca să-şi dea seama că era adevărat coşmarul. Nu se întinse în pat după o soţie care nu era acolo. Nu auzi plânsul înăbuşit al unei fiice care niciodată nu se va mai strecura în patul lui căutând protecţie faţă de bau-bau.

Era deja treaz, privind la Orion, când ceasul lui sună de ora 05:00. O sorbitură de apă şi un baton energizant constituiră micul dejun. Îşi ocupă poziţia în spatele puştii şi aşteptă răbdător să răsară soarele.

★

Marcus Boykin se trezea devreme, ca aproape toţi cei din sectorul financiar. În domeniul lui fie erai treaz şi aşezat la masă, fie adormit şi în meniu. Se uită pe iPhone la prognoza meteo înainte de a îmbrăca o pereche de blugi de firmă şi pantofi italieneşti din piele. Purta un pulover Patagonia peste un tricou polo roz Lacoste şi o şapcă Yankees ca să-şi ascundă chelia de chelneriţa de vreo douăzeci de ani pe care încerca s-o atragă în pat. Pentru el ea nu era Sarah cea titularizată în ingineria mediului care muncea ca să adune bani pentru masterat, era „chelneriţa”. Deocamdată nu avusese succes să-i intre pe sub fuste, dar ea era falită iar el era bogat. Mai devreme sau mai târziu, într-o seară

ea se va îmbăta şi va ceda, iar el va profita. Faptul că locuia atât de departe constituia o provocare, chiar dacă ştia că şansele lui ar creşte dacă la un moment dat şi-ar lua un apartament în oraş ca să încheie afacerea. Îşi luă cheile de pe blatul de marmură din bucătărie şi apăsă pe telecomandă. Era frig, iar Boykin voia ca SUV-ul să fie plăcut şi primitor, cu căldura pornită şi scaunele deja încălzite când îşi lua cafeaua pentru drum şi ieşea. Deschise uşa uriaşă de stejar de la intrare şi scoase telefonul ca să facă o poză cu strălucirea portocalie a soarelui croindu-şi drum peste munte pe care s-o transmită înainte să piardă acoperirea wi-fi; serviciile telefonice erau proaste până la Jackson. În realitate nu-i păsa de privelişte. După părerea lui soarele va face acelaşi lucru şi mâine, dar îşi putea face invidioşi prietenii de pe ambele coaste, un gând care îi făcea plăcere. Urcând în SUV şi pornind pe drumul de munte către autostrada US 89, mintea lui se întoarse la ce avea să-i spună chelneriţei când o va întâlni.

★

Lupta supraîncarcă simţurile, este un haos total, în special dacă eşti la comandă. Zgomotul e asurzitor, de la focurile din ambele sensuri, în timp ce reculul împuşcăturilor de la gura ţevii şi a exploziilor îţi zguduie trupul până la ADN. Oamenii strigă, nu de frică sau panică, ci ca să comunice peste larmă. Vin trasoare, pe deasupra zboară rachete, praful exploziilor şi loviturile gloanţelor îţi învăluie lumea apropiată într-un nor tactil de praf. Traficul radio din urechi se adaugă furtunii şi cere răspunsuri conştiente, ceea ce înseamnă că în acel moment acţiunile persoanei respective trebuie să fie subconştiente. Identificarea ţintelor, trasul cu arma, schimbarea încărcătoarelor, totul trebuie să se petreacă automat, la fel de lin ca rotirea volanului, schimbarea vitezelor şi apăsarea pe acceleraţia unui autovehicul atunci când vorbeşti la mobil. Ca lider eşti nevoit să te ridici chiar şi mai sus deasupra furtunii şi să vezi dincolo de propria supravieţuire. Trebuie să direcţionezi focul şi mişcările întregii unităţi şi să rezişti instinctului de a deveni doar încă o armă în bătălie. Totul este o ceaţă atemporală de constantă luare a deciziilor.

Aici era opusul haosului. Simţurile lui Reece nu înregistrau nimic anormal, doar calmul plopilor tremurători atinşi de vânt şi melodia liniştitoare a vieţii sălbatice începând o nouă zi sub frumosul răsărit de soare pe munte. Nu exista radio, nimeni cu care să comunice, numai din când în când zumzetul unei maşini sau camionete pe asfaltul autostrăzii. Distanţa faţă de şosea era de exact cinci sute şaptezeci şi unu de metri, ceea ce însemna că glonţul va coborî două sute optsprezece centimetri în drumul lui din ţeavă până la ţintă. Luneta era reglată pentru nouăzeci şi unu de metri,

aşadar va trebui să compenseze pentru diferenţă. Urcă cu 14 trepte, 1,4 miliradiani, ca să corecteze căderea. Reglând dispersia, nu vor mai rămâne diferenţe. Putea pune centrul reticulului exact pe ţintă. *Luptă cu orice avantaj poţi obţine.* Dimineaţa atât de devreme vântul era slab, ceea ce era un lucru bun. Rafalele de vânt erau întotdeauna înşelătoare în munţi, chiar şi pentru un profesionist. Platforma Kestrel îl informa că suflă cu trei kilometri pe oră din stânga lui, o valoare care cerea cincisprezece centimetri ajustare. Întrucât vântul se putea schimba în orice clipă, folosi reţeaua MIL DOT ca să „corecteze" cei 0,3 miliradiani.

Auzi foşnetul cauciucurilor chiar înainte ca farurile albăstrii cu halogen să lumineze deasupra autostrăzii când SUV-ul urcă panta. Mercedesul argintiu era fără îndoială cel al lui Boykin; slavă Domnului că individul nu conducea vreun F-150. Vehiculul venea drept spre el, ceea ce însemna că nu avea nevoie de corectare a direcţiei, dar tot se mişca cu viteză. Nu avea prea mult timp ca să admire succesul planului său. Fixă ţinta în timp ce cobora panta, la fel cum făcuse cu celelalte două vehicule care trecuseră mai devreme dimineaţa. Inspiră adânc, reţinu puţin, apoi expiră, aşteptând pauza respiratorie naturală în care plămânii se vor fi golit de aer, relaxându-se şi concentrându-se asupra misiunii de moment. Asta făcu mişcarea reţelei vizorului să încetinească de la o orbită la un tremur slab. Chiar cu un sprijin solid, niciodată nu era aşa de stabilă ca în filme. Mercedesul ajunse în zona plană şi păru să se oprească pentru o clipă atunci când se pierdu perspectiva înaintării. Nu putea vedea şoferul, nu la asemenea distanţă şi categoric nu în acea lumină. Ochind imediat în dreapta centrului parbrizului, apăsă încet pe trăgaci.

Urechile lui auziră împuşcătura dar creierul abia dacă înregistră sunetul. Singura sa impresie de recul fu imaginea din vizor care se înceţoşă scurt când puşca se smuci în sus. Cu toate că trăsese în nenumăraţi oameni în colţuri nenorocite ale lumii, trupul lui tot intră în modul „luptă sau fugi", adrenalina inundându-l ca o injecţie cu heroină. În trecut ucisese o mulţime de persoane cu aprobarea patriei, dar de data asta apăsarea pe trăgaci însemna să încalce cea mai sacră regulă a societăţii; tocmai comisese un omor.

Glonţul monolit era un Barnes Triple Shock, făcut din cupru solid şi crestat în interiorul micului vârf gol astfel încât să se desfacă la impact în patru petale, ca o floare ucigaşă. Era fabricat ca să penetreze adânc animalele mari vânate şi funcţiona atât de bine încât trupele pentru operaţiuni speciale îl adoptaseră în timpul războiului global antiterorism. Când lovi parbrizul aproape vertical al Mercedesului petalele se desfăcură, eliberând un cilindru de cupru cu diametrul de 7,6 mm care tot se mişca mai repede decât majoritatea gloanţelor de pistol la gura ţevii. Îl lovi pe Boykin în şaua nasului

şi continuă în uşoară coborâre zdrobind cartilaje, creier şi os şi transformându-le într-o pastă. Reteză prima vertebră şi ieşi prin ceafă, arătând aproape la fel ca la intrare, înainte de a perfora pielea tetierei ca să-şi termine zborul în capitonajul de spumă al banchetei din spate.

Controlul de viteză al Mercedesului era fixat la nouăzeci şi şase de kilometri pe oră când creierul şoferului încetă să mai trimită semnale trupului. Membrele tremurară şi se zbătură aşa cum fac la majoritatea animalelor şi fiinţelor umane atunci când sunt împuşcate în sistemul nervos central, dar ingineria teutonă a SUV-ului ţinu roţile drept pe autostradă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Când trecu pe lângă poziţia lui Reece, el se gândi pentru o clipă că ratase. Dar după ce vehiculul trecu de ridicătură unde accelerase ca să compenseze pentru pantă, trupul fără viaţă al lui Boykin se aplecă în centura de siguranţă şi făcu volanul să se rotească brusc spre stânga. Inerţia, panta coborâtoare şi centrul de greutate ridicat al SUV-ului creară un efect de bulgăre de zăpadă şi Mercedesul se dădu peste cap peste roata din dreapta faţă, ieşind de pe carosabil pe marginea abruptă a şoselei. Sunetul cauciucului şi oţelului lovind asfaltul şi piatra fu asurzitor, dar numai un singur om îl auzi.

Reece zâmbi pentru prima dată după multe luni şi scoase o punguţă dintr-un buzunar al hainei. Din ea scoase o hârtie împăturită pe care era un desen şi pe spate o listă de nume. Cu un ciot de creion tăie primul nume de pe listă şi o puse la locul ei în buzunarul de la piept.

PARTEA I - AMBUSCADA

CAPITOLUL 1

Cu trei luni în urmă
Provincia Khost, Afganistan
0200 ora locală

Niciunuia dintre băieţii de pe teren nu-i plăcuse misiunea. Acum, la mai puţin de un kilometru de ţintă, îşi îndepărtaseră distragerile din minte şi se concentrau exclusiv pe provocarea mortală care îi aştepta. Aruncând o privire la GPS-ul ataşat patului puştii şi scanând terenul din faţă, locotenent-comandorul James Reece stabili rapid perimetrul. Lunetiştii urcau deja în puncte înalte iar şefii de echipe i se alăturară lui Reece pentru o ultimă şi rapidă actualizare înainte de avansarea finală către obiectiv. Chiar cu toată tehnologia pe care o aveau la dispoziţie, lucrurile puteau s-o ia razna într-o clipă. Inamicul era viclean şi foarte adaptabil. După şaisprezece ani de război, zicala afgană „*americanii au toate ceasurile, dar noi avem tot timpul*" suna ceva mai adevărat ca la început.

— Ce crezi, Reece? întrebă un bărbat masiv care arăta ca o creatură dintr-o altă lume în camuflajul lui AOR1, armură corporală şi cască semisferică Ops Core cu NOD bine fixate.

Reece se uită la cel mai experimentat conducător de trupe al său. Strălucirea verzuie a NOD lumina prin barba de pe faţa bărbatului un zâmbet care nu putea fi luat drept altceva decât aspectul încrezător al unui soldat profesionist din forţele speciale.

— E imediat peste dealul ăla, răspunse Reece. Predatorul nu arată că s-ar mişca ceva. Nicio santinelă. Nimic.

Şeful de trupă aprobă.

— Bine, băieţi, se adresă celorlalţi patru bărbaţi din cerc. Hai s-o facem.

Se ridicară hotărâţi şi se mişcară cu atitudinea unor oameni care se simt în largul lor în mijlocul haosului, urcând dealul stâncos ca să-şi poziţioneze echipele înainte de a aborda ţinta.

E prea uşor. Iar gândeşti prea mult. Nu e decât o altă misiune. Atunci de ce am sentimentul ăsta? *Poate e doar din cauza durerilor de cap.*

Durerile de cap îl chinuiseră pe Reece în ultimele câteva luni, în final ajungându-se la o vizită la Centrul Medical al Marinei Balboa pentru o serie de teste, înainte de acea misiune. Încă nu primise nicio veste de la doctori.

Poate nu e nimic. Dar poate e ceva.

Reece învăţase cu mult timp în urmă că dacă ceva nu părea în regulă atunci probabil nici nu era. O asemenea judecată îl ţinuse în viaţă pe el şi pe oamenii lui în cursul multor misiuni.

Totul mersese puţin cam prea uşor cu acel obiectiv: informaţiile, deplasarea şi infiltrarea, starea curentă a zonei. Şi de ce existaseră presiuni din partea autorităţilor superioare să meargă după acea ţintă? Când fusese ultima oară când un comandant de nivel înalt se amestecase personal în procesul de planificare tactică? Ceva nu se potrivea.

Poate e totul bine. Poate e doar durerea de cap. Poate e puţină paranoia. Poate că sunt prea bătrân pentru asta. Concentrează-te, Reece.

Nu era pentru prima dată când se apropiau de o ţintă pe care o suspectau ca posibilă ambuscadă. În acea etapă a războiului, când informaţiile indicau o posibilitate mare de ambuscadă, coroborată din surse multiple atât umane cât şi tehnice, Reece ar fi bătut la uşă cu un AT-4 termobaric sau câteva focuri de 105 mm dintr-un avion AC-130. Acum era pentru prima oară când tacticile erau dictate de sus, de către oameni care nu erau pe teren. *Concentrează-te la misiune, Reece.*

Încă o verificare cu Centrul Tactic de Operaţiuni, o bază avansată de comandă numită şi TOC, şi o privire pe datele de la Predator. Nimic. Încă o verificare cu echipele de lunetişti. Nimic nu mişca.

Reece ridică ochii spre creasta militară din faţa lui. Cu ajutorul NOD putea vedea echipele de asalt pregătite să intre în acţiune. Nu-i vedea pe lunetişti, ceea ce îi provocă un zâmbet meditativ. *Cei mai buni.*

Reece îşi butonă radioul şi deschise gura să dea ordinul de pornire.

Apoi totul se întunecă.

★

Explozia îl aruncă pe Reece în spate vreo zece metri şi îi smulse casca de pe cap, în timp ce întreaga creastă militară din faţa lui erupse într-o izbucnire de violenţă şi moarte. Colegi de echipă, prieteni, soţi şi taţi care cu o clipă în urmă reprezentaseră cea mai bună forţă de operaţiuni speciale care existase vreodată pe lume dispărură în mai puţin de o secundă.

Reece nu-şi dădu seama că pe moment fusese inconştient. Durerea din cap îl readuse în luptă înainte ca praful să înceapă să se aşeze şi reverberaţiile exploziei să plutească dinspre dealuri.

Profesionistul din el se asigură imediat că mai avea încă arma. *Verificat.* Urmă o parcurgere mintală a corpului. Toate păreau să se afle la locul lor şi să funcţioneze.

Ştiau. De unde? Mai târziu, Reece. Întotdeauna îmbunătăţeşte-ţi poziţia de luptă.

Ochii îi zburară de jur împrejur căutându-şi în zadar casca şi setul de dispozitive de comunicare de pe ea; ochii i se adaptau la întuneric, mâinile căutau frenetic până când în final dădură peste ea în praf.

Da. Stai, e prea grea să fie casca mea. Asta pentru că nu e casca ta. E-a altcuiva. Şi capul e încă înăuntru.

Chiar şi prin întuneric lui Reece îi era clar că se uita la faţa vechiului său prieten şi coleg, bărbatul masiv cu barba mare şi zâmbet încrezător, iar capul nu mai era ataşat de corp. Reece nu-şi putu opri lacrimile, dar şi le şterse repede. *Concentrează-te. Nu-i timp de jelit. Foloseşte toate avantajele tehnice şi tactice. Verificat.* Reece desfăcu chingile, lăsând capul prietenului lui să cadă pe pământ, şi îşi puse repede casca pe propriul cap. Miraculos, NOD încă funcţionau. Operatorul radio era cu faţa în jos, la douăzeci de metri distanţă. Reece îşi dădea seama după poziţia contorsionată a corpului că era mort. Mişcându-se repede în lateral, Reece îl întoarse, verificându-i respiraţia şi pulsul, deşi ştia că şrapnelul care intrase prin ochiul drept şi ieşise prin laterala capului îl ucisese instantaneu. Scoţându-i casca, smulse radioul MBITR şi căştile ca să restabilească comunicarea cu sprijinul aerian şi TOC.

Pe deal nu mişca nimic. Părea că sabia morţii trecuse peste întreaga trupă. Reece auzi zgomot de paşi în spate şi se întoarse, cu arma ridicată şi laserul infraroşu activat, în căutare de pericole. Îşi controlă imediat puşca M4 de 5.56 mm când îi recunoscu pe trei dintre operatorii lui alergând spre el din poziţiile lor retrase de siguranţă.

Tentația de a alerga în sus pe deal era puternică, dar un alt gând se afla în fruntea tuturor celorlalte: *câștigă lupta.*

Cei trei își găsiră noi poziții de siguranță fără să spună un cuvânt, formând un perimetru restrâns în jurul liderului lor.

Reece își alungă din minte măcelul și moartea. Era momentul să acționeze.

— SPOOKY Patru Șapte, aici SPARTAN Zero Unu, rosti Reece în radio în timp ce se uita pe graficul grilă de referință atașat pe braț. Cer misiune de foc asupra clădirii D3. Cu 105. Distrugere totală.

Purtat la fel ca o brățară a unui fundaș de fotbal, GRG oferea o imagine aeriană care îi permitea să coordoneze și să manevreze trupele care foloseau același grafic.

— Recepționat, Zero Unu. Șase minute.

Avionul AC-130 așteptase la zece minute distanță ca să nu trădeze în liniștea nopții afgane atacul care urma.

— Terminat – RAZOR Doi Patru, RAZOR Doi Patru. Solicit QRF și evacuare medicală din poziția mea, ECHO Trei. Stați departe de versanți. Avem personal rănit de IED îngropate.

Într-o transmisie radio niciodată nu se menționează morții.

— Recepționat, Zero Unu. Mergem la o recuperare de urgență pe ECHO Trei. Zece minute.

Aeronavele forței de reacție rapidă erau două elicoptere CH-47 ocupate de câte cincisprezece rangeri.

— MAKO, zise Reece în căști, ceva nou de la Pred?

— Nimic, Zero Unu. Nimic nu mișcă în zona țintei.

— Înțeles.

Reece își îndreptă atenția asupra celor trei operatori rămași.

— Pe cine mai avem? întrebă.

— Domnule. Sunt Boozer. Îi am cu mine pe Jonesey și pe Mike. Ce dracu' s-a întâmplat?

— Ambuscadă. Știau că venim. Ticăloșii. Avem atac din aer la aproximativ cinci minute și QRF pe drum.

— Domnule, le-am spus dracului că e o ambuscadă. Ce pizda măsii! Totuși e al naibii de sigur că nu ne așteptam la așa ceva. Mai e cineva în viață?

— Nu sunt sigur. Hai să aflăm.

— Înțeles, domnule. Dar ușor. Ar putea fi sute de IED sau mine îngropate pe aici.

— Jonesey, tu şi Mike rămâneţi aici să aduceţi aripile. Boozer şi cu mine mergem să căutăm supravieţuitori. Boozer, stai la aproximativ cincisprezece metri în spatele meu. Pune piciorul numai unde îl pun eu. O să urcăm încet. TOC spune că nu mişcă nimic de cealaltă parte a dealului, dar fii atent.

— Am înţeles, Reece.

— Hai.

Cei doi urcară împreună panta, cu toate că versant de munte ar fi fost un termen mai potrivit. Terenul era abrupt şi stâncos, la altitudine, iar cele optsprezece kilograme ale armurii şi echipamentului făceau înaintarea lentă, mai ales când suspectezi că zona e minată.

— SPOOKY, ne deplasăm din ECHO Trei la ECHO Opt. Tot ce se află la nord de deal este ţintă legitimă.

— Înţeles, Zero Unu, tot nu mişcă nimic.

Ciudat.

— Am recepţionat.

Reece şi Boozer urcară încet dealul, prin aerul greu de miros de cordită, sânge, praf şi moarte. Mişcare la stânga.

— B, văd mişcare. Nu te grăbi. Continuă să mă urmezi, şopti Reece în radio. Boozer răspunse bătând de două ori în microfon, ceea ce însemna *am înţeles.*

Reece se deplasă în direcţia mişcării şi a ceea ce acum identifica drept un geamăt. Donny Mitchell, unul dintre cei mai tineri membri ai echipei lui Reece, zăcea printre stâncile din estul Afganistanului. Îi lipsea corpul de la talie în jos; întinse mâna spre Reece.

— I-am prins, domnule? zise Donny slab. Încă mai am puşca.

— Aşa e, băiete. Aşa e. Vin întăriri aeriene. O să-i prindem.

Reece se aşează lângă Donny şi îi legănă capul în braţe. Când primele 105-uri începură să lovească complexul, Reece prinse urma unui zâmbet pe buzele lui Donny în timp ce aluneca spre Valhalla.

Reece ridică ochii şi îl urmări pe Boozer cum îşi croieşte drum încet pe versantul stâncos. În spatele lui Boozer, Reece mai întâi auzi apoi văzu cele două 47 negre începându-şi coborârea în valea spre care îi ghidau acum Jonesey şi Mike.

O să facem praf din aer complexul ăsta şi apoi o să intrăm cu trupele de elită ca să desfăşurăm o evaluare a pagubelor în luptă şi să exploatăm sensibil locul.

Abia atunci gravitatea a ceea ce tocmai se petrecuse începu să se facă simţită.

Mi-am pierdut echipa. E responsabilitatea mea.

Pentru a doua oară în acea noapte ochii lui Reece începură să se înceţoşeze. Habar n-avea cât de rău avea să devină totul.

CAPITOLUL 2

Baza aeriană Bagram
Bagram, Afganistan

Reece se trezi pe spate, cu vederea tulbure, clipind ca să-şi limpezească ochii şi să-şi domolească bubuiturile din cap.

Unde mă aflu?

Mişcând capul încet în încercarea de a înlătura pânzele de păianjen, ochii i se concentrară pe un tub care îi ieşea din braţ şi deveni conştient de ceva legat peste gura şi nasul lui.

Perfuzie. Mască de oxigen. Spital.

Reece încercă să se ridice în coate, dar fu oprit brusc de o durere orbitoare în cap.

— Reece… Reece… Uşor, amice. Uşor.

Reece recunoscu imediat vocea. Boozer.

— Doctore, se ridică! strigă Boozer pe coridor.

În prezent locul arăta foarte diferit faţă de corturile spitalelor de campanie de la începuturi. Dacă n-ai şti că te afli tot în Afganistan, ai crede că eşti în America la un centru medical al Marinei, Bethesda sau Balboa. Singurul lucru care trăda faptul că era în mijlocul unei zone de război era zumzetul continuu al generatoarelor Diesel care furnizau o temperatură controlată 24/7 an după an.

Asta se întâmplă când lupţi într-o ţară mai mult de cincisprezece ani.

Reece îşi trase masca de oxigen şi privi spre prietenul lui.

Boozer era tot în echipamentul de camuflaj, murdar, puturos, cu pete albe de sare străbătând mizeria afgană după toată transpiraţia misiunii din timpul nopţii, dar în afară de asta părea teafăr. Boozer era unul dintre acei indivizi care scapă mereu fără vreo zgârietură. Îi lipseau armura şi armele, dar Reece ştia că probabil avea un pistol ascuns undeva asupra lui.

— Ce s-a întâmplat? Cum am ajuns aici?

Boozer trase aer în piept, încercând să nu lase expresia de tristețe profundă și o urmă de milă să-i treacă peste față, dar eșuând mizerabil.

— Reece, NCIS e deja aici. Mi-au cerut să nu-ți spun niciun cuvânt. Oricum, să-i ia dracu'. Bineînțeles că o să-ți spun.

NCIS?

— E de rău, Reece, continuă Boozer. Care e ultimul lucru pe care ți-l amintești?

Ochii lui Reece se îngustară în timp ce căuta prin depozitele memoriei.

— Eram pe creasta dealului, venea atacul aerian, QRF și CASEVAC{2} erau pe drum… Glasul i se stinse: îl țineam pe Donny.

— Da, confirmă Boozer. Așa e. Apoi toată valea a explodat. Ne-au ademenit acolo, Reece. Ceva mai elaborat decât am văzut până acum. Știau exact ce urmează să facem după ce a explodat versantul. Știau că o să radem complexul și că o să chemăm cavaleria pentru răniți și morți. Toată valea, poziția noastră precisă în punctul vizat, era aranjată ca să sară în aer. Știau unde vor ateriza elicopterele și ne-au copt-o. Linie-unu și-a lăsat trupa și a decolat, iar când a venit linie-doi au declanșat. Al doilea elicopter și toți soldații, domnule. I-au prins pe toți.

Ochii lui Reece rămaseră fixați pe Boozer.

— Jonesey și Mike? întrebă, știind deja răspunsul.

Boozer clătină din cap.

— Îmi pare rău, Reece. Am vrut să mă asigur că știi înainte să ajungă aici tipii de la NCIS. Am un presentiment urât în legătură cu clovnii ăia. Ce e ciudat e că întrebările lor nu au fost despre misiune. Au fost despre *tine.*

O expresie confuză trecu peste fața lui Reece, repede înlăturată.

— Despre *mine*?

— Cred că vor un țap ispășitor. E doar părerea mea, Reece. Ține-te tare. Nu face nicio greșeală. Am fost obligați de superiori la misiunea asta. Ei ne-au dictat tactica. Nenorociții ăia ar trebui investigați. Ei ne-au impus tactica, din siguranța sediului. Să-i ia dracu'.

Boozer avea un fel anume de a vorbi. Nu îndulcea nimic, întotdeauna făcea cele mai oneste evaluări. Ca lider, Reece asta cerea. Asta le datora trupelor și superiorilor ierarhici. Întotdeauna să faci cea mai onestă evaluare. Așa se construiește încrederea ca lider în luptă. Fără încredere nu există nimic.

Oamenii tăi au avut încredere în tine, Reece. Iar acum sunt morţi. Concentrează-te. Ceva nu e în regulă. Ceva pur şi simplu nu e în regulă.

CAPITOLUL 3

— Locotenent-comandor Reece, se auzi un glas de pe coridor, mai degrabă o declarație decât o întrebare.

Boozer se uită la Reece cu o expresie care îi spunea comandantului că ăsta e ticălosul despre care vorbeam.

— Eu sunt, răspunse Reece, ridicându-se pe patul de spital.

— Salutare, sunt agentul special Robert Bridger de la NCIS, zise el, intrând în salon și salutându-l din cap pe Boozer și în același timp prezentându-și acreditările lui Reece.

Tipilor ăstora le place să-și etaleze acreditările, gândi Reece în sinea lui. Se întrebă dacă ei știau că restul militarilor considerau că nu erau decât niște inși care nu putuseră pătrunde în FBI sau CIA și nici nu avuseseră tupeu să devină polițiști de stradă, așa că aleseseră să se ascundă în NCIS pentru o carieră în care să aresteze puștii de optsprezece ani din Marină care ieșeau pozitivi la testele lunare de droguri.

Chiar și denumirea lor era înșelătoare. Deși începea cu N de la Naval, NCIS nici măcar nu făcea parte din forțele navale. Era mai degrabă o instituție federală de impunere a legii înțesată de agenți speciali-civili concentrați pe investigarea personalului naval. Nimeni nu-i plăcea prea mult.

Boozer se ridică în picioare și, deși i se adresa lui Reece, se uita fix în ochii agentului Bridger.

— Ne vedem mai târziu, domnule. O să fiu pe aproape dacă ai nevoie de mine.

Ieși din salon, lăsându-l la dispoziția polițistului federal și a șefului lui.

Reece își coborî picioarele pe o parte a patului, regăsindu-și încet-încet echilibrul. Uitându-se la braț, își scoase perfuzia, apoi se ridică în picioare înainte de a-i întinde mâna bărbatului mai scund.

Agentul Bridger părea simpatic și din câte știa Reece el nu-și făcea decât meseria. Bridger zâmbi și strânse mâna întinsă.

Polițistul bun, gândi Reece.

Bridger era îmbrăcat în „uniforma" celor care nu purtau uniforme într-un teatru de război, pantaloni cafenii bine călcați și obligatoria cămașă verde-oliv stil safari, închisă cu nasturi până la gât și completată cu epoleți, plus bocanci de luptă bej, curați. Reece se întrebase întotdeauna pentru ce erau epoleții. La curea ieșea în evidență SIG Sauer-ul lui de .40 tip P229 într-o teacă din piele neagră uzată, probabil datorită frecventelor ridicări zilnice de la birou pentru cafea.

— Dacă vă simțiți în stare, domnule comandor, avem câteva întrebări despre misiune. Sunt convins că înțelegeți. Vrem doar să clarificăm totul cât de curând posibil și să vă puteți întoarce la oamenii dumneavoastră.

Sau la ce a mai rămas din ei, gândi Reece.

— Puțin cam repede, nu-i așa? întrebă, privind în jur salonul de spital.

— Păi, e ceva important, domnule. Trebuie să găsim răspunsurile la câteva întrebări pentru D.C. cât putem de repede.

Reece încuviință, resemnat să-și asume vina pe care știa că o avea. Întotdeauna crezuse că atunci când ești lider împărtășești succesul, dar îți asumi eșecul, iar dacă ai succes meritul îl împingi mereu spre băieții din subordine. Ei îl merită cel mai mult. Acum era vorba de un eșec total. Eșecul lui.

— Vă deranjează dacă mă schimb? întrebă Reece.

— Nicio problemă, domnule comandor. Aștept afară.

Reece inspiră adânc și studie camera. Nu era una pe care să te aștepți s-o găsești în Afganistan. Modernă și sterilă, contrasta puternic cu lumea de dincolo de ușile ei. Singur cu gândurile lui, Reece, mai trase o dată aer în piept și își localiză hainele, uniforma de camuflaj pătată de transpirație și sânge. Ridică helanca Crye Pro și frecă între degete materialul îmbibat de sânge, întrebându-se căruia dintre oamenii lui îi aparținea.

Reece știa că dacă ar fi pățit ceva cu adevărat grav ar fi fost la ER, care se afla într-o aripă diferită a spitalului, dincolo de un alt set de uși și mereu pregătită pentru inevitabilul următor val de răniți, care devenise un eveniment mult prea frecvent în luptele contra

insurgenților. Armele și armura lui dispăruseră. Desigur Boozer avea grijă de ele.

— Gata, zise Reece ieșind din salon.

— Bine, răspunse omul de la NCIS.

De data asta nu mai era singur. Era flancat de un polițist militar înalt dar gras, în uniformă, purtând un pistol Beretta 92F într-o teacă curată din material sintetic. Cum ajunsese incomoda armă de 9 mm de fabricație italiană să înlocuiască Coltul 1911A1 de .45 ca pistol oficial în forțele armate ale Statelor Unite, Reece nu putea decât să presupună.

Grozav, alți polițiști falși, gândi el.

Reece își potrivi pasul cu agentul Bridger și străbătură coridorul spre ieșire. Duetul nu putea fi mai diferit. Bridger era cu vreo treisprezece centimetri mai scund decât Reece cel de 1,83 m. Pantalonii lui curați și cămașa nu aveau pete de transpirație, pământ, praf, murdărie și sânge ca ale lui Reece. Fața lui proaspăt bărbierită și palidă oferea un contrast puternic față de a bărbatului mai înalt, cu tuleiele ieșind prin pielea bronzată și aspră a cuiva care și-a petrecut mai toată viața în afara zidurilor unui birou.

Reece și însoțitorii lui trecură prin cele două rânduri de uși duble care separau lumea medicală de praful afgan care, oricât de mult pietriș continua să aducă armata americană, pătrundea peste tot. În soarele arzător Reece strânse din ochi și și-i feri cu mâna, dându-și seama că nu avusese timp să arunce o privire la ceas și din nu se știe ce motiv crezuse că era încă noapte. Reece aproape că se împiedică atunci când o durere de cap mai rea decât oricare până atunci îl lovi. Înainte să poată reacționa, dispăruse. Ce *sunt chestiile astea*? Pe când ochii lui Reece se adaptau la lumină, Bridger făcu semn spre un buggy cu patru faruri, o versiune militară a mașinuței de golf. Bridger urcă pe scaunul șoferului iar Reece pe locul din față. Tăcutul lor polițist de „securitate" se așeză în spate și porniră spre ceea ce Reece presupunea că ar fi sediul birourilor NCIS.

Se amestecară în agitația normală a activităților zilnice de la Baza Aeriană Bagram, soldați deplasându-se spre vehiculele lor și pregătindu-se pentru patrulare alături de forțele aliate afgane, aviatori schimbând turele pe aerodrom, șirul de contractori militari și civili formându-se la popotă. O altă după-amiază de miercuri într-o zonă de război.

Parcurgând Strada Disney, Reece nu avu cum să nu clatine din cap văzând ofiţerii care trebuiau să răspundă la saluturi la fiecare cinci paşi când treceau pe lângă soldaţii subordonaţi. Chiar şi într-o zonă de luptă, unii gradaţi considerau necesar să păstreze acel decor cazon. Îl făcea să aprecieze uniforma neutră pe care o purta; nu avea grade, ceea ce însemna că nu trebuia să răspundă la cincizeci de saluturi în drum spre PX{3} sau sala de antrenament.

Bridger încetini vehiculul şi trase în faţa unei clădiri rămase din timpul invaziei ruşilor în Afganistan în 1979. Exteriorul era găurit de gloanţe – dacă din timpul ocupaţiei ruseşti sau din actualul conflict era imposibil de spus. În mod curios, lui Reece i se părea că ar fi fosta închisoare rusească. *Potrivit.*

Bridger îl lăsă pe poliţist afară şi deschise drumul, intrând în clădire şi urmând un coridor mărginit de birouri, fiecare cu câte un agent îmbrăcat similar tastând sau mormăind la telefon. Reece observă totul, notând în ce parte se deschideau uşile, care birouri aveau ferestre, care agenţi erau înarmaţi, până când Bridger se opri la ultima uşă de la capătul holului.

— Vă rog aşteptaţi aici, domnule, spuse el înainte de a se strecura înăuntru.

Reece rămase singur, presupunând că probabil era urmărit de camera video minusculă care supraveghea holul. Se uită pe pereţi la afişele BOLO, Be On the Look-Out, fiţi cu ochii-n patru. Majoritatea prezentau foşti lucrători afgani care făceau munci considerate prea de jos pentru americani, anume golirea toaletelor care se coceau zi de zi în căldura verii afgane. Reece considerase mereu că ei erau una dintre cele mai bune surse de informaţii pentru insurgenţi, fiindcă intrau prin toate colţurile bazei de mai multe ori şi furnizau scheme corecte pentru atacurile cu mortiere şi rachete.

Uşa se deschise din nou şi agentul Bridger îi făcu semn lui Reece să intre. Nu era o încăpere mare, cu toate că Reece observă imediat că nu existau ferestre şi nici vreun alt punct de acces. Aşezat la o masă pliantă dreptunghiulară stătea un bărbat care nu îi întinse mâna, dar se prezentă drept agentul special Dan Stubbs în timp ce îi arăta insigna şi o legitimaţie. *Poliţistul rău.*

Reece luă loc în faţa agentului Stubbs, iar Bridger se alătură celui care evident îi era superior. Stubbs aranjă ostentativ câteva documente înainte să-şi dea jos de pe nas ochelarii de citit şi să se

adreseze militarului SEAL pe care îl chemase acolo, vrând în mod evident să arate cine din cameră deținea puterea.

În acea cameră era mult mai întuneric decât pe coridor sau în birourile adiacente. Ochii lui Reece se adaptară din nou în timp ce analiza degajat încăperea. În fața agentului Stubbs se afla un teanc mare de documente și alături un aparat de înregistrare cu microcasetă. Într-un colț era instalată o cameră video montată pe un trepied, dar nu părea să înregistreze.

Agentul Stubbs era unul dintre acei indivizi care putea avea patruzeci sau șaizeci de ani. Părul îi era ras, așa că era greu de spus exact ce culoare avea. Bărbia dublă era suficient de pronunțată ca să fie observată și, cu toate că nu se ridicase în picioare, era evident că avea o burtă neîntâlnită la cei obișnuiți cu antrenamentele fizice zilnice. Purta un tricou polo negru sub un sacou de culoare închisă, ieftin. Ceva din atitudinea lui sugera un trecut militar, însă Reece era sceptic în privința a ce tip anume.

— Comandor Reece, începu el cu un ton oficial în timp ce împingea o hârtie peste masă, înainte de toate, vă rog să luați la cunoștință drepturile pe care le aveți și să semnați.

Reece știa că nu trebuie să semneze niciodată ceva pentru un agent federal fără un avocat prezent. De asemenea știa și că oamenii lui erau morți și că era responsabilitatea lui. Semnă hârtia și o împinse înapoi.

— Nu înregistrăm video acest interviu, domnule comandor.

Prima minciună, se gândi Reece în timp ce încuviința. Reece știa că acea cameră video oprită din colț era de decor, la fel ca și microcasetofonul de pe masă. Întregul interogatoriu era înregistrat audio și video de un microfon și o cameră ascunse undeva în încăpere. Camera de decor era acolo pentru a face subiectul să se simtă în largul lui, în timp ce înregistrarea pe microcasetă avea să fie folosită din când în când pentru declarații „neoficiale", clauză care, desigur, nu exista.

— Voi începe înregistrarea pentru documentele mele, dacă nu vă deranjează, continuă grasul.

Reece încuviință iar, mai mult ca să urmeze indicațiile scenariului decât ca să-și dea consimțământul pentru înregistrare.

Stubbs porni ostentativ casetofonul și îl așeză la loc pe masă.

— Agent special Daniel Stubbs din Serviciul de Investigații Criminale al Marinei. Ora – se uită la ceasul analogic – 12:56 p.m.,

miercuri, 14 iunie 2017. Mă aflu în prezența agentului special Robert Bridger pentru intervievarea locotenentului-comandor James Reece, comandant de trupe SEAL, Echipa Șapte, în legătură cu misiunea numărul 644: Sabia lui Odin. Comandor Reece, prezentați-ne evenimentele legate de Sabia lui Odin.

Reece începu de la primirea misiunii și trecu prin procesul de planificare. Fusese un TST, țintă sensibilă la timp, ceea ce însemna că era o oportunitate de moment care cerea o acțiune imediată. Informațiile veniseră dintr-o singură sursă, ceea ce în mod normal ar fi descalificat-o și nu ar fi fost luată în considerare decât după cercetări complete. Reece își valida întotdeauna informațiile din surse neasociate: două HUMINT asociate cu o SIGINT. Metode tradiționale și tehnice suprapuse pentru a asigura că ținta este reală și nu o entitate care se folosește de America pentru a-și rezolva o ranchiună personală sau politică. Când Reece insistase pe lângă eșalonul superior ierarhic, i se spusese în termeni lipsiți de echivoc că aceea era o informație de nivel național, ceea ce reprezenta codificat faptul că el nu era autorizat să știe de unde provenea. Reece avea acces la informații Top Secret și Informații Considerate Sensibile, adică putea fi introdus în Programele cu Acces Special în limitele în care era necesar să fie informat. După părerea lui Reece, să-și ducă oamenii la luptă era categoric ceva pentru care trebuia să fie informat.

Echipa lui Reece operase plecând de la o bază înaintată din Khost, la granița cu Regiunile Tribale Administrate la Nivel Federal din Pakistan, în apropiere de orașul Miram Shah, focar al activităților insurgente și sanctuar pentru teroriști și activatorii lor. După atenția atrasă de uciderea lui Osama bin Laden în Pakistan, operațiunile dincolo de graniță erau o raritate și inamicul o știa. În acea misiune ordinea de zi o constituia stabilirea în Khost, dezvoltarea unei rețele locale de informații, lucrul cu forțele națiunii aliate și atacul rutelor pe care se făcea trafic de persoane, arme și droguri între Afganistan și Pakistan. Din acel motiv sunase alarma când apăruse acea TST; nimeni nu cunoștea regiunea mai bine decât Reece și echipa lui. Lucraseră acolo în ultimele cinci luni. Niciuna dintre rețelele lor de informații umane sau tehnice nu indicaseră un complex al talibanilor în zona lor de operațiuni. Talibanii erau prea inteligenți pentru așa ceva. Conducătorii lor puteau să trăiască și să-și dirijeze operațiunile fără

teamă de consecinţe de pe partea pakistaneză a graniţei. Ceva nu era în regulă.

Reece nu pomeni de apelul lui către locotenent-colonelul Duke Bray, comandant în cadrul Forţelor Speciale Terestre pentru Grupul Operativ din care făcea parte unitatea lui Reece. Duke Bray era o legendă a Forţelor Speciale şi cel mai bun soldat pe care puteai spera să-l întâlneşti vreodată. Fusese printre primii în Afganistan după 11 Septembrie 2001, făcând parte dintre faimoşii Triple Nickel din Al Cincilea Grup de Forţe Speciale care călăriseră în sprijinul ofensivei Alianţei Nord-Atlantice, reocupând Kabulul în câteva zile în loc de câteva luni cum preziceau analiştii de acasă. Drumurile lui şi ale lui Reece se încrucişaseră de multe ori în ultimii ani şi amândoi aveau cel mai mare respect unul faţă de altul. Într-o video teleconferinţă privată securizată, Reece putea fi cât de direct dorea cu omul pe care îl considera atât prieten cât şi mentor.

„Ce dracu, domnule?" întrebase Reece când se aflau amândoi în spatele uşilor închise în faţa calculatoarelor.

„Ştiu, Reece. E o porcărie. N-am mai văzut aşa ceva, mă rog, nu în ultima vreme. Am spus la CJSOTF să se ducă dracului şi că noi nu facem asta. Nebunia e că nu oamenii lor de la informaţii presează lucrurile. E o informaţie de nivel naţional şi ştii şi tu ce înseamnă asta."

Reece ştia că însemna CIA şi informaţie de nivel strategic, nu tactic aşa cum erau cele folosite de ei pe teren. Trebuia să fie vorba de ceva important dacă ajunsese la ei atât de repede de la nivelul superior.

„Reece, am apelat la câteva favoruri la Langley ca să văd dacă mă pot prinde despre ce vorbim. N-a auzit nimeni nimic. Ţie cum ţi se pare obiectivul ăsta?"

„Mi se pare grozav. De asta îmi pun întrebări. N-am mai văzut ceva atât de minuţios planificat de atât de sus. Şi nici măcar nu am auzit despre individul-ţintă, dar cu siguranţă există o mulţime de date care să susţină faptul că este un jucător serios cu legături în ISI din Pakistan", spusese Reece, referindu-se la serviciul de informaţii pakistanez.

„Stevens ce a avut de spus?" întrebase Reece despre colonelul care comanda CJSOTF cu un nivel deasupra lui Bray.

„Îl ştii pe Stevens, e un ofiţer destul de bun. Vrea să facă ce e corect, dar e un carierist. Spune că i s-a garantat personal de la Tampa

că e o misiune de înaltă prioritate care trebuie să aibă loc în noaptea asta."

Tampa însemna sediul central atât al Comandamentului Central însărcinat cu operaţiunile armatei SUA în Orientul Mijlociu, cât şi al Comandamentului pentru Operaţiuni Speciale, care deţinea conducerea tuturor operaţiunilor speciale din lume.

„Mă întreb cine a garantat", cugetase Reece cu voce tare.

„Nu-mi place asta, Reece", continuase Bray clătinând din cap. „Mi-aş dori să fiu acolo cu tine, comandor, dar o să mă asigur că ai la dispoziţie toate dotările Grupului Operativ în noaptea asta. Operaţiunea ta va fi singurul joc din oraş."

„Mulţumesc, domnule. Un AC-130 dedicat nouă şi un Pred cu Hellfires ar fi binevenite."

„Oamenii mei ţi le-au repartizat deja."

„Am înţeles, domnule. Hai să trecem la treabă. Mulţumesc pentru susţinere."

„Noroc, domnule comandor."

Spre surprinderea lui Reece, agentul Stubbs nu insistă asupra ciudăţeniilor originii informaţiei. Aproape ca şi cum n-ar fi reprezentat o problemă.

Interesant.

Chiar dacă îi era greu, Reece relată evenimentele petrecute odată ajunşi pe teren. Infiltrarea. Rapoartele care nu indicau nicio mişcare la ţintă. Exploziile. Moartea.

Când termină, prima întrebare a lui Stubbs nu fu despre misiune. Luă în schimb o foaie din teancul din faţa lui şi o împinse peste masă spre Reece.

— Este din e-mailul dumneavoastră, domnule comandor? întrebă.

Reece nu făcu nicio încercare să atenueze furia din ochii lui când se uită la agentul Stubbs şi apoi la agentul Bridger care părea iritat.

— Poate o întrebare mai bună ar fi de ce dracului îmi citiţi voi e-mailurile mele personale?

— Vă întreb din nou, domnule comandor: este din e-mailul dumneavoastră?

Una dintre primele reguli la un interogatoriu este ca întotdeauna să ştii răspunsul la o întrebare înainte de a o pune, iar acesta fără îndoială nu era un interviu; era un interogatoriu.

— Este corespondenţă personală între mine şi soţia mea.

— Nu numai cu soţia dumneavoastră, domnule comandor, ci şi cu membri ai instituţiilor academice despre operaţiunile militare desfăşurate în prezent în Afganistan.

Reece abia se stăpâni să nu-şi dea ochii peste cap.

— Vă referiţi la dr. Anna Scott de la Şcoala Postuniversitară Navală şi dr. David Elliot de la Johns Hopkins? Experţi în domeniul insurgenţei şi relaţiilor internaţionale?

— Ce înseamnă această frază subliniată de aici? întrebă Stubbs, ignorând întrebarea şi indicând o secţiune a e-mailului printat din faţa lui Reece. Zice „Mă întreb dacă scopurile tactice susţin măcar viziunea noastră strategică naţională."

— Înseamnă exact ce zice.

— Şi asta de aici? întrebă din nou agentul Stubbs. Să vă citesc eu, i-aţi scris Annei Scott în 9 aprilie, citez; „Astăzi n-aş putea lansa o misiune de prindere a unui pieton nedisciplinat cu cantitatea şi calitatea informaţiilor cu care am invadat Irakul." Am încheiat citatul.

— Ei bine, Stibbs, începu Reece pronunţând intenţionat greşit numele anchetatorului, Anna Scott îmi este prietenă bună şi una dintre cele mai valoroase autorităţi mondiale în materie de insurgenţă şi contrainsurgenţă. Şi-a petrecut cea mai mare parte din viaţă pe teren, cufundată în complexităţile revoluţiei, spre deosebire de cei care dictează de fapt politicile.

Mâna lui Stubbs se întinse spre casetofon şi apăsă butonul de oprire. Reece ştiu imediat ce urma.

— Comandor Reece, neoficial, care este relaţia dumneavoastră cu dr. Scott?

Incredibil.

— Strict profesională, Stibbs. Ar trebui să ştiţi asta dacă mi-aţi citit toate e-mailurile personale.

— Înţeleg, – apăsă din nou butonul de înregistrare – şi cum explicaţi promovarea activă a asasinatelor, ca ofiţer activ?

— Despre ce vorbiţi? întrebă Reece nevenindu-i să creadă.

— În 2014 i-aţi scris doctorului David Elliot şi i-aţi sugerat, în calitate de ofiţer, asasinatele bine ţintite drept politică guvernamentală viabilă, ceea ce înseamnă o încălcare a Codului Uniform al Justiţiei Militare{4}.

Reece se uită de la unul la altul la cei doi agenţi NCIS aşezaţi în faţa lui. Aproape că ar fi fost comic dacă n-ar fi fost atât de serios.

Reece avusese multe discuţii cu experţi în domeniul războiului. Considera că era de datoria lui ca ofiţer să îşi studieze constant profesiunea, să reziste gândirii de turmă, să pună sub semnul întrebării presupunerile, să caute cele mai informate persoane posibil în domeniu, ca să se asigure că pleacă la luptă cât mai bine pregătit şi echipat posibil. Datora asta oamenilor de sub comanda lui. Le-o datora familiilor lor, misiunii şi ţării.

— Am terminat cu discuţia asta cu doi idioţi. Pot să plec?

— Nu vă faceţi încă planuri să plecaţi acasă, spuse Stubbs, lăsându-se pe spate în scaun şi expunându-şi secţiunea mediană bine hrănită. O să ne ia ceva timp să facem ordine în încâlceala asta. Oficial sunteţi sub investigaţie pentru activităţi subversive, dezvăluire de informaţii sensibile şi încălcarea articolului 13: comportament nepotrivit pentru un ofiţer.

Stubbs recită totul fără prea multă emoţie, ca şi cum ar fi fost pe pilot automat.

Reece se ridică încet. Bridger părea că ar fi preferat să fie oriunde altundeva decât acolo unde se afla acum. Stubbs puse e-mailurile înapoi în teanc. În timp ce se ridica, mâna lui Reece se duse instinctiv spre şoldul drept, unde purta întotdeauna pistolul SIG P226 de 9 mm. Nu putea să nu se gândească că dacă ar fi fost în urmă cu o sută cincizeci de ani, guvernul ar fi trebuit să caute doi noi agenţi federali.

CAPITOLUL 4

Dr. Peter O'Halloran radia încrederea unui om în topul profesiei sale. În săptămânile care urmaseră după 11 Septembrie 2001, dr. O'Halloran cedase frâiele prosperului său centru de chirurgie a coloanei vertebrale echipei de chirurgi şi se alăturase armatei ca să facă ceea ce simţea că era datoria sa.

Ca unul dintre cei mai buni specialişti din ţară în coloana vertebrală, Peter operase pe oricine de la atleţi profesionişti aflaţi în vârful carierei lor până la politicieni în căutarea unui răgaz de la constanta durere nervoasă. Ştia că în acel război vor fi oameni grav răniţi şi voia să-şi pună la treabă marele său talent ca să-i ţină pe acei oameni în viaţă. Se făcu repede o dispensă pentru a evita restricţiile de vârstă şi, spre supărarea soţiei şi copiilor, dr. Peter O'Halloran se pomeni curând locotenent-colonel O'Halloran, în rezervă, care petrecea mai mult timp în uniformă în Irak şi Afganistan decât în clinica lui din La Jolla, California.

Trecuseră doar două zile de la ambuscadă şi interogatoriul care urmase, dar fizic Reece era pregătit să părăsească spitalul. I se ceruse să treacă să vorbească cu dr. O'Halloran înainte să plece definitiv, iar la externare asistenta responsabilă pe schimb îl conduse în cabinetul chirurgului. O'Halloran îl salută cu căldură şi îl invită să ia loc. Doctorul îşi roti scaunul cu faţa la un calculator şi selectă un fişier înainte de a întoarce ecranul astfel ca Reece să poată vedea mai bine. Apoi aduse pe ecran o imagine care era evident o scanare cerebrală. Lui Reece îi aminti numaidecât de imaginile alb-negru ale imagisticii frontale în infraroşu (FIR) care se folosea pe câmpul de luptă, cu strălucirea ei albă care prezenta tridimensional relieful pe un fundal negru. Doctorul se folosi de mouse ca să aducă cursorul la o pată albă de pe imagine.

— Doi dintre oamenii tăi au ajuns aici răniţi. Ne-am luptat din răsputeri să-i salvăm, dar rănile lor erau prea grave. Ca parte a evaluării iniţiale, am făcut tomografii ca să determinăm extinderea

traumelor lor cerebrale și, în afară de o cantitate semnificativă de șrapnel, am găsit asta. Aici este scanarea CT pe care am făcut-o creierului subofițerului Morales. Vezi asta? Arătă o pată albă pe ecran: Este o masă anormală care nu are legătură cu traumatismul. Patologul care a făcut autopsia crede că este un oligodendrogliom, o tumoră malignă rară pe creier. Laboratorul o să confirme sau o să infirme suspiciunea, dar el își cunoaște meseria și eu sunt de acord cu evaluarea lui pe baza imagisticii.

Apăsă cu mouse-ul și o a doua imagine apăru pe ecran.

— Aici este creierul locotenentului Pritchard. După cum vezi, el are o tumoră mai mică dar similară. Și eu și patologul credem că este de același tip.

Aduse o a treia imagine.

— Ăsta este creierul tău, James. Nu avem cum să știm cu siguranță, însă formațiunea din creierul tău pare să fie similară ca dimensiune și formă cu cea a oamenilor tăi. Dacă am fi în Statele Unite te-aș chema pentru o biopsie, dar nu putem face asta aici.

Lui Reece i se uscă gura și dintr-o dată îl cuprinse o dorință copleșitoare de a fi alături de soția și fiica lui.

— Nu vreau să intri în panică, James. Ar putea fi o mulțime de lucruri, iar malignitatea este doar unul dintre ele.

— Ce? se bâlbâi Reece. Cât… cât de rară e, doctore? Mi se pare o nebunie ca trei bărbați de vârsta noastră să aibă tumori pe creier.

— Extrem de rară, James. Incidența acestui tip de tumoră este de circa 0,3 la suta de mii. Cam numai două procente din tumorile cerebrale sunt de acest tip. Hai să presupunem că a ta este de alt tip, atâta timp cât nu o putem confirma aici. Dar ca doi oameni din aceeași echipă, ambii la douăzeci de ani, să aibă același tip de tumoră… O'Halloran clătină din cap: Probabilitatea e astronomică. Tu și oamenii tăi ați fost expuși la vreun agent chimic sau biologic? Ați fost în vreo uzină nucleară, ceva de genul ăsta?

— Nu, din câte știu. Adică, prima dată când am invadat Irakul au fost câteva amenințări chimice și biologice, dar Pritchard probabil era la liceu pe atunci. Și din câte știu eu doar astea au fost, amenințări. O echipă a fost atacată cu ceva asemănător gazului de mușstar, dar nu în apropierea zonei în care operam eu. În perioada cât cei doi au fost împreună, nimic neobișnuit.

— Hmm, bun, mai gândește-te și dă-mi de știre dacă îți vine ceva în minte. E incredibil de neobișnuit. Cum spuneam, aici nu putem face nimic altceva, dar când te întorci în State trebuie să-ți faci un control, pentru orice eventualitate. Eu aproape am terminat cu misiunea asta. A fost un an lung, dar la începutul lunii viitoare o să mă întorc la clinica mea din California. Vreau să vii la La Jolla să mă vizitezi. Am niște colegi specializați în cercetări pe creier pe care aș vrea să-i cunoști. Ai avut vederea înceţoșată, dureri de cap, orice de genul ăsta, nu?

— Nu, domnule, minți Reece, având nevoie de timp de gândire.

— Dar subofițerul Morales și locotenent Pritchard? Ei sau vreunul dintre oamenii tăi au pomenit de dureri de cap neobișnuite?

— Nu, dar nu ar fi ceva ieșit din comun aici. Echipele nu prea sunt un mediu în care oamenii să se plângă de asemenea lucruri. Ei cred că i-ar putea scoate din luptă.

— Înțeleg, zise doctorul meditativ. Îmi pare rău pentru oamenii tăi. Știu că probabil nu înseamnă prea mult, dar așa e. Întoarce-te acasă teafăr, îmbrățișează-ți familia, înmormântează-ți camarazii și fă-ți o programare la cabinetul meu pentru când mă întorc. Ai grijă, James.

Reece ieși din complexul medical un om pierdut. În realitate era deja departe, ocupat cu gândurile la familiile fiilor, soților și taților ale căror trupuri, sau ceea ce mai rămăsese din ele, erau puse în saci, apoi în sicriele acoperite de steaguri, pentru ultimul lor drum spre casă.

CAPITOLUl 5

Comandamentul Forţelor Speciale Navale
Coronado, California

Asistentul bătu la uşă înainte să intre în biroul amiralului Pilsner.

— Domnule, biroul SECDEF[5] la telefon.

— Spune-i lui Howard să vină aici şi apoi fă-mi legătura, răspunse aspru amiralul.

— Da, domnule.

Asistentul ieşi în grabă pe uşă.

După mai puţin de treizeci de secunde, procurorul militar general al amiralului, căpitanul Leonard Howard, intră fără să bată.

Telefonul de pe masa amiralului sună şi el apăsă butonul ca să-l pună pe speaker.

— Aici amiral Pilsner, aştept apelul secretarului.

— Mulţumim, domnule amiral, răspunse o voce neidentificată. Doamna Secretar Hartley va fi într-o clipă alături de dumneavoastră.

După aproape cinci minute de aşteptare, linia reveni la viaţă.

— Bună ziua, doamnă Secretar, cu ce vă pot ajuta? o salută vesel amiralul.

— Ce *dracu*' s-a întâmplat acolo, amirale? întrebă Lorraine Hartley furioasă.

— Doamnă, ne-am străduit să gestionăm situaţia, dar evident nu ne-am îndeplinit bine misiunea.

— V-aţi străduit? La naiba, eşti amiralul WARCOM şi asta e tot ce poţi?

— Doamnă Secretar, facem tot posibilul să curăţăm cât mai repede.

— Îmi pierd încrederea în capacitatea voastră de a face asta. Mai întâi de toate, vreau ca supravieţuitorii să fie prinşi în ancheta de acolo cât de mult timp posibil. Nu vreau ca publicul american să se îndrăgostească de tipii ăia în timpul furtunii mediatice din jurul

funeraliilor. Vreau să fie nevăzuți și uitați și vreau ca responsabilitatea să apese pe umerii lor. Vreau ca acel comandant de trupă să devină un Custer al zilelor noastre. Vreau ca acuzațiile să-i fie aduse ieri.

Leonard Howard vorbi:

— Doamnă Secretar, sunt căpitanul Leonard Howard. Va fi dificil să îl acuzăm pe comandorul Reece de ceva din UCMJ până nu se încheie ancheta.

— Scoate-ți capul din cur, Howard! Găsiți ceva de care să-l acuzați. Există atâtea infracțiuni federale în listele Departamentului de Justiție că nici nu le putem număra, iar tu îmi spui că nu poți descoperi ceva? N-ai auzit niciodată zicala „arată-mi omul, iar eu îți voi arăta crima”? Acuzați-l de cât mai multe, dar nu-l închideți; avem nevoie de el liber ca să încheiem povestea așa cum trebuie. Curățați mizeria, domnilor, altfel o să vă doriți să nu mă fi întâlnit.

Amândoi auziră un clic și linia muri.

Pilsner se uită la JAG.

— Sună-l imediat pe Horn. Avem nevoie de un plan înainte ca oamenii ăia să se întoarcă acasă. Și spune-le tipilor de la NCIS să-l preseze pe Reece.

CAPITOLUL 6

Baza Aeriană Bagram
Bagram, Afganistan

Zilele se scurgeau încet iar Reece era reținut în Bagram. Oamenii lui fuseseră înmormântați sub ochii familiilor devastate, în timp ce Reece era blocat la jumătate de lume distanță, incapabil să le privească în ochi soțiile, copiii și părinții și să-i asigure că va afla ce anume îi atrăsese într-o asemenea ambuscadă letală. Știa că va fi crucificat de WARCOM, și din punctul lui de vedere o merita. Își dusese toți oamenii la moarte, păcatul suprem al unui lider în luptă. Și pentru ce? Pentru o țintă despre care nu știau nimic? Adăugând și stresul unei posibile tumori rare, capul lui Reece se învârtea. Era chemat aproape zilnic ca să răspundă la întrebările agenților NCIS și continua să răspundă la orice investigație asupra misiunii, dar refuza să răspundă la cele despre e-mailurile personale. Întrebările NCIS aveau izul unui plan. Erau extrase propoziții anume din e-mailuri de aproape cincisprezece ani vechime pentru a sprijini o poveste preconceptă. Lui Reece îi era evident că NCIS nu se interesa de ceea ce se petrecuse cu adevărat în conducerea și executarea misiunii. Erau acolo numai și numai pentru a-l acuza pe Reece. Fusese ceva urât, dar el îndurase.

După două săptămâni crunte de nopți fără somn pline de gânduri despre tumorile cerebrale și interogatoriul încrucișat al NCIS, lui Reece i se permisese în final să plece acasă. Se lăsă pe spate în scaunul său din avionul C-5 care prindea viteză pe pistă, cu botul ridicat, înclinându-se puternic ca să câștige altitudine și să iasă din bătaia armelor mici și lansatoarelor de grenade ale inamicului, lăsând în urmă Bagramul. Gândurile lui Reece reveniră la ceea ce se întâmplase acasă în absența lui. Comandamentul se mobilizase. Ofițerii responsabili cu asistarea victimelor și echipele lor fuseseră desfășurate în încercarea de a depăși ciclul de douăzeci și patru de ore al răspândirii veștilor, venind la ușile familiilor împrăștiate prin toată

țara; mame și tați, soții și copii care primeau vestea de care se teme orice familie de militar, neașteptata bătaie la ușă, preotul, un ofițer, un prieten. Ceea ce e de neconceput. Țipetele. Lacrimile. Copiii. Funeraliile. Vina. *Vina. A fost vina mea. Eu eram superiorul pe teren. Responsabilitatea e a mea. Și eu nici măcar n-am putut fi acolo ca să le dau personal vestea, cum era de datoria mea.*

Zborul avea să fie o ocazie bună să-și pună gândurile în ordine.

Își va suna soția din Germania, unde avea câteva ore de relaxare în timp ce piloții se bucurau de odihna obligatorie pentru echipaj.

Cum pot să mă întorc acasă și să dau ochii cu familia mea când douăzeci și opt de rangeri, patru piloți de elicopter și treizeci și șase SEAL din unitatea mea operativă au ajuns acasă în cutii?

Ăsta e războiul, Reece.

Nu. Inamicul e priceput. Dar nu chiar atât de priceput.

Ambuscada a fost mult prea bine gândită și mult prea eficientă. Planificarea ei trebuie să fi luat luni, dacă nu chiar un an. Explozibilii. De care erau și cum au fost detonați? *De ce nu au ieșit insurgenți din complex după prima serie de detonări*? *De fapt, era cineva acolo*? *Cum au știut exact unde urma să aterizeze elicopterele*? *De ce fuseseră obligați să plece în acea misiune*? *De ce erau NCIS așa de insistenți cu întrebările atât de curând după misiune*? *Ce-mi scapă*?

CAPITOLUL 7

Birourile Corporaţiei Capstone Capital
Los Angeles, California

Steve Horn nu era obişnuit să aştepte. Mai întâi mica sa asistentă elegantă îl făcuse să aştepte cinci minute după iubitul lui ceai verde, iar acum cel mai loial locotenent întârzia, ceva ce nu putea tolera. Fostul fundaş de la Stanford, înalt de 1,95 m, stătea în spatele biroului de nuc lustruit pe care acum îl inspecta vizual în căutare de praf sau murdărie. Purta un costum bine croit din caşmir negru-cărbune care costa mai mult decât venitul lunar al multor familii, ajustat nu pentru confort ci ca să-i expună fizicul musculos. Gâtul bronzat era înconjurat de un guler rigid şi o cravată violet Hermes legată într-un nod Windsor masiv. Un vizitator ocazional şi-ar fi închipuit că cei de la *Fortune* aveau să sosească dintr-un minut în altul ca să-i facă poze pentru copertă, dar angajaţii lui ştiau adevărul: aceasta era înfăţişarea de zi cu zi a lui Horn. Horn era imaginea vanităţii întruchipate.

Dacă Horn ar fi consultat vreodată un specialist în tulburări mintale, cel mai probabil ar fi fost diagnosticat ca „personalitate antisocială". Nu simţea absolut nicio empatie pentru semenii lui şi practic îi făcea plăcere disconfortul altora. Un consilier ar fi putut explora dacă asemenea detaşare era rezultatul dezinteresului părinţilor săi, oameni de vază, în copilărie, sau al pedepselor grele aplicate de unele dintre multele lui bone. Poate era eşecul lui de a se ataşa de un îngrijitor sau poate se născuse sociopat; n-avea să ştie niciodată pentru că niciodată nu s-ar fi gândit să pună sub semnul întrebării ceea ce pentru el era la fel de natural ca respiraţia. Pentru Horn, a fi neîndurător reprezenta un avantaj competitiv.

Un e-mail pe ecranul de douăzeci şi şapte de inch al iMac-ului său indica sosirea locotenentului întârziat. Telefoanele sau bătaia în uşă a recepţionerei nu erau acceptate. În pofida dorinţei puternice de a auzi ce avea omul de spus, Horn îl făcu să aştepte zece minute chinuitoare

în zona de recepţie luxos decorată. La Horn întotdeauna era vorba de putere, iar el nu pierdea nicio ocazie de a aminti tuturor că el era şeful, fapt de care nimeni în afară de el nu se îndoia. Atingerea unei taste indică recepţionerei că era gata să-l primească pe cel cu care avea întâlnire, iar ea îl invită repede şi cu amabilitate pe Saul Agnon prin uşile groase de stejar ale biroului lui Horn.

Dacă înfăţişarea lui Horn sugera putere, forţă şi agilitate, a lui Agnon era opusul. Avea o constituţie subţire, cu trăsături mici, piele palidă şi un aspect general neîngrijit. Costumul lui era ieftin şi banal, potrivindu-i-se în consecinţă. Pantofii erau uzaţi şi nefăcuţi. Unghiile erau moi şi constant roase; părul rar şi unsuros. Horn îl studie cu dezgust când intră pe uşă, învins şi fără speranţă, cu atitudinea unui om care se îndreaptă spre execuţie. Horn îl suspectase întotdeauna pe Saul că ar fi homosexual, dar nu-şi putea imagina un gay cu o asemenea lipsă de stil. Saul Agnon aducea totuşi în ecuaţie două lucruri care îl făceau indispensabil: o inteligenţă vicleană şi o loialitate de neclintit. Agnon îl venera pe Horn aşa cum un animal abuzat îşi slujeşte stăpânul crud, făcând orice pentru o urmă de aprobare sau un semn de mulţumire.

— Nu numai că ai întârziat, Saul, dar ai venit aici arătând ca un nenorocit de şobolan. Cred că Sears au dat faliment. De unde ai costumul ăsta? Nu te aşeza, nu durează mult. Ce ai pentru mine?

— Domnule, îmi pare rău că am întârziat, n-am nicio scuză, doar că…

— Ai dreptate, n-ai scuze. Nu-mi mai irosi timpul cu pocăinţa ta.

— Domnule, ambuscada a mers conform planului. Aţi văzut în rapoartele date publicităţii.

— Conform planului? Citesc că există supravieţuitori; *nu* ăsta era planul. A sunat amiralul. Hartley e supărată. Vrea să se rezolve problema înainte de a scăpa de sub control.

— Domnule, lucrez la asta şi o să ne ocupăm. Posibilitatea a existat dintotdeauna. Însă mai avem şi o altă problemă. Agnon făcu o pauză ca să-şi adune curajul să continue: Un doctor din Bagram a descoperit tumorile şi a pus prea multe întrebări, dar în curând o să iasă din peisaj. O să folosim ceea ce se numeşte incident „verde-albastru", întrucât sunt destul de comune ca să nu dea de bănuit. Echipa noastră de pe teren a găsit un ofiţer afgan care are un copil

bolnav. I-am promis îngrijire medicală pentru copil în Statele Unite dacă echipa lui îl elimină pe doctor. Afacere încheiată.

— Deci acum trebuie să ne ocupăm de îngrijirea unui copil bolnav dintr-o latrină din lumea a treia?

— Nu, domnule, nu avem de gând să ne ţinem de promisiune.

Saul coborî privirea la carneţelul lui:

— Următorul punct. După cum ştiţi, locotenent-comandorul Reece a supravieţuit misiunii, ca şi unul dintre oamenii lui. Reece e acum în avion şi va ateriza la Coronado la sfârşitul dimineţii. Chiar în acest moment Holder se îndreaptă către apartamentul celuilalt.

— Ce plan ai pentru comandorul Reece?

— Situaţia e fluidă, domnule. Celelalte evenimente l-ar fi putut pune în gardă şi am putea avea o problemă. Nu avem personal adecvat în zonă care să se ocupe de cineva cu capacităţile lui fără elemente de surpriză.

— Saul, a fost supus la interogatorii dure de către anchetatori şi a zburat peste jumătate de lume. O să fie extenuat şi o să sufere de decalajul orar. Tot ce o să vrea o să fie să-şi îmbrăţişeze copiii, să i-o tragă nevestei şi să uite de Afganistan.

— Un copil, domnule, numai unul. Are o fiică.

— Mă rog. Pune nişte bandiţi din L.A. sau Mexic să-l doboare. Să pară ca un jaf. Asigură-te că se rezolvă. Avem poliţişti pe statul de plată care o pot aranja, dar nu-i lăsa să afle că e SEAL. Nu vreau să capete „sentimentalisme patriotice”. Acum dispari, am treburi mai importante de făcut.

CAPITOLUL 8

Coronado, California

Imensul C-5 Galaxy ateriză la baza aeronavală North Island şi rulă lent către mica clădire a terminalului datând din Al Doilea Război Mondial. Sus în spaţiul pentru pasageri aproape pustiu, James Reece se ridică în picioare şi se întinse, încercând să scape de oboseală şi de decalajul orar. Îşi schimbase de mult uniforma cu blugi şi tricou, iar singura lui legătură cu luptele rămăsese rucsacul cu model AOR1 şi bocancii pe care îi purta în aproape fiecare zi a vieţii lui. Perechea respectivă era aproape bună de aruncat la gunoi, se gândi el în timp ce aştepta semnalul de debarcare. Se uită la bocancul drept şi zâmbi când văzu urma vizibilă a decoraţiunii făcute de fiica lui de trei ani cu un Magic Marker. Celălalt bocanc, pătat de sângele camarazilor lui murind, îi şterse rapid zâmbetul.

Luase un Ambien ca să poată dormi pe timpul zborului lung, dar după trei ore efectul trecuse şi îşi petrecuse restul drumului într-o stare ameţitoare de epuizare, suferinţă şi ceaţă provocată de medicament. Revăzuse iar şi iar în minte evenimentele operaţiunii, încercând să găsească răspuns la întrebarea ce anume îi condusese în ambuscadă – vreun indiciu care îi scăpase, vreo rămăşiţă de dovadă care să explice ceea ce se întâmplase. Nu găsise răspunsurile, ci doar o orbitoare durere de cap ca acelea pe care le avusese înaintea misiunii fatale. Privi la pozele fiicei lui din telefon, cu ochii îndureraţi de absenţa lui ca tată care durase luni întregi. Abia aştepta să ajungă acasă.

În zona enormă a calei, evită paleţii cu echipament şi trecu pe lângă personalul de la sol al Forţelor Aeriene care deja se pregătea să descarce lăzile şi cutiile care păreau suficiente să umple un Wal-Mart. Îşi luă rucsacul supradimensionat cu echipament şi cutia cu arme şi se îndreptă spre rampă. Restul bagajelor lui, împreună cu cele ale trupei, fuseseră paletizate şi trimise cu Boozer cu un zbor precedent, pe când

Reece îşi petrecea timpul cu ticăloşii de la NCIS. Lăsă rucsacul jos şi îşi puse ochelarii de soare înainte de a ieşi de pe rampă în soarele arzător al sudului Californiei. Aici, fie că o iubeai sau o urai, vremea era întotdeauna frumoasă.

Acolo nu îl întâmpina nimeni, nici soţia şi fiica alergând să-l îmbrăţişeze, nici fanfara Marinei intonând „Dumnezeu să ocrotească America", era doar o bază navală din ţară care îşi vedea de treburile ei într-o luni dimineaţa. Era destul de mult trafic şi îşi imagină că ar fi putut să meargă până la camioneta lui lăsată la sediul Echipei Şapte cu cineva care se îndrepta spre Baza Amfibie. Era pe punctul să lase jos incomoda cutie cu arme ca să deschidă uşa terminalului, când uşa se deschise ţinută larg de un braţ plin de tatuaje care aparţinea unui individ scund şi musculos care ducea un pahar imens de la Starbucks.

Faţa bărbosului se lumină de un zâmbet sclipitor din spatele unor ochelari de surf cu ramă albă. Faţa aparţinea lui Ben Edwards, cel mai bun prieten al lui Reece şi fost coleg de echipă. Reece şi Ben făcuseră împreună instrucţia BUD/S, fuseseră trimişi împreună în misiuni ale SEAL şi menţinuseră prietenia chiar şi după ce Reece devenise ofiţer iar Ben migrase spre partea întunecată a Forţelor Speciale Navale. Ben părăsise apoi Marina pentru lumea nebuloasă a agenţiilor naţionale de informaţii, cu toate că în anii de după 11 Septembrie linia de demarcaţie dintre cele două devenise din ce în ce mai neclară.

— Bine-ai venit acasă, frate, zise Edwards întinzându-i mâna.

— O clipă m-am gândit că eşti un boschetar, răspunse Reece strângându-l pe bărbatul scund într-o îmbrăţişare de urs.

— M-am gândit că ai nevoie să te ducă cineva. Dă-mi voie să-ţi iau bagajul.

— Unde-i cafeaua mea? întrebă Reece zâmbind.

Deşi aveau aceeaşi vârstă, cei doi traversară clădirea mică a terminalului ca două persoane complet diferite. Silueta înaltă, bine legată a lui James Reece şi Edwards cel scund şi acoperit de tatuaje, îmbrăcat în pantaloni scurţi şi şlapi uzaţi; erau aproape ca o caricatură a diferenţei stereotipe dintre ofiţeri şi membrii SEAL înrolaţi. În timp ce se îndreptau spre parcare, Edwards scotoci în buzunarul hanoracului negru cu glugă şi partea din spate a unui Chevrolet Tahoe negru începu să se ridice spre cer.

— Hertz are flotă de Suburban şi Tahoe de închiriat doar pentru spioni? chicoti Reece urcând cutia neagră şi grea cu arme în portbagajul SUV-ului.

— Da, dar nu sunt blindate, aşa că să nu ne duci prin vreun cartier de rahat.

— O, da, sunt o mulţime de mahalale aici în Coronado, glumi Reece. Camioneta mea e la Echipă, continuă urcând în Tahoe. Ce moale e chestia asta. Ce e, catifea? întrebă, trecând cu mâna peste cotieră.

— Totul e moale, comparativ cu cutia de rahat în care te plimbi tu, omule. Când ai de gând să scapi de chestia aia?

— Ha! O să conduc Cruiserul până-şi dă duhul. Asta e ideea când ai unul. Noi ofiţerii nu primim bonusurile alea grase pentru reînrolare.

Ben râse.

— Şi tu ai fost înrolat cândva, îţi aminteşti? Toţi banii ăia neimpozabili pentru reînrolare ar fi putut fi ai tăi.

Băgă SUV-ul în viteză, dădu pe gât ceea ce mai rămăsese din cafea şi cu o mişcare fluidă, exersată, care evident îi devenise o a doua natură deschise cu arătătorul drept o cutie de tutun de mestecat Copenhagen care apăruse de nicăieri şi îşi plasă sub buza de jos o doză uriaşă.

— Cum merge cu lăsatul? întrebă răutăcios Reece.

— Nimănui nu-i plac ăia care se lasă, amice, îi întoarse Ben zâmbetul, scoţând vehiculul din parcare şi îndreptându-se spre poartă. Presupun că nu i-ai spus lui Lauren că vii acasă pentru că ai bănuit că avionul n-o să ajungă la timp?

— Mda, ştii cum sunt C-5, mereu se defectează, de obicei în Hawaii unde echipajul decide că e nevoie să petreacă patru zile în paradis aşteptând să vină piesa de schimb. Oricum, e drăguţ să le surprind pe ea şi pe Lucy.

— M-am dus să văd ce fac după ce am auzit de operaţiune. Ştiam de la Boozer că n-ai fost rănit grav şi am vrut să mă asigur că nu au primit informaţii greşite.

— Apreciez, frate.

Când ieşiră pe poarta bazei aeriene în interiorul SUV-ului se lăsă liniştea. Evident discuţiile de complezenţă se terminaseră.

— Ştiu ce gândeşti, omule, spuse Reece furios fără să se uite la el. Trupa mea a fost spulberată, ce dracului s-a petrecut acolo? De la început a fost o operaţiune de rahat; niciunul dintre noi n-a vrut să

meargă. E vina mea. Ar fi trebuit să insist la rândul meu… Ar fi trebuit să refuz. În schimb am zis „Da, domnule!” ca un tâmpit de sublocotenent şi mi-am dus oamenii la moarte.

— Sunt sigur că ai făcut ce puteai, Reece. Toţi din comunitate au aflat că operaţiunea a fost de rahat. Ce dracu’ credeau, oricum? Când a fost ultima dată când v-au impus ei o ţintă înainte ca voi să veniţi cu propria voastră propunere?

— Asta a fost nebunia, Ben! Tu ştii că niciodată nu se întâmplă aşa. Cel mult îţi spun ce anume să nu loveşti, nu ceea ce trebuie să loveşti. Iar acum îmi prăjesc mie fundul pentru informaţiile lor proaste, şi o merit, pentru că mi-am lăsat băieţii să se ducă.

— Nu meriţi nimic, Reece. Eşti cât se poate de solid şi toată lumea o ştie.

— Da? Sper că le-ai spus asta soţiilor şi copiilor băieţilor, la înmormântare. Îmi pare rău, omule, nu încerc să mă descarc pe tine. Ce cauţi de fapt pe coasta de vest?

— În căutare de talente. E o grămadă de muncă zilele astea când numărul angajaţilor obişnuiţi scade. Avem mereu nevoie de oameni noi. Acum eşti dispus să vii să lucrezi cu mine?

— Sunt al dracului de convins că o să am nevoie de o slujbă, dar cred că m-am săturat de rahatul ăsta. Când o să mă dea afară din Marină o să-mi deschid un magazin cu sendvişuri sau ceva.

— O să trebuiască să te atingi de maioneză, zise Ben scuturând din cap. N-o să meargă.

— Mda, mă rog, atunci o să mă gândesc la altceva.

Ura lui Reece faţă de condimente era binecunoscută în comunitatea Forţelor Speciale Navale.

Trecură de Hotel Del Coronado şi o luară la dreapta pe Silver Strand, depăşiră Miguel’s Cocina unde mâncaseră împreună cu soţiile lor de zeci de ori în decursul anilor. Mă rog, cu soţia lui Reece şi fiecare dintre cele trei foste mirese ale lui Ben.

— Prea devreme pentru o margarita? glumi Ben.

— Nu e niciodată prea devreme pentru o margarita. Numai să nu mă duci la Ricks. Nu cred că aş putea să-mi arăt faţa pe acolo în momentul ăsta, spuse Reece, referindu-se la bomba în care se îmbătau membrii SEAL în centrul Coronado-ului. Soldaţii se întorceau din misiuni şi toastau pentru tovarăşii lor căzuţi, în valuri care adesea se sfârşeau urât. Ricks era un sanctuar unde puteau să se mai descarce

fără să-şi pună capăt carierelor, şi întotdeauna exista o mulţime constantă de femei dornice să fie soţie de SEAL pentru o noapte.

— A, da. Rick's Palm Bar and Grill, sediul „slamburgerului" faimos în întreaga lume. Mi se pare că acolo am cunoscut-o pe soţia mea numărul doi.

— Aha! Cred că da, zise Reece amintindu-şi de vremuri mai fericite.

— Acum i-o trag micuţei barmaniţe de acolo.

— Serios? Câţi ani are? întrebă Reece rânjind.

— Du-te dracului. Cred că o cheamă Heather. E cam Broscuţă, dar face lucruri uimitoare cu limba…

— Bine, bine. Încetează, făcu Reece ridicând mâinile şi mimând înfrângerea. Nu vreau să ştiu.

Trecură prin poarta Bazei Amfibii după ce îşi prezentară legitimaţiile şi ocoliră un grup de candidaţi BUD/S extenuaţi şi uzi leoarcă care alergau cu o barcă gonflabilă balansându-se deasupra capetelor.

— La naiba, trebuie să fie Săptămâna Iadului. Bieţii de ei, comentă Ben fără vreo urmă de simpatie pentru aspiranţii la statutul de oameni-broască.

— Aş prefera o sută de săptămâni ale iadului în locul săptămânii pe care am avut-o, mormăi Reece mai mult pentru sine.

Ben depistă Toyota albă FJ62 Land Cruiser din 1988 în parcarea sediului Echipelor şi trase pe locul gol din spatele ei. Transferară amândoi în tăcere echipamentul lui Reece în portbagaj. Când terminară, cei doi prieteni se uitară unul la celălalt şi Ben întinse mâna.

— Sună-mă dacă porcăria asta nu porneşte.

— Mulţumesc pentru drum, omule.

Reece trebuia să se înregistreze la Echipă înainte să se îndrepte spre casă să-şi surprindă soţia şi fiica. Traversă parcarea şi trotuarul a ceea ce părea mai mult o clădire mică de birouri decât vizuina comandourilor amfibii. Se întreba cum îl vor privi băieţii; trase aer în piept şi deschise uşa spre ceea ce fusese întotdeauna un sanctuar. Abia trecuse de intrare când un şef al unui pluton trecu alergând pe lângă el cu panica întipărită pe faţă. Ştiu imediat că nu era în ordine ceva.

— Ce se-ntâmplă, şefule? se rugă Reece.

Bărbatul de vreo patruzeci de ani se întoarse cu faţa la el şi încetini ritmul, alergând cu spatele.

— Poliţiştii sunt acasă la Boozer, trebuie să te duci acolo, fu tot ce spuse înainte să se întoarcă şi să iasă în fugă pe uşa principală a clădirii.

Reece sprintă după el şi acoperi distanţa până la Cruiser în câteva secunde.

CAPITOLUL 9

San Diego, California

Boozer era burlac şi locuia într-un apartament dintr-un complex standard imediat lângă Interstatala 5, în apropiere de Universitatea San Diego. Era genul de loc pe care îl găseşti în orice suburbie din ţară, numai că probabil chiria era de două sau trei ori mai mare decât în centrul Americii. Grupuri identice de clădiri şi parcări în care tinerii angajaţi şi studenţii locuiau în anonimat unii printre alţii, vieţile lor fiind separate doar de stâlpi metalici şi pereţi din panouri ieftine chinezeşti. La acea oră târzie a dimineţii nu era trafic şi Reece conducea ca un posedat. Boozer era un tip care cu siguranţă se putea descurca singur, dar pe Reece îl rodea presentimentul că asta nu avea să se termine bine.

Reece fusese acasă la Boozer o singură dată şi nu-şi amintea care era clădirea în labirintul de apartamente cu două etaje şi grădină. O luă pe ghicite şi făcu dreapta după biroul de închirieri; trecuse de prima intersecţie când văzu mulţimea de vehicule de urgenţă în stânga lui. Apăsă pe frână şi dădu înapoi, înainte de a trage puternic de volan călcând acceleraţia. Când ajunse lângă maşinile de poliţie intră rapid pe un loc liber, parcă şi alergă spre apartament. Îl ignoră pe poliţistul care îi ordonă să se oprească şi urcă scara. Împingându-se pe lângă un paramedic, încercă să intre pe uşa deschisă de la apartamentul lui Boozer, dar fu reţinut de doi poliţişti solizi în uniformă.

— E unul dintre oamenii mei! Trebuie să intru! se rugă Reece luptându-se cu cei doi bărbaţi care îl ţintuiseră de cadrul uşii.

— Nu vreţi să vedeţi aşa ceva, domnule! spuse cel mai în vârstă dintre poliţişti slăbind strânsoarea.

Reece se eliberă şi se năpusti în living, şi mirosul mult prea familiar de sânge şi moarte îi umplu nările. Doi detectivi în haine civile şi cu pistoale la şold stăteau în faţa unei canapele extensibile maro deschis, unul dintre ei ducând un aparat de fotografiat mare cu bliţul

ridicat. Se întoarseră spre zgomot, şi atunci Reece putu vedea trupul lipsit de viaţă al lui Boozer în boxeri şi tricou alb, aşezat cu picioarele întinse spre cei doi detectivi. Picioarele lui de obicei albe ca varul aveau o culoare vineţiu închis şi pe faţă avea o expresie şocată. O rană mare de ieşire se vedea imediat deasupra urechii stângi şi o cantitate mare de sânge, creier şi os cranian era împrăştiată pe canapea şi pe abajurul lămpii de pe măsuţa din capăt. Un SIG Sauer P226 zăcea într-o poziţie strâmbă în poala lui, armat şi gata de tragere. Reece rămase şocat, incapabil să se mişte sau să vorbească. Cei doi poliţişti în uniformă care îl reţinuseră îl apucară cu blândeţe de umeri şi îl conduseră atent pe uşă afară pe hol. Amândoi participaseră la luptele din Irak ca rezervişti şi recunoşteau înfăţişarea unui camarad doborât de suferinţă. Reece se aşează pe trepte şi îşi prinse capul în mâini. Ce dracu' se petrecea? Cum se puteau întâmpla dintr-odată atâtea lucruri rele? Diverşi ofiţeri şi subofiţeri de la Echipa Şapte sosiseră la faţa locului şi şeful pe care Reece îl întâlnise în holul clădirii îl conduse prin parcare, forţându-l să se aşeze în partea din spate a unei ambulanţe.

Superiorul lui Reece, comandantul Echipei Şapte SEAL, apăru după câteva minute împreună cu adjunctul său, cel mai vechi înrolat în SEAL aflat la comandă. Comandorul Cox era un lider bun, un tip onest şi un adevărat luptător. Evident avusese alte planuri pentru acea zi, căci şi el şi adjunctul purtau amândoi uniforma completă, ceva ce arareori vezi la Echipe. Probabil avusese treabă cu membrii de familie ai oamenilor ucişi în luptă. Cei doi discutară discret cu ceilalţi ofiţeri şi subofiţeri de la faţa locului, de asemenea şi cu detectivul însărcinat cu investigaţiile. Unul dintre membrii SEAL arătă spre Reece şi comandantul se îndreptă către subordonatul îndurerat. Stând tot cu capul sprijinit în mâini, Reece nu-şi văzu şeful apropiindu-se decât când ajunsese la câţiva paşi. Începu să se ridice să-l salute, dar Cox îl împinse la loc cu o mână pe umăr, fermă dar prietenoasă.

— Urâtă săptămână, Reece, ştiu. Îmi pare rău pentru trupa ta şi-mi pare rău de Boozer. O să avem destul timp mai târziu să arătăm cu degetul, dar pe moment trebuie să-ţi faci griji pentru tine. Nu pot să stau degeaba în timp ce o altă viaţă se iroseşte la fel ca a lui Boozer. Dan o să te ducă la Balboa. Vreau să ai aprobarea medicilor înainte să mai faci vreun pas. Lauren ştie că te-ai întors?

— Nu, domnule. Urma să mă duc acasă după ce mă înregistram la Echipă. Apoi am venit direct aici.

— Fă-ţi controlul la Balboa şi după aia du-te acasă. Ia-ţi liber restul săptămânii, dar luni trebuie să stăm să vorbim despre operaţiune.

CAPITOLUL 10

Când medicii de la Centrul Medical al Marinei Balboa îi dădură drumul lui Reece să meargă acasă, trecuse de şase seara. Dan Harvey, un locotenent operativ, îl condusese până la Balboa şi stătuse după el toată ziua cât doctorii îşi făcuseră treaba. Îl condusese după aceea înapoi la sediul Echipelor ca să-şi ia maşina şi fusese destul de bun ca să nu scoată o vorbă pe parcursul călătoriei. După ce le spusese psihologilor ceea ce trebuia să audă ca să fie convinşi că n-avea să înghită un glonţ sau să împingă pe gât un pumn de pastile cu o sticlă de Jameson, ultimul lucru de care avea nevoie Reece era un alt tip bine intenţionat care să încerce să-l înveselească. Soţia şi fiica lui erau probabil în cursul ritualului cină-baie-povestea de seară şi el avea să ajungă exact la timp ca să-şi vadă mica prinţesă înainte să se culce.

Reece crezuse că aflase ce e dragostea când îşi întâlnise frumoasa soţie, Lauren, însă nu cunoscuse iubirea totală şi necondiţionată decât când se născuse fiica lui, Lucy. Era copia mamei ei, cu ochi imenşi albaştri şi bucle blonde. Reece ucisese insurgenţi pe mai multe continente, trecuse prin cea mai riguroasă pregătire militară din lume şi rămăsese ferm în confruntările atât cu amirali cât şi cu subofiţeri, dar era incapabil să reziste dorinţelor fetiţei lui de trei ani. Când ea zicea „stai jos”, stătea. Când ţipa „Tati!” el lăsa totul şi se pleca dorinţei ei. Îl avea la degetul mic şi amândoi adorau fiecare clipă petrecută împreună. După şase luni lungi, avea să-i vadă chipul peste câteva minute. Abia aştepta s-o ridice în braţe şi s-o îmbrăţişeze atâta timp cât voia ea.

Îi mulţumi lui Dan pentru drum şi urcă în Cruiserul lui pe care unul dintre şefi i-l adusese înapoi la echipă, lăsând portiera descuiată şi cheia în parasolar. Nu avea cine să-i fure maşina din parcarea Echipei Şapte. Şeful evident nu ştia despre cutia cu arme din spate. Cu toată agitaţia zilei, Reece nu avusese când să o predea la depozitul de arme. Întotdeauna era prudent când umbla cu o cutie de arme de la

serviciu în camioneta lui personală, având în vedere legile nebuneşti în privinţa armelor pe care le avea California, dar în circumstanţele prezente decise să rişte. Avea să meargă acasă cu cutia de arme şi să se întoarcă la sediul Echipei a doua zi dimineaţa, după ce prindea câteva ore de somn de care avea cu disperare nevoie.

Erau zece minute de mers cu maşina de la sediul Echipei Şapte la căsuţa pe care familia lui o închiriase pe insulă în ultimii trei ani. Abia aştepta să ajungă acasă. Întoarcerile acasă dintr-o zonă de război sunt dificil de descris celor care nu le-au trăit personal. Sunt experienţe extrem de puternice, mult mai remarcabile când copiii fac parte din peisaj. Barajele emoţionale ţinute sub control luni în şir sunt în cele din urmă deschise, permiţând sentimentelor de iubire şi devotament să se reverse toate dintr-odată. Întoarcerile aproape că fac misiunile să merite, *aproape.* Sentimentele refulate, silite să stea deoparte timp de şase luni în timpul misiunii de apărare a ţării, sunt acum libere să se desfăşoare. Pentru familia lui Reece, aceasta urma să fie specială: era ultima. Reece ajunsese la un grad ierarhic care îl excludea de la a-şi conduce oamenii în luptă, lucru pentru care de fapt se şi înrolase în SEAL. Faptul că se potrivea cu momentul în care Lucy ajunsese la o vârstă la care avea nevoie de prezenţa lui făcea tranziţia normală pentru un bărbat care îşi petrecuse întreaga sa viaţă de adult în război. Venise timpul pentru o schimbare şi el o ştia. Era momentul să se concentreze asupra familiei lui.

Reece îşi aminti de ultima lui întoarcere acasă, când Lauren o ţinuse pe Lucy trează mult peste ora ei de culcare anticipând întoarcerea lui Reece, dar fără să-i spună de ce, în caz că ar fi întârziat aşa cum se întâmpla adesea în cazul transporturilor militare. Presiunea pe care o pun astfel de întârzieri asupra familiilor este semnificativă; majoritatea băieţilor nu le spun exact familiilor lor când urmează să vină acasă ca să nu-i dezamăgească din cauza inevitabilelor întârzieri. Întârzierile de o zi par o săptămână şi o săptămână pare o lună.

Reece îşi amintea de o întreagă brigadă de infanterie care se afla pe aeroportul din Bagdad gata să se întoarcă acasă după un an petrecut în străinătate, numai pentru a fi întoarsă din drum ca să mai lupte încă patru luni. Unii chiar ajunseseră deja în siguranţă în State şi fuseseră nevoiţi să se întoarcă în mlaştina care era Irakul. Durerea morţilor în timpul acelor luni suplimentare trebuie să fi fost extrem de

greu de îndurat. Reece încerca să nu se gândească la ce simţeau familiile celor uciși în acţiune în privinţa actualelor conflicte din leagănul civilizaţiei.

Când se întorsese data trecută, Reece coborâse din taxi la capătul străzii ca să nu strice surpriza lui Lucy, făcând tot posibilul să nu alerge pe trotuar spre casă. Când intrase pe poarta casei la adăpostul întunericului îi trimisese lui Lauren un mesaj spunându-i că aproape ajunsese. Înainte să bată la uşă trăsese cu ochiul prin porţiunea de sticlă mată şi o văzuse pe Lucy ghemuită lângă Lauren pe canapea uitându-se la ceea ce era desigur un film Disney. Se oprise şi lăsase ochii să i se împăienjenească de emoţie, privind prin geamul colorat cele două persoane pe care le iubea mai mult decât orice pe lume: familia lui.

Lauren mângâia părul lui Lucy şi se uitase înspre uşă, prinzând privirea soţului ei şi zâmbind cu cel mai frumos zâmbet pe care îl văzuse el vreodată. Dumnezeule, era minunată! Apoi o urmărise cum şoptea ceva la urechea lui Lucy şi arăta spre uşă. Lucy sărise de pe canapea cu ochii mari cât nişte farfurioare şi un zâmbet care ar fi topit un gheţar, alergase spre uşă cât de repede o puteau duce picioruşele ei tinere, strângând în mâna mică o broscuţă verde de pluş. Deschizând larg uşa, Reece pusese genunchiul jos, Lucy se repezise cu toată viteza în braţele lui larg desfăcute şi se agăţase de el cu o putere pe care o au numai copiii care îşi îmbrăţişează părinţii, repetând „Tata, tata" mereu şi mereu, ca şi când ar fi fost singurul cuvânt pe care-l cunoştea. Reece recunoscuse acea putere: dragostea necondiţionată a unui copil. Ridicându-se cu Lucy în braţe, Reece intrase în casă şi se întâlnise cu uimitoarea sa soţie pe holul livingului, îmbrăţişându-se strâns toţi trei, cu lacrimi de bucurie curgând liber. „Bun venit acasă, iubitule", şoptise Lauren. „Ne-a fost dor de tine."

Mai târziu în aceeaşi seară Reece îi citise lui Lucy povestea ei favorită, *Tărâmul monştrilor,* mimând dansurile prosteşti ale monştrilor ca să se asigure că nu sunt prea înspăimântători pentru fiica lui, şi îi cântase cântecul de leagăn preferat, *Taci, copilaş.* Când încheia cu „o să fii mereu cel mai dulce copilaş din oraş" Lucy închisese deja ochii, alunecând în somnul adânc şi inocent al celor tineri. Reece o învelise, surâzându-i micului său înger şi sărutând-o pe frunte. Apoi se asigurase că lampa de veghe era pusă în priză, închisese cu grijă şi în liniște uşa în urma lui şi coborâse tiptil să i se alăture lui Lauren în

bucătărie pentru mult întârziatul pahar de vin înainte de a o conduce sus în pat.

Când ieşi de pe drumul principal şi intră în cartierul lui, Reece fu smuls din reverie şi inima i se opri în piept, reflexia slabă a luminilor vehiculelor de urgenţă pe coroanele copacilor făcându-i părul să se zbârlească pe ceafă. Luminile erau tot mai puternice pe măsură ce se apropia, iar când Cruiserul viră la stânga, îi îngheţă sângele în vene. În locul scenei pitoreşti suburbane la care visase tot timpul petrecut peste graniţă, ochii lui întâlniră luminile violente roşii şi albastre venind de la ceea ce păreau a fi o maşină de poliţie, una de pompieri şi o ambulanţă din Coronado. Vehiculele de intervenţie erau împrăştiate la întâmplare în faţa casei lui şi un poliţist în uniformă întindea o panglică galbenă în jurul perimetrului grădinii lui bine îngrijite ca să împiedice vecinii adunaţi să calce în picioare scena evenimentului. Centrul raţional al creierului lui ştia exact ce însemnau toate astea, dar emoţiile îi impuseră imediat negarea. Familia lui trebuia să fie bine; era tot ce îi mai rămăsese.

Lăsând Cruiserul în mijlocul străzii, Reece alergă spre uşa casei. Ajunsese la jumătatea peluzei când îl văzură poliţiştii şi-i strigară să se oprească. Primul care ajunse la el fu un poliţist din patrulă cu faţa plină de coşuri, care părea chiar şi mai tânăr decât puştii care se prezentau la BUD/S. Stătea ca şi cum insigna de pe pieptul lui ar fi putut opri viteza şi inerţia bărbatului masiv. Panica îi sclipi în ochi când Reece coborî umărul şi îl lovi aruncându-l peste gard. Un al doilea poliţist îşi scoase arma, dar nu era pregătit să o folosească şi se trezi repede lăsat fără suflare. Un detectiv nevăzut îl prinse pe Reece din spate într-o îmbrăţişare de urs şi pentru eforturile sale se alese cu clavicula fracturată când se izbi cu umărul de trotuar. Din ce în ce mai mulţi poliţişti se alăturau grămezii şi în curând adrenalina şi priceperea alimentată de furie a lui Reece fu copleşită de pura greutate a trupurilor. În timp ce poliţiştii se luptau să-i prindă mâinile, cineva îi trimise în faţă un jet puternic de spray cu piper care îi aprinse simţurile. Cătuşele erau deja bine strânse în jurul încheieturilor lui când tânărul poliţist, care îşi recăpătase răsuflarea şi se extrăsese din tufişuri, îşi luă revanşa, lovindu-l în faţă pe Reece cel întins pe jos cu bocancul negru stil militar.

Un locotenent îl trase la o parte pe tânăr şi patru poliţişti de patrulă îl târâră pe Reece pe stradă până la bancheta din spate a unui

Crown Victoria în ralanti. Bătut, stropit cu piper şi împiedicat să afle soarta fiicei sale, Reece fu dintr-odată copleşit de evenimentele ultimei săptămâni. Îşi pierduse fraţii SEAL pe care jurase să-i conducă, fusese împiedicat să participe la funeraliile lor, făcut ţap ispăşitor de o birocraţie care ajutase la hotărârea destinelor lor, pierduse un alt camarad după o presupusă sinucidere, iar acum era confruntat cu probabilitatea ca cele două persoane pe care le iubea cel mai mult pe lume să fi murit şi ele. Întins pe o parte cu mâinile încătuşate la spate, începu să suspine incontrolabil. Emoţiile copleşitoare combinate cu sprayul cu piper transformară războinicul călit într-o masă tremurătoare. Corpul i se scutura, hiperventila, lacrimi şi mucus îi curgeau pe faţă şi pe bancheta maşinii de poliţie. Nu-i mai rămăsese nimic de dăruit şi nimic de pierdut.

CAPITOLUL 11

Spre deosebire de interogatoriile manipulative de care avusese parte în mâinile agenţilor NCIS la Bagram, întrebările puse de detectivii locali nu erau acuzatoare. Probele fizice arătau clar că nu era vorba despre fapta unui soţ gelos sau a unui individ căutând să se scuture de responsabilităţile pe care viaţa le îngrămădise asupra lui. Focul automat raportat de vecini clarifica momentul pătrunderii în casă şi prin urmare al crimei, iar alibiul lui de la Balboa era solid ca stânca. Anchetatorii vorbiseră cu comandantul său înainte de a-l interoga pe el şi le era deja cunoscut cum îşi petrecuse Reece ziua.

Reece ascultă netulburat cum detectivii îi descriau crimele oribile care şocaseră liniştita lui comunitate. Trei sau patru oameni, fără îndoială înarmaţi cu AKM-uri judecând după cartuşele de 7.62x39 mm care erau împrăştiate la faţa locului, începuseră să tragă spre casă din momentul în care se apropiaseră de uşa principală. O doborâseră şi continuaseră să tragă mergând prin încăperile dinăuntru, împrăştiind gloanţe peste tot în timp ce înaintau. Soţia lui fusese găsită cu faţa în jos în dulapul din dormitor, protejând cu trupul ei trupul lui Lucy în ultimele clipe. Se părea că rănise cel puţin unul dintre trăgători cu pistolul pe care îl luase în grabă dintr-un mic seif de lângă pat. Existau cartuşe de 9 mm în dulap şi o dâră de sânge care ducea afară din casă. Rănile lui Lauren indicau că fusese lovită în mâini şi braţe în timp ce se apăra, înainte să alerge să-şi acopere fiica, şi fusese ucisă de la mică distanţă cu focurile care le luaseră amândurora vieţile. Un întreg încărcător de treizeci de gloanţe fusese aparent descărcat de aproape în corpul lui Lauren. Moartea fusese mai mult sau mai puţin instantanee, după multiplele răni ale organelor ei vitale.

Lucy încă se mai agăţa de viaţă când sosise ambulanţa, dar corpul ei grav rănit nu mai putuse lupta şi murise în drum spre spital. Paramedicii se luptaseră ca leii ca s-o salveze, însă trauma era prea mare. Nu existau urme de atac sexual asupra nici unuia dintre trupuri

şi nici vreun semn de furt, probabil datorită opoziţiei curajoase a lui Lauren care îl rănise pe unul dintre atacatori.

Vecinii îi văzuseră pe făptaşi fugind de la scena crimei într-un Cadillac negru. Detectivii porneau de la ipoteza că acţiunea aparţinea unei bande din Barrio Logan, de dincolo de golf. Erau tot mai des suspectaţi de „marcare" şi infracţiuni în locuinţe în de altfel liniştitul Coronado şi evident progresaseră într-ale relelor comiţând un asemenea atac brutal.

Reece le ascultă povestea, ştiind prea bine că nu era vorba despre un act violent întâmplător al unor gangsteri, dar nici nu era opera unor profesionişti bine pregătiţi. Mai era un lucru, îi spuseră detectivii aproape ezitând: Lauren fusese gravidă. Băieţelul fusese conceput chiar înainte de plecarea lui Reece, după cât de înaintată era sarcina. Lauren păstrase secretul ca pe o surpriză menită să-i facă ultima întoarcere acasă şi mai memorabilă. Crezuse că durerea n-avea cum să fie mai mare, însă noutăţile îl aruncară şi mai adânc în disperare.

★

În timp ce Reece discuta cu anchetatorii, echipa de la scena crimei continua să proceseze probele din casă. Phillip Dubin îşi dorise dintotdeauna să fie detectiv în poliţie. Provenea dintr-un şir lung de poliţişti din Boston şi, spre supărarea mamei lui, nu schimbase cursul. Pentru ea apăruse o sclipire de speranţă când se înrolase în Marină, sperând că se va folosi de soldă ca să devină doctor sau avocat, însă Phil o folosise ca să urmeze cursurile Colegiului John Jay de Justiţie Criminală din New York, absolvind primul din clasă. Oricât de necăjită fusese mama lui fiindcă alesese meseria familiei, se supără şi mai mult când el decise să se stabilească de cealaltă parte a ţării, la San Diego, unde îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului cât servise în Marină. Prinsese finalul primului război din Golf, consumându-şi majoritatea acelor zile în cala unui detector de mine, lucru care nu-l încurajase cu nimic să-şi continue cariera de marinar. Staţionat pe coasta de vest, se îndrăgostise de vreme, de plaje şi de atmosfera relaxată care constituia un contrast aspru cu cea în care crescuse el pe străzile Bostonului. Îşi cunoscuse soţia când ea lucra în biroul unui avocat; acum ea conducea full-time gospodăria lor. După douăzeci de ani petrecuţi în Departamentul de Poliţie din San Diego ajunsese la rangul de locotenent în Divizia Omucideri. Fericit în căsnicie, cu trei copii, Phil

nu-şi putea imagina o viaţă mai apropiată de ideal. Avea o slujbă pe care o iubea şi o familie pe care o iubea chiar şi mai mult.

Lui Dubin îi fusese greu să separe poliţistul din el de soţ şi tată în clipele când traversase lent curtea din faţă a lui Reece. În frumoasa staţiune Coronado fusese chemat doar de câteva ori în cariera lui, o dată pentru o crimă brutală urmată de sinucidere şi altă dată pentru o sinucidere dubioasă prin spânzurare. Coronado avea detectivi capabili să se descurce cu asemenea investigaţii, dar când exista o legătură cu oraşul de dincolo de golf căutau sprijinul SDPD.

După ce ajunse la faţa locului şi salută câteva figuri cunoscute, Phil urcă scările de la intrare ştiind că îl aşteptau cele mai sinistre aspecte ale locului crimei. Văzuse multe în cariera lui de poliţist, dar niciun tată nu se putea obişnui vreodată cu aşa ceva. Nopţile pe care le petrecea investigând evenimente în care se pierduseră vieţi tinere îl făceau întotdeauna să ia o pauză şi să-şi aprecieze şi mai mult propriii copii atunci când ajungea acasă.

— Salut, Phil.

— Salut, Chuck, răspunse Phil salutului detectivului local. Cât de rău e?

— E urât. După cum ştii, nu se întâmplă multe de-astea pe aici. Mulţumesc că ai venit.

— Pentru puţin. Ce avem?

— Pare un atac asupra unei locuinţe, deşi nu seamănă cu nimic din ce am mai văzut pe aici. Greu de crezut că e ceva la întâmplare. Pur şi simplu nu ştiu de ce un grup de gangsteri ar vrea să atace o căsuţă din Coronado.

Phil dădu din cap şi privi în spatele detectivului care continua să-l informeze.

Covorul era îmbibat de sânge şi prin cameră erau împrăştiate cartuşe goale, marcate cu indicatoare galbene numerotate. Să vadă medicul legist punând un trup în sac era ceva cu care Phil nu se obişnuise niciodată, iar vederea formei fără viaţă care cu doar câteva ore în urmă fusese o femeie frumoasă şi strălucitoare îl făcu pe bostonez să întoarcă privirea.

— Ea e Lauren Reece. Era Semnal Şapte{6} când primele unităţi au ajuns la faţa locului. Sub ea am găsit-o pe fiica ei, încă în viaţă. Paramedicii au dus-o la spital, dar nu a supravieţuit: avea mai multe răni de glonţ. Se pare că mama a tras câteva focuri cu un Glock. Am

găsit un 19 şi câteva cartuşe goale în apropierea trupului ei, nişte sânge pe hol şi la uşa de la intrare. Mama şi fiica au fost împuşcate aici, aşa că noi credem că l-a atins pe cel puţin unul dintre ei.

— Vreo şansă să fie soţul? întrebă Phil. Avusese partea lui de cazuri cu probleme domestice sfârşindu-se violent.

— Surprinzător, dar nu. Un vecin ne-a dat o descriere bună a vehiculului şi a atacatorilor, erau mai mulţi. Soţul este un tip din Marină şi s-a aflat la spitalul Balboa toată după-amiaza. E la interogatoriu, dar nu pare probabil.

— Mulţumesc, Chuck. Mă duc să arunc o privire. Experţii noştri în bande o să ajungă în curând.

— Bun. Dă-mi de ştire dacă descoperi ceva.

Phil se apucă să exploreze casa, încercând să-şi dea seama cum era acea familie pe când trăiau. Voia să-i înţeleagă ca să poată face evaluări şi să încerce să descifreze ce anume provocase un sfârşit atât de violent al vieţilor lor în acea zonă liniştită din San Diego. Intră într-o încăpere de lângă dormitor care arăta ca un birou.

Ce a împins banda să atace anume casa asta?

Când Phil începuse munca în poliţie, întotdeauna se ducea direct la albumul cu fotografii de familie. Nu numai o dată povestea pe care o întrevedea din acele amintiri îl ajutase să unească punctele şi-i permiseseră tânărului poliţist să soluţioneze un caz. Acum aproape nimeni nu mai ţinea albume de familie. Pozele erau împrăştiate prin diverse calculatoare, harduri şi conturi on-line, făcând tot mai dificil să fie folosite aşa cum se făcea în anii 1990. Acum se folosea de fotografiile de pe pereţi, mese şi dulapuri.

Phil analiză metodic camera. Nu era neîngrijită dar nici în mod special ordonată; un termen mai potrivit ar fi fost că „se trăia acolo". Lucrurile păreau organizate, dar nu prea bine. La prima privire părea un birou tipic de acasă, dar destul de repede deveni limpede că exista ceva diferit la acea familie.

Ochii lui Phil fură imediat atraşi de un perete pe care se aflau trei tomahawkuri de diferite dimensiuni. *Nu vezi aşa ceva prea des în San Diego.* Cu toate că nu ştia mai nimic despre armele fixate pe peretele biroului, i se păru că una îi aminteşte de ceva din filmul *Ultimul mohican.* O alta mai modernă era ataşată de o placă de deasupra unei fotografii cu un grup de bărbaţi în echipament complet de luptă stând în jurul unei clădiri bombardate. *Operaţiuni.* Doi dintre bărbaţi ţineau

un steag negru cu inscripție în arabă. Toți păreau oameni serioși pe care i-ai vrea de partea ta într-o luptă. Pe placă scria: „Locotenentului James Reece din partea membrilor plutonului Alpha." Sub avertismentul „Nu vă puneți cu noi" era gravat un schelet de broască, apoi o listă de vreo treizeci de nume.

Phil făcu un pas în spate și se uită de jur împrejurul încăperii. *Cine e tipul ăsta*?

Ceva ce Phil recunoscu drept o sabie de samurai se odihnea sub sticlă într-o ramă de prezentare pe peretele opus. Părea veche, nu ca imitațiile pe care le văzuse scoase la vânzare în magazinele din centru. O plăcuță de alamă era lipită pe interiorul geamului, sub sabie. Phil se aplecă să se uite mai de aproape.

LTJG THOMAS REECE
CERCETAȘI ȘI COMANDO
1945

Nu e o casă normală și nu e un om normal, se gândi Phil, apropiindu-se de birou și ridicând o fotografie de familie din care James și Lauren Reece se uitau la el. Chiar și din poză își dădea seama că erau niște oameni deosebiți. Amândoi străluceau de fericire, James își ținea fetița în brațe, Lauren îl îmbrățișa și își sprijinea capul pe umărul lui. Trebuie să fi fost înainte de vreun eveniment oficial, pentru că James purta uniformă albastră, cu inconfundabilul trident SEAL sclipind pe piept. Phil se uită mai îndeaproape la poză. Aia era o Stea de Argint? Și alături o Stea de Bronz cu un V flancat de două stele? Cu toate că Phil servise doar patru ani în Marină, cunoștea bine Tridentul. Pe detectorul de mine se împrietenise cu câțiva băieți care încercaseră faimosul program de antrenament al SEAL și renunțaseră pe parcurs din diverse motive. Phil se uită la medaliile de pe pieptul lui Reece și apoi din nou prin cameră, remarcând că niciuna dintre citațiile pentru medalii nu era afișată pe pereți. *Un tip modest,* gândi Phil admirativ.

Deschise un sertar și scotoci prin el: pixuri, niște cărți de vizită și câteva cuțitașe frumoase. Era pe punctul să închidă sertarul, când se opri și bagă mâna înăuntru, fiindcă o brichetă uzată din argint îi atrăsese privirea. Răsucind-o în mână, Phil se uită la emblema emailată cu un craniu purtând bască, deasupra literelor MACV-SOG și a anului 1967. Sub imagine erau gravate inițialele T.S.R. III. Phil presupuse că

bricheta aparţinuse tatălui lui Reece, după dată şi iniţiale. Cu toate că mai trebuia să facă cercetări, îşi amintea că MACV-SOG fusese un fel de unitate pentru acţiuni sub acoperire sau operaţiuni speciale în războiul din Vietnam. Întorcând-o, fu surprins să vadă gravat ceea ce părea o găină bizară şi cuvintele *Phung Hoàng* deasupra. *Ciudat.*

Repunând vechea Zippo în sertar, Phil îşi îndreptă atenţia asupra rafturilor cu cărţi.

Categoric tipului îi place să citească.

Cărţile, sau lipsa lor, îi făcea adeseori o imagine despre mintea suspectului. În decursul anilor Phil intrase în multe case, dar nu-şi putea aminti de multe ca aceea. Individul studia războiul. Cărţile păreau a fi aranjate relativ pe temă şi perioadă. Titluri ca *Gherila accidentală, Războiul purecilor, Contrainsurgenţă, Praştia şi piatra, Operaţiuni anti-gherilă* şi *Un război sălbatic pentru pace* îi săreau în ochi detectivului. Alături de Machiavelli, Epictet şi Marc Aureliu erau cărţi despre războiul Burilor, cercetaşii Selous din Rhodesia şi despre multe alte conflicte atât din istoria recentă cât şi din vechime. Phil extrase o carte intitulată *Cartea celor cinci inele,* de Miyamoto Musashi, şi o deschise. Evident fusese citită des, căci legătura prezenta semne de uzură, dar ceea ce era mai interesant pentru detectiv erau numerele paginilor scrise pe dosul copertei. Răsfoind cartea, Phil observă că acele numere corespundeau cu paginile cu sublinieri şi margini pline de note. Luând una la întâmplare, Phil citi o însemnare care îl făcu să se cutremure.

Închizând hotărât cartea, detectivul Phil Dubin o repuse la locul ei cu respect. Uitându-se la tomahawkurile ameninţătoare de pe perete, lui Phil îi trecu prin minte un gând pe care nu-l mai avusese niciodată la locul unei crime: *Dumnezeu să-l apere pe cel care a făcut asta.*

Când se trezeau copiii lui dimineaţa, Phil avea să fie acolo să-i îmbrăţişeze mai puternic decât de obicei.

★

Evenimentele din următoarele zile erau ca o ceaţă. Reece era mult prea şocat ca să participe măcar la pregătirile funerare. Familia lui Lauren locuia în sudul Californiei şi sora ei, un avocat de succes din L.A., se ocupa de detalii.

Ca în cazul tuturor tinerilor care sunt răpiţi înainte de vreme, sute de persoane participau la serviciul funerar. Ambele sicrie erau

închise, din pricina gravității rănilor. Reece era amorțit. Pastorul în a cărui parohie crescuse Lauren rosti epitaful. Părea că fusese ieri clipa când condusese ceremonia căsătoriei lor. Făcu o prezentare frumoasă a persoanei care fusese Lauren și încercă pe cât putu să prezinte moartea lui Lucy drept parte a „planului lui Dumnezeu". Reece aprecie cuvintele amabile care se îngrămădeau asupra lui din partea prietenilor și rudelor bine intenționate, dar comentariile cum că „ele sunt într-un loc mai bun" aproape că îl înfuriau.

Ceremonia de lângă mormânt era una de familie, însă membrii SEAL de la celelalte plutoane ale Echipei Șapte veniră totuși. Făceau parte din familie. Toți le cunoscuseră și le iubiseră pe Lauren și pe Lucy. Ea fusese genul de soție SEAL care era întotdeauna alături de alte soții și prietene care treceau prin momente grele când bărbații erau plecați în străinătate. Lucy era mereu cu Reece între misiuni și fiecare bărbat se topise măcar o dată în fața zâmbetului ei angelic. Micul sicriu al lui Lucy stătea lângă al mamei ei, cu broscuța de pluș iubită pusă înăuntru la cererea lui Reece.

După ce pastorul își încheie scurtul discurs, ofițerul pentru operațiuni speciale Ben Edwards se apropie de sicriul lui Lucy și rămase în poziție de drepți în uniforma lui albastră imaculată. Își scoase din piept insigna de aur în formă de trident și o așeză pe capacul sicriului. O apăsă, forțând acele de alamă din spate să intre în scândura lustruită de nuc până când se fixă. Apoi salută, cu ochii în lacrimi, și se îndepărtă rapid. Scena fu repetată de fiecare membru SEAL prezent la ceremonie, până când capacele sicrielor lui Lucy și Lauren fură acoperite cu tridente aurii. Acei luptători duri, majoritatea ei înșiși soți și tați, le onorau pe Lauren și pe mica Lucy cu un gest rezervat membrilor SEAL căzuți în luptă. Din punctul lor de vedere, Lauren și Lucy căzuseră în luptă.

CAPITOLUL 12

Timp de peste o oră Reece nu se clinti. Când o făcu, îngenunche lângă mormintele soţiei şi fiicei lui, cu capul plecat şi lacrimile curgând. O mână înţelegătoare pe umăr îl readuse din transă. Reece întoarse capul şi privi în ochii unui bărbat scund şi aproape sfrijit cu ascendenţă mexicană. Bărbatul îl ajută pe Reece să se ridice în picioare şi îl îmbrăţişă.

Reece privi faţa prietenului său, dar nu-şi schimbă expresia. Cu un efort considerabil, Marco del Toro îl îndepărtă de mormintele familiei şi îl conduse uşor spre un Mercedes S-Class Maybach nou. Un şofer, semănând dubios de mult cu un gardian de închisoare, le deschise portiera şi Marco îl ajută pe Reece să urce înainte de a ocoli maşina spre cealaltă portieră.

— *La casa,* spuse Marco şoferului, care porni maşina şi se îndreptă spre Coronado. Tequila? întrebă.

Reece scutură încet din cap.

Marco căută în spatele scaunului, scoase o sticlă din cel mai bun Cuervo 1800 Coleccion şi luă o înghiţitură.

— Îmi pare rău că nu am ajuns la funeralii, prietene. Eram în Mexico City cu afaceri şi nu am putut ajunge acasă la timp.

Marco del Toro era unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai lui Reece. La prima vedere nu se putea imagina o pereche mai nepotrivită: omul din comandoul naval şi afaceristul mexican. Dar la o privire mai atentă era limpede că ceea ce îi lega erau relaţiile de familie. Fiica lui Marco, Antonia, era de aceeaşi vârstă cu Lucy. Mergeau la aceeaşi grădiniţă şi adorau să se joace pe plajă. Soţia lui Marco, Olivia, şi Lauren se cunoscuseră la tenis, pe care amândouă îl jucau cu pasiune. Oricât ar fi încercat ele să-şi aducă soţii pe teren, Reece şi Marco preferau să-şi petreacă timpul pe saltea şi în ring, antrenându-se în jiujitsu brazilian şi box. Marco era un practicant de jiujitsu cu mult mai bun, învingându-l de fiecare dată pe Reece. Era uluitor cum un bărbat

mic de statură avea atâta forță și hotărâre. Reece nu reușise niciodată să-și dea seama cum să-l învingă. Tehnica lui era fără cusur. În ringul de box Reece era mai aproape, dar singura dată când îl bătuse pe Marco fusese categoric atunci când bărbatul cel scund îl lăsase să câștige.

Amândoi împărtășeau dragostea pentru motociclete personalizate. Cu doi ani în urmă, Reece și Lauren merseseră împreună cu Marco și Olivia într-o excursie la Sturgis ca să petreacă o săptămână pe motoare, iar Marco îi adusese pe toți cu avionul G550 al firmei lui și, așteptați la sosire de două frumoase și noi Harley, se bucuraseră de câteva zile explorând regiunea Black Hills din Dakota de Sud și de spectacolul raliului moto din Sturgis. Lui Reece îi plăceau aventurile alături de prietenul lui, dar cel mai mult admira la Marco dragostea și atașamentul față de familie.

Reece știa că Marco era un om bogat. Multele case din Coronado și ceea ce lui Reece îi părea un șir aproape nesfârșit de automobile noi de top făceau extrem de evident acest lucru, însă abia când Reece și familia lui îl vizitaseră pe Marco la una dintre vilele lui din Mexic înțelesese pe deplin dimensiunile bogăției lui. Reece îl însoțise pe Marco de două ori la proprietățile din Mexic, vânând păsări în zone de obicei nerecomandate străinilor, însă acele excursii pe domeniile de vânătoare nu erau nimic în comparație cu vila. Era ceea ce majoritatea ar considera o stațiune privată și se afla la sud de plajele aglomerate din Puerto Vallarta. O echipă completă se ocupa de toate nevoile lor, în timp ce Antonia și Lucy se jucau în valuri sub ochii atenți ai contractorilor privați de securitate. Societăți imobiliare extinse, o companie de telecomunicații și cea mai mare firmă de asigurări din Mexic se aflau în portofoliul lui Marco, făcându-l extrem de prosper. De asemenea îl făceau pe el și pe familia lui ținte de primă mână în industria mexicană a răpirilor și răscumpărărilor.

După ce fusese cât pe ce în Mexico City, cu câțiva ani în urmă, Marco se hotărâse să-și mute familia în San Diego, alegând stațiunea Coronado pentru siguranța sa și proximitatea față de afacerile lui de peste graniță. De anul trecut Marco și familia lui aveau dublă cetățenie, o onoare pentru care Marco era foarte recunoscător. Faptul că America îl primise pe el și pe familia lui cu brațele deschise, oferindu-i un refugiu în fața violenței și nesiguranței din Mexic, era ceva ce trata cu seriozitate.

— E-n regulă, Marco. Mulţumesc că ai venit. De când stăteam acolo?

— Nu sunt sigur, prietene, zise Marco cu compătimire. Am ajuns şi te-am văzut stând de unul singur. Am aşteptat o oră. Când te-am văzut în genunchi am ştiut că e timpul să-ţi dau o mână de ajutor.

Rămaseră tăcuţi în maşină în timp ce rulau de-a lungul coastei, apropiindu-se de casă. Marco era un catolic devotat şi nimic nu era mai important pentru el ca religia şi familia. Când vorbi din nou, o făcu cu respect şi hotărâre.

— Dar, în ochii lui Dumnezeu, ele sunt ca şi fiica şi soţia mea. Cei care au făcut asta sunt nişte ticăloşi, gangsteri de ultimă teapă. Au încălcat o înţelegere. O să am grijă de şefii lor indiferent dacă ştiau sau nu. O să te ajut, prietene. Ştiu ce trebuie să faci.

CAPITOLUL 13

Coronado, California

Reece stătea singur în întunericul livingului. Simţurile lui fuseseră prea bombardate; avea nevoie să nu vadă şi să nu audă nimic. Durerile de cap deveniseră şi mai rele. Era sigur că tumora îl ucide. Să-şi vadă casa arătând ca un câmp de luptă după o misiune în străinătate doar îi intensificase durerea orbitoare. Pereţii din interior erau găuriţi de gloanţe şi uşa de la intrare fusese înlocuită cu un panou din furnir prins cu şuruburi în tocul uşii. Covorul îmbibat de sânge din dormitor fusese smuls de echipa de curăţenie şi o mare parte din mobilă era fie împuşcată fie spartă. Din motive necunoscute lui, violenţa pe care se luptase s-o ţină dincolo de graniţe venise în camera lui şi îi luase familia.

Dacă ar fi venit direct acasă de la baza aeriană în loc să se ducă mai întâi la Echipe? Dacă nu s-ar fi dus la Boozer acasă? Dacă ar fi refuzat să meargă la Centrul Medical Balboa şi s-ar fi dus direct acasă la familia lui? *Dacă*…?

Ar fi putut să-şi apere familia de o bandă de invadatori bine înarmaţi? Ar fi fost de ajuns priceperea lui cu un pistol? Ar fi reuşit să pună mâna pe puşcă sau pe mitralieră?

Reece ştia că răspunsul la toate aceste întrebări era că probabil ar fi fost şi el mort alături de soţie şi de fiică. Trebuia să creadă că fusese salvat cu un motiv anume: să afle ce se întâmplase şi să-i pedepsească pe responsabili.

Reece credea că ştia ceva despre vinovăţia supravieţuitorului, văzându-i pe unii dintre cei mai puternici oameni din echipele de operaţiuni speciale căzând pradă ravagiilor de după pierderea camarazilor în lupte. Evenimentele din ultimele zile îl făcuseră să-şi dea seama că nu ştia mai nimic despre asta.

Ar fi trebuit să fiu aici. Ar fi trebuit să mor împreună cu ele, gândi Reece, privirea alunecându-i spre locul gol de pe canapea de lângă el,

unde fiica lui obișnuia să se ghemuiască și să asculte o poveste, unde soția lui se așeza alături de el cu un pahar de vin ca să se uite la un film după ce o culcase pe Lucy. Acel loc nu va mai cunoaște bucuria. Acum era gol, un vid care nu va mai fi niciodată umplut. Mă rog, nu tocmai gol. Acum acel loc era ocupat de forma din metal rece și material plastic a pistolului lui Glock de 9 mm.

Oare moartea ar face durerea să dispară? Ar trebui să termine cu totul și să se ducă la Lucy și Lauren? Asta era ceea ce-și dorea mai mult ca orice. Mâna lui se întinse spre Glock și se strânse ușor în jurul lui. Era confortabil. Era ceva natural, ca o extensie a corpului lui. Era corect. Reece și-l puse în poală, cu ochii la fotografia de familie pe care o avea pe măsuța de cafea din fața lui.

— Te iubesc, Lauren, șopti, ducând pistolul sub bărbie și punând degetul pe trăgaci.

Tu n-ai ales niciodată calea ușoară, Reece.

Era mult prea ușor. *Al dracului de ușor*.

Strânse ochii și trase aer în piept.

Lasă sentimentele să se schimbe, Reece. Lasă-le să se schimbe…

Reece se aplecă în față, îndesând cu blândețe Glock-ul în tocul de la șoldul drept, apoi întorcând fotografia familiei astfel încât să stea cu fața în jos pe masă.

Era timpul să înceapă să-și dea seama despre ce era vorba.

Oricât ar fi încercat să-și elibereze capul de tot zgomotul, pur și simplu n-o putea face. Faptele care nu se potriveau îi apăreau în minte ca o etalare a dovezilor: misiunea ciudată și urgentă care dusese la măcelărirea oamenilor lui, tumorile, întrebările NCIS, „sinuciderea" lui Boozer și actul de imposibilă violență asupra familiei lui pe străduța liniștită. Genul ăsta de lucruri nu se întâmplă accidental, nu așa de alături unul de altul.

Începu cu ceea ce știa sigur: moartea lui Boozer nu fusese sinucidere. În primul rând, Boozer nu era genul care să renunțe la ceva, în special la viață, și al dracului de sigur nu l-ar fi abandonat pe Reece în mijlocul întregii probleme, cu sau fără PTSD. Însă indiciul cel mai sugestiv era unul pe care Reece nu-l împărtășise investigatorilor poliției. Era ceva pentru care trebuia să-l cunoști pe Boozer ca să înțelegi; el niciodată nu s-ar fi împușcat cu un 9 mm. Cineva din afară care încearcă să facă să pară o sinucidere a unui membru SEAL ar considera potrivit să folosească același tip de pistol folosit în cadrul

SEAL. Însă ei nu aveau de unde să știe că Boozer era un tip obișnuit cu armele, care crescuse participând la concursuri de tir încă dinainte să intre în Marină ca să devină Broască. Boozer avea o relație de dragoste cu semiautomatele 1911 cu muniție de .45 ACP, pe care majoritatea oamenilor pur și simplu nu le înțeleg. Boozer ura „9 mil-ul", și deși avea un SIG P226 în colecția personală în onoarea pistolului folosit în SEAL după 11 Septembrie, disprețul pentru arma mai mică făcea parte din personalitatea lui.

Dar cine naiba voia să-l omoare pe Boozer și să-și dea osteneala s-o facă să pară ceva ce nu era? Aceiași oameni care ar trimite o întreagă trupă într-o ambuscadă, apoi să ucidă o familie în propria-i casă și să arunce vina pe violența dintre bande. Oricine ar fi făcut-o, avea resurse serioase la dispoziție, posibil chiar cineva din cadrul lanțului de comandă al Forțelor Speciale Navale, cu toate că Reece încă nu era pregătit să recunoască asta. El nu credea în conspirații guvernamentale, dar văzuse destule chestii dubioase și inexplicabile petrecându-se peste hotare și nici nu era atât de naiv încât să respingă ceva. Dar care era legătura? Ambuscada, Boozer, familia lui, tumorile, toate aveau un factor comun: Reece. Tumorile erau punctul exterior. Trebuia să fie ceva legat de tumori. Capul îi pulsa și pe moment pierdu șirul gândurilor. Avea nevoie de niște ochi limpezi aici, dar în cine putea să se încreadă, dacă nu putea avea încredere în superiorii lui?

Reece sări de pe canapea și alergă în hol, deschizând ușa garajului. Își luă rucsacul din cârligul de pe perete și căută în buzunarul în care își ținea laptopul. Scoțând MacBook Air-ul, desfăcu monitorul și o carte de vizită căzu pe podea. Începu să formeze numărul pe iPhone, dar se opri, oprind apelul înainte de conectare.

Se uită la ceas: 10:36 p.m., probabil nu era prea târziu. Ieși prin spatele casei și traversă peluza până la ușa vecinilor. Bătu ușor, încercând să atragă atenția vecinului fără să-i trezească copiii. Bătu din ce în ce mai tare până când vecinul, care era clar că se culcase, deschise ușa din față în pantaloni scurți și fără cămașă.

— Hei, James, ce s-a întâmplat? Cu ce te pot ajuta?

Vecinul era un om cumsecade, genul de IT-ist civil mereu politicos și care dădea dovadă de o ușoară fascinație față de vecinul său din comando. Când văzuse că Reece obișnuia să-și tragă camioneta cu spatele pe alee, începuse să facă la fel. Fără să-și dea seama cum, ajunsese să poarte același tip de ochelari de soare ca Reece și să

conducă o Toyota Land Cruiser. Omul era inofensiv şi poate chiar util. Reece nu-şi amintea niciodată numele lui mic.

— Salut, mi-a murit bateria şi trebuie să dau urgent un telefon. Pot să-l folosesc pe al tău? întrebă Reece pe cel mai amical ton.

— Sigur, James… adică, Reece… intră şi foloseşte-l pe cel din birou.

Vecinul îl conduse pe Reece într-un birou mic, unde lângă trei monitoare de calculator se găsea un telefon fix. Rămase la uşă şi se uită o clipă la Reece înainte să priceapă aluzia şi părăsi repede încăperea, închizând uşa în urma lui.

— Katie, se auzi ea răspunzând la primul sunet.

— Katie, scuză-mă că sun aşa de târziu. Sunt James Reece. Ne-am întâlnit în Afganistan acum câteva săptămâni.

— James, sigur, o, Doamne! Am aflat ce s-a întâmplat cu familia ta şi am încercat să dau de tine. Îmi pare tare rău.

— Apreciez. De fapt pentru asta te sun. Toată treaba asta pur şi simplu nu are sens şi am nevoie de un cap limpede. Am citit articolele tale despre Benghazi. Au fost impresionante. Există vreo şansă să vrei să stai de vorbă cu mine?

— Sigur că da, poţi să vii la mine în L.A., sau să vin eu acolo?

— Nu, nu, în L.A. e bine. Ne putem vedea mâine?

— Da. La opt e prea devreme? E un Starbucks la parterul blocului meu. Între Fifth şi Fig, în centru.

— E bine la opt. Oricum nu prea dorm. Ne vedem de dimineaţă.

— Înţeleg, zise Katie cu empatie. Cum ai putea? Ne vedem de dimineaţă.

— Bine, Katie, şi…

— Da, James?

— Mulţumesc.

CAPITOLUL 14

Los Angeles, California

Drumul pe Interstatala 5 până la Los Angeles îl ajută pe Reece să-și limpezească puțin gândurile. Nu dormise noaptea dinainte, dar o cafea tare Black Rifle, îndulcită cu miere și frișcă, și condusul cu geamul lăsat îl făcură să se simtă oarecum mai omenește. Era întuneric beznă când plecase de acasă. Dacă voia să ajungă în centrul Los Angelesului la timp pentru întâlnirea cu Katie, trebuia să facă tot posibilul să o ia înaintea celui mai aglomerat trafic de pe planetă. Contrar părerilor civililor, nu toți militarii se trezesc înaintea zorilor, iar Reece categoric nu era o persoană matinală.

În mod normal ar fi folosit aplicația de pe telefon ca să-l ajute să navigheze prin traficul din L.A., dar intenționat își lăsase mobilul pe noptieră când plecase din casă. În Echipe se glumea că un smartphone este „un dispozitiv de supraveghere de pe care poți să dai și telefoane", iar el nu era deocamdată sigur cine îl urmărește. Merse pe I-5 până la I-10, apoi pe I-110 pur și simplu pentru că acela era drumul pe care îl știa cel mai bine. Călătoria spre monstruosul Los Angeles nu era ceva ce să-și dorească sau să facă prea des. Parcarea în L.A. putea fi un coșmar, dar știa de la un drum la cumpărături cu Lauren că exista un garaj lângă zona comercială dintre Seventh și Fig unde așa de devreme ar fi fost o mulțime de locuri libere.

Nu era nevoie de prea mult ca să poată fi urmărit, în special dacă se folosea vreun satelit sau vreo dronă, așa că Reece nu recurse la vreo șmecherie anti-supraveghere ca să încerce să scape de cineva. Parcarea era goală și distanța de trei străzi de la Eighth la Fifth fu lipsită de evenimente, cu excepția cererilor câtorva din masiva populație a celor lipsiți de locuință. Ceva din atitudinea lui Reece le spunea cerșetorilor să nu fie prea agresivi în cererile lor, deși majoritatea erau prea mahmuri ca să depună eforturi. Lui Reece îi veni să râdă când văzu un bărbat cu fața în jos pe trotuar, cu o frânghie

legată cu un capăt în jurul gâtului şi celălalt în jurul unei sticle de vodcă ieftină.

Plănuise să ajungă la Starbucks înaintea lui Katie, ca să poată alege locurile fără să se mire cineva că o roagă să se mute, dar ea i-o luase înainte. Cum intră pe uşă o depistă în colţul îndepărtat, aşezată cu spatele la perete. Îi furase locul. Cu toate că era un reporter de investigaţii foarte respectat, Katie Buranek era tânără şi categoric atrăgătoare într-un fel care evident nu cerea prea mult efort din partea ei. Era îmbrăcată în haine de sport: pantaloni negri mulaţi şi o bluză strâmtă de un portocaliu viu închisă cu fermoar. Era machiată puţin sau deloc şi îşi ţinea părul şaten-deschis strâns la spate într-o coadă de cal. Purta ochelari cu rame dreptunghiulare negre, probabil mai mult pentru efect decât pentru a-şi îmbunătăţi vederea, bănuia Reece. Cu toate că era jurnalist în presa scrisă, cu siguranţă avea aspectul şi mintea care s-o aducă la una dintre reţelele de ştiri. Reece se apropia de patruzeci de ani şi presupunea că ea era cu cel puţin zece ani mai tânără ca el, dacă nu chiar cincisprezece.

Ultima dată se întâlniseră la Bagram. Reece tocmai primise liber de la medici când ea îl găsise, dintre toate locurile, într-o cafenea Green Beans. În decursul anilor Bagram se transformase într-o mini-SUA şi Green Beans era ceva similar cu Starbucks – cafele pentru cunoscători, wi-fi gratuit şi multe locuri unde să stai jos şi să savurezi un latte. Pentru Reece, cu cât se străduiau mai mult să facă Afganistanul să arate ca la ei acasă, cu atât mai străin şi mai deplasat devenea. În pofida hainelor civile, ea ştiuse exact cine era Reece atunci când se aşezase la masă în faţa lui. Îi întinsese cartea de vizită şi spusese pur şi simplu: „Comandor Reece, îmi pare rău pentru oamenii tăi. Ştiu că nu e momentul acum, dar dacă vrei să vorbeşti despre asta, ştii cum să dai de mine."

Un reporter care să nu se tăvălească în sângele oamenilor lui era o pasăre rară, iar ea era evident bine informată. Reece era întrucâtva pasionat de ştiri şi îşi amintea numele ei dintr-o serie pe care o scrisese şi în care expunea minciunile şi acoperirile care urmaseră fiasco-ului din Benghazi. El îi cunoscuse personal pe ambii membri SEAL care fuseseră ucişi în acea noapte de septembrie 2012 în Benghazi, Libia, în cursul unei bătălii care durase treisprezece ore, aşa că fusese interesat personal de relatarea lui Katie şi investigaţiile privind atacul.

Ea se ridică cu un surâs uşor şi îi întinse mâna.

— Mă bucur să te văd din nou, James. Chipul ei exprima o tristeţe reală când continuă cu: îmi pare rău că ai trecut prin atâtea şi o să fac tot ce pot ca să te ajut. Mulţumesc că ai făcut drumul până aici.

Avea o vagă urmă de accent, cu toate că majoritatea n-ar fi observat. Est-european, bănuia el după numele ei de familie.

— Nicio problemă. Apreciez cuvintele amabile şi faptul că ai fost dispusă să ne întâlnim aşa din scurt. Să-mi iau o cafea şi apoi putem discuta.

Reece aşteptă neliniştit la coada la cafea de la începutul zilei de lucru, în timp ce Katie butona la laptop. Îl surprinse privind în direcţia ei şi îi zâmbi politicos şi înţelegător. El îşi primi în sfârşit cafeaua şi se aşeză în faţa ei la măsuţă.

În mod normal Reece ar fi ezitat să vorbească despre evenimentele ultimelor zile într-un asemenea loc public, dar muzica din cafenea era suficient de tare încât orice încercare de a le fi ascultată conversaţia, fie personal, fie electronic, s-ar fi soldat cu un eşec. Aşa cum era acum, Reece şi Katie erau nevoiţi să se aplece unul spre celălalt peste masă ca să discute. Fu uşurat când ea închise laptopul şi scoase un carneţel ca să ia notiţe; n-ar fi fost prea încântat să aibă astfel de informaţii pe calculatorul cuiva.

— Începe de la început şi nu omite nimic. Promit să nu scriu despre asta fără permisiunea ta.

Reece începu povestea cu o săptămână înainte de operaţiunea care îi ştersese de pe faţa pământului cea mai mare parte din unitate, ca să adauge puţin la context. Nu dezvălui nimic din ce ar fi putut fi considerat secret, însă lăsă să se înţeleagă cât de neobişnuit era ca o ţintă să le fie aleasă de la sediul central cu atât de multă insistenţă şi urgenţă. Ea lua nişte notiţe pe care nicio echipă de arheologi n-ar fi reuşit să le descifreze. Ridică brusc capul când el îi spuse despre tumorile descoperite pe creierul oamenilor lui şi îi puse nişte întrebări care dovedeau că avea destul de multe cunoştinţe în domeniul medical.

O conduse prin bizarul interogatoriu al agenţilor NCIS şi nepotrivirile din presupusa sinucidere a lui Boozer, şi în cele din urmă ajunse la uciderea familiei sale. Ea îl întrerupse în diferite puncte ale poveştii, cerându-i să clarifice detalii sau să extindă anumite conversaţii. Stresul, durerea şi oboseala îi înceţoşau amintirile în

anumite puncte, dar era destul de sigur că îi povestise tot ce era relevant.

Când termină, ea lăsă carnetul deoparte şi îşi scoase ochelarii. Îl privi în ochi pe Reece peste masă şi glasul ei căpătă un ton mai jos şi mai serios.

— Uite ce e, James, ştiu cu ce te ocupi şi probabil nu trebuie să-ţi spun eu asta, dar trebuie să fii atent. Amândoi trebuie să fim. Oricine ar fi în spate nu se joacă. N-are sens să fi făcut toate astea şi să te lase pe tine în viaţă, ceea ce înseamnă că probabil intenţionau să te omoare şi pe tine odată cu familia ta. În locul tău n-aş avea încredere în nimeni, inclusiv în gradaţii din Marină. Când a ieşit serialul meu despre Benghazi, n-ai crede ce tactici de intimidare au folosit asupra mea. Mi-au spart e-mailul; doi tipi masivi care erau clar agenţi federali m-au împiedicat să cobor pe scările din blocul meu; am fost interogată de IRS; au încercat chiar să-mi saboteze afacerea când am cumpărat apartamentul. Totul era ca să mă anunţe că puteau ajunge la mine şi că nu se temeau deloc de ce publicam eu. Ei deţin marile trusturi media, controlează accesul la interviuri şi se folosesc de influenţa lor ca să manipuleze povestea şi să intimideze presa. Nu e la fel de rău precum ceea ce a îndurat familia mea în Cehoslovacia în anii 1980, dar acolo se ajunge. Eu vreau să te ajut şi vreau povestea asta, dar nu vreau ca vreunul dintre noi să fie ucis. Trebuie să fim foarte atenţi cum comunicăm.

Reece încuviinţă.

— Nu trebuie să-mi spui mie despre ce sunt capabili să facă. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să fii rănită. Aseară te-am sunat de pe telefonul fix al vecinului şi mobilul meu a rămas în Coronado. Probabil nu ştiu că ne-am întâlnit peste graniţă, aşa că n-o să vină la tine decât dacă îi conduc eu, ceea ce promit să nu fac. Găseşte-ţi un iPhone vechi, poate pe Craiglist, unde să nu ai nicio relaţie cu vânzătorul. Plăteşte cash, aruncă SIM-ul şi readu-l la setările din fabricaţie. Va trebui să-ţi faci un e-mail pentru o unică utilizare ca să obţii un cont anonim pe iTunes. Fă-o de la calculatorul unei biblioteci sau de la unul fără nicio legătură cu tine. Ai înţeles? Ştiu că e cam mult.

— Am înţeles, spuse Katie fără să ridice ochii, în timp ce nota detaliile.

— Folosește bani gheață ca să cumperi un card cadou iTunes, ca să poți descărca Signal. E un serviciu de mesagerie privată din magazinul de aplicații. Folosește asta ca nume de utilizator.

Reece luă un șervețel de pe masă și scrise pe el o serie de litere și cifre la întâmplare. Copie aceleași caractere în partea de jos a șervețelului și rupse hârtia în două, îndesând una dintre bucăți în buzunarul de la cămașă. Partea de sus o împinse peste masă spre Katie.

— Practic este o aplicație pentru mesaje text. Ai nevoie de servicii telefonice ca să descarci Signal, așa că folosește-te de o cartelă preplătită cumpărată cu banii jos. După asta nu mai utiliza telefonul. Folosește numai rețele publice wi-fi. Descarcă și o VPN de pe Private Internet Access. Plătește-o cu un card cadou cumpărat cu cash. Ține wi-fi-ul închis când nu îl utilizezi. De fapt, ține telefonul închis când nu îl utilizezi. Încearcă să-l verifici cel puțin o dată pe zi. Tot te pot găsi dacă te caută în mod special, dar astfel se mai îngreunează lucrurile.

Katie ridică ochii din notițe.

— Bănuiesc că ai mai făcut așa ceva.

— În prezent facem mult mai multe decât să înotăm și să împușcăm băieții răi. În plus, toți cei din Echipe sunt paranoici în privința comunicațiilor și a social media. Mulți dintre noi se folosesc de astfel de trucuri ca să-l țină la distanță pe Big Brother. Am văzut ce capacitate avem să ne urmărim țintele din străinătate cu ajutorul telefoanelor și nu vrem ca cineva să ne facă asta și nouă. Dacă n-ar fi existat telefoanele mobile, majoritatea HVI pe care i-am doborât ar fi încă în viață.

— Bun, deci cum țin legătura cu tine?

— Te contactez eu mai târziu în seara asta. O să știi că sunt eu.

— Sună bine.

— Ești sigură că vrei să faci asta, Katie? Nu am la cine altcineva să apelez, dar nici nu vreau să mai moară cineva dacă nu e nevoie.

— Da, sunt sută la sută sigură. Pot să-mi port de grijă, zise ea întrebându-se ce vrusese el să spună prin „dacă nu e nevoie”.

— Sunt convins că poți. Mulțumesc din nou că m-ai ascultat.

— James, dacă-mi dai voie, ar trebui să verifici tumora aia. Nu presupune pur și simplu ce e mai rău.

— Parc-ai fi Lauren.

Katie înclină înțelegător din cap și Reece se ridică de pe scaun.

— Ce-o să faci acum?

— Mă apuc de lucru.

Reece se întoarse și porni spre ușă, scanând subconștient fețele din sală. Întâlnirea cu Katie îl scuturase din depresie și îl readusese în modul de luptă.

CAPITOLUL 15

Riviera Country Club
Los Angeles, California

Nimeni nu știa cum arătase Steve Horn în copilărie. Cei mai mulți presupuneau că apăruse din senin în costum sau în echipament de golf. Cu toate că avea locuințe prin toată țara, rareori petrecea mult timp în ele. Dacă nu era în biroul lui, Horn putea fi găsit pe terenul de golf. Nu-i plăcea jocul așa cum te-ai fi așteptat. Mai degrabă era o descărcare, iar Horn căuta rara lovitură perfectă.

Adevărata sa dragoste era puterea, iar banii îi aduceau acea putere. El nu voia să fie președintele Statelor Unite. El voia să-l controleze pe președintele Statelor Unite. Pentru el aceea era o poziție formidabilă. Să controleze cea mai puternică persoană de pe pământ îl făcea de facto regele lumii. Foamea lui de a se afla în preajma tronului l-ar fi făcut perfect potrivit pentru Washington, dar nu putea suporta clima și nici personalitățile. Îi plăcea să fie înconjurat de oameni interesanți și atrăgători, iar pe acel front elita din D.C. nu putea concura cu cea din L.A. După părerea lui, cei mai frumoși oameni din lume se mutaseră în L.A. timp de mai mult de un secol. Asta însemna cinci generații de ereditate păstrate pe coasta Californiei. De ce ar locui cineva în altă parte?

Horn de afla în zona de antrenament când îi sună mobilul. Fără să-i pese de privirile tăioase aruncate în direcția sa de ceilalți membri care așteptau la rând, se uită să vadă apelantul și hotărî să răspundă. Punându-și căștile în urechi, se întoarse și se îndreptă spre mașinuța sa, trecând pe lângă un afiș cu „Nu folosiți telefoanele mobile” în timp ce vorbea.

— Horn.

— Steve, sunt J.D.

— Domnule congresmen, ce pot face pentru dumneavoastră în această frumoasă zi? întrebă Horn, știind deja că va trebui să controleze întrucâtva daunele.

— Steve, treaba cu „Proiectul" devine urâtă. Am încercat să iau legătura cu Tedesco, dar răspunde mesageria vocală, ceea ce e neobișnuit. Grupul e pregătit să grăbească lucrurile și în punctul prezent și în ceea ce urmează?

— Suni în numele tău sau al nevestei tale?

— La naiba, Horn, sun pentru că eu și Lorraine nu vrem ca treaba asta să scape de sub control la știrile de seară. Ce plan ai ca să faci ordine?

Horn își înăbuși un chicotit. Cine se mai uita la știrile de seară? Iar dacă J.D. Hartley chiar deschidea televizorul, categoric nu se uita la știri cu soția lui.

— J.D., uneori lucrurile astea nu merg conform planului. Înțelegi. Important e să ne păstrăm capul pe umeri și să ne adaptăm. Vrei să știi de ce am eu atâta succes? Fără să aștepte răspuns, continuă: Pentru că eu văd oportunitatea în haos și mă adaptez mai repede ca oricine. Da, rătăcitul vostru e încă în viață și asta e o problemă. Din cauza interesului media pentru poveste o să fim nevoiți să activăm una dintre resursele voastre. E timpul. Și o să se potrivească perfect în furtuna media din jurul ambuscadei și atacului asupra casei. O să aranjăm lucrurile frumos și o să ne rezolvăm problema.

— Horn, tu nici n-ar trebui să știi despre resursele alea, iar singura persoană care le poate da autorizația este soția mea. Dar înțeleg ce vrei să zici. S-ar închide frumos bucla. Ești sigur că e singura cale?

— J.D., este „o" cale, iar în circumstanțele prezente „cea mai bună" cale.

— Bine. O sun acum.

Congresmenul Hartley părea mai disperat că trebuia să vorbească cu soția lui decât din cauza prezentei stări de fapt.

— O să merite totul în cele din urmă, J.D. Te rog transmite-i lui Lorraine toate cele bune din partea mea.

Horn apăsă pe butonul de închidere.

Aruncând telefonul pe scaunul mașinuței de golf, se întoarse la stiva sa de mingi și își aranjă cu grijă picioarele ca să atace suportul.

CAPITOLUL 16

Coronado, California

Katie avea dreptate. Trebuia să facă un control. Poate că durerile de cap nu însemnau nimic, sau poate că indicau o masă în creierul lui. Cel puţin avea să ştie sigur. În acel moment Reece nu avea încredere în sistemul medical al Marinei, dar avea şi o altă opţiune.

Când ajunse acasă Reece căută cartea de vizită a doctorului O'Halloran în rucsacul de misiune, se aşeză pe canapea şi formă numărul cabinetului din La Jolla.

— Head and Spine Associates, cu ce vă pot ajuta? răspunse o voce feminină amabilă.

— Bună ziua, mă numesc James Reece. Dr. O'Halloran m-a consultat în Afganistan şi mi-a spus să sun la cabinetul lui când revin în State. Ştiu că el e încă în străinătate, dar voiam să ştiu dacă pot programa o întâlnire pentru când se întoarce.

— Hm, aşteptaţi, ăă, aşteptaţi o clipă vă rog, se bâlbâi glasul, clar începând să se sufoce de emoţie.

Ciudat, gândi Reece, simţind cum i se opreşte inima în piept.

După două minute bune un glas masculin cu accent spaniol puternic preluă convorbirea.

— Domnule Reece, dr. German la telefon. Sunt coleg cu dr. O'Halloran; *am fost* coleg, ar trebui să spun. Îmi pare rău să vă informez că a avut loc un incident în Afganistan, devastator pentru noi toţi. Dr. O'Halloran a fost ucis. Am aflat vestea abia de curând. Cineva despre care credeam că este un aliat afgan, mă tem. O afacere îngrozitoare.

La dracu', e pe bune.

— Îmi pare foarte rău, domnule. Am fost oarecum reţinut de când m-am întors. Nu ştiam. Nu-l cunoşteam bine pe doctorul O'Halloran, dar cu siguranţă era un om deosebit, declară Reece cu sinceritate, în timp ce mintea lui unea deja punctele.

Chiar să fie asta o coincidență? Doctorul care a descoperit tumorile moare subit. Familia lui Reece moare. Boozer moare. Ambuscada. *Incidentele verde-albastru*[7] *nu sunt rare în prezent,* se gândi Reece. Oamenii buni mor în război. Totuși ceva nu se leagă, sau mai degrabă se leagă în ceva îngrozitor.

— Chiar era, domnule Reece. Un om incredibil, o minte de înaltă clasă și o persoană mai bună decât majoritatea, aș îndrăzni să spun. Mi-a prezentat cazul dumneavoastră într-un e-mail și speram să putem lua legătura. Sunt foarte interesat să aflu despre ce e vorba. Dr. O'Halloran m-a rugat să vă ajut dacă sunați. Eu mă ocup de neurochirurgie aici în clinică și eu vă voi face biopsia. Aș fi bucuros s-o fac; de fapt, insist. O consider ca pe o ultimă rugăminte a răposatului meu prieten. Rămâneți pe fir și una dintre doamne vă va face o programare. Nu e mare lucru, promit. Și va fi fără plată, și aici insist. Rămâneți pe fir, vă rog.

Reece își făcu o programare pentru sfârșitul săptămânii și primi instrucțiuni despre cum să se pregătească pentru procedură. Pentru ei suna ca ceva de rutină, cu toate că Reece nu putea concepe cum obținerea unei mostre de țesut din interiorul craniului lui ar putea fi considerată „rutină".

Cinci minute mai târziu, pe când Reece încă se gândea la procedură, sună telefonul. Era adjunctul comandorului Cox, un membru SEAL pe nume Dave, cu accent pronunțat newyorkez care, alături de veșnica scobitoare dintre dinți, făceau unele cuvinte ininteligibile prin telefon. Avea o lungă istorie de familie în departamentul de Pompieri din New York și își pierduse fratele și un unchi când se prăbușiseră turnurile în 11 Septembrie. De atunci Dave purtase pe umăr ecusonul lor Ladder 55 de fiecare dată când apăsase pe trăgaci în luptă.

Dave trecu imediat la subiect.

— Reece, nu sunt sigur despre ce e vorba. Cox e plecat din țară așa că am preluat eu legătura. Trebuie să te prezinți la WARCOM astăzi la 14:00. Amiralul Pilsner te vrea la el în birou.

Loviturile continuă să cadă.

— Am înțeles, Dave, nu cred că mai suport și alte vești bune. Cam atât despre restul săptămânii libere.

— Nu-i alegerea ta. Și, Reece – mm, îmi pare foarte rău pentru familia ta. Nu știu ce să spun, doar că-mi pare rău. Capul sus, o să treci peste asta. Spune-mi dacă te pot ajuta cu ceva.

— Mulțam, Dave. Apreciez.

Reece se lăsă pe spate pe canapea, întrebându-se dacă avea vreo uniformă suficient de curată pentru WARCOM.

CAPITOLUL 17

Comandamentul Forţelor Speciale Navale
Coronado, California

Reece conduse ca pe pilot automat. Era la volan, dar se simţea ca şi cum Land Cruiserul mergea singur iar el era doar pasager, mişcările îi erau dictate de ceva din exteriorul lui, ca într-un vis. Amorţeala făcuse loc furiei, care ştia că îi întunecă judecata. În timp ce conducea nu se putea împiedica să nu se gândească la familia lui, durerea din suflet împingându-l spre marginea proverbialului abis al disperării. Odată depăşită, întoarcerea era dificilă.

Ieşi de pe Silver Strand aşa cum făcuse de nenumărate ori în ultimii optsprezece ani şi opri la poartă. Tânărul paznic recunoscu Land Cruiserul imediat. Mereu găsise ceva deosebit la omul care îl conducea. Într-o lume plină de ego-uri, priviri absente şi elitism ierarhic, acel ofiţer avea un aer diferit, aproape asemănător cu al unui profesor de liceu de treabă. Niciodată nu-i lipsea zâmbetul sau un cuvânt de încurajare, ieşea în evidenţă, în special pentru că aceeaşi poartă era nevoit s-o folosească şi amiralul ca să ajungă la Comandamentul Forţelor Speciale Navale, mai cunoscut ca WARCOM, de unde erau coordonate administrativ toate Echipele SEAL. Pentru paznic, WARCOM avea aura unei stele a morţii, cu amiralul ca Darth Vader, sau mai rău, a maestrului lui Dath Vader, *cum îl chema*? Vehiculele care treceau în şir prin poartă în fiecare dimineaţă încărcate cu ofiţerii care se îndreptau spre damnare…

— Bună dimineaţa, domnule.

— Bună dimineaţa, Ken.

Niciun ofiţer nu-i spunea lui Ken pe nume, cu excepţia comandorului Reece. De fapt ei abia dacă luau cunoştinţă de existenţa lui, era doar o iritare înaintea găsirii unui loc de parcare şi a începerii zilei de muncă.

Reece îşi arătă legitimaţia şi Ken salută, aşa cum cerea protocolul pentru ofiţeri.

— Cum merge reconstrucţia?

Discutaseră odată despre maşini şi Reece ştia că Ken îşi restaura un vechi Mustang din ’69.

Doamne, chiar şi cu ce s-a întâmplat familiei lui, tot se mai interesează de maşina mea!

— Bine, domnule. Şi, ăăă, îmi pare rău.

Toată lumea ştie.

— Mulţumesc, Ken. Ia-o încet.

— Da, domnule.

Ken făcu un pas în spate, şi chiar dacă nu era nevoie s-o facă din nou, se îndreptă şi salută rigid când Reece trecu încet de poartă.

Panorama Oceanului Pacific dincolo de fâşia de nisip din faţa lui era spectaculoasă. Valurile leneşe loveau plaja şi cacofonia sunetelor îi reamintea că dedesubtul frumuseţii există o putere care nu ar trebui subestimată. Reece nu putea să nu se gândească la drumul lor din Antarctica până la sosirea aici, în sudul Californiei.

Ajungând la un semn de oprire, Reece începu să vireze stânga, apoi se întrerupse. La stânga se afla iubitul lui sediu al Echipelor SEAL, unde îşi petrecuse majoritatea timpului din Marină. Îşi luă seama şi îşi aminti unde mergea astăzi. Spre dreapta. Spre WARCOM. Toată lumea ura să meargă la WARCOM. Uniformele, gradaţii, protocolul. WARCOM era antiteza a tot ce îi atrăgea pe băieţi spre trupele SEAL. WARCOM era locul din care veneau directivele fără sens. Trimise în jos pe lanţul ierarhic de nişte oameni atât de îndepărtaţi de aplicaţiile tactice ale respectivelor directive încât deveneau definiţia birocraţiei. *Politicieni în uniformă.* Ezitant, Reece roti volanul spre dreapta. WARCOM era locul în care domnea amiralul.

Reece trecu de o altă poartă şi se apucă să caute un loc de parcare. Sediul Echipelor SEAL se extinsese considerabil în anii de după 9/11: comandamente noi, mai mulţi membri SEAL, mai mult personal auxiliar. Însă neglijaseră parcările pentru toate aceste persoane. *Planificare militară tipică,* gândi Reece. Cercetă parcarea, observând imediat un Bentley albastru-închis parcat pe locul pentru vizitatori al amiralului. *Ciudat.*

Găsind un loc lângă gard, Reece parcă, se lăsă pe spate în scaun şi inspiră adânc. *La dracu*’. Nimic din toate astea nu avea sens.

Durerea îngrozitoare îl lovi pe Reece ca un fulger din senin. *Durerile astea de cap*! *Respiră, Reece. E ok. Respiră. Poţi s-o faci. Respiră.*

Durerea dispăru aproape la fel de repede cum venise.

Reece mai respiră adânc o dată şi coborî din maşină. Îşi îndreptă uniforma, remarcând pentru a mia oară că nu era înarmat. Nu înţelesese niciodată politica militară care interzicea celor în uniformă să poarte arme personale pe teritoriul bazei sau chiar să le ţină în maşini. Reece putea vedea mitraliere automate şi aruncătoare de grenade în aceeaşi bază în care lui nu i se permitea să poarte pistolul lui de 9 mm. Politicile create de birocraţii în uniformă practic dezarmau pe unii dintre cei mai bine pregătiţi şi competenţi luptători de pe pământ. Era doar o problemă de timp până când inamicul avea să profite.

Înregistrarea la WARCOM nu era niciodată distractivă. Atmosfera era diferită acolo, cu toate că se afla la numai câteva sute de metri de Echipe. Bietul recepţioner avea aspectul unui prizonier în aşteptarea execuţiei şi îşi făcea meseria cu la fel de mult entuziasm. Cum stăteau închişi după panoul de plastic gros, arătau întotdeauna la fel de veseli ca administratorii unei staţii de carburanţi în spatele barierelor similare într-un cartier rău famat.

Reece îşi schimbă legitimaţia cu una de vizitator şi fu împins în labirintul care era WARCOM. Fusese acolo de câteva ori pentru şedinţe şi urâse fiecare moment. Standardele de tunsoare şi folosirea strictă a uniformei erau măsuri ale succesului acolo, departe de câmpul de luptă. Reece făcu tot posibilul să-şi ascundă dispreţul. Majoritatea celor din clădire fuseseră prea bătrâni să mai lupte după 11 Septembrie. Când se aventurau „pe teren”, de obicei era în siguranţa unui Centru Tactic de Operaţiuni ascuns pe o bază întinsă; o oază în inima teritoriilor băieţilor răi.

Amiralul Gerald Pilsner era un bărbat scund. Nu arăta ieşit din formă, dar nu era cineva care să impună imediat respect. Reprezenta chintesenţa ofiţerului în cel mai derogatoriu sens al cuvântului. Impunea respect datorită rangului său, spre deosebire de oameni ca Reece, care îşi câştigau respectul oamenilor prin vorbe şi fapte. În lumea operaţiunilor speciale, reputaţia este monedă forte, iar din acest punct de vedere amiralul Pilsner era foarte sărac. Nu condusese niciodată oameni în luptă; însă îi lăsa pe toţi cei neinformaţi, atât din armată cât şi din afară, să presupună că o făcuse. Pe la spate i se

spunea Lord Fobbit, o glumă pe timp de război despre hobbiții din *Stăpânul inelelor.* Fobbiții sunt oamenii care nu au ieșit niciodată din siguranța unei baze FOB. Amiralul era Regele Fobbiților. Cum înaintase în grad până să devină amiral Reece nu putea pricepe, cu toate că sincer vorbind nu irosise prea mult timp gândindu-se la asta. Era prea preocupat de trupele lui și de misiuni ca să dea atenție politicii ofițerilor superiori. Reece era construit pentru luptă. Amiralul era construit să administreze și să aibă grijă de propria-i carieră. În timp ce Reece era un profesionist, amiralul era un carierist, un Massengale{8} în adevăratul sens al cuvântului.

În ultimii ani apăruse o serie de articole foarte critice în *New York Times* și *Washington Post* în care ieșiseră la lumină multiplele anchete asupra comportamentului răzbunător al amiralului Pilsner față de subordonați. Doi membri ai congresului cu un strălucit trecut militar erau personal interesați de înlocuirea amiralului hârțogar cu cineva mai potrivit să conducă una dintre principalele forțe de operațiuni speciale ale țării, și erau chiar dispuși să meargă în Senatul Statelor Unite ca să expună comportamentul necinstit al amiralului. Dacă despre orice alt ofițer SEAL s-ar fi publicat ceva fie și vag apropiat de ceea ce se scrisese despre amiral, ar fi fost îndepărtat din funcție și „pensionat" rapid. Reece bănuia că înclinațiile politice liberale ale amiralului sub un președinte democrat de extremă stângă aveau mult de-a face cu abilitatea lui de a rămâne pe poziție. Amiralul era evident mult mai interesat de diversitatea în cadrul forțelor și de presiunea de a face Echipele SEAL accesibile femeilor decât de a învinge inamicii Americii. Orice i-ar aduce următoarea stea. Chiar și așa, Reece nu credea că individul avea să mai rămână mult în Marină, indiferent pe cine ar fi cunoscut pe coridoarele puterii din Washington.

Reece își croi drum spre recepție, unde asistentul amiralului stătea cuminte la biroul lui în pantaloni frumos călcați și cu un șnur auriu pe umăr care-i marca poziția de asistent al unui ofițer superior.

— Am venit să-l văd pe amiral, spuse Reece observând ușa închisă de la biroul ofițerului superior.

— Ați ajuns devreme, domnule, rosti asistentul pe un ton care reușea să sune în același timp respectuos și condescendent.

— Păi, eram nerăbdător, răspunse Reece indicând intenționat opusul.

— Vă rog luaţi loc, domnule. Amiralul tocmai încheie o întâlnire şi vă va primi curând.

Reece privi de jur împrejurul anticamerei şi se aşeză într-un fotoliu de piele excesiv de moale, aruncând o privire scurtă măsuţei de cafea ornată cu câteva reviste oribile produse de Marină. Profită să se relaxeze şi să-şi pună ordine în gânduri.

De ce vrea amiralul să te vadă? Trebuia să fie vorba despre operaţiunea din Afganistan. Cu toate că în mod obişnuit amiralul ar aştepta ca toţi anchetatorii să-şi încheie treaba şi ofiţerul lui superior să discute cu el. De ce atât de repede după moartea şi funeraliile soţiei şi copilului lui? Să fie vorba despre tumori? Sau să-i prezinte condoleanţe? Să se asigure că Reece nu-şi punea un pistol în gură? Reece ştia că gândurile îi sunt înceţoşate de trauma recentelor evenimente, înrăutăţite şi de durerile de cap. *Gândeşte, Reece. Ceva nu e bine.*

Uşa biroului se deschise şi ieşi un bărbat care părea să fi apărut dintr-un film de la Hollywood. Privirea rapidă pe care i-o aruncă lui Reece trăda o familiaritate neîmpărtăşită de militar, înainte de a dispărea puţin cam prea în grabă.

Interesant. Mă întreb cine era ăla.

★

Căpitanul Howard stătea tăcut şi neliniştit în timp ce amiralul privea afară pe fereastră la Oceanul Pacific. Părea cufundat în gânduri, ţinând în mână o pereche de ochelari cu ramă de os al căror braţ îl sprijinea de buză. După o pauză prelungită, amiralul Pilsner îşi roti scaunul cu faţa la JAG şi aşeză ochelarii pe birou în faţa lui.

— Ce părere ai despre Tedesco? O să stea cuminte?

— Cred că l-aţi câştigat, domnule. Pentru un om ca el, să facă parte din echipa dumneavoastră e mare lucru. Toţi oamenii ăştia vor să atingă magia SEAL, iar dumneavoastră tocmai l-aţi făcut să se simtă drept cel mai bun operator.

— Să sperăm. E nevoie ca el să se ţină de plan. Îmi fac griji în legătură cu el, dar tot el este cea mai bună legătură a noastră cu Hartley, iar fără ei suntem în rahat. Afacerea asta a scăpat de sub control. În toată cariera mea m-am străduit să-mi construiesc o reputaţie impecabilă. Sub comanda mea, profilul Forţelor Navale Speciale s-a ridicat mai sus decât şi-ar fi imaginat cineva. De ce au vrut atât de mulţi să ţină în umbră capacităţile organizaţiei mă depăşeşte.

Când Washingtonul se gândește la operațiuni speciale, se gândește *la mine. Eu* sunt Echipele SEAL, din punct de vedere al publicului. Nu-mi pot lăsa reputația mea și reputația WARCOM să fie distruse de James Reece.

Nevrând să pomenească de subiectul dureros al articolelor din *New York Times* și *Washington Post* în care era criticată conducerea amiralului, Leonard Howard se aplecă și șopti:

— O să ajungă imediat, domnule. Aveți vreun plan? Să-l arestăm?

— Nu. Îl amenințăm că-l vom acuza de orice e pe lumea asta, desigur, dar nu vrem să fie închis undeva unde va fi protejat. Îl vrem afară, în derivă. Vei fi martorul meu că e un răzvrătit, că o ia razna și că e capabil de orice. O să-l fac să-și piardă cumpătul, astfel ca oricine din comandamentul ăsta s-o poată citi pe fața lui când iese din birou. După aia n-o să se mire nimeni de ceea ce va urma.

— Cum o să-l faceți pe tipul ăsta să se piardă, domnule? Nu mi se pare că James Reece e ușor de zguduit.

— N-o să fie o problemă, crede-mă. Reece poate că e lider în luptă, dar acum e un ghem de nervi iar eu o să-l ating pe fiecare dintre ei.

— Da, domnule. Sunt convins că aveți dreptate.

Pilsner se uită la expresia lui Howard și se încruntă.

— Doar nu te înmoi și tu?

— Nu, domnule, deloc. Vreau doar să mă asigur că suntem acoperiți din toate unghiurile legale.

— Bun. Toată lumea trebuie să se concentreze ca să punem afacerea asta din nou pe picioare. Cheamă-l pe Reece. O să vorbesc eu.

— Da, domnule, zâmbi Howard.

★

Cincisprezece minute lungi și chinuitoare trecură înainte ca ușa să se deschidă din nou. De data asta era căpitanul Leonard Howard, avocatul amiralului. Era slab de constituție și, după reputație, slab și de caracter. Era limpede că amiralul se înconjura de birocrați cu același mod de gândire.

Fără să-i întindă mâna sau să-l salute, zise:

— Locotenent-comandor Reece, amiralul vă primește acum.

Minunat.

Biroul amiralului Pilsner era exact cum se așteptase Reece să fie. O masă generoasă poziționată în fața ferestrei imense cu vedere la

Pacific. O privelişte de un milion de dolari, cu toate că Reece era convins că edificiul îi costase pe plătitorii de impozite considerabil mai mult. Cercetând biroul amiralului, Reece observă că pereţii nu erau decoraţi cu obişnuitele însemne ale unei vieţi petrecute în cadrul forţelor armate, ci afişau mai degrabă poze cu amiralul în uniformă în diverse ocazii, alături de vedetele elitei politice şi militare de la Washington: ofiţeri de rang înalt, nişte civili bine îmbrăcaţi pe care Reece nu-i recunoscu şi chiar secretarul apărării. Toate fotografiile păreau de tipul primirii de felicitări, fiecare de la un eveniment de caritate cu specific militar, cu fundaluri care prezentau cauza. Amiralul cu siguranţă se simţea bine, în timp ce soldaţii, marinarii, aviatorii şi puşcaşii marini luptau şi mureau pe pământ străin. Pe o comodă într-un colţ se afla o centură de campion UFC primită de amiral în dar la schimb cu un tur al complexului BUD/S pe care îl oferise unui luptător MMA de la categoria mijlocie. În dreapta ei stătea o cască de fotbal de la Seattle Seahawks, echipa de acasă a amiralului, semnată de jucători şi antrenori, un alt dar pentru un tur motivaţional înainte de a juca cu Chargers. Aparent, complexul BUD/S devenise foarte popular în ultimii ani. Quid pro quo.

Pe birou Reece observă un cuţit Ka-Bar pe un suport de prezentare, evident niciodată folosit şi făcut la un moment dat cadou amiralului pentru vreo faptă a staff-ului său. Se zvonea că îi plăcea să-l ridice ca să-i intimideze pe angajaţii care nu purtau Tridentul.

Biroul amiralului era pe un podium? *Ce naiba*? Da, era. Subtil, dar era totuşi un podium. Reece îşi amintea că citise undeva că J. Edgar Hoover îşi ridicase biroul pe un podium ca să poată privi de sus spre cei care intrau. Era vorba despre putere.

— Domnule, înclină Reece din cap spre amiral.

Amiralul continuă să scrie ceva fără să se uite la musafirul lui. Reece se uită de la amiral la căpitanul Howard, înapoi la amiral şi apoi afară pe fereastră. Nu i se oferi un scaun.

— Ce naiba s-a întâmplat în Afganistan, domnule comandor? se răsti în cele din urmă bărbatul scund.

— Pardon, domnule? replică Reece.

— Ştii despre ce vorbesc, zise amiralul ridicând privirea. Uriaşa voastră mizerie.

Reece aruncă o privire avocatului, a cărui expresie rămase neschimbată.

— Domnule, îmi asum întreaga…

— Clar că îţi aparţine întreaga responsabilitate. E o pată uriaşă pentru comunitate. Oamenii ăia sunt morţi, iar tu defăimezi reputaţia greu câştigată a brandului.

Brand? *Despre ce dracului vorbeşte ăsta*?

— Domnule, aici este numai vina mea. Eu am fost comandantul echipei de pe teren. Responsabilitatea îmi revine mie.

— Am stabilit deja asta, comandor. Însă nu am stabilit de ce.

De ce?

Categoric nu era o vizită de condoleanţe pentru soţia şi fiica lui Reece.

Despre ce e vorba?

De ce? *Tare bună întrebare. De ce*? Dintr-o dată îşi dădu seama. Amiralul voia să-l testeze pe Reece să vadă dacă avea să înceapă să vorbească deschis despre faptul că misiunea şi tacticile le fuseseră impuse de sus. Pe atunci nu fusese clar cât anume de „sus” însemna. Acum Reece ştia.

Ochii lui Reece nu se desprinseră de ai amiralului, dar privirea lui la început serioasă se transformă într-o căutătură de gheaţă în mai puţin de o secundă. Lui Reece i se păru că îl vede pe amiral micşorându-se pe scaunul lui.

— Domnule, am primit misiunea de la un for superior, spuse încet, cu un glas fără inflexiuni.

— Ba nu, comandor Reece. Nu evita responsabilitatea! Ai fost la conducere şi ai eşuat! Ţi-ai dezamăgit oamenii şi ţara.

Amiralul se ridică, intrându-şi în ritmul obişnuit.

— NCIS îşi va termina în curând ancheta. O să descopere că ai fost neglijent, iar eu intenţionez să te trimit la Curtea Marţială. Între timp îi ordon căpitanului Howard să-ţi retragă accesul la informaţii securizate şi să înceapă procedurile de retragere a Tridentului.

Reece rămase cu chipul împietrit, privind prin superiorul care fumega în faţa lui.

— Lista acuzaţiilor e lungă, comandor, şi o să mă asigur că sistemul de justiţie militară o să aibă grijă de tine până nu va mai rămâne nimic!

Pe fruntea şi buza superioară a amiralului începură să apară broboane de sudoare şi aproape că împroşcă salivă când strigă:

— Şi, în timp ce facem asta… Amiralul continuă, deplasându-se spre laterala biroului pe podiumul care îl aducea mai mult sau mai puţin la aceeaşi înălţime cu Reece: Nu ţi-ai putut apăra oamenii, nu ţi-ai putut apăra familia, e timpul să plăteşti preţul, nu numai pentru eşecurile tale ci şi pentru moştenirea întunecată pe care tatăl tău a lăsat-o asupra Echipelor.

Lovitura îl luă pe amiral pe nepregătite, nasul îi explodă într-o erupţie de sânge când osul şi cartilajul se rupseră sub pumnul stâng al lui Reece. Înainte ca amiralul să poată reacţiona, Reece se lăsase deja în jos, îşi rotise şoldurile şi livră o directă de dreapta în nasul deja spart al amiralului cu o asemenea putere devastatoare încât Howard crezu că amiralul o să pice mort. Reece îşi doza forţa, dar nimeni nu şi-ar fi dat seama după croşeul de stânga care izbi în falca amiralului şi îl trânti la pământ cu o bufnitură puternică.

Howard nu văzuse în toată viaţa lui o transformare ca aceea la care tocmai fusese martor. Privi oripilat, cu spatele lipit de perete, sperând că o să-l acopere şi o să-l protejeze de ceea ce părea încarnarea furiei pure.

Reece făcu un pas spre Howard şi se opri.

Lasă-l în pace, Reece.

Aşa trebuie că se simte inamicul când îl vânează tipii ăştia, gândi Howard.

Expresia lui nu lăsa loc de îndoială pentru Howard că Reece n-ar avea nicio remuşcare să-l ucidă şi să-l arunce pe podeaua biroului. Ochii îi erau reci, iar avocatul nu se putea gândi decât la un singur cuvânt: *moarte.* Cu toate că era cald şi Howard transpira din greu, corpul îi tremura incontrolabil.

— Adaugă şi asta la listă, şuieră Reece îndreptându-se spre uşă şi închizând-o calm în urma lui.

Howard se prăbuşi pe podea nevenindu-i să creadă, recunoscător că scăpase de furia lui Reece şi incapabil să-şi desprindă ochii de pe trupul nemişcat al amiralului.

★

Întors în Land Cruiser, Reece inspiră adânc. Avusese nevoie de întreaga lui disciplină ca să pară normal când coborâse în grabă scările WARCOM, returnase legitimaţia de vizitator şi traversase parcarea spre maşina lui. *Ce urmează*? Nimic din toate astea nu avea sens. Nu se pomeniseră tumorile. *Oare chiar nu ştiu*?

Reece ştia că amiralul era un politician ranchiunos, preocupat doar de urcarea în ierarhie. Articolele din *Washington Post* stăteau dovadă dorinţei de răzbunare şi caracterului real al individului. Întrebarea era cum ar reacţiona cineva cu o asemenea constituţie interioară slabă după ce fusese bătut în propriul său birou? Se va folosi de puterea poziţiei sale ca să-şi pedepsească subordonatul, sau va fi prea stânjenit de un asemenea afront la adresa autorităţii lui şi va păstra totul sub tăcere, atacând indirect? Reece presupunea ultima variantă, dar voia să fie pregătit şi pentru prima. Indiferent cum ar fi, drepturile lui de acces vor dispărea imediat ce Howard se va aduna şi va da un telefon, ceea ce însemna că nu va mai avea acces la nicio facilitate a Forţelor Speciale Navale. Reece se uită la ceas. Amiralul şi câinele său de pază JAG aveau nevoie de ceva timp ca să-şi revină şi să-şi facă planul de bătaie, sau cel puţin aşa spera Reece.

Porni motorul Cruiserului şi se îndreptă spre Echipa Şapte.

CAPITOLUL 18

Amiralul Pilsner stătea aplecat în scaun, cu coatele pe birou, ţinându-se cu o mână de cap şi cu cealaltă apăsând o pungă de gheaţă pe partea dreaptă a feţei. Cu şerveţele îndesate în nări şi sângele curgând pe pieptul uniformei lui cândva imaculate, închise ochii şi încercă să se concentreze. Toate întâmplările din ultima oră îl lăsaseră zguduit şi umilit. *Cel puţin Howard a fost singurul care a văzut,* se gândi.

Aşezat în fotoliul confortabil de piele din faţa biroului amiralului, Leonard Howard se simţea oricum dar nu confortabil. Zvârcolindu-se continuu şi uitându-se oriunde mai puţin direct la şeful lui înfrânt, căpitanul se simţea uşurat numai pentru că Reece nu îndreptase violenţa fizică şi spre el.

Contrar prudenţei, întrerupse tăcerea.

— Domnule, Reece e terminat. Să ataci un ofiţer superior te scoate din rândul lumii, chiar şi în comunitatea asta. Până la sfârşitul zilei o să-l pun în cătuşe şi o să-l trimit la Curtea Marţială. Îl băgăm la carceră, domnule! N-o să scape cu asta! Îl lăsăm fără grad, îi luăm accesul, îi luăm iubitul lui Trident şi îl aducem în faţa judecătorului în mai puţin de o săptămână. O să-şi petreacă următorii zece ani la Leavenworth mărunţind bolovani.

Dacă vorbitul nu i-ar fi provocat dureri, Pilsner i-ar fi tăiat avântul avocatului mai devreme. Ştia că are nasul rupt şi era bucuros că falca scăpase de aceeaşi soartă. Ambii ochi i se umflaseră şi curând aveau să se înnegrească. Îl instruise pe Howard să-l pună pe asistent să anuleze toate întâlnirile până la sfârşitul săptămânii. Va trebui să găsească o scuză credibilă pentru nasul rupt şi faţa umflată care să-i permită să scape cu puţină demnitate.

— Căpitane Howard, începu Pilsner pe un ton nazal umilitor pentru poziţia lui, n-o să facem aşa ceva.

— Dar, domnule, v-a atacat în biroul dumneavoastră în faţa unui martor! Trebuie să fie acuzat imediat!

— Leonard, am spus nu! Îţi dai seama ce s-ar întâmpla cu reputaţia mea dacă se duce vorba că am fost bătut de un OF3? întrebă amiralul, referindu-se la gradul de locotenent-comandor al lui Reece.

— Domnule, nu-l putem lăsa să scape cu asta!

— Să-ţi aduc aminte, Leonard, că eu sunt amiral şi tu eşti căpitan! Să ţii minte când ne aflăm în clădirea asta.

— Da, domnule, mormăi Howard, privind în pământ.

— O să pregătim documentele, dar nu vom lua nicio măsură oficială. Ştii ce se întâmplă dacă Reece e arestat. Am mai discutat; va fi mult mai greu să ajungem la el. Trebuie să ne ţinem de plan; o să-l lăsăm să plece. Vreau ca tu să completezi o declaraţie ca martor şi s-o ţii pentru tine până vine momentul în care vom avea nevoie de un şir de documente. De asemenea, vreau să faci nişte fotografii cu faţa mea, în caz că vom avea nevoie mai târziu. Dovada asta se va încadra în tiparul comportamentului lui Reece, astfel încât să nu mai existe vreo îndoială în privinţa vinovăţiei lui. Am o soluţie permanentă pentru James Reece, iar asta se potriveşte perfect acolo.

CAPITOLUL 19

Sediul Echipei Șapte SEAL
Coronado, California

Depozitul trupei lui Reece era o încăpere uriașă umplută de la podea la tavan cu rânduri de rafturi care susțineau imensa cantitate de echipament de care avea nevoie ca să rămână una dintre cele mai bune unități pentru operațiuni speciale din lume. Acum era goală, așa cum Reece știa că va fi. Introducându-și codul, roti mânerul și intră în întunericul complet; ușa se închise și se blocă în urma lui cu un clinchet abia auzit. Nu numai că era depozit pentru tot echipamentul trupei, era de asemenea și epicentrul tuturor lucrurilor pentru un operator dintr-o echipă SEAL. Spațiul era un fel de club, cu toate că mai exclusivist decât orice altă frăție de pe lume.

Dispăruseră vocile care cândva umpleau sala, voci ale unor oameni care erau cei mai buni în domeniul lor. Nu mai era nimeni acolo care să strige un salut, să facă o glumă sau să pună o întrebare. Nimeni nu mai era ocupat cu ajustarea echipamentului sau cu împachetatul pentru următorul antrenament. *Pustiu.* Tot ce se mai auzea prin zgomotul valurilor spărgându-se de țărm era bâzâitul aerului condiționat care niciodată nu părea să funcționeze cum trebuie. Reece rămase respectuos și tăcut în picioare, cu ochii închiși, imaginându-și locul așa cum fusese, plin de viață și de camaraderia deosebită care atrăgea și păstra atât de mulți luptători în Echipe. Izul de praf și murdărie acumulat din deplasările de antrenament prin toată țara și din misiunile de luptă prin toată lumea era depozitat în acel unic spațiu din Coronado, California. Amestecat cu transpirația și umiditatea din cauză că se aflau așa de aproape de ocean, se crea un miros distinctiv pe care cei care se pregătiseră acolo pentru război nu-l puteau uita vreodată.

Încheindu-și reflecțiile, Reece se întinse, apăsă pe întrerupător și hala fu imediat scăldată într-o strălucire albă fluorescentă. Boozer se

ocupase de aducerea echipamentului trupei în depozit şi totul era o harababură. Lui Reece îi trebuiră câteva minute ca să-şi găsească bagajele şi încă alte câteva ca să le separe de ale celorlalţi şi să le inventarieze, apoi să le încarce în Land Cruiserul de afară.

Înainte să plece, Reece deschise un dulăpior de pe perete. Era plin cu chei. Reece îşi plimbă degetele peste cheile atârnând semi-ordonat şi le găsi pe cele marcate „Donny", strecurându-le în buzunar. După o ultimă privire în urmă la spaţiul trupei lui, închise uşa şi se îndreptă spre arsenal.

★

— Bună ziua, domnule. Cum merge? Adică, cum sunteţi? Ăă, eu, ăă…

— E-n regulă, Carl, zise Reece cu un surâs cald. O să mă descurc.

Cu toate că nu prea credea asta.

— Nu mă aşteptam să vă văd aşa de curând după, mă rog, ştiţi…

Carl era armurierul Echipei Şapte SEAL, subofiţer clasa I superior în flota asociată Forţelor Speciale Navale. Cu câţiva ani în urmă fuseseră împreună într-o misiune în Irak, pe când Reece era lunetistul principal al echipelor din Ramadi în toiul războiului.

— E greu, Carl. N-am de gând să mint. Sunt cam pierdut şi confuz acum. Am nevoie de timp şi să văd lucrurile în perspectivă.

Carl era religios şi îl admira pe ofiţerul SEAL din faţa lui. În Ramadi, Carl îl văzuse pe Reece plecând în mai multe operaţiuni decât putea ţine minte. De asemenea, cunoştea imensul respect pe care Reece îl adunase nu numai din partea oamenilor de sub comanda sa, ci şi din partea majorităţii ofiţerilor superiori din teatrul de război.

— Carl, plec la Niland pentru câteva zile. Simt nevoia să fiu lângă băieţi.

Niland era terenul de joacă al Navy SEAL de lângă El Centro, California, în munţii Chocolate, un loc în care plutoanele şi trupele puteau împuşca şi arunca în aer lucruri după pofta inimii, ca antrenament pentru luptele de pe teren.

— Niland? întrebă Carl. Adică, n-ar trebui să vă duceţi… hm, undeva… hm, undeva în altă parte… ştiţi… pentru că…

— E-n regulă, Carl. Vreau doar să ies cu băieţii şi să mă îndepărtez de toate astea câteva zile. Vreau să mă aşez în spatele unui Mk 48 şi să trag câteva runde în poligon.

Acum vorbea pe limba lui Carl.

— Am înțeles, domnule. Și… Mm, eu și soția mea ne rugăm pentru voi în fiecare seară.

— Mulțumesc, Carl. Înseamnă mult pentru mine.

— Presupun că vreți să vă luați câteva jucării? zise Carl, schimbând tonul discuției.

— Absolut! replică Reece cu un zâmbet. Poți să-mi aduci două mii de cartușe de 7.62 și o cutie de Black Hills de 5 grame cât îmi iau eu armele?

— Nicio problemă, domnule.

Ei bine, cel puțin părea că amiralul nu-l dăduse încă drept criminal căutat.

Reece se apropie de un dispozitiv de pe peretele arsenalului și își introduse legitimația de la Echipa Șapte. Acesta era testul adevărat. Introduse codul personal, apăsă degetul mare pe padul de pe perete și se așeză în dreptul scanerului de retină. Procedurile de securitate ale arsenalului NSW avansaseră mult de-a lungul carierei lui Reece. Își putea aminti de vremurile când nu existau alte măsuri de siguranță în afară de o încuietoare cu cifru la o cușcă plină cu arme. *Frumoasele zile din trecut,* gândi Reece. Dispozitivul emise un bip și se aprinse verde, deschizând atât ușa arsenalului cât și ușa interioară care adăpostea toate armele trupei lui Reece.

Reece luă un cărucior pentru deplasarea obiectelor grele și porni pe coridor, trecând de cuștile cu arme ale altor trupe până ajunse la cea pe care o căuta. Mai avea încă armele personale din misiune, pe care nu le returnase, dar tot mai voia să-și sporească rezervele pentru ceea ce urma. *Fii pregătit.*

Reece privi de jur împrejurul cuștii, inventariind-o mintal. Cu toate că se numea cușcă, era de fapt o partiție de dimensiunile unei camere plină de instrumente ale morții. În fața lui Reece se aflau șiruri după șiruri de puști, pistoale, puști de vânătoare, sisteme pentru lunetiști, extra-NOD, AT-4, rachete LAW, mitraliere Mk 48 și Mk 46, mine antipersonal, cutii cu blocuri de C-4 și informații de utilizare; era visul umed al unui obsedat de arme. Reece termină de inventariat și începu să umple căruciorul cu instrumentele meseriei lui.

CAPITOLUL 20

Shady Canyon Orange
County, California

— Mike. Mike. *Mike*?

— Mm, ce-i? Scuze, draga mea… făcu Mike Tedesco, lăsând jos mobilul şi întinzându-se după suzeta de pe blat spre care soţia lui gesticula nu tocmai subtil, apoi coborî repede privirea în bolul de cereale neterminat ca şi cum răspunsurile la unele întrebări fără răspuns ar fi plutit printre Cheerios.

Janet Tedesco se uită la soţul ei şi oftă. Fusese mai distrat ca de obicei lunile trecute. Poate drumurile dus-întors la D.C. îşi spuneau cuvântul? Sau poate naveta aproape zilnică la L.A., cu toate că el nu se plângea niciodată. Ştia că locuiau în Orange County numai pentru că ea crescuse acolo şi iubea locul. Prietenii ei erau acolo, iar părinţii locuiau la numai treizeci de minute distanţă. Mama şi tatăl ei puteau avea grijă de cei trei copii ai lor pentru ca Janet să poată participa la şirul nesfârşit de gale politice luxoase pentru strângeri de fonduri şi evenimente caritabile care erau domeniul lui Mike. Lui Mike i se aduseseră dintotdeauna mulţumiri şi felicitări pentru că era piesa de puzzle care le lega pe toate celelalte. Asta o făcea pe ea extrem de mândră.

Mike Tedesco era practic un consultant în afaceri, dar toţi cei care îl cunoşteau se refereau la el ca la un „reparator”. Era conectat într-un fel sau altul cu aproape oricine conta în sudul Californiei, de la directori executivi din industria filmului până la figuri politice de marcă. Prietenii îl numeau „1°”, întrucât părea a fi la un singur grad distanţă de oricine ai dori să cunoşti. Tedesco era unul dintre acei oameni care sunt buni la orice. Era tipul pe care îl urai în şcoală pentru că niciodată nu era nevoit să studieze şi care te bătea la golf în cea mai proastă zi a lui. Aspectul plăcut şi educaţia la o universitate din Ivy

League, combinate cu talentele sportive, îi atrăgeau favorurile ambelor sexe, însă era un soţ şi tată surprinzător de devotat.

Privit din afară, avea o viaţă perfectă: o casă lângă terenul de golf din Shady Canyon, cea mai exclusivistă comunitate privată din Orange County; un apartament incredibil în Maui; o cabană de schi în Deer Valley. Un Range Rover mereu nou pentru soţia lui şi un Bentley pentru sine completau aspectul de California de Sud dintr-un tablou de Norman Rockwell. Spre deosebire de mulţi dintre cei cu care era asociat, el ar fi fost la fel de fericit, sau chiar mai fericit, ca ghid pe râu sau instructor de schi. Pur şi simplu se întâmpla să se priceapă la oameni, şi adevărul era că îi plăcea sincer să-i ajute.

Provocarea era să jongleze cu cererile competitive şi să facă totul să funcţioneze. Trăia într-o continuă stare de vinovăţie, probabil în urma celor doi ani petrecuţi în copilărie într-o şcoală catolică. Conştiinţa îl rodea de fiecare dată când era chemat la o întâlnire în D.C. sau era blocat în trafic pe drumul spre şi dinspre L.A. Însemna timp irosit departe de frumoasa lui soţie şi de copii. Voia să termine cu acel ritm grăbit al vieţii cu care ei se obişnuiseră.

De asemenea, Mike avea un plan. Avea în minte o sumă în dolari, iar când va ajunge la acea sumă se va retrage. Va putea să îşi petreacă timpul cu familia şi să călătorească după programul lor, nu al altcuiva. Ciudat, dar nu simţea nevoia să continue să acumuleze bogăţii şi prestigiu, ca mulţi din cercul lui de „prieteni”. Odată atinsă suma, avea să dispară.

În urmă cu doi ani, conectarea jucătorilor din planul de afaceri prezentat de Steve Horn i se păruse ceva destul de inofensiv, chiar lăudabil. Mike trebuia să construiască echipa care să procure, să testeze clinic şi să scoată pe piaţă un medicament care bloca efectele PTSD chiar înainte de a se instala. Un beta-blocant neural care avea să revoluţioneze tratamentul medical al viitorilor veterani, prevenind distrugerile cauzate de presiunea psihologică a războiului; o pre-abilitare psihologică pentru luptători. Mike participase în decursul anilor la destule strângeri de fonduri pentru militari şi veterani ca să vadă şi să audă poveştile celor ale căror vieţi fuseseră complet transformate de ceea ce făcuseră în luptă, şi pentru el acesta era un mod de a contribui mai mult decât financiar. Implicarea lui Mike în „Proiect” nu era pur altruistă. Succesul în această întreprindere l-ar fi

adus dincolo de suma stabilită şi i-ar fi permis să scape de capcanele vieţii lui curente.

Strângerea de fonduri şi sprijinirea fundaţiilor era pentru Mike un mod de a-şi atenua vinovăţia pe care o simţea fiindcă nu se înrolase el însuşi în armată. Ca să fie cinstit, îi era ruşine. Călugăriţele de la şcoala catolică îşi făcuseră cu siguranţă treaba. Îşi părăsise slujba de asistent în cadrul Congresului şi lucra în sectorul financiar din Manhattan într-o frumoasă dimineaţă de marţi, în septembrie, când primul avion lovise World Trade Center. Mai degrabă decât să se grăbească să ajute, Mike fugise în direcţie opusă. După 9/11, când alţii se îndreptau spre centrele de recrutare, Mike îşi găsise refugiul la USC Marshall School of Business. Acolo descoperise că talentul lui real nu consta în analiză sau în managementul afacerilor, ci mai degrabă în arta relaţiilor şi a cultivării acelor relaţii până când puteau fi monetizate.

Unul dintre cei mai apropiaţi mentori ai lui fusese un fost congresmen din California care eşuase în a candida la preşedinţie cu zece ani în urmă, când una dintre multele sale aventuri ajunsese în atenţia presei. Pe atunci Tedesco considerase că cel mai bun cal al său căzuse, dar părea că mai exista şi o a doua rundă pentru titlu: soţia aceluiaşi congresmen era actualul secretar al apărării şi o variantă pentru nominalizările democraţilor pentru preşedinţie la viitoarea rundă.

Faptul că era confidentul unuia dintre cele mai puternice cupluri din Washington nu făcuse decât să-i întărească poziţia atât în comunităţile financiare cât şi în cele politice. Mike era podul dintre mulţi bani şi multă putere.

Din nefericire, rezultatul respectivului proiect de construire a podului mersese oribil de prost, iar acţiunile partenerilor săi îl tulburaseră până în adâncul sufletului. Ceea ce începuse ca o întreprindere menită să salveze vieţi, ajutându-l pe Mike să-şi atingă suma, se transformase într-un coşmar. Mike se simţea ca şi cum lui însuşi i s-ar fi ordonat să ucidă echipa SEAL, cu toate că nu devenise conştient de legătura dintre Proiect şi intens mediatizata ambuscadă din Afganistan decât când amiralul Pilsner şi JAG îl informaseră ieri, fără îndoială la sugestia lui Steve Horn. Poate că Steve ştia că Mike era veriga slabă şi trebuia ţinut din scurt. Psihologic, faptul că Mike fusese pus la curent de către amiralul administraţiei SEAL, alături de care

stătuse adesea la evenimentele de caritate ale Fundației NSW, avea mai multă greutate decât dacă ar fi aflat de la Steve. Mesajul era clar: dacă membrii SEAL erau dispuşi să omoare alţi membri SEAL pentru a păstra proiectul în viață, trebuia să fie pentru binele general.

Dar să iasă din biroul lui Pilsner şi să vadă în realitate chipul unuia dintre oamenii la distrugerea cărora participase aproape că fusese prea mult pentru Mike. Acolo era un erou real, cu o tumoră canceroasă crescându-i în creier, a cărui trupă şi a cărui familie muriseră, şi care nu era conştient de forţele care se aliniau ca să-i facă viaţa bucăţi şi în cele din urmă să-l distrugă şi pe el.

Mike era cel mai slab din grup. O ştia. Şi ştia că dacă arăta vreun semn de slăbiciune, ceilalţi n-ar ezita să-l dea hrană lupilor. Aici nu era vorba de un joc de dame, nici de şah. Era un poker tridimensional, iar Mike trebuia să joace blufând dacă voia să termine jocul. Nu, nu să termine jocul, să supravieţuiască jocului. Acum scopul lui era să treacă prin acel dezastru păstrându-şi viaţa lui şi pe ale soţiei şi copiilor. Dacă reuşea să ţină capul jos putea şi să-şi salveze familia şi să adune şi banii. Apoi avea s-o termine definitiv cu Steve Horn şi cei de teapa lui.

Va da socoteală pentru păcatele lui în viaţa asta sau în următoarea, era convins. Dumnezeu avea să-l pedepsească. Povara implicării o va purta singur, pe tot drumul până în mormânt şi orice va fi fost dincolo de el.

CAPITOLUL 21

Centrul Medical al Marinei Balboa
San Diego, California

Dr. Paul Russell își încheie schimbul obișnuit de la Centrul Medical Balboa și își luă la revedere de la angajații de pe etajul lui. Se gândi să treacă pe la sală în drum spre casă, dar stătuse în picioare toată ziua și pur și simplu nu-și găsea motivația. La patruzeci și opt de ani lipsa de antrenament se răzbuna și simțea că burta împinge în halatul larg. Parcurse labirintul de coridoare în care vizitatorii se rătăceau mereu și se îndreptă spre secțiunea personalului din parcare. Deschise cu cheia portiera bătrânului său Volvo și se urcă înăuntru. Servieta lui din plastic negru, cadou de la o conferință pe teme medicale, îi stătea în poală când se întinse să închidă portiera.

Când dr. Russell trânti portiera, o mână nevăzută îl apucă de păr și îi izbi capul de tetieră. Țeava unul pistol îi apăsa puternic în maxilar, sufocându-l.

— Uită-te în oglinda retrovizoare, spuse vocea din spatele lui. Îți amintești de mine?

Russell ezită, apoi privi oglinda fără să încerce să miște capul. Recunoscu imediat fața lui James Reece.

— Da, știu cine ești.

— De ce mi-ai spus că sunt în regulă când știai despre tumoră? întrebă Reece cu calm.

— Nu știu nimic despre vreo tumoră, se bâlbâi Russell străduindu-se să păstreze o aparență de control și eșuând mizerabil. Nici măcar nu au venit analizele de laborator și scanările. Mi-au spus doar să te declar în regulă indiferent ce ai fi avut. O să-mi omoare familia.

— Cine a fost?

— Un tip de la securitate din Departamentul Apărării. Am cartea lui de vizită în servietă, ți-o dau bucuros. Te rog, nu le face rău copiilor.

— Bagă încet mâna în servietă şi dă-mi cartea de vizită. Dacă iese orice altceva din nenorocita aia de geantă o să-ţi curgă tot sângele până să ajungi la urgenţe.

Reece mută uşor ţeava Glock-ului 19 şi o apăsă de carotida lui Russell.

Mâinile doctorului tremurau când scotocea prin servieta dezordonată în căutarea cărţii de vizită.

— Uite-o. Am găsit-o.

— Pune-o pe suportul din dreapta ta.

Russell făcu ce i se spusese.

— Ce anume ţi-a spus tipul ăla?

— Ştia tot. Ştia că am o relaţie cu una dintre asistentele de aici din spital. Mi-a spus că o să-mi omoare nevasta şi copiii şi o să facă să pară că eu i-am înlăturat din drum ca să pot fi cu ea. Eu nici măcar *nu vreau* să fiu cu ea! spuse Russell disperat. A zis că o să treci pe aici la întoarcerea din străinătate şi că trebuie să-ţi dau liber imediat, indiferent în ce condiţie ai fi. De atunci nu am mai auzit nimic de el.

Dr. Russell închise strâns ochii, tresărind. Dintr-odată mâna îi dădu drumul la păr, portiera din spate se deschise şi pistolul se îndepărtă de gâtul lui. Simţi cum centrul de greutate al Volvo-ului se schimbă şi auzi portiera din spate trântindu-se. Se uită la suportul din dreapta sa; cartea de vizită dispăruse. Mută servieta pe locul pasagerului şi îşi dădu seama că avea halatul ud. Făcuse pe el. Stătu în maşină douăzeci de minute, încercând să se oprească din tremurat, înainte să pornească motorul şi să se îndrepte în viteză acasă la soţie şi copii.

★

Reece era mort de foame când plecă de la Balboa şi îşi dădu seama că de mai mult de douăzeci şi patru de ore nu băuse decât cafea. Se îndreptă spre un local italian cu gustări, de modă veche, unde mai fusese de câteva ori în decursul anilor. Era o afacere de familie şi genul de loc fără camere de supraveghere şi unde nimeni nu pune întrebări. Când trase în faţa localului, parcarea era aproape goală. Băcănia care deţinuse clădirea se mutase de mult într-un loc nou şi lăsase în urmă o serie de afaceri independente care încercau fiecare să profite de chiria relativ mică.

Era relaşul dinainte de cină şi Reece era singurul client din micul restaurant. Comandă un sendviş fără maioneză şi un pahar de apă

rece, plăti cash şi se aşeză la masa cea mai apropiată de uşile de sticlă de la intrare în tentativa de a prinde semnal wi-fi de la afacerea de alături. Alergase acasă după întâlnirea cu Katie şi îşi scosese vechiul iPhone din bagaje. Îl cumpărase la mâna a doua din Coreea în timpul unei misiuni de antrenament, cu câţiva ani în urmă. Îl porni şi prinse un semnal slab de la salonul de manichiură aflat la două uşi distanţă. Cu VPN-ul conectat, scoase din buzunar cartea de vizită.

H. JOSHUA HOLDER
AGENT SPECIAL
SERVICIUL DE INVESTIGAŢII CRIMINALE AL APĂRĂRII – DCIS

Pe cartonaş era scrisă o adresă şi un număr de telefon din Mission Viejo, California, şi o adresă de e-mail. Pe spate era scris cu pixul un număr de mobil, despre care presupunea că era al lui Holder.

DCIS? Reece doar auzise despre oamenii ăia, în contextul fraudelor în domeniul achiziţiilor publice, şi nu-şi putea imagina cum de erau implicaţi în ancheta de faţă. Şi de ce şi-ar lăsa agentul cartea de vizită? Poate pentru că era sigur că o să mor în atacul asupra casei. Reece scrise numele lui Holder în motorul de căutare şi obţinu câteva pagini de Facebook, dintre care niciuna nu părea să aparţină unui agent DCIS din California de Sud. Derulă până descoperi o pagină pe Linkedin a lui „Josh Holder – Departamentul Apărării". Bingo. Făcu o captură de ecran a paginii şi deschise aplicaţia Signal, introducându-şi parola.

Scoase şervețelul din buzunarul cămăşii şi introduse şirul de caractere pe care i-l dăduse lui Katie. Contul exista şi era folosit, aşa că el o adăugă la „prieteni" şi îi trimise un mesaj.

Sunt prietenul tău de la green beans coffee, tipul ăsta e implicat cumva, scrise, referindu-se la întâlnirea lor iniţială din Bagram pentru autentificare, înainte de a ataşa poza cu contul lui Josh Holder.

Şterse istoria căutărilor, închise telefonul şi îl punea în buzunar când sosi sendvişul. Zece minute mai târziu, Cruiserul lui ieşea din parcare îndreptându-se spre Coronado.

CAPITOLUL 22

Restaurantul Bottlefish
Brentwood, California

Bottlefish de fapt nu se deschidea înainte de 11:30 dimineaţa, dar un apel de la asistentul lui Horn către proprietar asigură prezenţa managerului mai devreme ca să deschidă uşa pentru întâlnirea de la ora 9. Horn era investitor majoritar al noului restaurant pe care şi-l dorea pentru întâlnirile în afara birourilor lui de la Capstone. Localul din Brentwood era deschis, curat şi prietenos, în puternic contrast cu temele discutate.

Pe măsură ce soseau, fiecare era condus într-un separeu unde aştepta o carafă cu cafea. După un panou de sticlă erau aranjate orizontal şiruri după şiruri de sticle de vin, făcându-l pe Saul Agnon să-şi dorească să fi băut câteva pahare mai înainte. Josh Holder îl făcea să se simtă extrem de inconfortabil. Nu era deosebit de masiv sau de gălăgios, însă totala sa lipsă de emoţie îl deranja pe Saul. Holder ajutase la planificarea întregii operaţiuni cu împuternicirea soţilor Hartley, împreună cu Marcus Boykin, care reprezentase interesele Capstone. Niciunul dintre ei nu părea să pună preţ pe vieţile umane, însă exista o diferenţă majoră între ei: Holder nu avea o problemă să ucidă cu mâna lui.

Mike Tedesco şi Saul Agnon stăteau stânjeniţi unul lângă celălalt pe aceeaşi parte a separeului, din respect faţă de cel de-al treilea participant la întâlnire. Holder sosi ultimul, cu cămaşa sa albă impecabilă deschisă la guler şi sacoul gri închis descheiat, arătând mult prea sofisticat pentru un angajat guvernamental. Odată prezenţi toţi, managerul se retrase în micul său birou pentru a le permite intimitate completă. Holder înclină din cap cu dispreţ spre cei doi bărbaţi în timp ce se aşeza pe scaunul din faţa lor. Niciunul nu scoase un cuvânt, iar el prelungi spectacolul turnării unei cești de cafea,

amestecând încet laptele şi îndulcitorul artificial. Sorbi din ea înainte să se uite dincolo de masă la Agnon şi Tedesco.

— Aşadar, despre ce e vorba?

— Hm… domnul Horn a dorit să-ţi vorbim personal despre James Reece.

— Ce-i cu el? Contactele voastre au dat-o-n bară cu ambuscada din străinătate în care ar fi trebuit să fie ucis, iar proştii de gangsteri pe care i-aţi angajat să-i facă praf casa nici măcar nu l-au aşteptat să ajungă. Acum vreţi să repar eu, nu-i aşa?

— Păi, vezi, noi speram…

— *Noi*?

Agnon se uită în jurul încăperii pustii şi se aplecă în faţă, coborând glasul:

— Domnul Horn spera să poţi elimina ţinta.

Holder scutură din cap, vizibil dezgustat.

— Voi chiar aşa de tâmpiţi sunteţi? Tipul a supravieţuit ambuscadei din Afganistan, eu îl „sinucid" pe celălalt supravieţuitor, apoi un atac întâmplător asupra locuinţei îi ucide familia. Nu credeţi că ar fi mult prea suspect dacă dintr-odată moare şi el? N-am putea să avem o părere puţin mai bună despre poliţişti şi despre presă?

Agnon deschise gura să vorbească dar se opri, căutând susţinere la Tedesco.

Bărbatul înalt vorbi în cele din urmă. Şi el era intimidat de Holder, dar relaţia cu mentorul lor comun îi dădea o umbră de curaj.

— Josh, Horn a discutat cu J.D. şi el s-a oferit să ajute. Am ţinut legătura cu el şi are o soluţie pentru noi.

— Soluţie?

— Ne-a oferit posibilitatea să folosim un „agent adormit". A zis că ştii tu ce înseamnă.

— J.D. ţi-a spus asta?

Dispoziţia lui Holder se mai îmblânzise puţin la menţionarea aducătorului lui de noroc.

— Da, a zis că e cel mai bun mod de a-l elimina pe Reece fără să creăm suspiciuni. Cu toată publicitatea după fiascoul din Afganistan şi atacul asupra casei lui, Horn consideră că acest anumit agent adormit nu va ridica semne de întrebare. Miza e mare aici, Josh.

— Hm… dacă se pune la bătaie opţiunea asta, sunt de acord să mergem înainte cu ea. Dacă J.D. ne-o oferă, eu o s-o pun în practică.

Holder mai luă o gură de cafea înainte să se uite fix la Tedesco: Te ţii bine?

— Ce vrei să spui?

— Genul ăsta de lucruri nu face parte din afacerile tale. O să fii în stare să te ţii tare sau e nevoie să fiu cu ochii pe tine?

— Pe mine? Sunt ok, Josh. Nu-ţi face griji.

— Să nu te blegeşti, Tedesco, avem nevoie de toată lumea la bord. Ce mai face drăguţa ta nevastă?

— Bine. Sunt bine… serios.

— Bun. Acum scuză-ne, domnul Agnon şi cu mine avem câteva lucruri de discutat.

— Hm, ok. Să-mi spui de ce ai nevoie.

Tedesco se ridică şi se îndreptă nervos spre uşă, întrebându-se ce anume nu puteau ei discuta de faţă cu el.

★

Coronado, California

În acea noapte Reece dormi mai bine decât în orice noapte de după ultima operaţiune în străinătate. Se trezi fără alarmă la 6:45 a.m., îşi aruncă apă rece pe faţă şi se uită în oglinda de deasupra chiuvetei. Optsprezece ani de sărit din avioane şi elicoptere, alături de ridicarea greutăţilor şi practicarea luptelor în săli îşi spuneau cuvântul. Arăta obosit. Nu chiar de patruzeci de ani; era surprins că părul lui negru şi des încă nu dădea semne de încărunţire, dar observă câteva fire cenuşii care începeau să se arate în barba incipientă. În ansamblu, se simţea foarte norocos că scăpase din ravagiile luptelor relativ neatins când atât de mulţi alţii se întorceau din război distruşi la trup, minte şi spirit. Reece îşi târî paşii ţepeni în bucătărie şi găsi cafetiera goală. Lauren se trezea devreme şi întotdeauna făcea cafeaua. Ştia că astfel de mici amintiri îi vor răscoli durerea morţii ei pentru tot restul vieţii, dar nu avea ce face. Nimic altceva decât să-i ucidă pe toţi cei responsabili. Sări peste cafea şi îşi îmbrăcă echipamentul de alergat.

Ca membru SEAL, fiecare deplasare era precedată de o perioadă de antrenament unde echipele se pregăteau fizic şi mental pentru îndatoririle primejdioase care îi aşteptau. Mici erori în luptă puteau face ca oamenii să se întoarcă acasă în saci, iar aptitudinile ca tragerea, exploziile, folosirea echipamentelor de comunicaţii şi acordarea

primului ajutor se pierd. Reece ştia că în faţa lui stă o luptă de natură diferită şi primul pas în antrenamentul lui personal era să se asigure că trupul şi mintea îi sunt pregătite.

Echipându-se pentru alergarea de dimineaţă, Reece parcurse o serie de exerciţii de stretching înainte să se uite pe selecţia de pe iPod-ul pe care îl ţinea în mână. Ezită o clipă înainte să apese butonul PLAY şi să închidă ochii. Era selecţia lui Lauren. Ştia că muzica îl va duce direct la ea. Ar fi vrut ca ea să fie cu el, dar de asemenea ştia că atunci când va veni momentul să-şi facă treaba nu va vrea să fie distras. Totuşi acum îl încărca cu energie. După ce apăsă PLAY şi îşi agăţă dispozitivul de mâneca tricoului, fu răsplătit cu „*I will wait*", unul dintre cântecele Mumford & Sons preferate de Lauren. Îşi amintea cum îl ascultau împreună, înfăşuraţi într-o pătură în zona cu iarbă la un concert toamna târziu, sorbind pe furiş din whiskey-ul pe care Lauren îl strecurase la eveniment ascuns în cizmă. Când se cunoscuseră la colegiu, Reece nu putea suferi gusturile lui Lauren în folk-rock. El prefera un ritm mai hard-core, dar ea îl convertise repede şi se bucuraseră multe nopţi de sunetele muzicuţelor, tobelor, viorilor şi chitarelor trupelor din întreaga lume, cu cântece de Hank, Waylon, Haggard şi Cash amestecate printre ele pentru măsură. Cu selecţia lui Lauren vibrând în căşti, începu să alerge o buclă de unsprezece kilometri în jurul insulei.

Primul kilometru şi jumătate îl făcu în ritm uşor şi egal, apoi începu cu intervale de câte două minute: alergare rapidă, aproape sprint anaerobic, alternând cu alergare normală. Pe ultimul kilometru părăsi trotuarul pentru nisipul alb al plajei, acelaşi nisip pe care alergase în timpul BUD/S cu aproape douăzeci de ani în urmă. Picioarele lui protestau când se lupta să-şi împingă corpul înainte pe nisipul moale, forţând ritmul cât putea de mult. Sprintă peste linia de finiş autoimpusă din spatele faimosului Hotel Del Coronado, alăturându-se şirului de turişti care se întorceau după o plimbare lipsită de griji pe plajă şi se îndreptau spre grupul de clădiri despre care se spunea că inspiraseră Oraşul de Smarald din romanul clasic al lui L. Frank Baum, *Vrăjitorul din Oz.* Dacă eşti un tip transpirat în echipament de alergare înseamnă că eşti virtual invizibil în cea mai mare parte a Statelor Unite, în special în hoteluri. Pătrunse în vestibulul stil secol XIX şi accesă wi-fi-ul la liber.

Îl aştepta un mesaj de la Katie.

***Am găsit niște chestii pe care ar trebui să le vezi. Când ne putem întâlni*?**

Reece răspunse: ***nu mai am slujbă așa că oricând e bine, spune-mi unde o să fii.***

Reece stătu o secundă holbându-se la ecran, sperând că ea era conectată și că va răspunde imediat. Răspunse.

***În seara asta am repetiția cinei pentru nunta unei prietene din colegiu. O să stau la Hyatt pe Huntington Beach. Poți fi acolo între 4 și 6*?**

pot. te găsesc eu, tastă Reece, apoi închise telefonul și coborî treptele de la intrarea principală a hotelului ca să ia micul dejun în drum spre casă.

CAPITOLUL 23

Huntington Beach, California

Reece lăsă Cruiserul pe un loc din parcarea plajei şi traversă podul pentru pietoni până la Hyatt. Era îmbrăcat în pantaloni bej, cămaşă albastră cu nasturi şi sacou albastru. Putea la fel de bine să treacă drept agent de vânzări sau drept cineva care mergea la repetiţia unei cine, camuflaj urban perfect. Trecu pe lângă o peluză pe care cei care planificau petrecerea se îngrijeau de ultimele detalii ale evenimentului la care presupuse că va participa Katie. Judecând după decorul elaborat şi ornamente, era aproape sigur că tatăl mirelui nu trăia dintr-un salariu al Marinei.

Dacă era posibil, voia să evite vestibulul, dar presupunea că toate uşile care dădeau spre plajă aveau cheie; avea dreptate. Scoase telefonul şi îl ridică la ureche ca şi cum ar fi vorbit. Când văzu un cuplu bronzat cam de vârsta lui intrând după o zi petrecută bând la piscină, zise „Bine, pa" ipoteticului interlocutor şi intră pe uşi în spatele lor. Străbătu holul spre lifturi şi găsi un telefon intern pe o măsuţă. Ridică receptorul şi imediat auzi sunând.

— Serviciul clienţi, cu ce vă pot ajuta?

— Îmi puteţi face legătura cu domnişoara Buranek, vă rog? B-U-R-A-N-E-K.

— Un moment, vă rog.

— Alo?

— Katie, eu sunt. Sunt aici. În ce cameră stai?

— 2231. Etajul al doilea, aripa de est a clădirii. O vedere minunată spre nimic.

— Ne vedem într-un minut.

Reece trecu de lifturi şi urcă pe scări până la etajul al doilea. Rătăci pe coridoare într-o direcţie care presupunea a fi estul până dădu de un semn care îl direcţiona spre un set de camere care includea şi camera ei şi bătu la uşă.

Ea deschise şi falca îi căzu aproape până la podea. Evident Katie era îmbrăcată pentru cină. Purta o rochie neagră mulată care îi scotea în evidenţă trupul suplu, tonifiat. Avea părul liber şi strălucea sub cantitatea potrivită de machiaj. Nu era încălţată, ceea ce o făcea să fie cu aproape un cap mai scundă decât Reece.

— Doamne, ce înălţime ai? 1,90? întrebă ea ridicându-se pe vârfuri pentru efectul dramatic.

Oamenilor întotdeauna li se părea că Reece era mai înalt decât în realitate.

Îl surprinse pe Reece îmbrăţişându-l, iar el înţepeni incomodat. Nesigur cum să reacţioneze, o bătu pe spate ca şi cum şi-ar fi îmbrăţişat bunica.

Dumnezeule, ce frumos miroase, gândi cu mai mult decât o urmă de vinovăţie.

— Îmi pare rău, sunt genul care îmbrăţişează oamenii, spuse Katie fiindcă Reece stătea mut. Îl privi de sus până jos: Arăţi bine. Ia loc. Am o grămadă de chestii pe care vreau să ţi le arăt.

Scoase un dosar de carton din ceea ce părea a fi o sacoşă de plajă şi întinse o serie de fotografii pe măsuţa de lângă balcon. Se aşeză pe unul dintre scaune şi Reece îl luă pe celălalt. Fotografiile erau printate pe hârtie obişnuită, aşa că rezoluţia nu era grozavă, dar tot puteau fi descifrate.

— Am făcut rost de toate astea folosindu-mă de baza de date de la Fox. Am lucrat pentru ei, aşa că îmi dau un loc în birou când am nevoie şi acces la sistemele lor pentru documentare. Au o bază de date extrem de sofisticată şi posibilitatea de căutare pe baza tehnologiei de recunoaştere facială. Nu am user sau altceva, aşa că o să dureze ceva până să-şi dea seama că eu am fost cea care le-a găsit.

Ridică prima fotografie, care era versiunea mărită a capului de pe profilul Linkedin al agentului DCIS. Omul din poză avea vreo patruzeci de ani, în bună formă, cu o tunsoare care îl făcea să semene mai mult cu un prezentator de televiziune decât cu un agent federal.

— Ăsta, după cum ştii, e Josh Holder. Se pare că a fost investigator în Divizia Investigaţii Criminale a Armatei înainte să fie angajat la DOD. Agenţii DCIS se ocupă de o mulţime de cazuri de fraudă contractuală, dar puterile lor sunt destul de extinse. Din ce mi-am putut da seama, e din Virginia de Nord şi s-a mutat aici relativ recent.

Când ea ridică a doua fotografie, Reece nu-şi putu reţine şocul. Era una dintre acele imagini făcute de mulţimea de fotografi la audierile congresului. O prezenta pe secretarul apărării traversând clădirea Biroului din Longworth, înconjurată de ceea ce părea un meleu de rugby format din asistenţi. Cel mai aproape de ea era nimeni altul decât Josh Holder.

— Ce caută cu SECDEF? întrebă Reece.

— Bună întrebare. De ce un agent de nivel mediu din organele de impunere a legii merge alături de secretarul apărării, şi posibil viitorul preşedinte, Lorraine Hartley? Din câte pot spune, el nu a fost niciodată angajat într-o firmă de securitate şi nimic nu îl indică drept membru al personalului ei.

A treia fotografie arătată de Katie era coperta unei reviste de can-can din L.A. care îl prezenta pe Josh Holder în frac într-un grup de participanţi la o gală de caritate elegantă.

— Cine e tipul ăsta? se întrebă Reece cu voce tare.

— Conform revistei, e Saul Agnon. Am căutat informaţii despre el şi este angajatul lui, spuse Katie arătând un bărbat înalt din centrul fotografiei. Steve Horn. Un greu în finanţe. Conduce Capstone Capital, care e un fond privat de investiţii. Lucrează mult pe plan internaţional. Celălalt ins din poză e Mike Tedesco, afiliat Capstone şi binecunoscut strângător de fonduri pentru soţii Hartley.

— Mike ăsta ieşea din biroul amiralului în ziua când am fost chemat la frecat.

— Păi, nu e o coincidenţă. Oamenii ăştia sunt cumva conectaţi, James, şi pariez că ceea ce pun la cale implică o mulţime de bani şi o mulţime de persoane importante. N-am putut să aflu mai mult. În afară de Linkedin, Holder nu prea apare în social media, iar cercetările în înregistrările publice nu au adus prea multe lucruri de substanţă. Am reuşit să găsesc fotografiile astea numai folosind programul de recunoaştere facială.

— Nu-ţi pot mulţumi destul pentru asta, Katie. Îmi dă ceva de la care să plec. Apreciez mult ajutorul tău. Du-te şi bucură-te de petrecere.

— Mă bucur să fiu de ajutor şi n-o să te întreb ce ai de gând să faci cu informaţiile astea fiindcă sunt sigură că nu vreau să ştiu. Doar fii atent.

— O să fiu. Pot să le iau? întrebă Reece arătând spre fotografii.

— Sunt ale tale.
Katie le puse la loc în dosar şi i-l dădu.
— Am programare mâine să mă caut la cap. Te anunţ cum merge.
Îi întinse mâna, dar ea o dădu la o parte strângându-l în braţe.
— Ţi-am spus. Îmbrăţişez oamenii.

CAPITOLUL 24

Head and Spine Associates
La Jolla, California

Reece trebuia să fie la clinică pentru pregătire la 6:30 a.m., dar nu putu să doarmă, aşa că măcar să se trezească la timp pentru programare nu fu o provocare. N-ar fi recunoscut, dar era destul de nervos în privinţa biopsiei. Nu numai că ştia că o să-i înfigă ceva în creier, dar rezultatele ar fi putut confirma că practic era pe moarte. Adăugat la evenimentele din ultimele săptămâni, era cam copleşitor, dar şi eliberator într-un fel straniu.

Lumea cealaltă îl chema, cea în care erau soţia şi fiica lui. Era sigur că nu voia să moară în patul lui după o bătălie chinuitoare cu o tumoră pe creier. Ideea că moartea era iminentă şi sigură îi clarifica şi mai mult planurile. Nimic nu-l mai reţinea. De fapt, moartea îl impulsiona. Va muri răzbunându-şi echipa şi familia. Va fi o moarte bună: o moarte de războinic.

Personalul clinicii nu l-ar fi putut trata mai bine decât o făcu, nici nu precupeţi nimic ca el să se simtă confortabil. Recenta publicitate acordată SEAL şi misiunilor lor îndrăzneţe permisese publicului să întrevadă ceea ce făcuseră oameni ca Reece timp de zeci de ani. Oamenii se străduiau să fie de folos când aflau cu ce se ocupa Reece şi, cu toate că aprecia, considera atenţia cumva incomodă. Nu simţea că publicul american îi datorează ceva în schimbul serviciului său. Se simţea norocos că timp de atâţia ani avusese o slujbă care îi plăcea, printre unii dintre cei mai buni soldaţi din lume.

Clinica era o minune arhitecturală: beton şi sticlă cu inserţii de lemn care o făceau să pară caldă şi naturală. Proiectată şi construită intenţionat ca să fie o clinică de nivel mondial în domeniul neurochirurgiei şi tratamentului coloanei vertebrale, evident se adresa celor care îşi permiteau servicii medicale personalizate. Din câte îşi dădea seama Reece, acolo nimeni nu stătea să aştepte şi nici nu erau

alţi pacienţi în clădire. Era pur şi simplu cea mai bună îngrijire pe care o puteau aduce banii.

După ce completă câteva formulare şi răspunse la o serie de întrebări puse de o infirmieră, fu condus într-o încăpere unde i se făcu o tomografie cu un dispozitiv ataşat pe cap. Apoi fu condus într-un cabinet unde, după mai puţin de zece minute de aşteptare, intră un bărbat chel trecut bine de şaizeci de ani.

— Domnule comandor Reece, eu sunt dr. German, vă mulţumesc că aţi venit.

În ciuda numelui, aspectul şi accentul omului erau clar latino-americane.

Reece se ridică să strângă mâna bărbatului.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit, domnule. Apreciez. Personalul dumneavoastră e minunat.

— Pentru puţin, domnule comandor. Să vă explic ce o să facem azi, continuă, trecând la subiect. O să facem o biopsie a masei din creierul dumneavoastră ca să vedem ce este. Procedura folosită se numeşte biopsie stereotactică. Cunoaştem exact localizarea leziunii intracraniene din tomogramă. Practic folosim coordonatele, probabil într-un fel similar ca atunci când navigaţi. Computerul ne furnizează o hartă şi ne arată unde să pătrundem în creier. Vă vom fixa pe cap o aşa-numită ramă stereotactică şi ea va ghida acul în punctul exact. O să vă radem o porţiune mică de scalp şi o să vă facem o anestezie locală; veţi fi conştient pe durata întregii proceduri.

Ochii lui Reece se măriră, cu toate că fusese informat şi făcuse cercetări despre procedură dinainte.

— Ştiu că probabil sună înspăimântător, domnule comandor, dar e ceva de rutină. Sunt convins că aţi avut de-a face cu lucruri mai rele în cariera dumneavoastră. Voi face o incizie foarte mică şi o să folosim un burghiu ca să pătrundem în craniu. Repet, nu trebuie să fiţi îngrijorat, dar vreau să ştiţi ce se întâmplă în timp ce lucrăm. O să introducem acul în craniu în punctul respectiv şi o să extragem câteva mostre din diferite zone ale leziunii, pentru a le putea analiza în laborator. Apoi vă coasem la loc şi puteţi rămâne aici să vă odihniţi cât timp doriţi. Când vă simţiţi în stare puteţi pleca acasă. Nu e nevoie să rămâneţi peste noapte atâta timp cât totul decurge conform planului, iar eu sunt aici ca să mă asigur că totul merge conform planului. Aveţi vreo întrebare, domnule comandor?

— Da, domnule. Presupun că vedeţi destule leziuni asemănătoare, nu?

— Da, zilnic.

— Asta arată rău? După tomogramă, adică.

— Eu sunt doar mecanicul, domnule comandor Reece. Treaba mea este să intru şi să scot ţesut. Nu aş şti să deosebesc unul rău de unul bun. Altceva?

— A, da, încă ceva. Cât timp mai am de trăit dacă la biopsie reiese că e cancer?

— Greu de spus, domnule comandor. Sunt mult prea mulţi factori de luat în considerare. Dacă va fi cazul, ne vom asigura că cei mai buni în domeniu vor evalua rezultatele şi veţi discuta opţiunile şi perspectivele. Ştiu că nu este un răspuns prea concret şi îmi cer scuze. Hai să nu ne facem acum grijile astea. Mai întâi să aflăm cu ce ne confruntăm. Apoi o să planificăm ce avem de făcut. Sună bine?

— Da, domnule. Hai s-o facem.

— Repet, încercaţi să nu vă faceţi griji. Promit că o să pun totul înapoi acolo unde e locul. Echipa mea o să vă pregătească şi o să ne revedem în curând.

— Mulţumesc, domnule doctor.

— Cu plăcere. Vă mulţumesc pentru serviciul adus ţării.

Reece pusese întrebările nu pentru că se temea că moare, ci pentru că se temea că ar putea muri înainte să-şi poată da seama de ce fuseseră ucişi camarazii şi familia lui şi înainte să se răfuiască cu cei responsabili.

Procedura nu fu dureroasă. Era o senzaţie ciudată să ştii că cineva îţi face o gaură în creier; sunetul burghiului era partea cea mai supărătoare. Reece mai rămase la clinică câteva ore sub observaţia personalului medical, înainte de a fi externat.

Fu trimis acasă cu o reţetă pe care o achiziţionă pe drumul de întoarcere în Coronado. I se părea ciudat să conducă după ce i se deschisese craniul, dar nu avea pe cine să cheme să-l ia. Luă medicamentele conform indicaţiilor şi se băgă în pat, petrecându-şi restul după-amiezii şi serii dormind intermitent şi gândindu-se la următoarea sa mişcare.

CAPITOLUL 25

Baza Navală Amfibie
Coronado, California

Amiralul Pilsner stătea în curtea din faţa casei sale, plătită din impozite, de la Baza Navală Amfibie din Coronado, cu vedere spre golful San Diego. Casa orientată spre ocean de pe Rendova Circle era uriaşă, chiar şi după standardele ofiţerilor superiori, şi bloca vederea şi accesul la golf al căpitanilor de rang inferior şi al câtorva comandori suficient de norocoşi să fi găsit un loc liber pentru o casă.

Casele de pe teritoriul bazei erau adesea ocupate de genul de ofiţeri care considerau că traiul în apropierea şefilor lor i-ar putea ajuta să avanseze. Asta crea un mediu încărcat de invidie şi gelozie în rândul soţiilor lor, dintre care unele se foloseau de rangul soţilor cu un dispreţ toxic faţă de decenţa elementară, fără reguli oficiale şi pentru care puţine femei erau pregătite. Niciuna nu punea atât de mult preţ pe rangul soţului precum doamna amiral Pilsner. Ea conducea „clubul soţiilor" cam în acelaşi fel în care soţul ei conducea WARCOM, fiind chiar şi mai nepopulară în rândul doamnelor SEAL decât soţul ei printre oamenii lui.

Se cunoscuseră în timpul primei misiuni a amiralului Pilsner, în Filipine. El nu avusese prea mult succes cu femeile acasă. Statutul de ofiţer SEAL îi aducea multe prime întâlniri, însă egocentrismul lui crescut era motivul pentru care lucrurile arareori mergeau mai departe. Când sublocotenentul Pilsner cunoscuse o filipineză amabilă dispusă să-şi petreacă zilele cu el, decisese că ea era „aleasa". Din punctul ei de vedere, viitoarea doamnă Pilsner îl privise pe ofiţerul american drept tichetul de masă pentru familia ei, un venit sigur într-o naţiune săracă cu puţine oportunităţi, şi nu avea de gând să lase să-i scape prada. În câteva luni, Larissa Catacutan devenise Larissa Pilsner şi în cele din urmă i se acordase cetăţenia americană.

Asimilarea nu fusese o problemă pentru tânăra mireasă; preluase controlul asupra contului bancar al soţului ei şi devenise adepta maximizării creditelor lui. Cu toate că îi provoca amiralului un mare stres financiar, se simţea dator să-i furnizeze un şir continuu de Mercedesuri negre, maşina ei preferată. Nimic nu-i plăcea mai mult doamnei Pilsner decât să-l parcheze pe locurile rezervate ofiţerilor la magazinul militar din bază sau PX, fluturându-şi bijuteriile şi, prin extensie, statutul ei, în faţa vânzătorilor în majoritate filipinezi. Cuplul nu avusese copii, nu pentru că nu puteau, ci pentru că amândoi erau prea egoişti pentru ceea ce presupunea să fii părinte.

În acea zi chiar şi amiralul avea nevoie de o pauză de la nesfârşita ei vorbărie, cicăleală şi bârfă. În timp ce ea vorbea pe Skype cu o rudă din Filipine, amiralul Pilsner îşi luă liber şi ieşi în curte ca să dea un telefon pe mobilul pe care îl folosea doar pentru un singur contact.

Primul apel ajunse la o căsuţă vocală plină, despre care amiralul Pilsner ştia că era păstrată deliberat plină. Al doilea apel la acelaşi număr ajunse la asistenta lui.

— Capstone Capital. Biroul domnului Steve Horn. Kelsie la telefon.

— Gerald Pilsner, vreau să vorbesc cu Steve Horn.

— Un moment vă rog. Să văd dacă e disponibil.

Două minute mai târziu Steve Horn răspunse.

— Gerald, ce-ţi mai face nasul?

Cum dracului a aflat despre asta?

— E bine, Steve. A făcut parte din planul meu ca să susţină povestea despre comandorul Reece instabil şi capabil de orice, minţi el.

— Grozav, amirale. Îţi apreciem sacrificiul. Cum a primit Tedesco veştile?

— Nu părea prea încântat. Cred că are probleme cu treaba asta. Ştiam deja că el va fi cel slab. E bun la strângerea de fonduri, dar îi tremură genunchii dacă lucrurile devin dure.

— Aveam nevoie de el pentru legătura cu Hartley. Ţine-l calm până explodează totul. Ce mai ştim despre Reece al tău?

— Linia nu e securizată, Horn.

— Îţi faci griji că ţi se urmăresc convorbirile? Eşti regele SEAL, pentru numele lui Dumnezeu!

— Sunt urmărite convorbirile tuturor, Horn, ale tuturor.

— Ok, hai să zicem doar că s-a pus un plan în mișcare, amirale. Problema noastră se va rezolva într-o săptămână. Prietenul nostru care a venit în oraș din Virginia îl pregătește chiar acum. Aș vrea să-ți pot spune mai multe – *ce trebuie să știi* și toate alea. Și nu-ți face griji, drama cu soția și fiica lui se potrivește la fix. Toate scăpările se rezolvă, iar noi putem termina noul set de teste. Medicamentul este reparat, Gerald. Funcționează și o să ne aducă o mulțime de bani. În cele din urmă o să-ți poți permite să-ți întreții nevasta.

Apelul se întrerupse înainte ca amiralul să poată replica.

CAPITOLUL 26

San Diego, California

Faptul că știa unde lucra Holder reprezenta un avantaj imens. La un moment dat va trece pe la biroul lui și de acolo va fi ușor să-i dea de urmă. Partea dificilă era să nu fie depistat; Cruiserul lui Reece nu era chiar o mașină a unui „om de rând". Exista o întreagă subcultură a pasionaților de Land Cruisere construită în jurul emblematicelor vehicule și mai des decât ar fi fost de așteptat era oprit în parcare de câte un fan ca să stea de vorbă, ceva ce pe Lauren o enerva la culme. Reece avea nevoie de altă mașină.

Cu toate că se afla pe alee exact acolo unde îl parcase ea ultima dată, nu se putea hotărî să folosească vechiul jeep auriu Grand Cherokee al lui Lauren. Ea iubise mașina aia și, cu toate că Reece se oferise adesea să i-o înnoiască, ea refuzase. Jeepul ei mergea bine. Aveau s-o schimbe când apăreau mai mulți copii, așa spusese, iar Reece știa că nu era cazul s-o surprindă cumpărându-i un automobil cu mai multe locuri. Lauren nu avea să devină o mamă cu astfel de mașină, era convins de asta, indiferent cât de practic ar fi fost.

Mașina parcată în fața casei crea cumva iluzia că Lauren era cu el, că ar putea apărea în orice moment cu o geantă Lululemon pe umăr și împingând-o pe Lucy spre Jeep pentru ora de gimnastică, chicotind ca niște conspiratoare la o glumă pe care o cunoșteau numai ele. Mașina ei avea să rămână acolo unde era.

Reece știa că, cel mai probabil, era ținta celor care erau în spatele conspirației și că ar fi trebuit să se ascundă undeva, dar pur și simplu nu-i venea să plece. Să stea în casă îl conecta cu Lauren și Lucy, ceea ce pentru el era mai important decât amenințarea morții. În plus, în ceea ce-l privea era deja mort.

Își petrecu weekendul făcând ordine în casă, planificând următoarea fază a operațiunii și antrenându-se ca să-și păstreze mintea limpede. Parcurse teancul de cărți poștale și scrisori de

condoleanțe și făcu tot posibilul să răspundă la toate mesajele și e-mailurile de la prietenii din întreaga lume care aflaseră despre Lauren și Lucy.

Duminică seara Reece făcu o alergare lungă. Voia să se asigure că în craniul lui totul este acolo unde ar trebui să fie după biopsie și trebuia și să ia ceva de la bază. Alergatul îl ajutase întotdeauna să-și limpezească mintea și să-și păstreze concentrarea. După o scurtă încălzire trecu la un ritm alert, trecând pe lângă terenul de golf și peste drumul principal către plaja publică, de unde se îndreptă spre sud. Trecu de Shores Condominiums, clădirile cu șaptesprezece etaje pe care le putuse produce cea mai urâtă arhitectură a anilor 1970 și care acum erau un reper permanent la orizont și marcau limita sudică a proprietăților private din Coronado. Reece se opri ca să-și fluture legitimația militară în fața unei santinele plictisite dintr-o cabină improvizată pe plajă înainte să-și continue alergarea pe lângă WARCOM, BUD/S și sediul Echipelor SEAL, sprintând pe marginea drumului și prin traseul cu obstacole al SEAL.

Fiind întotdeauna un bun test ca să se asigure că e în formă maximă, lui Reece îi plăcea traseul cu obstacole. În BUD/S grupa se alinia conform rezultatelor anterioare, pentru ca lucrurile să se desfășoare lin. Reece nu fusese niciodată cel mai rapid, dar era mereu între primii trei. Într-un grup de masculi alfa înfometați, asta însemna că scotea un timp de clasă mondială. După BUD/S, Reece și colegii lui parcurgeau traseul în armură completă ca să se asigure că se pot mișca cu ușurință în echipamentul pe care aveau să-l poarte pe teren. Antrenamentele erau un test bun pentru forță fizică, anduranță, rezistență și agilitate, în același timp unindu-i fiindcă treceau prin ele ca o echipă. În acea seară traseul era numai al lui și îl atacă cu tot ce avea: bare paralele, cauciucuri, zidul scund și zidul înalt cu frânghii, plasa, buștenii pentru echilibru, scara de frânghie, „numele murdar", „țesătorul", „podul Burma", „toboganul vieții", legănatul pe funie, „barele maimuței", peretele înclinat, salturile și sprintul final de la sfârșit. Din fericire în capul lui totul părea a fi în ordine. Deși respira greu, se simțea bine. Se simțea pregătit.

Reece alergă înapoi spre Echipe și căută în parcare până îl găsi. Nissanul Sentra al lui Donny Mitchell, al cărui verde inițial se decolorase aproape devenind gri, se afla încă parcat la Echipa Șapte unde îl lăsase înainte de plecarea în misiune. Fusese unul dintre cei

necăsătoriți când fusese ucis în luptă, așa că nimeni nu își dăduse seama cum să facă să-i ducă mașina rudelor lui. Când băieții își lasă mașinile în parcare pe termen lung, cheile rămân la trupă pentru cazul în care mașina trebuie mutată de urgență din cauza inundațiilor sau lucrărilor de întreținere.

Mașina se deschise ușor și urechile lui Reece fură șocate de explozia imediată de muzică hip-hop revărsându-se din difuzoare. Găsi repede butonul care oprea radioul și se aplecă să împingă scaunul în spate; Donny fusese puțin mai scund decât Reece. Rezervorul era plin pe sfert. Reece nu trebuia să uite să-l alimenteze înainte să înceapă cu supravegherea lui Josh Holder a doua zi dimineața. Porni mașina, ieși pe poarta principală și se îndreptă spre casă.

★

Biroul DCIS se afla imediat lângă I-5 într-o zonă aglomerată din preajma unui spital. Parcarea clădirii era alături de cea a unui restaurant Chili, ceea ce făcea ca supravegherea locului fără a stârni suspiciuni să fie floare la ureche. Reece nu știa ce mașină conducea Holder, dar știa unde lucra și cum arăta, ceea ce era un început bun. Opri Nissanul lui Donny la umbra unui palmier mare din colțul parcării, coborî geamul, se mută pe locul pasagerului ca să atragă mai puțin atenția și se pregăti pentru o zi lungă. Bănuia că tipii de la DCIS foloseau restaurantul drept cafenea din pură comoditate, iar în jurul prânzului nu se mira să vadă un trio de bărbați care arătau de-ai locului ieșind din clădirea de birouri și traversând parcarea ca să ia masa la localul cunoscutului lanț de restaurante.

În orele cât așteptă apariția lui Holder, Reece revăzu tot ce știa despre evenimentele din ultimele săptămâni. De ce îl voiau oamenii ăia atât de mult mort, pe el și pe trupa lui? Trebuia să fie în legătură cu tumorile. Pentru ce altceva ar fi șters de pe fața pământului un întreg batalion pentru ca apoi să-l omoare pe doctorul din Bagram care le descoperise? Trebuia să existe o legătură. Dar ce putea provoca astfel de tumori? Se gândi la echipamentul de comunicații pe care îl foloseau; poate emana un tip de radiații dăunătoare? Totuși nu avea sens, pentru că practic toate unitățile din Forțele Speciale Navale foloseau același echipament. Dacă era ceva legat de radio, problema s-ar fi extins mult în afara mediului lui Reece.

Gândurile îi fură întrerupte de un Cadillac Escalade negru care se opri în parcarea clădirii de birouri. Din SUV coborî un bărbat care

purta costum gri închis cu cămaşă albă şi fără cravată. Chiar şi cu ochelarii de soare care îi acopereau o parte din faţă, Reece îl recunoscu pe agentul special Josh Holder. Închizând portiera Holder scană parcarea, rotind capul în timp ce se îndrepta spre clădire. Omul nu umbla cu capul în nori sau uitându-se în telefon. Holder era un lup.

Reece se uită la ceasul lui Resco UDT şi reţinu ora: 11:24 a.m. Nu putea risca să-i facă o poză lui Holder, dar făcu mai multe cu maşina după ce el intră în clădire, ca să prindă numărul de înmatriculare şi alte detalii pentru planificarea în continuare. Reece folosea un Nikon D90 pe care el şi Lauren îl cumpăraseră în speranţa că vor face fotografii de calitate mai bună cu bebeluşul, atunci când se născuse Lucy. Îşi făcea treaba, dar şi-ar fi dorit ajutorul prietenilor lui din Echipa Unu Specială de Recunoaşteri. Acea echipă era specializată în genul de lucruri care cereau diferite echipamente de urmărire, ceea ce i-ar fi fost extrem de util în situaţia prezentă, dar pentru ce punea Reece la cale nu mai voia să implice şi alţi oameni din serviciul activ. Era pe cont propriu.

Bănuia că Holder va rămâne înăuntru cel puţin pentru câteva ore, aşa că era şansa lui să ia o pauză şi să-şi procure nişte cafea. Supravegherea nu era punctul forte al lui Reece. Avea o pregătire de bază, dar nu o considera principalul lui talent, de aceea acum avea o nevoie disperată să meargă la toaletă după ce abia îşi depistase prada. Se gândi să urineze în maşina lui Donny, dar nu i se păru corect, aşa că traversă repede parcarea ca să folosească baia de la Chili.

Restaurantul începea să se umple de mulţimea dinaintea prânzului, aşa că Reece nu atrase atenţia când evită hostesa şi o luă pe coridorul care ducea spre capătul opus al clădirii. Se spălă pe mâini şi se întorcea să-şi reia postul de supraveghere când trecu pe lângă o tânără hostesă ducând un teanc de meniuri. Se dădu la o parte s-o lase să treacă şi patru bărbaţi la costum apărură de după colţ în urma ei. Înşfăcă un meniu din suportul de pe perete şi coborî repede ochii în el ca să-şi ascundă faţa. Primul dintre bărbaţi îl văzu dar nu-i dădu atenţie. Al doilea şi al treilea o urmau pe hostesă fără să ridice ochii, evident mai interesaţi de blugii ei negri mulaţi decât de împrejurimi. Ultimul îl studie de sus până jos, dar nu-i putu vedea faţa. Acela era Josh Holder.

Abia după ce bărbaţii trecuseră, Reece se descotorosi de meniu şi ieşi direct afară pe uşa principală, gândindu-se că avea nevoie cu

disperare de o îmbunătăţire a aptitudinilor de supraveghere. Inima îi bătea cu putere; străbătu parcarea şi apăsă butonul care descuia mica maşină. Reece avea Glock-ul şi se putea apăra în caz că ar fi fost atacat, dar dacă împuşca patru agenţi federali în văzul lumii şi-ar fi compromis urgent restul misiunii. De asemenea, nu-şi mai putea păstra poziţia de supraveghere. Un tip ca Holder ar fi remarcat Nissanul rămas în acelaşi loc şi era posibil să-l recunoască şi pe el. Spera ca băieţii de la DCIS să bea câteva beri şi să lase garda jos, dar nu putea conta pe asta.

Reece porni Nissanul, căutând un nou loc de unde să-şi continue supravegherea. Cea mai bună opţiune era o şcoală Montessori din apropiere, dar un bărbat adult stând în faţa unei grădiniţe ar fi atras cu siguranţă suspiciuni, ca să nu mai pomenim că în curând programul se încheia şi ar fi fost cu uşurinţă blocat în spatele unei cozi de mame în automobile de familie care îşi luau copiii acasă.

Peste străduţa din spatele biroului DCIS se afla un salon de înfrumuseţare Botox and Beauty.

Posibil numai în California, gândi Reece.

Dacă exista vreun loc în care clientela să fie atât de absorbită de sine încât să nu observe un tip într-o maşină economică, acela era. Opri pe un loc cu vedere spre Piaza Road, fiindcă numai pe acolo putea ieşi Holder din clădire. De unde stătea nu putea vedea Escalade-ul lui Holder, dar cu siguranţă avea să-l observe plecând.

Reece nu avu mult de aşteptat. Probabil Holder se oprise la birou numai ca să ia masa cu băieţii înainte de a se înapoia. Din parcare maşina coti la dreapta pe Piaza apoi din nou imediat dreapta spre intersecţia cu Crown Valley Parkway, artera principală care se intersecta cu interstatala la mai puţin de un kilometru distanţă.

Reece presupuse că Holder se îndrepta spre I-5, aşa că o luă în direcţie opusă pe Piaza, făcu stânga pe Los Altos şi se opri pe banda din dreapta, pregătit să vireze imediat ce Holder trecea de intersecţie. Văzu însă autovehiculul negru traversând Crown Valley mai departe spre est şi îl pierdu din vedere. Maşinile se aliniau în spatele lui şi era obligat să o ia la dreapta, neavând cum să întoarcă spre stânga fără să taie pe sens interzis opt benzi de trafic. Apăsând acceleraţia, vira dreapta pe şosea. Dacă ar fi fost în Cruiserul lui ar fi călcat peste linia mediană şi s-ar fi întors, dar maşina mai sensibilă de orăşean a lui Donny probabil s-ar fi blocat pe bordură. Reece acceleră spre vest

până la următoarea intersecţie şi trecu pe banda din stânga. Prinse semaforul pe verde exact când se apropia de intersecţie şi întoarse repede, fără să încurce cele patru benzi de trafic din sens opus. Apăsă acceleraţia până la podea şi îşi dori imediat ca Donny să fi condus ceva cu mult mai multă putere. Se înscrise pe banda din dreapta şi recuperă repede distanţa până la strada unde văzuse ultima dată Escalade-ului lui Holder. Viră dreapta şi imediat îşi dădu seama că avea noroc; nu era o stradă, ci intrarea într-un complex de apartamente. Înaintă până la o barieră de lemn şi îşi văzu ţinta parcată în faţa uneia dintre clădirile din dreapta lui. *Bingo.* Acum ştia unde dormea Holder.

Reece dădu înapoi din fundătura din faţa barierei şi se întoarse pe drumul principal. Viră la stânga şi apoi la dreapta în parcarea unei bănci. Voia să se asigure că Holder nu intrase în complex doar ca să scape de el, ceea ce era foarte improbabil deoarece Holder trecuse de barieră şi i-ar fi fost dificil să observe Nissanul. Supraveghe parcarea aproape o oră, apoi plecă pe jos de la maşină, nevrând să rişte o a doua trecere prin zonă, şi se întoarse la apartamente. Merse pe drumul de acces până zări maşina lui Holder. Automobilul nu se mişcase. Se întoarse la maşina lui şi se îndreptă spre San Diego. Îşi îndeplinise obiectivul de recunoaştere şi era destul de sigur că nu fusese compromis.

Avea sens ca Holder să locuiască atât de aproape de locul de muncă. Un om venit din D.C. pe coasta de vest, fără familie, ar face două lucruri: să-şi găsească o locuinţă cât mai aproape posibil de plajă sau să-şi găsească una aproape de birou. Holder nu i se păruse lui Reece genul de om care să se plimbe mult pe plajă, aşadar probabil se instalase la o distanţă uşor de parcurs pe jos până la muncă. Hotărându-se să nu ducă înapoi maşina lui Donny la sediul Echipei, Reece se duse acasă să-şi pregătească planul pentru următoarea fază de recunoaştere.

CAPITOLUL 27

În dimineaţa următoare Reece ieşi pe uşă cu mult înainte să răsară soarele, îmbrăcat în pantaloni bej, o cămaşă albă pe care i-o cumpărase Lauren şi o pereche de pantofi moi cafenii. Aruncă sacoul albastru pe bancheta din spate a maşinii lui Donny şi urcă la volan. Studiase hărţile aeriene de pe Google Maps şi observase că un alt complex de apartamente, fără barieră la intrare, se afla la nord-est de cel al lui Holder şi avea vedere spre Bellogente Circle, drumul de acces care ducea la poarta individului de la DCIS. Reece nu credea că un angajat guvernamental care locuieşte la două minute de birou pleacă de acasă prea devreme, dar nu se ştie niciodată.

Găsi un loc printre stejari cu vedere neobstrucţionată către Bellogente şi aşteptă să răsară soarele. Când se făcu suficientă lumină ca să vadă, Reece scoase carneţelul pe care îşi luase notiţe şi revăzu faptele. Katie avea probabil dreptate; cu siguranţă era vorba despre o afacere bănească. Implicarea DCIS sugera un gen de escrocherie, dar nu exista în operaţiunile speciale un contract atât de important încât să merite uciderea atâtor oameni. Pur şi simplu nu avea sens. În plus, nu-şi putea imagina o afacere contractuală care să provoace oamenilor cancer.

La 8:25, SUV-ul negru ieşi din complex şi traversă şoseaua pentru drumul de un minut. Probabil Holder trebuia să se prezinte la birou la opt şi jumătate. Nu se prea dădea de ceasul morţii să ajungă acolo devreme. Reece aşteptă până la nouă şi un sfert, apoi ieşi din parcare. Conduse până la poartă şi apăsă pe 0 la interfon.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Da, doamnă. Caut biroul de închirieri.

— Intraţi.

Auzi tonuri de apel şi bariera albă se ridică. Trecu de poartă şi opri pe unul dintre locurile marcate „Viitori rezidenţi”. Îşi luă carnetul,

își puse sacoul și se îndreptă spre oficiul de leasing cu un zâmbet pe față.

— Bună ziua, eu sunt Carmen, zise o femeie de vârstă medie purtând un costum cafeniu, prea mult machiaj și o doză excesivă de parfum înțepător, în timp ce îi întindea mâna. Avea inele de aur pe toate degetele și unghii de un roșu-aprins care arătau la fel de false cum și erau.

— Bună ziua, Carmen, sunt Roy Boehm.

— Cum ai aflat despre noi, Roy?

— Mă ocup cu vânzarea de produse medicale și am avut niște drumuri în zonă. Am remarcat complexul acum câteva săptămâni. Pare un loc grozav în care să stai.

— E o comunitate minunată. Avem apartamente de lux și dotările sunt fantastice. Există piscină, centru de fitness, o sală comună care poate fi rezervată pentru petreceri sau evenimente.

— Câte camere au?

— Avem cu două și cu trei camere. Vrei să vezi unul?

— Mi-ar plăcea. Un apartament cu două camere e bun. Eu și soția mea nu avem copii.

— Să-mi iau cheile și putem arunca o privire.

Apartamentul de prezentare se afla în clădirea cea mai apropiată de birou; Reece o urmă pe Carmen pe trotuar într-un ritm chinuitor de lent datorat pantofilor cu tocuri înalte pe care ea nu prea se descurca.

— Nu-i așa că locul e grozav? Vă puteți vedea locuind aici?

— E chiar drăguț. Cel mai mult mă atrage locul. Mi-ar scurta mult drumurile zilnice.

— O, da, așa e.

Apropiindu-se de apartament, Reece scoase o cameră digitală mică din buzunar.

— Carmen, te deranjează dacă filmez să-i arăt soției? Săptămâna asta e plecată cu afaceri.

— Sigur că nu, fă ce ai nevoie. Toate apartamentele cu două camere sunt identice cu acesta.

Cât timp Carmen umbla la inelul cu multe chei, Reece începu să filmeze, având grijă să se vadă de aproape broasca ușii. Ea găsi cheia potrivită, o introduse în broasca uzată și deschise ușa exterioară. Reece făcu un tur al apartamentului decorat, măsurând dimensiunile și notându-le în carnețelul lui, în același timp filmând întrerupătoarele,

prizele şi întrerupătorul general al circuitului electric. Puse întrebări despre costul utilităţilor, deschise dulapurile din bucătărie, trecu prin toate fazele chinuitoare ale cuiva care caută o locuinţă.

— Am observat că nu există sisteme de securitate. Este vreun apartament care să aibă?

— Nu, nu sunt sisteme de alarmă. Contractul de închiriere nu vă permite să trageţi cabluri sau să instalaţi vreun sistem permanent. Totuşi comunitatea are barieră la intrare, iar într-o zonă liniştită nu au fost niciodată probleme.

— Păi, asta e reconfortant. Eram doar curios. Cât e chiria?

— Două mii nouă sute pe lună şi oferim contracte atât pentru douăsprezece cât şi pentru douăzeci şi patru de luni.

— O, e ceva mai mult decât intenţionam noi să dăm. Ştii, am cumpărat o casă în Las Vegas când piaţa imobiliară era sus şi acum nu ne mai putem recupera banii. Avem bugetul cam limitat. Mă gândeam că o să fie undeva în jur de o mie cinci sute pe lună.

— Of, Roy, îmi pare rău, nu avem nimic la valoarea asta. Poate dacă se îndrăgosteşte soţia ta de loc o să reuşeşti?

— Îmi pare tare rău. Pur şi simplu nu ne descurcăm. Regret că te-am făcut să-ţi pierzi timpul. Nu mai vreau să te reţin, spuse Reece îndreptându-se spre uşă.

— Te rog, lasă-mi datele tale ca să pot vorbi cu proprietarul, se rugă Carmen disperată să încheie o afacere.

— Îmi pare rău, aş face mai bine să plec. Mă simt aşa de jenat!

Reece grăbi pasul în timp ce Carmen se împleticea în urma lui pe tocurile ei.

Porni maşina şi îi făcu cu mâna, ieşind din parcare şi rulând spre bariera automată de la ieşire.

Încheindu-şi recunoaşterea la faţa locului, era pregătit să treacă la următoarea fază a planului misiunii.

CAPITOLUL 28

Spre sfârşitul după-amiezii Reece revăzuse filmarea şi notiţele şi îşi făcuse un plan al apartamentului pe o foaie mare. Pe o a doua foaie desenase schiţa complexului de apartamente şi a zonei alăturate; le prinsese pe amândouă în piuneze pe peretele dormitorului. Ar fi preferat s-o facă în living, dar ar fi fost dificil de explicat ce punea la cale unui prieten sau unui vecin care ar fi trecut pe la el să vadă ce face. Cumpărase aceeaşi marcă şi tip de încuietoare folosită la apartamente şi o instalase la uşa dormitorului lui. Trecuseră ani de când nu se mai jucase cu un şperaclu şi avea nevoie de exerciţiu ca să-şi ridice abilitatea la nivelul necesar. Descuia broasca, apoi se ridica şi se uita la plan şi la schiţă făcându-şi note pe carneţelul de pe pat. Folosea şperaclul ca să încuie broasca la loc, apoi repeta. Comandă o pizza şi o ţinu aşa până la miezul nopţii, când în cele din urmă îşi dezvoltase planul satisfăcător.

Ideea lui se baza pe câteva presupuneri. Întrucât conspiraţia în care era implicat Holder se întindea în cel puţin două ţări şi probabil pe ambele coaste ale Americii, cel mai probabil exista un schimb de e-mailuri sau alt gen de mesaje între jucători. N-ar fi riscat să pună acel gen de informaţii într-un calculator de provenienţă DOD, unde ar fi fost făcut obiectul inspecţiei. Oricine era în spatele afacerii nu era atât de prost ca să fie prins de un reporter băgăcios care completează o cerere FOIA{9}. A doua presupunere era că Holder nu îşi lua calculatorul non-DOD la muncă. Asta ar fi ridicat suspiciuni fie că avea intenţii rele, fie că se ocupa de afacerile personale pe timpul guvernului. Nu avusese laptop nici când îl văzuse Reece în parcare sau în restaurant. Cel mai probabil era ascuns fie în maşină fie în apartament. Reece înclina spre ultima variantă.

În ultimii zece ani războiul devenise extrem de tehnic şi chiar spărgătorii de uşi ca Reece învăţaseră să utilizeze căi electronice pentru a-şi înfrânge duşmanul. Fusese trimis la diverse şcoli ca să

învețe cum să recolteze și să descifreze date din telefoane mobile și rețele de calculatoare și, cu toate că era departe de a fi expert în domeniu, știa destule ca să-și facă treaba.

Exista echipament care i-ar fi permis accesarea calculatorului lui Holder de la distanță, dar el lăsa acest gen de lucruri băieților de la tehnic, iar a încerca să obțină echipamentul respectiv ar fi putut să dea un indiciu despre intențiile lui. Reece avea un dispozitiv mai puțin sofisticat pe care și-l luase din dulapul lui, unul care cerea să acceseze fizic calculatorul în discuție. Indiferent cât și-ar fi dorit să dărâme pur și simplu ușa de la intrare, să-l împuște pe Josh Holder în cap și să ia calculatorul, asta nu se prea încadra în planul general, sau cel puțin nu încă. Reece avea nevoie de informațiile din calculatorul lui Holder ca să înțeleagă rețeaua dușmanilor săi și s-o poată distruge bucată cu bucată.

Știind că era puțin probabil ca Holder să-și părăsească apartamentul prea devreme, Reece trase în parcarea clădirii de birouri medicale alăturat complexului la ora șapte. Singura separație dintre parcare și blocul lui Holder era o fâșie cu iarbă și copaci de-a lungul unui gard de aluminiu înalt de un metru. La 8:15 coborî din micul Nissan și se instală lângă un stejar care străjuia gardul, executând mișcările celei mai lungi rutine de stretching din lume.

Nu era sigur în care bloc stătea Holder, așa că se poziționă într-un punct de unde să-l poată vedea ieșind pe oricare dintre ușile de pe acea parte a complexului. Escalade-ul fusese parcat pe acea parte în toate cele trei cazuri când îl văzuse Reece zilele precedente. Era îmbrăcat în haine pentru alergat; pantaloni scurți, hanorac ușor gri, șapcă trasă pe frunte și ochelari de soare. Nu se bărbierise de când fusese la hotelul lui Katie, iar barba întunecată tot mai încărunțită începuse să-i schimbe aspectul feței.

Holder ieși din apartament șapte minute mai târziu și încuie ușa în urma lui. Scană zona din mers, dar nu-l luă în seamă pe joggerul care făcea stretching de cealaltă parte a gardului. Reece așteptă până ce Cadillacul părăsi complexul trecând de barieră, înainte să sară peste gard și să se îndrepte calm spre ușa apartamentului lui Holder. Punându-și mănușile, descheie hanoracul dând la iveală un săculeț Hill People Gear în care ținea uneltele de care avea nevoie. Îi luă zece secunde să descuie broasca. Nu-și făcea griji pentru „capcanele" lăsate la ușă care i-ar fi putut trăda intruziunea, întrucât îl urmărise pe

Holder ieşind grăbit din bloc. Dacă Holder îşi instalase propriul sistem de securitate, Reece avea s-o afle.

Încuie uşa în urma lui şi se pomeni într-un apartament aproape complet lipsit de mobilă, ceea ce îl făcea să pară mai mare decât cel de prezentare. Livingul avea un televizor cu ecran plat care ocupa inerentul centru de entertainment, o canapea ieftină din imitaţie de piele neagră şi o măsuţă de cafea pe care Holder probabil şi mânca. Zona în care te-ai fi aşteptat să se afle masa era goală. Nu se vedea niciun semn de sistem de alarmă sau de vreun dispozitiv de supraveghere, cu toate că în zilele noastre o cameră putea fi ascunsă oriunde.

Reece intră mai întâi în cea mai mică dintre cele două camere, presupunând că Holder o alesese drept birou. Avea dreptate. Găsi o măsuţă pentru calculator şi un scaun obişnuit luat dintr-un magazin cu articole pentru birouri. O servietă neagră din neopren stătea pe măsuţă. Reece o deschise şi scoase un laptop negru. Luă din săculeţ un dispozitiv argintiu din aluminiu, puţin mai mare decât un smartphone, şi îl conectă în portul USB al calculatorului. Se aprinse un led roşu, indicând că tot conţinutul de pe hard se încărca.

Preluarea informaţiilor dura câteva minute, aşa că Reece se lăsă într-un genunchi într-un colţ al camerei şi scoase Glock-ul din săculeţ, acoperind uşa. Dacă Holder îşi dădea seama că uitase ceva şi se întorcea acasă, avea să se lase cu scandal. După zece minute care părură o eternitate, luminiţa roşie se făcu verde. Reece puse pistolul în toc şi recuperă dispozitivul, reaşezând apoi laptopul în servietă exact aşa cum îl găsise.

Făcu o trecere rapidă în revistă a restului apartamentului, în special a dormitorului. Locul de dormit al lui Holder era mai puţin spartan decât restul casei, dar nu cu mult. Evident nu avea de gând să petreacă mult timp acolo. Reece rezistă tentaţiei de a face ceva de nenumit cu periuţa de dinţi a lui Holder, în schimb se uită pe vizor înainte de a părăsi apartamentul, pulverizâ pe balamale WD-40 dintr-un tub mic şi apoi încuie uşa în urma lui. Îşi închise săculeţul de la piept şi trase fermoarul hanoracului, alergând înapoi spre maşină.

CAPITOLUL 29

Birourile Fundației Familiei Hartley
New York City, New York

J.D. Hartley se afla în biroul lui din Manhattan când veni apelul pe linia privată. Avea cea mai bună criptare pe care o putea oferi NSA. În afară de președinte nimeni nu avea ceva măcar pe aproape. Apelul era de la soția sa, Lorraine, cu care arareori discuta despre altceva decât afaceri.

— Lorraine, de ce ai nevoie?

— Ce faci, J.D.?

— Revizuiam discursul pentru un eveniment al fundației. E totul în regulă?

— Te-ai ascuns sub o piatră, J.D.? Nu e totul în regulă. Trebuie să închidem afacerea cu medicamentele. Tedesco e omul tău, J.D. E show-ul tău. Îl vreau pe Reece ăla mort și trebuie să se întâmple acum. N-o să permit ca una dintre schemele tale de îmbogățire rapidă să-mi distrugă cariera politică. Le-am dat acces la tot felul de chestii secrete. Ar face bine să n-o dea în bară.

— Știu, știu. Tipul s-a dovedit greu de ucis. Nu e ca și cum am încerca să eliminăm un bucătar nepriceput. Ce vrei să fac eu? Orice atentat în casa lui categoric ar atrage atenția.

— Vreau să te sui în avion și să-i faci pe clovnii ăia să înțeleagă că povestea trebuie să se încheie acum, altfel totul cade. Nu-mi pasă câți bani sunt pe masă sau ce boală o să vindece chestia aia. Aș fi vrut să nu mă fi lăsat atrasă de tine în afacere.

— Lorraine, nu mă pot duce la L.A. Am întâlniri aici în New York.

— Iisuse, J.D., n-ai vreo fustă de vânat în California? Știu al dracului de bine că „întâlnirile" tale se referă la tine și vreo blondă destul de tânără ca să-ți fie fiică. Când o să te maturizezi? Ai lăsat scula să-ți ruineze șansele de a deveni președinte. Categoric n-o s-o las să le ruineze și pe ale mele.

— Bine, Lorraine, bine. Mă predau. Mă sui în avion și mă ocup.

— Ai face bine. Nu mai vreau să aud de asta. Dacă cineva de la Capitoliu adulmecă măcar ce punem la cale, o să fim târâți la audieri următorii doi ani întregi.

— De acord. Mă ocup.

CAPITOLUL 30

Coronado, California

Reece fusese la destule şcoli specializate ca să stăpânească bazele electronice ale trasului cu urechea şi exploatării datelor la faţa locului, dar era operator, nu hacker. Un tip ca Holder fără îndoială păstra informaţiile de asemenea importanţă criptate şi folosea firewall-uri, iar asta era categoric în afara domeniului lui Reece. În timpul serviciului pur şi simplu ar fi predat hardul donat băieţilor de la tehnic care ar fi preluat problema, dar acum nu-şi permitea asemenea lux. Oricât de mult ar fi vrut să lucreze complet singur, realitatea era că va trebui să se bazeze pe câţiva prieteni ca să-şi execute planul. Ştia un singur om în care putea avea cu adevărat încredere şi care să aibă suficiente cunoştinţe în ale computerelor. Era momentul să-l introducă pe Ben Edwards în plan.

Ben se afla tot în sudul Californiei, făcându-şi munca lui dubioasă, şi vorbea zilnic cu Reece la telefon sau prin SMS. Îl întreba mereu pe Reece dacă voia să-i aducă cina sau ceva de băut, dar el susţinuse că încă nu era pregătit pentru companie. Acum îi trimise lui Ben un mesaj întrebându-l dacă poate trece mai târziu pe la el să bea câteva beri. Ben confirmă imediat. Ben fusese acasă la Reece de zeci de ori în trecut, aşa că întâlnirea lor ar fi fost una obişnuită şi nu l-ar fi făcut pe Ben să pară suspect în conspiraţia care prindea contur.

Ben Edwards bătu la uşă la ora opt seara, cu braţele încărcate de bere Arrogant Bastard Ale şi o pizza. Nu te puteai prezenta acasă la cineva din San Diego fără una dintre cele mai bune beri artizanale locale. Discutară despre starea casei în timp ce beau şi mâncau, până veni momentul să treacă la afaceri. Reece porni televizorul şi îl dădu cât putea de tare. Arătă spre buzunarul de la pantaloni şi şopti „Telefon?” În timp ce-şi apleca capul pe o parte.

— Nu, omule, e-n maşină. Sunt curat, răspunse Ben, înţelegând imediat ce întreba Reece.

Reece coborî sonorul televizorului la un nivel la care puteau vorbi, dar nu-l închise de tot.

— Îți aduci aminte că mi-ai spus după înmormântare că dacă am nevoie de ceva să strig, indiferent despre ce-ar fi vorba?

— Da, vorbeam serios, doar știi.

— Știu, și am să-ți cer o favoare. Una mare, de fapt, care ar putea să te bage într-o grămadă de necazuri dacă s-ar afla că ești implicat.

— Era de la sine înțeles că la un moment dat o să intru în necazuri. Ar fi bine să se întâmple din cauză că te ajut pe tine, replică Ben cu un zâmbet. De ce ai nevoie?

Reece îi povesti cam tot ce știa despre Josh Holder și potențiala sa implicare în ceea ce nu putea fi decât un fel de conspirație. Lăsă deoparte unele detalii, inclusiv orice referire la Katie Buranek. Ben fu înțelegător și nu puse prea mult întrebări indiscrete.

— Cum spuneam, am descărcat laptopul lui Holder, dar știi că nu mă pricep. Am nevoie de tine să spargi criptarea și să treci prin date ca să găsești ceva relevant.

— E ușor, frate, dar nu am aici echipamentul ca să mă distrez. Dacă-mi dai hardul, mă ocup mâine și rezolv. Presupunând că o să găsesc ceva, vin mâine seară și-ți arăt ce avem. Știu ce faci, omule, și sunt cu tine orice-ar fi. Și, ca să știi, deja am pus osul la treabă să-i găsesc pe ticăloșii de gangsteri care au făcut asta.

Ben arătă spre peretele spart și ușa din față acoperită cu placaj.

— Apreciez, frate, chiar apreciez. Nu vreau să implic mai multă lume decât e nevoie, dar am nevoie de informațiile de pe hardul ăsta ca să mă ajute să pricep cum stau lucrurile. Doar să știi că atunci când o să vină momentul, o să mă ocup eu de treburile urâte.

— Păi, dacă vorbești așa, zise Ben luând un pix și un carnețel, vreau să verifici din când în când fișierul ăsta dintr-un spațiu comun SpiderOak. L-ai folosit vreodată?

— Nu, răspunse Reece, dar îmi sună cunoscut.

— Probabil pentru că a devenit popular de când Edward Snowden îl folosea pentru escapadele lui.

— Așa e. Probabil am auzit de el în dezbaterile despre programele de supraveghere guvernamentale.

— Mda, dobitocul ăla a făcut pagube incalculabile securității naționale dezvăluind informațiile alea de la NSA, spuse Ben cu dezgust.

— Probabil, dar de asemenea ne-a făcut şi să fim mai atenţi cum comunicăm şi cine ar putea asculta.

— Noi ascultăm întotdeauna, frate, adăugă Ben zâmbind. Dacă e nevoie să-ţi trimit ceva sensibil o să las în spaţiul ăsta de pe SpiderOak, continuă, scriind un nume de utilizator şi un şir de douăzeci şi şase de caractere la întâmplare cifre-litere-simboluri. Foloseşte asta ca să intri. Este o versiune foarte securizată a drop-boxului, unde nici măcar Compania nu poate accesa fişierele. Îi înnebuneşte pe cei de la NSA. Foloseşte un VPN cumpărat cu un card cadou plătit cash la Wal-Mart sau Starbucks sau de undeva, şi e cel mai sigur lucru posibil.

— Eşti mult mai deştept decât pari, să ştii.

— Ha! Mulţumesc. Ştii că sunt aici dacă ai nevoie, frate.

— Ştiu, Ben. Înseamnă mult pentru mine.

Ben Edwards îşi termină berea şi se ridică să plece. Îşi prinseră degetele într-o strângere de mână verticală, apoi se îmbrăţişară bătându-se pe spate.

— Nu uita, cabana mea din est e mereu disponibilă dacă ai nevoie de un loc ca să scapi de toate astea, se oferi Ben cu sinceritate.

— Mersi, Ben. Apreciez.

— Absolut. Pe mai târziu, amice, zise Ben peste umăr şi ieşi pe uşa din spate.

Reece îşi adună gândurile, apoi se duse în garaj şi se apucă să-şi organizeze armele, muniţia şi echipamentul pe care îl luase din cuşca sa şi de la arsenal. Arăta ca un om care se pregăteşte pentru război, şi exact asta şi era. Indiferent cine erau indivizii, îi luaseră totul. Totul mai puţin voinţa de a lupta. Şi pentru asta vor plăti scump.

★

Ben reveni în seara următoare cu un rucsac mic şi un bax de Ballast Point Sculpin IPA, veşnic preferată în San Diego, de data asta însoţită de mâncare thailandeză.

Schimbară saluturile şi Ben scoase din rucsac un dispozitiv mic, discutând banalităţi cu Reece în timp ce se plimba prin living. Verifica încăperea de dispozitive de ascultare, nivelul său de prudenţă indicând că găsise ceva important pe hard. Dispozitivul nu arătă niciun semn de microfoane, dar Reece deschise oricum televizorul şi-l dădu mai tare ca de obicei.

— În afară de o cantitate deranjantă de pornografie cu baby-sitteriţe, am descoperit nişte rahaturi pe care ţi-ai dori să le vezi,

Reece. A trebuit să apelez la unul dintre maniaci să mă ajute să decriptez datele, dar nu-ţi face griji, el habar n-avea la ce se uită.

Edwards scoase un dosar din rucsac şi îl aşează pe măsuţa de cafea.

— Să vedem, zise Reece aşezându-se pe canapea alături de Ben.

— În principal avem e-mailuri, corespondenţă între Holder şi un tip pe nume Saul Agnon. La fel între Holder şi altcineva pe nume Marcus Boykin. Unele e-mailuri sunt între toţi trei. Îţi spun ceva numele astea?

— Mda, cred că Agnon lucrează la Capstone Capital, un fel de fond de investiţii privat. De Boykin n-am auzit.

— Cam aşa e. Agnon se pare că face munca de jos în numele unui anumit Horn, iar Boykin pare să fie consilierul din exterior. Se referă mereu la „Proiect" şi la „RD4895". Orice ar fi, pare că se află la baza tuturor lucrurilor. Uită-te la asta.

Ben îi dădu lui Reece un e-mail printat.

De la: MBoykin
Către: Agnon
Subiect: re: ultimul
Recomand eliminarea tuturor dovezilor evenimentelor adverse – cauza morţii, dacă e posibil, să împiedice descoperirea anomaliilor. Impulsionează părţile interesate să cureţe farfuria şi luaţi-o de la capăt.
MB

Ben bău din bere şi îi întinse lui Reece altă foaie.

De la: Agnon
Către: MBoykin
Subiect: re: re: ultimul
Înţeles. Ne coordonăm cu broasca să eliminăm subiecţii cât sunt peste hotare. Ne ocupăm de orice curăţenie pe partea noastră. Te rog sfătuieşte-ne în privinţa orarului pentru RD4895-C, şeful e nerăbdător.

Reece n-avea idee ce era „RD4895", dar acum era sigur că de acolo proveneau tumorile oamenilor lui şi că provocase moartea multor oameni cumsecade, inclusiv Lauren şi Lucy. În acel moment nu

era prea încrezător, dar era sigur că aveau să mai moară oameni înainte ca povestea să se termine, iar de data asta nu nevinovați.

PARTEA A II-A - LISTA

CAPITOLUL 31

San Diego, California

Humza Kamir auzi soneria şi imediat lăsă mănuşile jos; braţele şi umerii îi obosiseră după lovirea sacului greu. Majoritatea boxerilor se adunau cordial la sfârşitul antrenamentului, dar Humza rămase retras. Nu împărtăşea o cultură comună cu niciunul dintre ceilalţi membri ai clubului; singura lor legătură era dragostea pentru box şi dorinţa de a suferi. Desigur, mai erau acolo bărbaţi care îşi spuneau musulmani. Toţi erau negri care se convertiseră în timpul perioadelor petrecute în sistemul statal de închisori, dar tratau religia mai degrabă ca pe o apartenenţă la o bandă decât ca pe o credinţă adevărată. Credinţa lui Kamir era pură. El nu umbla după femei, nu bea alcool şi citea Coranul zilnic.

Vestiarul sălii de sport putea părea murdar după standardele Statelor Unite, dar pentru cineva crescut în mahalalele din Lahore, Pakistan, era perfect confortabil. În pofida sentimentelor faţă de păcatele occidentalilor, se simţea fericit să locuiască în California, unde el şi familia lui puteau cel puţin să fie în siguranţă. Făcu repede un duş şi se schimbă în hainele de stradă, o pereche de blugi Levi şi un tricou al echipei de fotbal Manchester United. Ieşi pe uşa metalică a sălii fără să vorbească sau să se uite la nimeni şi se urcă în locul lui de muncă, refugiul său, un taxi galben. Scoase mobilul din buzunarul pantalonilor ca să sune la dispecerat şi văzu că avea un SMS. Mesajul nu era de la vreunul dintre contactele lui, ci de la un număr pe care nu-l recunoscu. Când îl citi sângele i se încinse şi gâtul i se înroşi.

Mama ta e bolnavă şi vrea s-o suni.

Mama lui Kamir murise cu douăzeci şi şase de ani în urmă, la naşterea lui. Fusese crescut de bunicii materni şi o mulţime de mătuşi şi unchi, abandonat de un tată pe care nu îl cunoscuse niciodată. Lipsit de educaţie şi deranjat de excesele culturii americane, fusese o ţintă bună pentru radicalizare, lucru care avusese loc în mare parte online.

În ceea ce-l privea, tatăl lui era Profetul şi mesajul venea de la unul dintre mesagerii tatălui său. Mesajul era de la un bărbat pe care nu-l întâlnise vreodată, dar se rugase în fiecare zi să primească veşti de la el. Chemarea lui în viaţă nu era să ducă oamenii la aeroport şi să aducă acasă beţivii din baruri, ci să răspândească cuvântul lui Allah. Mesagerul avea să-l ajute ca viaţa lui să-şi capete sensul. Porni automobilul Crown Victoria şi se îndreptă spre est.

Oficiul U-SHIP se afla într-o zonă comercială dintr-un cartier al clasei de mijloc din San Diego. Venise des acolo, încă de când i se dăduse cheia, şi petrecuse multe ore stând în taxi în parcare întrebându-se pentru ce va fi chemat într-o zi. Când fraţii lui se ridicaseră în Levant şi-şi răsturnaseră guvernul marionetă, el ştiuse că timpul lui se apropia. În curând celulele adormite din vest compuse din bărbaţi ca Humza îşi vor face datoria şi vor pava drumul către califatul mondial. Momentul lui de glorie va veni în curând.

Supraveghe intrarea în magazin timp de aproape douăzeci de minute, până când trei clienţi diferiţi intrară pe uşă cu obiecte de expediat. Nu voia să fie nevoit să răspundă la vreo întrebare şi presupunea că era cu atât mai bine cu cât erau mai ocupaţi angajaţii. Lăsă Fordul descuiat şi se îndreptă în pas rapid spre centrul comercial, privind nervos în jur în căutare de oameni ai legii, deşi ştia prea bine că nu ar putea fi capabil să depisteze agenţii FBI dacă ar fi fost pe urmele lui.

Numai o singură angajată părea să lucreze şi nu-i dădu atenţie când intră. Era ocupată să ajute o bătrână să împacheteze ceva ce păreau a fi jucării pentru copii într-o cutie pentru transport, în timp ce restul clienţilor de la coadă se uitau supăraţi la ea. Căsuţele poştale ocupau porţiunea cea mai apropiată de intrare şi puteau fi separate printr-o uşă glisantă din metal pentru a putea fi accesate şi după orele de program.

Se uită la cutii şi o reperă uşor pe cea cu numărul 2102, număr pe care fusese pus să-l memoreze. Alegând singura cheie nefolosită de pe inelul lui, o introduse în broască şi deschise uşiţa de alamă. O cutie de carton maroniu, puţin mai mare decât un cartuş de ţigări, se afla aşezată pieziş în spaţiul dreptunghiular. Kamir o scoase, surprins de greutatea ei.

Închise și încuie căsuța poștală, apoi se îndreptă spre ieșirea din oficiu. Ceea ce văzu acolo îl făcu să înghețe: un polițist în uniformă deschidea ușa de sticlă de la intrare, privind direct la el.

Se panică. Nu era sigur dacă să-l atace pe polițist și să încerce să-i ia pistolul, sau să fugă după tejghea și să spere să găsească ieșirea din spate. Dacă punea mâna pe pistol, putea cel puțin să-l împuște pe polițist și pe ceilalți clienți din oficiu înainte de a deveni martir. Nu era așa cum visase, dar era mai bine decât să-și petreacă restul zilelor într-o celulă mică, gândindu-se cum îl dezamăgise pe Allah.

Cât el se opri încercând să se hotărască, polițistul vorbi. Urechile lui Kamir erau inundate de bubuitul sângelui, ca zgomotul oceanului, și nu-și putea da seama ce spunea omul. În cele din urmă polițistul se retrase în afara ușii deschise și îi făcu semn lui Kamir să treacă; zâmbea. Un sentiment de totală ușurare îl copleși. Se sili să zâmbească și îi făcu semn din cap polițistului, trecând pe lângă el spre parcare.

Se grăbi să urce în siguranța taxiului său și îi mulțumi lui Allah pentru mâna de ajutor. Porni repede mașina și ocoli prin spatele centrului comercial unde tomberoanele de gunoi stăteau împrăștiate de-a lungul unui gard din plasă de sârmă. Opri motorul și scoase un briceag chinezesc ieftin din torpedou. Tăie banda adezivă cu care era învelită cutia și deschise cu grijă capacul, privind curios în interior. Orice îi rezerva viitorul, se afla acolo. Cutia conținea două plicuri: unul alb normal și unul mai mare din hârtie groasă. Îl pescui pe cel mic și îl deschise cu briceagul.

În plic se găseau trei foi de hârtie împăturite pe care le desfăcu și le examină atent. Prima foaie era o scrisoare de la responsabilul lui, în care i se spunea ce trebuie să facă. Trebuia să ucidă un bărbat, un om care adusese moartea a zeci, poate sute de frați musulmani. Responsabilul avea să-l ghideze, dar lui Kamir îi revenea onoarea răzbunării acelor vieți. Trebuia să aștepte un SMS care să-l conducă la obiectiv. A doua foaie era descrierea țintei: adresa locuinței, o listă de locuri pe care obișnuia să le frecventeze și descrierea automobilului lui. Pe a treia foaie erau printate o serie de fotografii: una care părea o poză pentru legitimație a unui bărbat în uniformă militară, un instantaneu cu aparent același bărbat văzut în întregime, o poză a unei căsuțe suburbane mici dar bine întreținute și fotografia unei Toyota Land Cruiser alb similară celor des întâlnite în Orientul Mijlociu.

După ce reciti scrisoarea de pe prima foaie, Kamir scoase din cutie plicul mai mare. Deschise clapa lipită şi găsi înăuntru un pistol împreună cu o magazie de rezervă încărcată. El nu trăsese niciodată cu un pistol, dar văzuse de milioane de ori în filme. Având aspect de arab, stătuse departe de poligoanele locale ca să nu provoace suspiciuni. America era un loc tolerant şi divers, ceva ce războinicii Islamului puteau exploata. Totuşi, era mai bine să fii precaut şi să păstrezi distanţa faţă de şcolile de aviaţie şi poligoanele de tir.

Simţea un amestec de teamă şi bucurie când îşi strânse degetele în jurul mânerului pistolului. Dădea o senzaţie de masivitate. Cercetă scrisul de pe laterala de oţel: PIETRO BERETTA – MADE IN ITALY. Kamir ştia că arma era una obişnuită, cu toate că acesteia îi lipseau levierul proeminent de siguranţă sau percutorul expus. Strângându-l în mâna dreaptă, trase manşonul cu mâna stângă şi fu atât de surprins când un cartuş de 9 mm sări din pistol şi zbură pe bancheta din spate, că aproape scăpă pistolul. Jenat de bâjbâiala lui, ascunse arma sub scaun, porni taxiul şi se îndreptă spre podul care lega San Diego de Coronado.

CAPITOLUL 32

Coronado, California

După plecarea lui Ben, Reece rămase treaz toată noaptea, bând cafea și sortând pagină după pagină de documente, e-mailuri, foi de calcul și note care fuseseră extrase din hardul lui Holder. Ben făcuse tot ce-i stătea în puteri să-l convingă pe Reece să iasă din casă și să se ascundă într-un loc sigur, dar cu toate acestea Reece nu acceptase. Voia să fie aproape de amintirea familiei lui, iar dacă cel care se afla în spatele afacerii îi făcea o vizită, din punctul lui de vedere era chiar mai bine. Îl aștepta.

Reece stătea pe canapeaua din living cu sute de foi stivuite pe măsuța de cafea, fotoliu și podea. Începuse să pună unele dintre piese la locul lor, însă jucătorii erau foarte atenți cu ce scriau. Ca niște piese ale unui puzzle gigantic în patru dimensiuni, fragmente de informații care nu însemnau nimic în sine căpătau mai mult sens în contextul evenimentelor din luna trecută.

Clasificarea lui Reece la înrolare, sau specialitatea sa militară, înainte de a merge la Școala de Ofițeri, era cea de specialist în informații, ceea ce suna mult mai interesant decât era în realitate. Totuși, acea pregătire alături de aproape două decenii de experiență în studierea informațiilor obscure pentru dezvoltarea misiunilor, era utilă. La aproape patru dimineața adunase suficiente date ca să înceapă faza de planificare. Se ridică și se duse în bucătărie, în fața frigiderului. Scoase o foaie de hârtie fixată cu un magnet pe ușă și o ținu cu ambele mâini, ca pe un document sacru. Pe foaie era un desen în creion cu trei siluete stând pe o iarbă verde cu soare pe cer și un curcubeu arcuit. Deasupra capetelor celor trei siluete, cu scrisul soției lui, era „Tati”, „Mami” și „Lucy”. Cu desenul în mână, Reece se întoarse pe canapea și întoarse foaia. Luă un creion de pe măsuță și începu să scrie cu grijă pe spate o listă de nume:

JOSH HOLDER
MARCUS BOYKIN
SAUL AGNON
STEVE HORN

CAPITOLUL 33

Reece reuși să doarmă câteva ore înainte să se trezească cu soarele bătându-i în ochi printr-o crăpătură dintre draperii. Puse un pahar din cafeaua de ieri în cuptorul cu microunde și se schimbă în hainele pentru alergare. Alergă o oră, forțându-se cu intervale de două minute de sprint și încetinind timp de un minut la un ritm de jogging între ele. Jumătate din timpul de alergare îl petrecu pe plajă, rămânând pe nisipul uscat în locul drumului mai ușor de la marginea valurilor. Terminându-și alergarea, se amestecă printre turiștii de la Del și intră în holul principal. Se conectă la wi-fi și la aplicația Signal. Nu avea mesaje de la Katie, însă era unul de la prietena lui, Elizabeth Riley. Atinse ecranul ca să decripteze mesajul.

Reece, zbor la tine dacă ai nevoie. Mă gândesc la voi.

Liz

Liz Riley era una dintre cele mai dure persoane pe care le cunoscuse Reece și cea mai loială prietenă pe care o putea avea cineva. Categoric putea beneficia de ajutorul ei în cele care urmau. Îi scrise un răspuns:

***mulțumesc pentru cuvintele amabile, Liz. s-ar putea să am nevoie. cât de flexibil e programul tău acum*?**

Atinse ecranul ca să-și vadă contactele și alese numele lui Katie Buranek.

am multe să-ți spun. ar trebui să ne întâlnim într-un loc sigur, pot veni în LA.

Se duse la automatul de cafea din hol și își umplu un pahar de carton. Încerca să-și ocupe câteva minute, sperând să răspundă Katie. Vestea bună era că în prezent holbatul intens la aparatul din mână era cea mai inofensivă activitate posibilă. Niciun cuvânt de la Katie, dar apăru un mesaj de la Liz Riley.

Șeful e plecat din țară, eu stau degeaba și am gaz de ars. Zi când și unde și o să fiu acolo.

Liz

Reece lăsă cafeaua şi răspunse:

merci. te ţin la curent, n-o să fie săptămâna asta.

Optsprezece ani ca ofiţer şi ca militar înrolat în Forţele Speciale Navale creaseră câteva relaţii de prietenie extrem de loiale, iar acţiunile lui Reece în multiplele misiuni de luptă îi lăsaseră datori pe mulţi dintre colegii lui. Poate niciunul nu-i era mai loial lui James Reece, şi nici mai îndatorat decât Elizabeth Riley, cu toate că el niciodată nu s-ar fi gândit la ea în asemenea termeni. Liz Riley era un aviator militar care crescuse în Alabama de Sud sub umbrele elicopterelor Blackhawk şi Apache, imediat dincolo de porţile de la Fort Rucker.

Toţi piloţii de elicoptere militare din ţară învăţau să zboare pe deasupra pinilor plantaţi şi a câmpurilor de arahide din regiunea Wiregrass, însă în timp ce majoritatea rezidenţilor ignorau maşinăriile zgomotoase de sus, Riley îşi petrecuse copilăria privind spre cer. Mama ei plecase când ea era mică, lăsând-o în grija unui tată sever dar iubitor, fost subofiţer în Marină, şi a unei mame vitrege sincer binevoitoare. Profesorii râseseră când le spusese că într-o zi va zbura cu unul dintre acele elicoptere, dar ea nu se lăsase descurajată. Când crescuse suficient ca să se înscrie în Programul de Zbor pentru Ofiţeri, armata începuse să accepte candidaţi femei. Cel mai plin de mândrie moment al băieţoiului devenit model motivaţional fusese cel în care tatăl ei îi prinsese aripile pe uniformă.

Riley zbura într-o misiune de sprijin aerian deasupra Najah, în Irak, când elicopterul ei OH-58D Kiowa Warrior fusese lovit de un lansator de grenade. Prăbuşirea dusese la decesul copilotului şi accidentarea gravă a lui Riley în partea de jos a coloanei vertebrale. În câteva minute un grup de insurgenţi şiiţi înconjuraseră locul prăbuşirii, hotărâţi să captureze şi să tortureze supravieţuitorii. În ciuda rănilor, ea ucisese şase oameni cu un M4 înainte să scape prin labirintul urban al oraşului vechi. Confruntată cu inimaginabile torturi şi umilinţe în caz că ar fi fost capturată, decisese să nu se lase prinsă vie.

Reece şi echipa lui de patru lunetişti se aflau într-un punct de supraveghere într-o intersecţie înţesată cu IED-uri când văzuseră elicopterul doborât la câteva străzi distanţă. Reece îşi anunţase prin radio intenţia să se deplaseze la locul prăbuşirii în căutare de

supraviețuitori, dar i se ordonase să rămână pe poziție până se mobiliza o echipă de asalt pentru represalii. În momentul în care primise informația că echipa de asalt se afla la două ore distanță, Reece le ordonase oamenilor lui să se pregătească să se miște. Auzind focurile de M4 ale lui Liz amestecate cu trosnetele AK-urilor insurgenților, Reece și echipa lui înaintaseră spre sunetul armelor.

Miliția Mahdi a lui Muqtada al-Sadr controla cea mai mare parte a orașului pe atunci, iar echipa lui Reece înfrunta un pericol extraordinar intrând doar cu patru oameni. Ocupaseră o casă apropiată de locul prăbușirii și împinseseră familia într-un dormitor ca să păstreze tăcerea. Reece găsise cheile de la dubița veche a familiei, iar unul dintre lunetiști își ocupase poziția pe etaj, într-o baie mică. Un altul păzea ușa din față și stătea cu ochii pe familie.

Nu fusese dificil să-și dea seama unde își găsise Liz refugiul. Reece și ceilalți doi lunetiști de la etajul casei urmăriseră cum opt membri ai Miliției Mahdi, îmbrăcați în negru, se îndreptau spre o anumită clădire din apropierea elicopterului prăbușit.

Reece și lunetiștii lui îi doborâseră pe toți opt cu focuri amortizate din sistemele lor de armament Mk11 de 7.62. Apoi, lăsând un lunetist de pază în timp ce altul supraveghea intrarea și familia, Reece și Boozer împrumutaseră dubița sechestrată și o parcaseră pe o alee adiacentă celei pe care bănuia a fi poziția lui Liz. Reece îl lăsase pe Boozer pe scaunul șoferului sub ochii atenți ai celui mai bun lunetist din echipă, cel care le supraveghea mișcările de la distanță.

Și mai mulți membri ai miliției se adunau la fața locului; Reece intrase în clădirea țintă, croindu-și drum printr-un zid de focuri de mitraliere PKM ca să ajungă la locul unde se afla Riley.

Adrenalina de după prăbușire se consumase și în acel moment rana ei de la coloană era atât de gravă încât nu mai putea să meargă. Reece îi dăduse lui Liz propria lui armură și casca de kevlar, apoi o săltase ușor pe umăr și alergase înapoi prin cuibul de viespi de calibru .30, acoperit de focul lunetistului lui, până la dubița lui Boozer parcată la adăpostul unui zid gros de pe o alee alăturată. Simțise glonțul inamic ricoșat de pe caldarâm ca pe lovitura unei bâte de baseball, atunci când îi trecu prin gambă, dar reușise să rămână pe picioare suficient ca s-o ducă pe Riley pe aleea unde aștepta Boozer. O așezase pe podeaua vehiculului cu grija cu care ai pune un bebeluș în leagăn, înainte ca

Boozer să demareze în viteză spre casa unde aştepta cealaltă jumătate a echipei.

Se înapoiaseră toţi în duba „împrumutată” înapoi la bază, de unde Riley fusese transportată pe calea aerului la Balad pentru operaţie de urgenţă şi apoi zburase în Germania la Centrul Medical Regional Landstuhl pentru tratament avansat.

Reece fusese acuzat de insubordonare pentru că nu ascultase ordinul de a-şi păstra poziţia, chiar dacă decizia lui de a se mişca salvase viaţa unui pilot militar. Lucrurile se calmaseră când comandantul lui Riley sunase să-şi exprime sincerele mulţumiri tuturor superiorilor lui Reece pentru acţiunea lui curajoasă şi decisivă. Continuase prin a-i acorda lui Reece şi întregii echipe de lunetişti medalia de Onoare pentru eroism.

Leziunile la coloana vertebrală puseseră capăt carierei militare a lui Liz Riley, dar nu slăbiseră dorinţa ei de a zbura. Muncise până la epuizare pe parcursul lunilor de recuperare dură, ceea ce o răsplătise cu recâştigarea totală a mobilităţii şi funcţionalităţii spatelui. Pensionată medical, găsise o slujbă grozavă de pilot particular pentru un magnat al petrolului din Texas. El îşi petrecea cea mai mare parte a timpului plimbându-se prin lume cu ceilalţi doi piloţi în avionul lui Global Express, dar când voia să zboare în excursii scurte prin ţară la pescuit sau la vânătoare de elani, îl ducea Liz cu un avion cu un singur motor turbopropulsor Pilatus.

În mintea ei, Liz îi datora viaţa lui Reece şi în anii care urmaseră construise o prietenie durabilă cu el şi Lauren. Era necăsătorită şi, neavând copii, o trata pe micuţa Lucy ca pe o nepoată favorită. Moartea lor o lovise greu.

Reece părăsi holul şi se îndreptă înapoi spre plajă pentru a se întoarce acasă. Mintea i se puse în mişcare, începând să formuleze detaliile planului. Era atât de preocupat de gândurile lui încât când coborî de pe trotuar să traverseze Orange Avenue aproape fu lovit de un taxi galben Crown Victoria. Sări înapoi când şoferul claxonă, atrăgând atenţia mulţimii de pietoni ieşiţi la cumpărături. Reece înţelese repede că putea să moară dacă nu-i revenea capul la treabă. Oricine trăgea sforile fără îndoială îl voia mort, şi dacă erau capabili să elimine o întreagă echipă de operaţiuni speciale şi o femeie nevinovată şi un copil, mai mult ca sigur ar putea să-l doboare pe Reece pe străzile Californiei de Sud.

Reece știa un local mai în față care avea wi-fi la liber. Se așeză pe banca din fața lui, de data asta privind atent în jur. Se conectă la wi-fi și intră din nou pe aplicația de pe iPhone. Avea un mesaj de la Katie:

Ne putem întâlni la prânz? Restaurantul chinezesc Great Wall de pe Broadway, în Chinatown. Foarte de școală veche, nici măcar nu vorbește nimeni englezește. Poți să fii acolo pe la 1?

Reece privi timp de câteva secunde în jur înainte să răspundă.

ne vedem atunci.

CAPITOLUL 34

Los Angeles, California

La acea oră putea să-i ia două ore ca să ajungă la L.A., sau poate patru. Nu știi niciodată cum e traficul. Reece alergă acasă să facă un duș și să se schimbe, ca să nu întârzie. Își trase o pereche de blugi cât de cât curați, un tricou negru și pantofii Salomon. Înainte să iasă din dormitor deschise sertarul noptierei și își luă Glock-ul 19. Trase cu mâna stângă manșonul doar cât să se asigure că mai avea un glonț în încărcător, tehnică numită „apasă-verifică". Era încărcat cu șaisprezece gloanțe de 5 grame de la Double-Tap. Muniția solidă din cupru cu vârf golit era făcută să funcționeze la viteze apropiate celei ale unei puști și produceau pagube extinse, minimalizând în același timp riscul de supra-penetrare. Așeză Glock-ul într-un minitoc BlackPoint Tactical pentru curea și îl strecură între pantaloni și boxeri. Tocul avea două cleme mici care se prindeau peste marginea pantalonilor și îi asigurau fixarea în talie. Puse în buzunarul de la spate un încărcător de rezervă și își agăță un cuțit pe interiorul celui din dreapta. Reece avea o colecție bogată de cuțite, dar pentru treburile de rutină prefera să le poarte pe cele mai ieftine, ca să nu facă infarct de supărare dacă ar pierde vreunul.

Peste graniță nu se ducea nici la toaletă neînarmat, dar în California era altă poveste. Chiar și un membru al SEAL trebuia să treacă anual prin furcile caudine ca să obțină permisul pentru purtarea unei arme ascunse. Negocierea cu șeriful local era o pacoste, dar Reece nu voia să riște să se întâmple ceva familiei lui pentru că era el prea leneș ca să-și obțină permisul. Acum, nereușind să le protejeze pe ele, tot ce putea face era să rămână el în viață suficient de mult ca să se răzbune pe cei responsabili de moartea lor. Luă un vizor Padres dintr-un cârlig din dulap și ieși.

Traficul spre nord era relativ lejer și Reece ajunse în L.A. în două ore și ceva. Katie fusese isteață să aleagă un asemenea loc, unde nu

existau camere de supraveghere în fiecare colţ şi unde localnicii ştiau să-şi ţină gura. Reţinerea oamenilor de a se implica, o plagă pentru eforturile lui Reece şi ale camarazilor lui în lupta împotriva terorismului şi a insurgenţilor din întreaga lume, era acum în avantajul lui, ajutându-l să-i evite pe cei care îl voiau mort.

Reece avea un sfert de oră de pierdut înainte de întâlnirea cu Katie şi îl petrecu punându-şi la treabă talentele de spionaj, luând o serie de viraje la întâmplare şi căutând în oglinda retrovizoare maşini cunoscute. Când nu văzu niciun semn că ar fi fost urmărit, Reece parcă la câteva străzi distanţă de locul întâlnirii şi merse pe jos la restaurant pe o rută ocolitoare, oprindu-se de mai multe ori prefăcându-se că vorbeşte la mobil sau că se uită în vitrine, folosind reflexia ca să studieze trecătorii. Cu toate strădaniile lui, nu depistă nimic neobişnuit. Desigur, dacă utilizau drone sau alte mijloace sofisticate de urmărire, n-ar fi aflat decât când era prea târziu.

Reece ajunse la restaurant şi fu oarecum surprins când intră, căci parcă pătrunsese într-o altă lume. Zgomotul zecilor de glasuri din sală care vorbeau la foc rapid chineza mandarină era copleşitor. Cultura chineză pentru ţigări era în plin avânt. În ciuda legilor statului, aproape toţi clienţii fumau. Interiorul era luminat slab, cu lumânări în borcane roşii de sticlă care iluminau fiecare masă în parte şi se combinau cu ceaţa fumului gri-albăstrui creând un spectacol de lumină suprarealist. Cercetă scena haotică, dar nu o văzu pe Katie.

Se apropie de hostesă şi făcu semn spre sală, ridicând două degete ca să indice numărul persoanelor, nefiind sigur dacă ea vorbea engleza. Ea aprobă şi se întoarse spre un raft unde căută sub un teanc un meniu în limba engleză; Reece ghicise corect, nu erau prea des necesare. Îl găsi şi îi făcu semn lui Reece s-o urmeze, croindu-şi drum prin sală şi invitându-l să ia loc într-un separeu cu piele roşie sintetică din colţul din spate al restaurantului. Se aşeză cu faţa spre intrare şi cercetă amănunţit încăperea în căutare de potenţiale pericole sau semne că fusese urmărit. Cu toate că se simţea ca un peşte afară din apă, ceilalţi clienţi nu păreau să-i dea nicio atenţie.

Zări silueta lui Katie intrând pe uşa principală şi se surprinse zâmbind. Hostesa îi indică locul unde stătea Reece, iar Katie străbătu sala spre separeul lui. Se ridică s-o întâmpine, dar de data asta era pregătit pentru îmbrăţişare. Spera că acum reacţionase cu mai puţină stângăcie. Ea era îmbrăcată în blugi, cu ghete cu toc, tricou mulat şi un

sacou de bumbac verde-oliv deasupra. Își strânsese părul într-o coadă de cal și purta aceiași ochelari cu ramă neagră pe care i-i văzuse la Starbucks. Dintr-un motiv oarecare imaginea ei se potrivea exact cu ideea lui Reece despre cum ar trebui să arate o jurnalistă tânără. Ea se așeză în fața lui în timp ce el se reașeza, se uită în stânga și în dreapta, apoi se aplecă peste masă ca și cum ar fi vrut să-i spună un secret.

— Nu-i așa că locul ăsta e o nebunie? zise ea cu un surâs. Parcă ai fi în China. Fumul e groaznic, dar nimeni de aici n-o să audă despre ce vorbim.

— Perfect locul, ai dreptate, clar e suficient de zgomotos. Îți mulțumesc încă o dată că ai venit. Mă simt vinovat de fiecare dată când te implic în asta.

— Nu fi prost, Reece, știi că mă bag. Recunosc o poveste bună când dau peste ea.

Zâmbi din nou, dar amândoi știau că nu-și punea gâtul în pericol doar din motive jurnalistice.

— Am o tonă de informații pentru tine. Nu mă întreba de unde provin, doar crede-mă că totul e credibil.

Reece împinse peste masă un dosar gros care conținea fotocopiile tuturor documentelor importante pe care el și Ben Edwards le extrăseseră din calculatorul lui Josh Holder, făcând un rezumat pentru Katie.

— Sunt implicați cei pe care îi vezi în fotografiile astea: Agnon, Holder și un tip pe nume Boykin. Nu îl menționează pe Steve Horn explicit pe nume, dar evident el este șeful lui Agnon la care se referă din plin. Uite versiunea pe scurt: cred că m-au folosit pe mine și pe băieții mei drept cobai pentru un tip nou de medicament. Când au descoperit că provoacă tumori cerebrale, au pus să fim uciși. Au aranjat cumva o ambuscadă în străinătate, iar când asta nu a rezolvat cu totul problema, au venit după noi acasă.

— Ce? E o nebunie! De ce ar testa medicamente pe cei din SEAL? Nu pot face asta fără aprobare și un IRB nu ar aproba niciodată așa ceva. Chiar dacă medicamentul ar fi eficace, nu ar putea folosi studiul pentru a obține aprobarea.

— Evident știi mai multe despre asta decât știu eu. Ce e un IRB?

— O, un Comitet Instituțional pentru Revizuire. Practic un comitet care analizează cercetările în domeniul biomedical și al comportamentului atunci când se pune problema testării pe subiecți

umani. Este reacţia la seria de violări ale drepturilor omului atât de către guvern cât şi de către instituţii private în timpul Războiului Rece. Probabil ai auzit despre experimentul din închisoarea Stanford de la începutul anilor 70.

— Îmi spune ceva. Cel despre psihologia închisorii, corect? Din câte îmi amintesc a scăpat de sub control când unii dintre gardieni au luat-o complet razna.

— Ăla e. Ştii şi că a fost finanţat de Biroul pentru Cercetări Navale?

— Serios? Habar n-aveam.

— Mda. Studiul ăsta şi experimentul cu sifilis din Tuskegee, experienţele medicului nazist dezvăluite la Nürnberg şi studiile secrete ale CIA despre controlul mental scoase la lumină de Comitetul Bisericii în 1975, toate au dezgropat o reţea de relaţii între instituţii financiare, armată, CIA, companii farmaceutice, spitale şi universităţi, cu subiecţi neştiutori dintre prizonieri, studenţi şi, ghici ce, membri ai forţelor armate.

— De necrezut, zise Reece clătinând din cap. Şi asta nu a fost chiar aşa de demult.

— Nu, n-a fost. S-au înfiinţat IRB-uri ca să se asigure că genul ăsta de cercetări şi abuzuri n-o să se mai întâmple vreodată.

— Ei bine, cineva n-a înţeles ideea, iar din documentele de aici e clar că asta aveau de gând. Nu ştiu de ce au făcut-o sau în ce mod, ştiu doar că au făcut-o.

Un chelner se apropie de ei şi Katie comandă ceai pentru amândoi, surprinzându-l pe Reece când o făcu în chineză. Categoric nu era genul de fată care să se teamă de provocări. Chelnerul se retrase şi Katie se întoarse spre Reece.

— Mandarina mea e oribilă, dar ştiu destul cât să mă descurc. Beneficiile unui semestru peste hotare în timpul colegiului, zâmbi Katie.

— Oho! Impresionant, replică Reece cu convingere.

— Nimic din toate astea n-are sens, Reece, spuse Katie revenind la problema lor. O firmă de investiţii private care conduce un studiu clinic pe un grup de comando, fără consimţământul lor, pentru ca apoi să pună la cale uciderea lor ca să ascundă efectele secundare? E mult mai mult de atât aici.

— Sunt convins că ai dreptate și pot să-ți promit că o să aflu, indiferent ce-ar fi.

— Reece, înțeleg că va trebui să faci niște lucruri despre care nu vreau să știu. Întâi de toate, nu te condamn. Nici nu-mi pot imagina cât suferi după tot ce ți s-a luat. Vreau să știi că sunt alături de tine. Nu contează ce faci, nu contează ce se întâmplă, mă implic.

— De ce? Nu te înțeleg. Apreciez, crede-mă, dar nu înțeleg loialitatea ta față de cineva pe care abia îl cunoști.

Sosi ceaiul fierbinte și Katie petrecu un timp storcând lămâia și amestecând zahărul. Satisfăcută de cum îl pregătise, sorbi din el și puse ceașca la loc pe farfuriuță, privindu-l pe Reece direct în ochi.

— În anii 1980 trăia în Cehoslovacia un tânăr medic militar. Îșiiubea țara, dar ura ceea ce făcea poporului guvernul opresiv. Urcând în grad, a văzut de aproape ipocrizia conducătorilor și s-a hotărât să ajute să se facă o schimbare. A început prin a transmite informații americanilor, mai întâi lucruri mărunte, dar în final a ajuns una dintre cele mai importante resurse ale lor în țară. Ca medic militar avea acces la dosarele medicale ale elitei de partid și știa lucruri despre starea lor fizică și mintală care erau de mare importanță pentru CIA. Le-a dat tot ce voiau și nu a cerut nimic în schimb; o făcea pentru țara lui, nu pentru sine. A continuat așa timp de câțiva ani înainte ca poliția secretă să se prindă ce făcea el. El, soția și băiețelul lor s-au ascuns, dar nu înainte să trimită un mesaj contactului lui de la Agenție. Aparent cei din D.C. voiau să-l lase de izbeliște, dar ofițerul responsabil de cazul lui i-a promis că o să-l ducă pe el și pe familia lui într-un loc sigur sau o să moară încercând în caz că ceva mergea prost. Și-a riscat cariera și viața scoțându-i pe doctor și familia lui din Cehoslovacia și aducându-i în cele din urmă în Statele Unite, unde și-au mărit familia și unde încă mai trăiesc și astăzi.

Katie făcu o pauză.

— Reece, acel doctor a fost tatăl meu și ofițerul a fost tatăl tău, Thomas Reece.

Reece simți fiori prin tot trupul. Crezuse că sufletul lui era mort și incapabil de emoții, dar fu complet copleșit de bomba pe care tocmai o aruncase Katie.

— De unde știi că era tatăl meu? Nici măcar nu știam că a lucrat în Cehoslovacia. Probabil a fost în perioada cât am locuit în Germania, când eram mic.

— Tatăl tău era un zeu în casa în care am crescut. Tata nu vorbea decât despre Thomas Reece şi Ronald Reagan, cei doi eroi americani ai lui. Mai târziu în viaţă am devenit interesată de el şi am făcut câteva cercetări. Ţi-am văzut numele ca urmaş în epitaful lui, iar când am auzit că echipa ta a fost prinsă într-o ambuscadă, am legat lucrurile între ele. I-am scris tatei şi el mi-a confirmat că erai fiul lui Tom. Păstraseră legătura. Tatăl tău era atât de mândru de fiul lui din SEAL că îi povestea totul tatei.

— Nu se poate! Ce mică e lumea. Tata a fost în SEAL înainte de Agenţie. În copilărie l-am idolatrizat. A făcut două ture în Vietnam cu Echipa Doi înainte să vină să lucreze la CIA. Eu m-am născut în Virginia când el încă îşi făcea pregătirea. Sigur, n-am aflat despre astea decât mai târziu. Avea mereu o slujbă de acoperire la stat. Eu am petrecut mult timp cu mama şi bunicii, iar el alerga prin Europa şi America de Sud luptând în Războiul Rece.

— De fapt l-am cunoscut pe tatăl tău când eram mică. A venit la noi acasă să-i viziteze pe părinţii mei, iar ei l-au tratat ca pe un rege.

— Nu pot să cred, stai aşa, de fapt pot, cunoscându-l pe tata. Era un mister acoperit de o enigmă. A influenţat multe destine în timpul pe care l-a petrecut pe lumea asta. Poate că oamenilor le venea greu să creadă ce suflet bun avea, ştiind cu ce se ocupa, dar în realitate era un tip grozav.

Katie se întinse peste masă şi îşi puse mâna peste a lui Reece. El nu şi-o retrase.

— Mi-a părut rău când am aflat de moartea lui. Ca adult, mi-ar fi plăcut să-l cunosc. Era genul de persoană despre care se scriu cărţi.

— Mulţumesc, Katie, apreciez mult. A trecut prin atâtea încât încă nu-mi vine să cred că nu mai e.

— Îmi dau seama.

— A fost un om bun şi un tată şi mai bun.

— Ştiu, James, şi în parte de asta te ajut. Familia mea îi datorează recunoştinţă familiei tale şi asta mă pune în poziţia să ajut la plata acestei datorii.

— Nu-mi datorezi nimic, Katie, dar mă bucur pentru ajutorul tău. N-o să permit să ţi se întâmple vreun rău. N-o să mai permit ca asasinii ăia să mai facă rău cuiva la care ţin.

Reece se simţi stânjenit imediat ce îi ieşiră vorbele pe gură şi se înroşi la faţă, încercând în zadar să se ascundă după meniu. Din fericire

chelnerul se apropie să ia comanda şi Katie rezolvă pentru amândoi. Era evident că în problemele adevăratei mâncări chinezeşti se descurca mai bine decât Reece, care era fericit s-o lase pe ea să se ocupe.

★

Kamir stătea în staţia de taxiuri de pe Lindbergh Field când primi mesajul de la responsabilul lui. Instrucţiunile erau să se îndrepte spre nord spre Los Angeles cât putea de repede şi să aştepte în continuare instrucţiuni. Adrenalina îi străbătu corpul la gândul că în sfârşit sosise clipa lui. Ieşi din şir şi se îndreptă spre Interstatala 5. Era spre sfârşitul dimineţii şi la acea oră putea să facă pe I-5 tot drumul până la L.A.

Trecea prin Anaheim când primi un nou mesaj care îi furniza locaţia unei intersecţii unde, *Inshallah,* avea să-şi găsească ţinta. Cinci minute mai târziu i se trimise numele unui restaurant. Călătoria îl aduse în inima Chinatownului din L.A. care, datorită aglomeraţiei şi îmbulzelii, îi amintea de căminul lui din Pakistan. Găsi un loc de parcare pe marginea străzii de unde avea o vedere bună asupra intrării în restaurant şi opri motorul.

Se uită la fotografia familiei sale pe care o ţinea pe bord şi fu cuprins de tristeţe, ştiind că probabil nu-i va mai revedea niciodată în acea viaţă. Îşi va ucide ţinta şi cât de mulţi infideli îi va permite Allah. Totuşi, acum nu era momentul să fie slab; era momentul să fie puternic. Serviciul adus Profetului îi va umple familia de mândrie. Îi va reîntâlni în paradis.

★

Le sosi mâncarea, iar Reece şi Katie îşi petrecură restul mesei discutând despre viaţă: unde crescuseră, unde făcuseră şcoala, locuri în care călătoriseră, teme normale în cele mai anormale circumstanţe. Conversaţia îl relaxă pe Reece şi îl ajută să scape de suferinţă, chiar dacă numai pentru puţin timp. Prânzul îi amintea de unele dintre primele sale întâlniri cu Lauren, ceea ce îi readucea agonia morţii ei printre gândurile conştiente.

Când terminară, Reece îşi dădu seama că petrecuseră mai mult de două ore stând de vorbă la masă. Sala era aproape goală când Reece plăti cash, înainte să se îndrepte spre uşă.

— Unde ai parcat? Te conduc la maşină.

— Sunt fetiţă mare, Reece, nu e nevoie să faci asta.

— Nu te întreb, îți spun. Ții minte când am spus că n-o să permit să ți se întâmple ceva? Vorbeam serios.

— Ok, durule, e la o stradă distanță, hai să mergem.

★

Toată după-amiaza un flux constant de oameni intraseră și ieșiseră din restaurant. Kamir se încorda de fiecare dată când vedea ușa deschizându-se, dar, spre supărarea lui, toți cei care ieșiră în următoarea oră din clădire erau chinezi. Începu să devină nerăbdător, verificând mereu ora pe mobil și întrebându-se dacă nu cumva fusese trimis într-un punct greșit. Reverifică iar și iar mesajul ca să fie sigur că într-adevăr locația era corectă. Scoase pistolul de sub scaun și îl examină. Găsise pe YouTube un video care descria cum se folosește, dar tot își dorea să-și fi făcut timp să tragă câteva focuri de test. Allah o să-i ghideze mâna.

În sfârșit, pe la ora trei după-masă, ușa se deschise și ieși o femeie blondă, urmată de un alb înalt. Spre deosebire de bărbatul din fotografiile pe care le studiase, acesta avea o barbă deasă întunecată, dar tot se potrivea descrierii. Ceva din felul în care mergea îi spunea lui Kamir că el era ținta; arăta ca un prădător. Când bărbatul se întoarse să cerceteze împrejurimile, Kamir îi văzu bine fața și fu sigur că se uita la James Reece.

Reece și femeia care îl însoțea mergeau pe trotuar îndepărtându-se de locul în care era el parcat, așa că porni taxiul ca să-i urmărească. Voia să-i intercepteze la următoarea intersecție, să se apropie cât mai mult posibil și apoi să înceapă să tragă.

★

— Ți-ai făcut biopsia? întrebă Katie cu reală îngrijorare.

— Da. După ce am vorbit cu tine, mi-am făcut o programare și m-am dus. N-o să te mint, e cam înfricoșător să-ți facă cineva o gaură în cap, dar am supraviețuit, surâse Reece. Încă nu am aflat rezultatele. Presupun că durează câteva săptămâni. Cu durerile de cap pe care le am, merg pe presupunerea că sunt în fază terminală. Așa, ceea ce urmează să fac e mult mai ușor. Cu siguranță nu mă tem că o să mă omoare cineva. Doar că nu-i las s-o facă până nu termin.

Reece sesiză un amestec de îngrijorare și regret pe chipul lui Katie și întoarse repede capul ca să-i evite privirea, cercetând strada. Probabil acea mișcare le salvă viețile.

Ochii lui Reece prinseră o mişcare, privind către stânga dincolo de Katie la un taxi galben parcat pe stradă şi cu portiera şoferului deschisă. Trupul îi intră pe pilot automat înainte să vadă pistolul; cu mâna stângă o îmbrânci pe Katie jos pe trotuar şi cu dreapta scoase Glock-ul de la curea. Bărbatul îl văzuse şi deja ridicase pistolul când creierul lui Reece înregistra pericolul şi începea procesul de reacţie.

Observă. Orientează-te. Decide. Acţionează. Întreaga lume se mişca cu încetinitorul. Pistolul lui ieşea deja din toc şi se îndrepta spre ţintă înainte să ajungă Katie la pământ. Văzu scânteia de la gura ţevii şi auzi explozia pistolului atacantului, dar nu simţi nicio durere sau vreo indicaţie că ar fi fost rănit. Corpul său pivotase spre stânga ca să-l înfrunte pe trăgător şi trase rapid de trei ori imediat ce aduse pistolul la marginea exterioară a muşchiului pectoral. Două dintre gloanţe pătrunseră în pieptul atacantului şi al treilea lovi mâna întinsă care ţinea arma, retezându-i un deget. Mâna stângă a lui Reece alunecă peste piept formând o priză cu ambele mâini şi împinse pistolul în faţă până când coatele aproape se blocară, atingând trăgaciul în timp ce îndrepta Glock-ul către ţintă. Arma mai lătră de două ori în clipa când ochii lui avură vedere din faţă. Ambele gloanţe loviră capul atacatorului şi gravitaţia îl trase în jos spre pământ într-o grămadă însângerată.

Reece făcu o verificare de 360° a zonei, căutând alte ameninţări de înfruntat. Nevăzând niciuna îşi îndreptă atenţia asupra lui Katie, care se făcuse ghem pe trotuar la picioarele lui. Se lăsă într-un genunchi lângă ea şi o apucă de braţ cu mâna stângă, îndreptând în sus ţeava Glock-ului.

— Eşti teafără? Te-a lovit undeva?

— Nu, nu, ăă, nu cred. Cine era ăla? întrebă Katie, vizibil zguduită şi cu ochii măriţi.

— Habar n-am.

Reece se ridică şi introduse un încărcător nou în Glock, punându-l pe cel parţial consumat în buzunarul de la spate. Continuând să observe zona, parcurse cei aproximativ zece metri până la locul unde corpul lipsit de viaţă al bărbatului zăcea într-o baltă de sânge care se extindea rapid. Simţurile lui deveniră conştiente de ţipetele trecătorilor care alergau să se ascundă; îndepărtă cu piciorul pistolul aşa-zisului asasin şi scoase portofelul din buzunarul de la spate al mortului, punându-l în buzunarul lui. Porni în fugă înapoi spre Katie,

dar se opri şi se întoarse spre taxi, apropiindu-se hotărât, dar prudent, cu arma pregătită. Cercetă rapid vehiculul prin ferestre ca să se asigure că nu mai existau alte pericole şi confirmă că era gol. Cu toate că nu mai existau ameninţări de natură umană, ceea ce văzu îi confirmă cele mai rele temeri. Pe scaunul pasagerului se afla o foaie cu patru fotografii, una dintre ele fiind poza oficială a lui Reece pentru Marină, cea pe care membrilor SEAL li se cere s-o facă înainte de deplasările peste graniţă pentru a avea o fotografie decentă în caz că nu se mai întorc acasă. Deschise repede portiera de pe partea pasagerului şi o luă, înainte de a se grăbi înapoi lângă Katie.

— Hai, trebuie s-o luăm din loc. Dă-mi cheile, zise Reece trăgând-o în picioare şi începu, pe jumătate târând-o pe jumătate împingând-o, s-o ducă spre maşina parcată puţin mai departe. Deschise portiera şi o ajută cu blândeţe să se aşeze în scaunul şoferului din 4Runner-ul ei argintiu.

— Uite ce e, ăsta n-a fost un act de violenţă la întâmplare. Uite aici, continuă, arătându-i poza lui de la Marină luată de pe scaunul din taxi. Sunt pe urmele noastre, sau cel puţin ale mele. Nu te poţi întoarce la tine acasă. Ai un loc sigur în care să te duci?

Glasul lui era calm şi vorbea metodic.

Katie nu era nici pe departe calmă şi se lupta să proceseze ceea ce îi cerea el.

— Mm, da, fratele meu e poliţist în Angels Camp. E un orăşel în Sierra.

— Grozav. Du-te acolo. Nu te duce acasă. Ţinem legătura.

Reece se întoarse să plece, apoi se opri.

— Aşteaptă.

Se întinse în interiorul SUV-ului lui Katie şi puse Glock-ul lui pe podea sub scaunul ei.

— Să nu împuşti pe nimeni decât dacă nu poţi fugi. Nu uita că maşina asta poate fi o armă. Glock-ul e încărcat şi nu are siguranţă. Doar ţinteşti şi apeşi pe trăgaci până cad. Respiră adânc de câteva ori. O să te descurci. Acum trebuie să pleci. Fii atentă şi ai grijă de tine.

Închise portiera şi o privi pe geam cum se calmează. Când porni motorul şi ridică ochii spre oglinda retrovizoare, Reece se întoarse şi se îndreptă spre propria lui maşină. Cu sirenele urlând în depărtare, se îndreptă spre Interstatală pe un drum care să nu-l aducă din nou pe lângă scena împuşcăturilor.

CAPITOLUL 35

Reece ajunse acasă fără alte incidente. Primul lucru pe care îl făcu fu să ia Glock-ul de rezervă din seif şi să-l încarce. *Două înseamnă unul, unul înseamnă niciunul.* Prefera pistolul Glock 19 SIG-ului pe care îl folosea la serviciu, datorită fiabilităţii, durabilităţii şi dimensiunii. Schimbi doar cătarea din fabricaţie cu vizoare nocturne avansate şi eşti bun de treabă. Puse pistolul în tocul gol de la curea şi umplu încărcătorul din buzunar cu muniţie. Apoi verifică telefonul pe care îl lăsase pe dulap şi găsi obişnuitele SMS-uri şi e-mailuri de la prieteni şi rude. Acela era telefonul legat de el prin nume, număr, adresă şi card bancar, uşor de urmărit. Nimic nu indica faptul că tocmai ucisese un om în plină zi pe străzile Los Angelesului. Puse jos telefonul, deschise laptopul şi verifică câteva site-uri de ştiri din regiunea L.A. Unul avea un scurt anunţ despre nişte împuşcături în Chinatown, dar era mai degrabă un titlu fără alte fapte relevante.

Împuşcăturile se justificau categoric drept autoapărare, dar părăsirea scenei era fără îndoială o crimă în sine. Reece luase decizia că riscul de a aştepta poliţia şi de a fi implicat public în incident ar fi avut un efect negativ asupra misiunii lui curente. Nu erau multe elemente care să-l plaseze la locul crimei în afara unei descrieri fizice care se potrivea cu mii de bărbaţi albi din sudul Californiei. Dacă cineva îl putea lega pe Reece de împuşcături, probabil ar fi fost oricum prea târziu.

În drum spre casă Reece studiase probele adunate din taxi. Numele trăgătorului era Humza Kamir, după permisul de conducere. Cine era şi de ce îl voia pe Reece mort? Şi cum făcuse rost de pozele lui Reece, una fiind cea oficială din Marină, de adresa de acasă a lui şi de maşina folosită? Se părea că mai existase o foaie sau mai multe ataşate, dar numai o bucăţică rămăsese agăţată de agrafa care le prindea de pagina cu fotografiile. Va trebui s-o roage pe Katie să-l verifice pe Kamir şi orice posibile legături cu Reece sau Forţele Speciale Navale.

Atentatul asupra lui şi a lui Katie trebuia să fie legat de uciderea familiei lui, a trupei, a lui Boozer şi de tumori, însă cum de îl găsiseră în Chinatown?

Poţi să planifici la nesfârşit, dar la un moment dat trebuie să execuţi. Era timpul ca Reece să facă ceea ce făcea el mai bine. Era timpul să înceapă să ucidă. Deocamdată avea numai patru ţinte pe listă, dar pe măsură ce începea să-i doboare avea să obţină informaţii suplimentare pe baza cărora să acţioneze şi vor apărea şi alte nume. Îşi amintea de zilele fierbinţi şi grele de la apogeul insurgenţei irakiene. Atacau o casă, prindeau nişte băieţi răi şi exploatau datele obţinute la faţa locului. În decurs de o oră atacau o altă casă pe baza informaţiilor recoltate. Şi continua aşa, casă după casă, noapte după noapte, dezmembrând reţeaua inamicului.

Pe baza informaţiilor de pe hardul lui Holder îşi dezvoltase o secvenţă principală privind implementarea planului. Grupul avea resurse pe care să le folosească dacă ar fi ştiut că e pe urmele lor, aşadar timpul era crucial, şi la fel de important era să facă fiecare lovitură să semene cât mai puţin posibil cu asasinatul bine ţintit care era în realitate.

De asemenea era timpul să se deplaseze. Împuşcăturile din L.A. clarificaseră fără umbră de îndoială că cineva sau ceva îl urmărea pe el, la fel cum făcuseră cu familia lui şi cu echipa SEAL. Reece folosi SpiderOak ca să-i lase lui Ben un mesaj prin care îi cerea acces la o casă de siguranţă. Ben răspunse pe loc spunându-i că vine imediat, dar împotriva oricărei judecăţi Reece mai voia să petreacă o noapte în casa lui, cu amintirile despre soţia şi fiica sa. Ben îi trimise adresa şi îl presă să meargă acolo cât de repede putea.

Reece petrecu restul nopţii analizând e-mailuri, hărţi şi imagini pe Google Earth, comparând date, ore şi locuri. Pe la trei dimineaţa construise pachete referitoare la cele patru ţinte ale sale: „indivizi de înaltă valoare", cum i-ar fi numit Reece pe teren. Verifică din nou ştirile despre incidentul din Chinatown şi, mulţumit că se ştia foarte puţin, plasă încărcături explozive la uşile din faţă şi din spate înainte să cadă pe canapea pentru mult necesarul somn, în armură completă şi cu un M4 la îndemână.

CAPITOLUL 36

San Diego, California

Locul se numea „Landing Strip”, un nume cu un dublu înţeles de prost-gust legat de amplasarea lui în apropierea aeroportului. Nu era un „club pentru domni” cu cod vestimentar şi băuturi fine. Era un club de striptease dubios ca din anii ’80, iar Reece era destul de convins că o să audă muzica celor de la Mötley Crüe când va deschide uşa. Ca militar în Marină avusese partea lui de stabilimente pentru adulţi, în special în perioada când era înrolat, dar nu ajunsese niciodată să înţeleagă de ce ai arunca bani femeilor pe care era cel mai puţin probabil dintre toate de pe pământ să le iei acasă cu tine. I se păruseră mai degrabă un gen de restaurant unde plăteşti ca să te uiţi în meniu şi să miroşi mâncarea, dar în care nu puteai practic să iei cina. Plăti taxa de cinci dolari unui paznic tatuat la greu şi ras în cap, genul de individ care se bazează mai mult pe dimensiunile şi aspectul intimidant decât pe capacitatea de luptă reală ca să ţină clientela în frâu.

Era trecut puţin de cinci după-amiază şi locul era aproape gol, câţiva bărbaţi patetici de vârstă mijlocie sau mai bătrâni le alimentau cu bancnote de un dolar pe dansatoare în schimbul conversaţiei cu femei care altfel nu şi-ar fi pierdut timpul cu ei. Locul era excesiv de întunecos. Reece se îndoia că ar rămâne cineva acolo dacă ar fi fost aprinse luminile. Lumina slabă venea de la câteva neoane şi becuri negre plasate în diverse puncte ale tavanului. Lumina neagră ajuta pielii pătate a dansatoarelor, dar dădea ochilor şi dinţilor o strălucire verzuie stranie, aproape extraterestră.

Un DJ într-o cabină de sus privea scena ca un paznic de închisoare supraveghind un bloc de celule din spatele geamului securizat, împrăştiind o muzică mult prea nouă şi prea tare ca să fie apreciată de vreunul dintre clienţi. Reece se aşează la o măsuţă rotundă dintr-un colţ, cât mai departe posibil de scenă. Zâmbi în sinea lui amintindu-şi cum el şi camarazii lui obişnuiau să numească primul

rând de scaune drept „rândul perverşilor”. Întotdeauna era câte cineva care voia să se aşeze acolo, ca şi când n-ar mai fi văzut niciodată o femeie dezbrăcată. O chelneriţă, care părea mai atrăgătoare decât oricare dintre fetele de pe scenă, se apropie de masa lui Reece ca să-i ia comanda de băutură. Ceru o bere, care îi fu adusă repede. Plăti cash, lăsând un bacşiş bun dar nu suficient cât să fie ţinut minte.

Fiecare fată urca pe scena lungă pentru un număr întins pe două melodii, dezbrăcându-se şi făcând acrobaţii la bara rotativă de alamă, purtând tocuri obscen de înalte. După dans, stripteuza făcea un tur prin sală cerând bărbaţilor să-i „cinstească dansul”, în timp ce îl evalua pe fiecare client în parte pentru un posibil spectacol în secţiunea privată a clubului, unde se făceau banii adevăraţi. Fata care se afla pe scenă când sosise Reece era mult prea atrăgătoare ca să lucreze într-un astfel de loc. Cine ştie ce o motiva să rămână într-o asemenea hazna. În orice caz, n-ai cum să afli adevărata poveste dacă întrebi direct, iar el avea destule probleme ale lui şi fără să mai încerce să salveze fiecare stripteuză de douăzeci şi doi de ani din San Diego. Mulţi tineri SEAL fuseseră duşi pe căi greşite de legendara stripteuză cu inimă de aur. Dădu din cap politicos şi îi îndesă o bancnotă de un dolar în jartieră când trecu pe lângă masa lui cerându-i bacşiş. Următoarea fată de pe scenă era supraponderală, posibil chiar gravidă, şi tropăi pe scenă în tocurile care o făceau să arate şi mai ridicol. Ar fi fost amuzant dacă n-ar fi fost trist.

O mână pe umăr îi atrase atenţia de la scenă. Reece ridică ochii către silueta înaltă şi slabă care stătea lângă el. Ea îl întrebă la ureche dacă poate să ia loc. Îi făcu semn spre scaunul de alături, dar ea se aşeză în poala lui. Purta furou negru şi chilot tanga, cu pantofii standard cu tocuri transparente. Avea un inel de aur în nas şi majoritatea corpului acoperit de tatuaje. Părul era vopsit negru-corb, în contrast cu pielea ei palidă precum clapele unui pian. Era exact ceea ce căuta Reece.

— Eu sunt Raven{10}, anunţă ea, cu mâinile pe umerii lui.

— Probabil părinţii tăi ţi-au prevăzut cariera de la o vârstă fragedă, veni replica concisă a lui Reece prin urletul muzicii.

Ea fie îi ignoră gluma, fie era prea pe pilot automat ca să remarce.

— Eşti prea drăguţ ca să vii aici. Care-i povestea ta?

— Voiam să mă distrez puţin.

— Nu asta vrea toată lumea? Îmi iei ceva de băut?

Reece cunoştea şmecheria; îi cumperi dansatoarei o băutură şi ea împarte preţul exagerat al şampaniei sau, mai rău, al sucului de fructe, cu firma.

— Sigur, răspunse el.

Raven făcu semn chelneriţei, care aduse un lichid cu bule într-un pahar pentru şampanie, iar Reece aruncă o bancnotă de douăzeci de dolari pe masă.

— Păstrează restul dacă e cazul.

Îşi câştigă un surâs cunoscător din partea chelneriţei.

— Eşti în formă, îşi dădu cu părerea Raven mângâindu-l pe piept. Nu pari militar şi eşti prea bătrân să fii jucător de baseball; construcţii?

— Cam aşa ceva.

— Vrei un dans privat? O să am grijă de tine.

— Ce-ar fi să stai aici şi să vorbim puţin? O să fac să merite.

— Îmi place să vorbesc, dragule. Oricum, nu prea e nimeni pe aici cu care să vorbesc.

— Îţi place să petreci, bănuiesc.

Ochii i se luminară la auzul aluziei la consumul de droguri.

— O da, *ador* să petrec. Tu nu arăţi ca un tip petrecăreţ.

— Nu ştii niciodată, nu? Ai?

— Posibil; ce cauţi?

Comportamentul ei jucăuş deveni serios când schimbă imaginea de dansatoare cu cea a unui traficant de droguri oportunist.

— Ceva pentru spate: Loritab, Roxies, Percs, orice ai.

— Cred că DJ-ul are nişte napolitane mari. Nu eşti poliţai, nu?

— Categoric nu-s poliţai. Cât?

— Lasă-mă să-ntreb.

Se îndreptă repede spre cabina de sus şi dispăru pe trepte. Se întoarse peste două minute, cu ochii îngustaţi şi zâmbet poznaş. Se aşeză din nou în poala lui Reece, de data asta încălecându-l.

— Are patru: le vinde cu o sută bucata. Eu nu scot nimic, doar te agăţ.

Sigur că nu, îşi zise Reece în sinea lui. Din câte ştia preţul era jaf la drumul mare, dar nu-i prea păsa. Căută în buzunar şi îi dădu patru bancnote de o sută de dolari. Raven le îndesă în partea din faţă a chiloţilor şi tot de acolo scoase un pachet învelit în folie, îndesându-l în buzunarul de la cămaşa lui Reece. El fu oarecum uşurat că nu fusese nevoit să-l atingă cu mâna.

— Mulţumesc, iubire, zise Raven aplecându-se să-l sărute pe obraz.

Coborî din poala lui şi el se îndreptă spre uşă.

★

Întors acasă, Reece îşi puse o pereche de mănuşi de cauciuc şi scoase pacheţelul de pilule cumpărat de la Raven. Cu toate că metadona era percepută ca terapie în tratamentul dependenţei de heroină, principala utilizare a substanţei era cea de analgezic. Reece aflase că metadona era foarte dificil de prescris întrucât dozele terapeutice puteau fi letale şi, ca opioid cu acţiune îndelungată, perioada sa de înjumătăţire era de asemenea foarte lungă. Cu toate astea, multe prostituate utilizau metadona ca tratament pentru durerile cronice datorită preţului său scăzut. Citise o serie de articole despre pacienţi din programul Medicaid care luaseră accidental supradoze de metadonă şi studiase o prezentare la o conferinţă a medicilor despre frecvenţa bărbaţilor adulţi din Statele Unite care mureau din cauza supradozelor de medicamente prescrise, majoritatea prin ceea ce ei numeau „polifarmacie”.

Reece puse două tablete mari de metadonă într-o punguţă de plastic alături de două tablete de Alprazolam pe care le primise de la Balboa şi nişte carisoprodol pe care îl găsise în dulăpiorul lui de medicamente, rămăşiţe de la o accidentare la gât suferită cu câţiva ani în urmă jucând rugby cu colegii britanici la un schimb de experienţă. Puse punguţa în interiorul uneia mai mari şi o aşeză pe blatul din bucătărie. Cu un ciocan mic, pisă tabletele până le transformă într-o pudră fină. Puse prima punguţă într-unul dintre buzunarele rucsacului său şi aruncă restul tabletelor în toaletă. Apoi adună cutiile de la medicamentele prescrise şi mănuşile într-o pungă de hârtie de la băcănie pentru a fi arse.

★

Tot echipamentul lui era întins pe podeaua garajului pentru o singură maşină: armele şi seturile combinate pe care le acumulase în anii petrecuţi în operaţiunile speciale. Curăţă şi unse armele, umplu încărcătoarele şi pregăti explozibilii. O făcu în acelaşi fel cum o făcuse în nenumărate misiuni de antrenament sau reale din ultimii optsprezece ani, numai că de data asta nu alături de colegii de echipă, deşi spera ca ei să-l privească de sus.

Fiecare obiect fu bifat pe o listă şi pus în diverşi săculeţi sau cutii speciale pentru echipament aliniate lângă uşa închisă a garajului. În ciuda dorinţei de a rămâne acasă înconjurat de ceea ce rămăsese din fosta lui viaţă, era evident mult prea expus. Reece avea să ia cu el tot ce avea nevoie ca să-şi îndeplinească misiunea şi îşi va stabili baza de operaţiuni în apartamentul „de serviciu” al lui Ben.

A doua zi la şase dimineaţa, după încă o noapte petrecută dormind în armură, Land Cruiserul alb al lui Reece fu încărcat şi porni spre est pe Interstatala 8. Reece bea cafea dintr-o cană pentru drum Yeti Rambler şi simţi o uşoară relaxare a tensiunii care îi acaparase corpul timp de săptămâni. Avea mintea limpede şi nu simţea niciun semn al durerii de cap. Se întinse şi porni casetofonul stereo, auzind riff-ul familiar al chitarei uneia dintre trupele lui favorite, reuşind să zâmbească încrezător când ieşi de pe alee în sunetul piesei AC/DC „Highwell to Hell”.

CAPITOLUL 37

Birourile Corporaţiei Capstone Capital
Los Angeles, California

Treaba începea să devină de rahat. James Reece hotărât avea prostul obicei de a nu se lăsa ucis şi începea să provoace probleme serioase celor implicaţi. J.D. Hartley îl convocase la o întâlnire faţă în faţă şi asistentul său îl sunase pe Mike Tedesco ca să-l anunţe că era în drum spre L.A. Avionul lui urma să aterizeze la Santa Monica peste o oră şi în scurt timp va ajunge la birourile Capstone. Saul Agnon se chinuise să organizeze întâlnirea neprevăzută între J.D., Horn, Howard şi Tedesco. Ultimii trei aşteptau cu nerăbdare în sala de şedinţe a lui Horn, când primiră vestea că deja congresmenul intrase în clădire. Tot succesul lui RD4895 depindea de continuarea susţinerii din partea soţilor Hartley.

Politician desăvârşit, nimeni nu-şi amintea să-l fi văzut vreodată pe J.D. Hartley cu mai mult de un fir de păr nelalocul lui. Cu o impunătoare înălţime de 1,90 m, păr des grizonat şi un ten bronzat tot timpul anului, îţi dădeai seama că Hartley era *cineva* chiar fără să ştii cine e. Intră în sala de şedinţe cu pereţi din sticlă mată şi se aşeză la masa masivă din marmură neagră fără să salute pe cineva sau să strângă vreo mână.

— Spuneţi-mi că aveţi un plan, domnilor.

Horn vorbi primul:

— Domnule Hartley, ca de obicei ne bucurăm să vă vedem, cu toate că ne-am fi dorit să fie în circumstanţe mai bune. După cum ştiţi, eforturile de a-l elimina pe comandorul Reece din schemă au fost problematice.

— *Problematice*? Aşa numiţi voi când soţia mea vă dă cheile de la regatul informaţiilor, iar voi o daţi în bară? Mai întâi trimiteţi o gaşcă de emigranţi ilegali să facă treaba când ticălosul nici măcar nu era

acasă, apoi rataţi şi când vă punem în braţe un nenorocit de jihadist gata să devină martir?

— Domnule, Holder s-a ocupat de agentul adormit! exclamă căpitanul Howard.

— Nu daţi dracului vina pe Holder! E mai competent decât voi toţi din camera asta la un loc. Acum ce o să faceţi? Aveţi măcar un plan să scăpaţi de tipul ăsta?

— Da, domnule, dacă-mi permiteţi, rosti Horn încercând să recapete controlul asupra întâlnirii. După cum ştiţi, Capstone are o divizie de securitate formată din oameni foarte experimentaţi. Toţi lucrau peste hotare, mulţumită contractelor cu DOD pe care ni le-aţi oferit cu generozitate dumneavoastră şi doamna secretar, însă am rechemat o echipă înapoi în State. Oamenii ăştia o să-l vâneze pe James Reece şi o să termine treaba cu orice preţ.

— Ba nu. N-o să permit ca o ceată de contractori militari privaţi care au legături cu soţia mea să se implice în nişte blestemate de lupte armate în suburbii! Ţine-ţi oamenii în lesă până vă spun eu.

— Da, domnule, înţeleg, replică Horn.

— Nu ştiu dacă înţelegi, domnule Horn. Dacă ticăloşii din mass media se prind, o să transforme totul într-un spectacol de tabloid plin cu toate teoriile conspiraţioniste de rahat care plutesc prin canale. Nu permit ca soţia mea să fie expusă astfel în presa de proastă calitate. Am muncit zece ani să schimbăm imaginea numelui Hartley şi nu avem de gând să-l aruncăm la gunoi pentru o favoare pe care v-am făcut-o vouă.

— Domnule, pregătim acuzaţii împotriva comandorului Reece. La ordinul meu poate fi arestat în orice moment. Doar să spuneţi, se oferi pătimaş Leonard Howard.

— Bună idee, domnule consilier, luaţi-l în custodie unde e imposibil de ucis şi unde vreun doctor din Marină pe care nu-l putem controla îi poate diagnostica tumoarea. Mulţumesc, dar nu. Domnilor, rezolvaţi rahatul ăsta, altfel n-o să mai puteţi conta pe sprijinul Secretarului, fie că visul se împlineşte fie că nu. Ţineţi-l la curent pe agentul Holder, vă rog. Acum am şi alte afaceri de care să mă ocup cât sunt în oraş.

Toţi cei din sală ştiau că „alte afaceri” ale congresmenului însemnau ceva tânăr, blond şi siliconat. J.D. Hartley se ridică de la masă, îşi încheie haina şi le întoarse spatele înainte ca cineva să-i poată întinde mâna.

CAPITOLUL 38

Deşertul Arizona

La est de Yuma, Arizona, Reece găsi pe hartă un drum care părea să se îndrepte spre sud printr-un deşert relativ pustiu. Drumul neasfaltat o lua spre est şi nu prezenta vreun semn de trafic recent. Merse pe el câţiva kilometri până se înfundă, apoi se întoarse şi reveni într-un punct pe care îl remarcase pe la jumătatea distanţei. Trase încet pe margine, atent să evite cei mai mari dintre bolovanii care se întindeau pe pământ cât vedeai cu ochii.

Parcă Land Cruiserul şi opri motorul, luând o cutie goală de carton de pe scaunul din dreapta înainte să deschidă portbagajul. Mută un geamantan şi două raniţe mai mici, apoi dădu la o parte o pătură descoperind cutia mare din plastic de dedesubt. Desfăcând încuietorile, scoase din interiorul capitonat cu spumă un telemetru cu laser pe care îl puse în buzunarul hainei. Cu un capsator luat dintr-una dintre raniţe ataşă o foaie mare de hârtie, pe care era printat un caroiaj, de o laterală a cutiei de carton. Pătura care acoperise încărcătura o întinse pe pământ, cu marginea paralelă cu bara de protecţie din spate. Reece duse cutia la distanţă în deşert, apoi scoase telemetrul din buzunar şi îl îndreptă spre camionetă. Ridică cutia şi făcu câţiva paşi mari în spate înainte să citească încă o dată telemetrul. Satisfăcut, puse cutia pe pământ cu foaia orientată spre maşină. Apoi aşeză în interiorul cutiei o piatră de mărimea unei mingi de fotbal şi închise capacul.

Reece se întoarse la Cruiser şi deschise portiera din spate dreapta, luând de pe podea cutia unei puşti uşoare şi aşezând-o pe pătură. Din portbagaj luă doi săculeţi cu nisip pentru sprijinirea puştii, aşezându-i în faţa şi în mijlocul păturii, apoi scoase dintr-unul dintre rucsaci un set de căşti electronice de protecţie şi o cutie de muniţie. Îşi puse căştile peste şapcă, îngenunche pe pătură şi desfăcu ambalajul capitonat, scoţând la iveală o puşcă de vânătoare fabricată manual. Cel

care le construia nu avea o producţie decât de vreo zece bucăţi pe an, deoarece petrecea multe ore aducându-le la forma cea mai apropiată de perfecţiune pe care i-o permiteau îndemânarea şi răbdarea lui formidabile. Reece avea să treacă prin apropierea locului unde fusese fabricată puşca; din păcate nu putea să-i facă o vizită creatorului ei.

Trase în spate închizătorul şi aşeză puşca sprijinită pe cei doi săculeţi, unul sub uluc şi unul sub pat. Se întinse pe burtă în spatele puştii şi deschise cutia de plastic translucid cu muniţie. Cincizeci de proiectile de cupru sclipeau în soarele dimineţii, fiecare părând că ar fi putut să zboare până la lună. Zâmbi gândindu-se la tatăl său încărcându-le pe fiecare în parte cu mâna la standul său de lucru. Luă un cartuş din cutie şi inspectă munca tatălui lui; fiecare avea gâtul călit şi era atent lustruit. *Lucruri frumoase.* Gurile cartuşelor erau teşite, detonatoarele plasate adânc, încărcăturile de praf atent cântărite, iar gloanţele erau puse astfel încât să stea la o anume distanţă de începutul ghinturilor de pe ţeavă. Tatăl lui îi făcuse cunoştinţă cu puşca şi cele cincizeci de cartuşe lucrate manual cu aproape cincisprezece ani în urmă, în Coronado. Fusese ultima dată când Reece îşi văzuse tatăl în viaţă. O bucăţică de hârtie, perfect decupată, era lipită pe interiorul cutiei. Pe ea erau trecute detaliile încărcăturii până la cele mai mici detalii. Era notată viteza la gura ţevii, ca şi căderea pe verticală la diferite distanţe. Dedesubt, scris cu pix, era un mesaj de la tatăl său:

James – precizia unei puşti cere precizie în gândire. Nu rata, fiule. Cu dragoste, Tata.

Reece nu intenţiona să rateze. Încărcă un cartuş în magazie, împingându-l până se auzi declicul când intră sub şină. Închizătorul se mişcă înainte şi în jos ca mătasea, dovadă a multelor ore petrecute de proiectant potrivind şi lustruind părţile componente. Reece luă ţinta în cătare şi înălţă capul ca să evalueze vântul. Era foarte slab în acea dimineaţă, ceea ce cu siguranţă îi făcea viaţa mai uşoară. Reveni în poziţie de tragere, ţinând cu fermitate puşca, dar fără să exercite vreo apăsare inutilă. Priza mâinii drepte era pe mâner, cu stânga pe săculeţul care îl sprijinea. Mişcă atent puşca şi săculeţii până ce puşca ajunse îndreptată spre centrul ţintei fără ajutorul lui, fixând ceea ce se numeşte „punct natural de ţintire”. Reece ţinti imediat deasupra centrului ca să compenseze pentru distanţă, încetinindu-şi respiraţia, şi reţeaua reticulată a lunetei se alinie cu liniile orizontale şi verticale

ale țintei. Își umplu plămânii cu aer și expiră atent, în timp ce degetul se deplasă spre trăgaci și începu să apese. În pauza naturală dintre respirații, Reece continuă să apese trăgaciul până ce arcul se eliberă împingând percutorul spre declanșator și porni un lanț de evenimente care trimiseră glonțul rotindu-se peste deșert.

Reculul puștii era semnificativ, dar nu dureros datorită formei patului din fibră de sticlă. Reece readuse țeava puștii din poziția ridicată și orientă luneta din nou asupra țintei, descoperind o gaură de calibru .30 plasată perfect în centru. Locația lui curentă era cu puțin deasupra nivelului mării, iar ținta sa avea să se afle la o altitudine mult mai mare, dar era necesar să-și cunoască punctul de zero. Putea face ajustări când va cunoaște densitatea precisă a aerului și altitudinea la locul țintei reale. Trase închizătorul în spate și cartușul gol căzu pe pătură. Mai încărcă încă trei în magazie și glisă închizătorul la loc, trăgând pârghia de siguranță în poziția centrală. Scoase dintr-un sac un binoclu Swarovski și găsi un bolovan cu aspect distinctiv la o distanță de câteva terenuri de fotbal. Lăsă binoclul austriac și măsură distanța cu telemetrul; 672 de metri. Consultă tabelul și făcu ajustările necesare de elevație folosind cadranul de pe ocular. Vântul se întărise o idee, o briză ușoară din dreapta sa, undeva între cinci și opt kilometri pe oră. Așezându-se la loc în poziție, ținu cont de vânt folosindu-se de reticulul lunetei și repetă procesul atent de trimitere cu precizie a glonțului în teren. Al doilea foc îi înceţoșă din nou imaginea țintei din cauza reculului când glonțul părăsi gura țevii. Reuși să o fixeze din nou asupra bolovanului la timp ca să vadă urma aburilor glonțului coborând în centrul țintei: lovitură perfectă. Își mai găsi două ținte la distanțe diferite și mai lovi perfect de două ori. Satisfăcut, readuse elevația la zero și puse pușca la loc în cutia ei. Cartușele goale fură așezate în lăcașurile corespunzătoare din cutia tatălui său, iar pușca și muniția repuse pe podea în spatele scaunelor din față.

Reece și-ar fi putut testa pușca de vânătoare Echols Legend în aproape orice poligon public, dar următoarele două arme ar fi atras mult prea multă atenție. Era convins că încălca vreo șase legi federale, la fel și diverse secțiuni din Codul Uniform al Justiției Militare nepredându-și cutia cu arme, plus alte câteva, scoțând din arsenal echipament, armament greu și explozibili, dar acele acuzații n-ar fi fost nimic față de crimele pe care urma să le comită. Își scoase pușca de asalt M4 cu țeavă de 26 centimetri din cutia solidă Pelican și introduse

un încărcător polimeric de treizeci de focuri în magazie. În esenţă o versiune mai scurtă a armei folosite în luptă de majoritatea trupelor SUA, arma lui Reece fusese vopsită în culori de camuflaj maro-bej. Ulucul zimţat al puştii susţinea un ATPIAL cu infraroşii, detectabil numai prin dispozitivele de vedere nocturnă, dar avea de asemenea şi o setare pentru vedere normală, pe care Reece o selectă. O lanternă Surefire Scout Light era montată oblic pe laterala dreaptă a armei între două şine pentru a fi mai uşor accesată din priza verticală. Pe partea plată de deasupra era instalat un vizor EO-Tech holografic cu o lupă cu factor de mărire 3 direct în spatele lui. Vizorul funcţiona asemănător cu display-ul de pe căştile din avioanele de luptă, permiţând trăgătorului să ţină deschişi ambii ochi şi să folosească drept ţintă imaginea reflectată pe „parbrizul" vizorului. Privind prin lupă, imaginea iluminată de pe reticul era încă vizibilă, dar ţinta părea de trei ori mai aproape, ducând la o eficienţă sporită. În situaţii de luptă pe spaţii reduse trăgătorul putea să rabateze rapid lupa sau s-o îndepărteze complet, pentru a fixa mai rapid ţinta.

Reece îşi reluă poziţia culcat şi trase un foc în cutia ţintă la fel de grijuliu cum o făcuse şi cu cartuşul de .300. Trăgaciul puştii de asalt nu era nici pe departe aşa de fin sau de precis precum cel de la Legend, dar reculul era mult mai uşor, aproape inexistent cu amortizorul ataşat. Contrar credinţei populare, amortizorul nu „reduce la tăcere" zgomotul puştii sau trosnetul supersonic al glonţului, dar face mai dificil de detectat poziţia trăgătorului şi scade nivelul de zgomot la fel cum la o maşină toba scade zgomotul unui motor. Ca de obicei, tehnologia depăşea procesul de achiziţie demodat din armată, având ca rezultat bărbaţi şi femei care intrau în luptă fără cel mai bun echipament şi armament disponibil. Lui Reece i-ar fi plăcut să aibă un amortizor de la SilencerCo, dar birocraţii care nu văzuseră niciodată o luptă se îngrijiseră ca el să nu aibă acces decât la accesorii vechi de zece ani, ca urmare a certurilor politice care nu aveau nicio legătură cu înzestrarea luptătorilor americani cu cele mai bune echipamente.

Reece mai trase două focuri, ceea ce îi aduse un grup de trei gloanţe în ţinta situată la o sută optzeci de metri. Găurile de jumătate de centimetru din ţintă erau prea mici ca să fie văzute prin lupă, aşa că Reece schimbă puşca cu binoclul. Grupul de trei era cam de dimensiunea unui pumn în jurul centrului. Miile de kilometri de călătorie aeriană nu-i modificaseră punctul de zero, dar n-ai de unde să

ştii dacă nu verifici. Reece se ridică în genunchi şi apăsă pe întrerupătorul care activa laserul vizibil, trăgând şi spărgând o piatră situată la patruzeci şi cinci de metri de poziţia lui.

Fixă selectorul în poziţia de siguranţă şi goli arma înainte să apese pe cele două tije de pe laterala stângă a mecanismului puştii. Împinse tijele până se desfăcură şi îndepărtă mecanismul superior pentru ţeava de 26 centimetri de pe cel inferior al armei. Apoi scoase altul din tocul Pelican şi îl ataşă în acelaşi loc. Cel de-al doilea avea o ţeavă mai lungă, de 37 centimetri, cu un lansator de grenade de 40 mm ataşat sub el. Un vizor ACOG Trijicon se afla deasupra lui, alături de un alt dispozitiv de ţintire cu laser ATPIAL. Scoase amortizorul Knight's Armament de pe ţeava scurtă şi îl fixă pe cealaltă mai lungă, înainte de a-şi confirma că atât ACOG cât şi laserul aveau un punct zero corect. Reasamblă puşca cu ţeava scurtă şi amortizorul, apoi aşeză totul la loc în cutie.

Ultima armă era una care, ca ofiţer, nu o mai folosise de ceva timp. Mk 48 MOD 1 era o mitralieră compactă, alimentată cu bandă, care practic era o versiune îmbunătăţită a vechiului M-60 din Vietnam. La fel ca puşca lui de asalt mult mai compactă, mitraliera Mk 48 luată de la arsenal era vopsită în culori de camuflaj şi echipată atât cu dispozitiv de ochire cu laser cât şi cu vizor EO-Tech. Reece aşeză arma pe bipod şi săltă capacul de alimentare. Fixă o bandă cu cinci cartuşe de 7.62x51 mm în partea de sus a tăviţei, închise capacul şi trase de închizător spre spate, unde se blocă; adevăratele mitraliere trag cu închizătorul dat în spate. Spre deosebire de puşti, pe care le manevra cu o tensiune minimă în muşchi, pe Mk 48 apăsă greu ca să o controleze. Reece aduse cutia în cătare şi apăsă pe trăgaci, care trase două focuri înainte să-i poată da drumul. Refixă ţinta şi trase şi restul focurilor. Binoclul îi arătă cel puţin patru găuri de calibru .30 în afară de cele pe care le trăsese cu Legend. Din punctul lui de vedere, era foarte bine pentru o mitralieră alimentată cu bandă. Duse tot echipamentul în spatele Cruiserului şi ascunse cutiile cu arme şi muniţie sub pătură înainte de a-şi stivui bagajele deasupra. Treaba fiind încheiată, urcă din nou pe locul şoferului şi reveni pe autostradă.

★

Flagstaff, Arizona

În drumul lui spre est şi apoi spre nord, Reece coti spre Flagstaff, unde avea o ultimă oprire importantă. Lăsă maşina la Centrul de îngrijire şi Locuinţe Sociale Mount Elden şi intră pe uşa principală. Întrebă cum să ajungă la camera lui Judy Reece şi se înregistră drept „Jim Watson" înainte de a se îndrepta spre coridor. Când deschise uşa camerei mici dar îngrijite impecabil, îşi văzu mama stând ridicată pe un pat pliabil. Purta un pulover alb şi pantaloni bej, avea părul perfect coafat, doar machiajul era puţin întins. În ciuda bolii ei, cu ajutorul personalului înţelegător îşi menţinuse aparenţa de demnitate a unei doamne din sud.

Păru să nu-l observe când intră pe uşă şi o închise în urma lui. O îmbrăţişă şi o sărută pe obraz, aşezându-se apoi pe canapeaua din faţa ei. El era la liceu când ea avusese primul accident cerebral, şi, cu toate că fizic îşi revenise, nu mai fusese niciodată aceeaşi. Tatăl lui glumea cu tandreţe: „Nici înainte nu cânta la pian şi n-o să înveţe acum să cânte." Nu fusese surprinzător când începuse să arate semne de demenţă senilă după şaizeci de ani, iar după moartea tatălui său se deteriorase rapid. Îl costase toţi banii lăsaţi de tatăl lui ca s-o interneze într-un loc unde să fie bine îngrijită şi în curând devenise favorita personalului. Reece venea cât de des putea la Flagstaff, cu toate că niciodată atât de des pe cât şi-ar fi dorit, şi stătea lângă mama lui citindu-i din cărţile preferate. În realitate, o mare parte din mama pe care o cunoscuse el dispăruse deja. Totuşi trebuia să-şi ia rămas bun de la ceea ce rămăsese.

Mama lui vorbea rar acum, iar când o făcea nu avea niciodată prea mult sens. Într-o zi bună, putea să întrebe ce oră e la fiecare treizeci de secunde. Însă părea să asculte, privind în gol pe lângă Reece pe fereastră când el îi spuse întreaga poveste. Dacă ar fi fost lucidă ar fi scutit-o de durerea de a şti că iubita ei noră şi singura nepoată fuseseră măcelărite în propria casă, victime colaterale. În circumstanţele date era destul de sigur că nu înţelegea şi el avea nevoie să-şi ia o greutate de pe suflet. Când era mic îi putea spune mamei lui orice. Când termină de relatat evenimentele tragice care îi transformaseră viaţa, chipul ei rămase neschimbat. Apoi, fără să-şi mute privirea de la fereastră, vorbi încet dar limpede:

— În Judecători, Ghedeon îl întreabă pe Dumnezeu cum să-şi aleagă oamenii pentru bătălie. Domnul îi spune lui Ghedeon să-şi ducă oamenii la râu să bea. Cei care se lasă pe burtă şi beau ca nişte câini nu sunt buni pentru el. Ghedeon s-a uitat cum unii dintre oamenii lui îngenunchează şi beau cu privirea îndreptată spre orizont şi cu sulițele în mâini. Chiar dacă erau puţini, aceia erau oamenii de care avea nevoie. Tu ai fost mereu unul dintre cei puţini, James. Continuă să privești orizontul.

Pe Reece îl trecură fiorii. Ea îl privi în ochi şi el ştiu că, pentru o clipă, era prezentă şi înțelegea.

— Te Iubesc, mama, spuse Reece sărutând-o pe frunte, apoi se îndreptă spre uşă cu ochii în lacrimi.

CAPITOLUL 39

Clubul de Tir Oak Tree
Newhall, California

— Aruncă! strigă Horn, ridicându-şi puşca şi urmărind ţintele în mişcare rapidă.

Când trase, o pereche de discuri de argilă de un portocaliu deschis explodară în succesiune rapidă deasupra tufişurilor verzi din faţa ţevii lui. Deschise puşca, permiţând cartuşelor golite să cadă pe podiumul înălţat din lemn unde avea postul de tragere.

— Bună treabă, Steve, comentă Josh Holder uşor iritat în timp ce înainta să ia poziţie de tragere.

Era pentru prima oară pe traseu şi era vizibil impresionat de dotările de primă clasă. Proprietarul Oak Tree câştigase din tehnologii mai mulţi bani decât putea cheltui într-o viaţă şi nu părea să fie deranjat de faptul că nu obţinea venituri din clubul de tir. Pentru el, valoarea adevărată consta în a şti cât de rău îi supăra existenţa sa pe liberalii din Los Angeles.

Horn trăgea cu o puşcă Krieghoff K-80 Crown Grade Sporting de calibru 12. O cumpărase la una dintre strângerile de fonduri ale operaţiunilor speciale la care participase împreună cu Tedesco şi amiralul Pilsner. Costase mai mult decât un automobil american obişnuit şi o luase la un preţ chiar şi mai mare pentru că un alt idiot încercase să liciteze împotriva lui. Patul lucios din lemn de castan turcesc, gravurile reliefate în stil germanic, precizia şi finisarea de înaltă clasă ale armei pentru competiţii erau irosite cu Horn. Tot ce ştia el era că posedă un tip de armă pentru care alţii îl invidiau. Pachetul licitat indusese chiar şi o excursie în Germania pentru un tur al fabricii şi o cină cu însuşi Dieter Krieghoff, dar Horn nu făcuse călătoria. Desigur, îşi luase certificatul de scutire de impozite pentru donaţie.

Asistenta lui îi programase două şedinţe pe săptămână cu cel mai bun instructor de tir din sudul Californiei, care îl antrenase pe Horn

până ajunsese să poată depăși pe aproape oricine ar parcurge traseul de talere. Nefiind omul care să lupte cinstit, se asigura mereu că trage alături de parteneri care nu se ridicau la nivelul lui. Holder era unul dintre puținii oameni care îl intimidau pe Horn și vrusese ca acea întâlnire să aibă loc în zona lui de confort, nu a lui Josh.

— Aruncă, ordonă Josh Holder ridicându-și Remingtonul 1100 spre perechea de talere, ciobindu-l pe primul și ratându-l pe al doilea. Tirul sportiv la talere nu era proba lui favorită.

— Trebuie să te miști după talere, Josh. Astea nu sunt puști cu țeavă ghintuită.

— Mersi de pont, Horn, replică Holder fără entuziasmul cerut.

Agnon înregistră scorul amândurora și se îndreptară spre mașinuța de golf care îi ducea la următorul post de tragere.

— Ce facem cu Reece? trecu Holder la subiectul întâlnirii.

— Păi, Josh, jihadistul tău aspirant n-a reușit să-l omoare nici după ce a fost ghidat cu o dronă la punctul exact. Ar fi fost perfect! Ar fi părut că un nebun după ISIS a fost radicalizat online și încerca să se culce cu cele șaptezeci și cinci de fecioare.

— Mm, șaptezeci și două, domnule, zise Saul Agnon din spate vorbind pentru prima dată de când părăsiseră magazinul clubului.

— Ce anume, Saul? întrebă Horn fără să se întoarcă spre locotenentul său.

— Cred că sunt șaptezeci și două de fecioare.

— Mă rog. Ideea e că ăsta era cel mai bun atentat care n-ar fi ridicat prea multe semne de întrebare. Probele ar fi condus la un terorist nebun singuratic care a aflat despre Reece din articolele ziarelor despre dezastrul din Afganistan și apoi din relatările despre funeraliile familiei lui și a decis să devină el însuși martir al cauzei. Caz rezolvat.

— În primul rând, era resursa secretă al lui Hartley, îl corectă Holder. Încă mai sunt nedumerit că știi despre ea. În al doilea rând, eu doar am condus agentul, i-am dat instrucțiuni. Nu l-am antrenat.

— E tot greșeala ta, Josh. Nu-ți face griji, soții Hartley nu dau vina te tine, dar nu ne mai ajută. Trebuie să te descurci tu cu asta.

— Permite-mi să-ți amintesc că era treaba voastră să-l doborâți în străinătate. Am insistat destul pe subiectul ăsta.

— Tu ești omul potrivit, Josh.

— Eu lucrez pentru J.D., nu pentru tine.

— Ce vrei?

— Vreau un procent din chestia asta.

— Bine. Nu ne putem permite să diluăm prea mult, dar poți primi o bucată.

— Vreau zece la sută.

— La dracu', îți dau doi. Doi la sută e suficient să-ți aranjezi și nepoții nenăscuți.

— Cinci la sută, sau Reece rămâne problema ta.

Horn se uită fix înainte conducând cartul.

— Cinci să fie, dar nu primești nicio balegă dacă nu-l elimini.

— Bine. Ai vreo preferință cum s-o fac?

— Nu-l poți „sinucide" pur și simplu ca pe amicul lui? Știi, să pară că era așa de distrus de ceea ce s-a întâmplat în Afganistan și cu familia lui că nu a mai putut suporta și a decis să înghită un glonț. Nimeni nu ar pune asta la îndoială. Câți veterani nu se sinucid zilnic?

— Domnule, estimările sunt între 1,5 și 22, interveni Agnon.

— Era retoric, Saul. Nu mă mai întrerupe.

— Da, domnule.

— E mai ușor de zis decât de făcut, Horn. Acum Reece e în alertă. Știe că e vânat. Probabil folosește telefoane cu cartelă preplătită și m-ar surprinde să se mai întoarcă acasă. Fără dronele de la DOD și acces la bazele de date naționale, va fi mai dificil să-l găsim. Nu imposibil, doar mai dificil.

— Dacă ar conduce o mașină mai nouă aș putea intra în sistemul lui GPS, să obțin poziția și să-mi trimit contractorii să-l omoare. Nu se poate pune cu cei cincisprezece mercenari călăiți în bătălii pe care i-am adus din străinătate ca să se ocupe de asta. Din păcate el conduce rahatul ăla vechi de Land Cruiser.

— Horn, nu-i trimite pe neanderthalienii ăia să-l omoare. Sunt legați de tine și de Hartley prin intermediul contractelor voastre militare. În plus, ei sunt ca un baros. Noi avem nevoie de un bisturiu.

— Poți s-o faci sau nu?

— Am spus că o s-o fac, Horn. Trebuie doar să-l găsesc din nou. S-ar putea să nu dăm de mașina aia a lui veche, dar o putem găsi pe a prietenei lui, reportera.

— Bine. Consider că afacerea e în mâinile tale acum.

Horn opri mașinuța în spatele magazinului de la club și coborî.

— Anunţă-mă când termini. Trebuie să mă întorc la L.A. Distrează-te în continuare pe traseu. Ai nevoie de exerciţiu.

★

— Condu tu, eu am de dat un telefon, spuse Horn pe când se apropiau de maşina sa Aston Martin Vanquish S, a cărei culoare argintie era isteţ denumită „skyfall" de către vânzătorii companiei britanice. Horn nu se putea hotărî să cumpere o Tesla, automobilul pe care majoritatea concurenţilor săi din finanţele californiene păreau s-o prefere, ridicând grija pentru mediu la un nivel de vanitate morală pe care el pur şi simplu nu-l putea suferi. Indiferent cât ar fi fost de rapidă, o maşină electrică nu ar putea atrage niciodată sentimentele amestecate de admiraţie şi invidie la fel ca Aston Martin-ul lui când îl lăsa unui valet să-l parcheze.

După ce se asigură că Agnon aşezase cu grijă Krieghoff-ul în tocul lui de piele şi îl plasase pe bancheta din spate, Horn se instală pe scaunul din dreapta şi scose mobilul. Îl deconectă de la bluetooth-ul maşinii şi se uită nerăbdător la ecran, cu toate că ştia că în jurul poligonului Oak Tree canioanele blocau toate semnalele telefonice.

Saul conduse cu grijă maşina sport către autostradă, aşteptându-se să primească critici la fiecare viraj.

Odată ajuns în zona cu semnal, Horn sună.

— Sunt Horn. Va trebui să devii creativ în privinţa lui James Reece.

Fără să aştepte răspuns, Horn închise.

— Cine era? îşi întrebă Agnon şeful.

— Asta, Saul, era opţiunea finală. Acum ţine ochii pe drum şi lasă-mă să fac ceva treabă.

Agnon făcu aşa cum i se spusese.

CAPITOLUL 40

Wyoming, zona rurală

Cea mai mare schimbare pentru Reece când era vorba de urmărirea unor ţinte individuale în cruciada lui personală era lipsa sprijinului informaţional. Peste hotare un întreg contingent de personal adiacent, ca să nu mai pomenim de masivul aparat de spionaj american, era pregătit să ajute oameni ca Reece să găsească, să fixeze, să doboare şi să exploateze inamicul. În acea misiune lui Reece nu numai că îi lipsea sprijinul, ci trebuia să facă totul fără să lase urme. Nu se temea că va fi arestat, căci nicio pedeapsă din partea statului nu o putea egala pe cea pe care o îndura deja. Trebuia să evite legea şi să amâne moartea care ştia că se apropia. Aşa ceva nu se putea întâmpla înainte de a-şi încheia misiunea. Cu cât Reece putea ţine partea adversă şi legea în neştiinţă, cu atât mai bine.

Ideea că era deja mort din cauza tumorii care îi creştea în creier era cumva eliberatoare. Se concentra numai pe a aduce dreptatea asupra celor care îi luaseră totul. Nu simţea nicio reţinere, niciun conflict moral. Scopul şi viziunea îi erau limpezi. Să înţeleagă violenţa pe care avea s-o aplice celor care îi uciseseră soţia, fiica, fiul nenăscut şi camarazii îi dădea un bizar sentiment de pace.

Reece îşi alocă o săptămână pentru supraveghere, doar ca să descopere că ţinta sa îşi etala de bunăvoie întregii lumi fiecare mişcare, via social media. Era ca şi cum ar fi spus „Sunt aici, vino şi omoară-mă.” Trăind retras întreaga sa viaţă profesională, un asemenea comportament era derutant pentru Reece. Mişcările lui Boykin erau de rutină şi predictibile, iar terenul şi sincronizarea erau ideale pentru ceea ce concepuse Reece în Coronado.

Nu mai fusese la munte de la operaţiunea nereuşită din Afganistan, dar plimbarea prin zona rurală a Wyoming-ului doar cu haine uşoare şi un bagaj mic, la lumina zilei, era foarte diferită de patrularea unui teritoriu ostil în întuneric total, împovărat de

instrumentele grele ale războiului. Presupusese că va întâlni vânători iscodind, fiind atât de aproape de deschiderea sezonului, dar nu dădu peste niciun suflet în timp ce parcurse creasta care mergea paralel cu autostrada.

Trecu de fapt chiar pe lângă zona pe care o alese în final, depistând-o numai când se uită înapoi prin binoclu spre regiunea pe care o traversase. Crestătura în formă de U din coasta muntelui îi oferea o vedere neobstrucţionată asupra autostrăzii fără a fi expus din altă parte decât de sus. Deasupra lui nu era decât cerul senin, aşa că şansele de a fi depistat de altceva decât de un elicopter erau slabe.

Reece scoase un carneţel şi telemetrul laser, făcând o schiţă detaliată a zonei şi notându-şi distanţele până la diverse repere de pe teren. Automobile şi camioane urcau pe drumul spre nord şi el îşi calculă timpul necesar pentru a trage în fiecare din ele. Cel mai bun loc părea o adâncitură pe şosea situată la 571 de metri distanţă, iar configuraţia drumului şi panta s-ar fi potrivit teoriei „accidentului". Era cât de aproape de perfecţiune putea spera. Marcă locul atât pe hartă cât şi pe GPS şi plecă să caute poteca cea mai directă către vehiculul său.

Având două zile de pierdut, Reece îşi petrecu timpul explorând împrejurimile. Parcă în faţa bibliotecii publice din Soda Springs, Idaho, deschise iPhone-ul lui second-hand şi se conectă la lume prin wi-fi-ul la liber. Avea un mesaj pe Signal de la alter-ego-ul lui Katie.

Eu sunt. Am ajuns teafără la fratele meu. Mi-ai salvat viaţa. Ai grijă de tine.

Se rugă ca ea să fie atentă. Nu suporta gândul că ar putea fi rănită sau ucisă în timp ce încerca să-l ajute pe el. Dar nu era momentul să se concentreze acum la asta. Se logă pe SpiderOak, asigurându-se că VPN-ul e deschis, şi deschise folderul pe care îl împărţea cu Ben Edwards.

Salut, am nişte info despre gaşca de futăcioşi – ne vedem la noua ta locuinţă când te întorci.

Chiar dacă presupuneau că sunt în siguranţă, Reece şi Ben comunicau cât mai inofensiv posibil. Nu avea cum să-i dea lui Ben un telefon sigur fără riscul de a atrage pe cineva la el. În acel moment ar fi fost evident pentru oricine că se afla pe urmele lui Boykin, aşa că informaţiile despre gangsteri trebuiau să aştepte. Merse înapoi spre est spre locul ales pentru campare; era doar un alt tip cu o camionetă fugit din oraş ca să-şi petreacă timpul în natură. Petrecu următoarele

douăzeci şi patru de ore revăzând hărţile şi imaginile şi pregătindu-şi echipamentul pentru deplasarea la locul ascuns.

În noaptea de dinaintea loviturii plănuite aprinse un mic foc. Era ceva primordial în focuri. Încă de la începuturile Epocii de Piatră focurile susţinuseră practic viaţa oamenilor. Oferiseră căldură şi permiseseră călirea lemnelor tari şi în cele din urmă a metalelor, transformându-le în arme pentru vânătoare şi război. Făcuseră posibil gătitul mâncării şi începuturile olăritului, erau locuri fireşti de adunare, puteau da semnale şi aproape întotdeauna făcuseră parte din ceremoniile tradiţionale. Focurile erau sacre, dar mai presus de orice focurile ofereau speranţă. Reece cugetă la paradox; pentru Marcus Boykin nu exista speranţă, la fel cum nu exista nici pentru James Reece.

Privind tăciunii aprinşi ai micului foc de tabără, Reece începu să-şi aducă aminte. Se întâmplase chiar înaintea ultimei lui deplasări. Le luase pe Lauren şi pe Lucy într-o excursie la Big Sur. Cuibărită pe coasta nordică a Californiei imediat la sud de Carmel se afla o regiune pe care Reece o considera una dintre cele mai frumoase de pe pământ: marea şi muntele, preferatele lui Reece.

Lauren se retrăsese seara în cort, lăsându-i pe Reece şi pe Lucy să stea împreună lângă foc fiindcă ştia că urmau şase lungi luni de despărţire. Cu ani în urmă, Lauren îi mărturisise lui Reece că ori de câte ori ieşea din casă, fie pentru misiune fie pentru antrenament, ştia că era posibil să nu se mai întoarcă niciodată. Acceptase profesiunea aleasă de el şi nu era genul de soţie şi mamă care îşi făcea mereu griji pentru soţul ei. Era enorm de mândră de ceea ce făcea el, dar avea o fiică de crescut şi nu avea de gând să lase copilul s-o vadă constant îngrijorată. Când Reece pleca ele îşi vedeau de viaţă: explorau, învăţau şi creşteau. Privind în urmă, probabil că şi ea trebuia să fi fost obosită; obosită pentru că trebuia să susţină noua viaţă care creştea în ea. Reece presupunea că se gândise mult dacă să-i spună şi hotărâse să lase să fie o surpriză pentru când se întorcea. Lui Lauren îi plăcuseră întotdeauna surprizele şi atât de puţine surprize fericite mai rămăseseră în viaţă… Era un dar pe care i-l putea face. El ştia că ea voia ca el să se concentreze asupra misiunii de peste graniţă, nu să fie distras de gândurile la soţia însărcinată. Era ceva ce putea oferi familiilor celor aflaţi sub comanda lui Reece. Ei aveau nevoie ca Reece să se concentreze asupra conducerii trupelor SEAL în luptă. S-o facă aşa cum trebuie îi solicita o implicare totală.

Reece îşi privise fiica împingând bezelele, care erau înfipte la capătul unui umeraş de sârmă îndreptat, mai aproape de foc.

— Mai aşteaptă puţin, iubita, o atenţionase Reece. Ai răbdare cu jarul ca să obţii o culoare frumoasă, aurie.

Lucy îi zâmbise şi le apropiase din ce în ce mai mult de foc, până ce fuseseră cuprinse de flăcări, şi începuse să râdă când Reece se aplecase şi recuperase ceea ce devenise o mizerie carbonizată.

Merseseră într-o regiune pustie a ţărmului ca să evite zonele mai populate din Parcul Naţional Big Sur şi îşi făcuseră tabără pe plajă. Într-un stat în care legile controlau aproape toate aspectele vieţii zilnice, era surprinzător şi relaxant să li se permită să facă focul cu lemne aduse de ape pe coastă.

Reece şi Lucy stăteau ghemuiţi unul în altul, ferindu-se de frigul serii Pacificului, într-un şezlong uşor privind peste foc malul stâncos, valurile şi orizontul îndepărtat. Reece avea să-şi amintească acel apus în fiecare zi petrecută în străinătate, rememorând cum îşi îmbrăţişa îngeraşul, înveliţi într-un poncho şi o pătură subţire, ascultând ritmul valurilor şi privind cerul înnoptându-se, constelaţie după constelaţie apărând din întuneric spre uimirea lui Lucy.

— Care e aia strălucitoare? întrebase arătând spre cer.

Cu toate că nu era nici pe departe vreun astronom, Reece avea cunoştinţe rudimentare despre constelaţii. Era rezultatul unei vieţi petrecute în natură. Zâmbise, amintindu-şi cum îl întrebase pe tatăl lui acelaşi lucru cu ani în urmă, sub acelaşi cer al nopţii.

— E Orion. Vezi stelele de acolo? întrebase Reece, arătând spre cer. E centura lui Orion. E mai uşor de observat aşa, nu? Lucy aprobase din cap. Dacă te uiţi cu atenţie îi poţi vedea scutul şi bâta. Era vânător. – Cum a ajuns acolo sus? întrebase Lucy curioasă. – Păi, dacă îmi amintesc bine, continuase Reece chinuindu-se să-şi amintească mitologia, a fost înţepat de un scorpion, care acum ocupă un loc în cealaltă parte a cerului, ca să nu se mai vadă unul pe altul.

— Ciudat, comentase Lucy. Erau prieteni?

— Nu prea, răspunsese, sperând ca ea să nu mai pună şi alte întrebări precise despre ce anume îi aduseseră pe Orion şi pe Scorpion în poziţiile lor finale în cosmos.

Din fericire ea schimbase subiectul cu unul la care Reece se aştepta.

— Tati, de ce trebuie să pleci în călătorii mari?

Reece şi Lauren numeau sesiunile mai scurte de antrenament „călătorii mici” şi misiunile care urmau „călătorii mari”. Era mai uşor pentru mintea unui copil să le înţeleagă şi să le accepte.

— Păi, uneori taţii sunt nevoiţi să plece în călătorii mari.

În cercul lor de prieteni, „taţii” plecau întotdeauna în „călătorii mari”. Reece se considera norocos că Lucy încă nu îşi dădea seama că uneori acei taţi nu se mai întorceau acasă.

— Asta e ultima mea călătorie mare, iubito. Apoi n-o să mai plec. O să stau acasă cu tine şi cu mami. Abia aştept.

— Şi eu abia aştept, tati! spusese ea, mai mult pentru sine decât lui. Pleci din cauza oamenilor răi?

Reece făcuse o pauză. Şi el şi Lauren o feriseră pe cât posibil de realitatea dură a vieţii de copil de militar într-o ţară mereu pe picior de război. Era perioada ei de inocenţă. Evident prinsese mai mult decât crezuseră ei.

— Uneori taţii trebuie să se bată cu oamenii răi acolo departe ca să nu fim nevoiţi s-o facem aici în ţară. Facem aşa ca să fim liberi. Tu şi mama ta faceţi şi voi parte. Noi trei suntem o echipă. Facem toţi sacrificii ca să fie ţara liberă.

— Când o să cresc mare vreau şi eu să mă bat cu oamenii răi.

Reece înghiţise nodul din gât.

— Sper că nu va fi nevoie s-o faci, drăguţă. Te iubesc, îngeraş.

— Şi eu te iubesc, tati.

Ea îşi sprijinise capul pe umărul tatălui ei şi se ghemuise lângă el. În acel moment Reece nu şi-ar fi dorit să fie în nici un alt loc de pe pământ. La acea amintire revenise mereu pe parcursul deplasării. Când se întorcea dintr-o misiune, murdar şi obosit, înainte să se întindă să se odihnească, se întorcea pe plajă, la valuri, la foc, la bezele şi la Orion. La acea amintire revenea şi acum, nemaidorindu-şi nimic altceva decât o şansă să-şi ţină din nou fiica în braţe şi s-o legene până adoarme, pe o plajă îndepărtată. Pentru el aşa era paradisul.

— Ne vedem în curând, fetiţa mea, şopti el tăciunilor stingându-se, în timp ce adormea.

CAPITOLUL 41

Șeriful din Lincoln County, Wyoming, sosi la fața locului la o oră după ce primise apelul. Avea biroul în Afton iar SUV-ul Mercedes zdrobit se afla în nordul extrem al jurisdicției lui. Doi polițiști din patrula de pe autostradă, doi dintre adjuncții lui și un ofițer de la Vânătoare și Pescuit erau la fața locului, împreună cu detectivul. Sosise și o ambulanță, dar paramedicul și șoferul așteptau înăuntru întrucât nu mai era nimic de făcut pentru bărbatul din Mercedesul argintiu. Una dintre mașinile de patrulă era parcată astfel încât să blocheze o bandă iar polițistul stătea pe carosabil dirijând trecătorii ocazionali să ocolească ceea ce devenise o scenă a crimei. Șoferul unui vehicul de remorcare se holba la vehiculul zdrobit, evident încercând să-și dea seama cum să-l scoată din șanțul adânc.

Șeriful se apropie de cârdul de reprezentanți ai legii adunați pe marginea drumului deasupra mașinii.

— Bun, ce avem aici? întrebă uitându-se la ceas înainte de a privi în jos în râpă.

Detectivul vorbi:

— Șerifule, după cum știi patrula de pe autostradă a descoperit vehiculul la scurt timp după ora nouă dimineața. Au văzut urmele de derapaj de pe asfalt și au oprit să investigheze. Când au ajuns cei de la EMS au descoperit ceea ce pare a fi o rană de glonț în mijlocul feței șoferului și rana de ieșire în ceafă. Dacă mă iau după rănile de la cap, aș zice că e un glonț dintr-o pușcă, probabil de calibrul 30, dacă mă uit la intrare. Detectivul arătă spre semnele negre proaspete de pe autostradă: Teoria noastră în momentul de față este că șoferul a fost împușcat în timp ce se îndrepta în direcția asta, iar viteza și smucirea volanului au făcut ca vehiculul să se răstoarne și să cadă în râpă.

— Clar are sens, cu excepția părții cu glonțul direct în față. Cine l-a împușcat pe tipul ăsta și de ce?

— S-a deschis azi sezonul la vânătoare de căprioare, domnule, spuse ofițerul de la Vânătoare și Pescuit. Cineva cu autorizație în buzunar, probabil din alt stat, trage de pe drum într-un cerb profilat pe linia orizontului. E ilegal, dar știm că se mai întâmplă. Ratează, glonțul trece peste capul cerbului, iar traiectoria continuă dincolo de creastă. Gravitația trage glonțul în jos în valea asta și amărâtul îi stă în cale. Aș zice că tipului i-a sunat ceasul.

— O să cred asta. Am văzut lucruri și mai ciudate. Cine e?

— Permisul de conducere zice că e Marcus Boykin, răspunse detectivul. Are permis din New York, dar există un Marcus Boykin la Star Valley Ranch. Rezident tipic pe timpul verii.

Satisfăcut că oamenii lui făceau o anchetă corectă și minuțioasă, șeriful îi salută din cap și se întoarse la mașina sa primită de la guvern, un Ford Expedition. La prânz trebuia să ia cuvântul la Camera de Comerț și nu intenționa să întârzie.

CAPITOLUL 42

Bird Rock, California

Revigorat de valul de adrenalină adus de succesul de dimineaţă, Reece conduse direct spre California de Sud, oprindu-se doar ca să mănânce şi să alimenteze la benzinării amărâte unde plăti totul cu bani gheaţă. Sosi la locul stabilit cu Ben pe la miezul nopţii, dând cu spatele pe alee şi intrând în garaj, unde îşi descărcă echipamentul. Chiar şi noaptea îşi putea da seama că era un loc frumos, un apartament modern în elegantul cartier Bird Rock din San Diego, între La Jolla şi Pacific Beach. Avea un design deschis, combinând lemnul natural în nuanţe deschise cu note de oţel industrial. Ferestrele imense de la podea la tavan dădeau pe o terasă de deasupra oceanului întunecat. Chiar dacă se afla la câteva case de faleză, Reece auzea zgomotul valurilor spărgându-se pe stâncile de jos. Făcu duş şi verifică folderul de pe SpiderOak, trimiţându-i lui Edwards un mesaj care spunea doar „***la tine, adu micul dejun***", înainte să adoarmă.

Şapte ore mai târziu auzi pe cineva bătând la uşă şi îşi dădu seama că dormise buştean. Luă Glock-ul de pe noptieră şi se uită printre jaluzelele dormitorului, descoperind maşina închiriată a lui Ben parcată jos pe alee. Încă adormit pe jumătate, aruncă pistolul pe pat şi deschise uşa din spate îmbrăcat în boxeri şi tricou.

— La dracu', te-am trezit? Pot să mă întorc la prânz dacă vrei. Te crezi la colegiu, băieţel? Ar fi cazul să te tunzi şi să te bărbiereşti. Începi să arăţi ca băieţii răi. Ţi-am adus meniul tău favorit de la Night and Day Cafe.

Reece îl salută pe Ben cu un deget şi intră în mica bucătărie să pună de cafea, în timp ce Ben despacheta comanda de mâncare pe blat.

Luând o îmbucătură mare din burrito, Reece făcu semn de jur împrejur la apartamentul cu vedere spre Pacific.

— Drăguţ loc.

— Mda, angajatorii mei au câteva împrăştiate prin ţară. Le folosim pentru informări şi întâlniri care trebuie să aibă loc în afara sediului din cauza problemelor sensibile. Ăsta e destul de frumuşel şi abia dacă e folosit.

— Banii din impozite puşi la lucru, nu? Cred că v-a costat sute de mii.

— Bunul Uncle Sugar, zise Ben şi zâmbi.

Îşi termină micul dejun şi îşi îndesă o doză de tutun pe buza inferioară înainte de a scoate un dosar dintr-o pungă de plastic pe care o atârnase pe speteaza scaunului.

— Bun, frate, s-a dovedit că idioţii care ţi-au făcut asta nu erau din bandele locale. Erau adevăraţi *hombres* răi din Mexic. DEA îi urmăreşte îndeaproape, după cum ştii, şi chiar i-a văzut intrând şi ieşind din ţară în noaptea atacului. Nu am identităţile trăgătorilor, dar ştim că sunt Cartel Jalisco Nueva Generacion, CJNG sau „Noua Generaţie", şi ştim unde locuiesc.

Edwards întinse o serie de fotografii peste masa din bucătărie, fiecare reprezentând dintr-un unghi diferit aceeaşi clădire de beton cu trei etaje, cu balcoane închise şi ferestre zăbrelite şi un roi de antene de satelit montate pe acoperiş.

— Trăiesc şi acţionează din casa asta din Tijuana. O gaură tipică. Te poţi aştepta să fie vreo duzină, înarmaţi cu arme mici, înconjuraţi de nişte femei şi chiar de copii. Zi-i clubul bandei. Ăştia nu sunt tipi de nivel înalt; sunt pifani.

Reece se uită atent la fotografii, observând diferite detalii ale exteriorului casei.

— Ai vreo idee cum arată interiorul?

— Nu. DEA nu are ochi înăuntru.

— Şi cartierul? Cât de repede poate fi chemată cavaleria grea dacă ceva merge prost?

— CJNG abia a început să se impună în Tijuana, aşa că sunt destul de expuşi. Ăsta e un fel de avanpost al lor. Încearcă să-şi extindă controlul în oraş şi conduc totul din acest loc. Cam cum stabilim noi un avanpost printr-o acţiune de tipul „curăţă, ocupă, construieşte." Cartelurile Tijuana şi Sinaloa nu-i vor acolo; aşa că se luptă. Nu mi-ar plăcea să stau prea mult prin cartierul ăla, dar se pare că nici ei nu au o sută de ajutoare peste stradă.

— Bun. Unde se află locul ăsta în oraş?

— Asta e provocarea: se află în La Sánchez Taboada. Aici – Edwards indică un punct pe o fotografie aeriană a oraşului. Un cartier foarte rău famat. Va fi greu să ajungem la ţintă fără ajutor din partea localnicilor. Una e să vii cu câteva blindate Stryker sau Bradley, şi alta e să bântui solo pe acolo la trei dimineaţa căutând un loc de parcare. Vrei să găsesc ajutoare? Pariez că tipii din Sinaloa ar fi bucuroşi să te ajute la eliminarea concurenţei.

— Nu. E show-ul meu. Mă descurc. În plus, ultimul lucru de care am nevoie e să mă bag într-un schimb de focuri într-o mahala din lumea a treia alături de o ceată de criminali în care n-am încredere.

— Am priceput. Spune-mi dacă te mai pot ajuta cu ceva. Tot ce e aici e al tău. Cele mai bune informaţii pe care le avem sunt în dosar. Dacă te răzgândeşti în legătură cu ajutorul, dă-mi de ştire. Ştii că vin acolo cu tine dacă ai nevoie.

— Mulţumesc, Ben. M-ai ajutat mai mult decât îţi dai seama. Nu vreau să te implici în plus faţă de cât ai făcut-o deja.

— Sunt bucuros să ajut. Eu plec. Trebuie să mă duc la lucru. Încerc să fur un talent de la Echipa Cinci. Ai grijă de tine.

— Mersi, amice, şi tu.

Reece petrecu următoarele ore analizând datele despre casa din Tijuana. Oricât şi-ar fi dorit o răzbunare imediată asupra monştrilor care îi omorâseră soţia şi fiica, ştia că acum nu era momentul să acţioneze sub impulsul emoţiilor. Dacă voia să iasă viu din Mexic, avea nevoie de un plan. De asemenea, bănuia că cel mai probabil erau asasini plătiţi şi dacă voia să afle cine îi angajase şi de ce va trebui să se ţină de plan.

Avea o singură oportunitate de a-şi îndeplini următoarea fază a operaţiunii înainte ca informaţiile curente să devină învechite. Conform e-mailurilor dintre Josh Holder şi Saul Agnon, Agnon va participa la o conferinţă într-o staţiune din Palm Springs peste două zile. Agnon, care părea să fie axul roţii conspiraţiei, era cea mai bună şansă a lui Reece de a îmbina piesele puzzle-lui.

Lecţiile dure din Irak şi Afganistan îl învăţaseră pe Reece că a zdrobi capul şarpelui putea fi contraproductiv. Uciderea sau capturarea unui lider Al-Qaida însemna că un altul îi lua locul, mai înţelept acum că învăţase din greşelile înaintaşului. După ce făcuseră studii şi consultaseră antropologi civili şi experţi în contrainsurgenţă de la Academie, unii comandanţi începuseră să utilizeze ţintirea

încrucișată ca metodă pentru îndepărtarea eficientă a succesorului prezumtiv, înainte de a se ocupa de ambele sensuri ale lanțului ierarhic al inamicului în diverse rețele. Reece înțelegea metodologia. Agnon era versiunea lui de țintă încrucișată. Nu avea de gând să permită rețelei să evolueze. Avea s-o distrugă. Avea să-i ucidă pe toți.

CAPITOLUL 43

Palm Springs, California

Saul Agnon nu era un om care să socializeze prea mult. Munca pentru Steve Horn și Capstone îi monopoliza atât timpul cât și energia. Cu toate că de fapt nu practica avocatura, Agnon se mândrea cu statutul lui de avocat, iar menținerea licenței cerea ore obligatorii de continuare a studiilor legislative. În fiecare an participa la întâlnirea de Toamnă a Asociaților Baroului din Los Angeles în Palm Springs, ceea ce satisfăcea nu doar cerințele de studii ci și mult așteptata șansă de a interacționa cu alți avocați.

La cină, Agnon stătu lângă o avocată pledantă roșcată de la o firmă importantă din L.A., dar, în pofida eforturilor lui, nu o putu convinge să i se alăture la un pahar înainte de culcare în *casita* lui. Mai rămase un timp pe la barul care servea cocktailuri până noaptea, dar pe la unsprezece era pregătit să se ducă la culcare. A doua zi mai avea de participat la o serie lungă de seminarii și, spre deosebire de majoritatea participanților, lui chiar îi plăcea materialul prezentat. Nu obișnuia să bea și era puțin amețit după cele trei pahare de chardonnay pe care le băuse la cină și de margarita pe care o consumase la bar. Întotdeauna se rătăcea în complexul hotelier, cu aleile lui șerpuite și zeci de case de oaspeți identice. Avu nevoie de o plimbare de zece minute bune în noaptea senină a deșertului ca să ajungă la *casita* și încă treizeci de secunde de bâjbâială ca să-și pescuiască din buzunarul sacoului cheia și s-o introducă corect în încuietoarea electronică pentru a putea deschide ușa.

Închise ușa în urma lui și fu încântat să audă că menajera pusese muzică clasică în timp ce își făcea treaba, cu toate că i se păru puțin cam tare. Își dezbrăcă sacoul albastru și deschise dulapul în căutarea unui umeraș, bâjbâind și scăpându-l pe podeaua de gresie. *La naiba.* Când se aplecă să-l recupereze, fu dintr-odată tras în spate de niște brațe puternice care îi înconjurară gâtul, și picioare puternice îi

cuprinseră torsul trântindu-l la pământ. Practic stătea pe spate întins peste pieptul bărbatului, ca în strânsoarea unei anaconde. Se chinui să întoarcă capul, dar când o făcu braţul atacatorului se strânse şi mai mult pe gâtul lui. Încercă să ţipe dar nu ieşi niciun sunet. Cu irigarea creierului cu sânge întreruptă, leşină în câteva secunde.

★

Saul se trezi după ceea ce i se părea a fi doar câteva clipe: gol, legat, cu căluş în gură şi legat la ochi. Sunetul Simfoniei a Cincea a lui Beethoven îi răsuna în urechi din difuzoarele camerei; chiar dacă ar fi putut să ţipe, nu l-ar fi auzit nimeni. Avea mâinile fixate la spate şi picioarele cumva încătuşate. Încercă să se ridice în genunchi, dar fu imediat trântit înapoi pe podeaua rece de gresie. Cel care îl atacase era încă acolo şi îi urmărea fiecare mişcare. Avea mintea înceţoşată de alcool, dar nu-i trebuiră decât câteva secunde să-şi dea seama: James Reece îl găsise. Realitatea a ceea ce se petrecea îl izbi pe Agnon în forma unei terori complete, copleşitoare. Simţi usturimea acidă a vomei urcând pe gât şi icni când cina i se revărsă în gură. Căluşul de pânză nu lăsa lichidul să iasă, împingându-l înapoi pe esofag şi umplându-i căile respiratorii. La câteva secunde după ce-şi recăpătă cunoştinţa în urma strangulării, Agnon se îneca în propria vomă. Senzaţia de panică era copleşitoare. Se înecă, tuşi, se înecă din nou, totul în timp ce consuma preţiosul oxigen care începea să lipsească creierului lui.

Reece îl privi pe bărbatul în convulsii şi văzu cum voma îi iese pe nări. Începu să se zbată ca un peşte pe fundul unei bărci, tânjind după oxigen şi sufocându-se în propria lui suferinţă. Oricât de mult i-ar fi plăcut, Reece nu făcuse atâta drum ca să-l privească pe omul pe care e-mailurile lui Holder îl identificau ca având o contribuţie importantă la uciderea familiei lui Reece şi a trupei SEAL cum se îneacă în propria vomă. Se aplecă să îndepărteze cârpa pe care o legase în jurul gurii lui Agnon, trăgându-i-o peste cap şi în acelaşi timp luându-i şi legătura de la ochi. Omul continuă să se zvârcolească în agonie şi faţa i se făcu vânăt închis, iar venele de la gât îi ieşeau în evidenţă ca nişte cabluri.

Reece îi smuci de păr capul pe spate şi îi îndesă pe gât un deget cu mănuşă ca să-i declanşeze reflexul de vomă. Jetul se revărsă pe podea şi corpul lui Agnon avu o convulsie eliberându-se de fluid. Duhoarea grea de acid stomacal, mâncare şi alcool era înăbuşitoare. Chiar cu masca chirurgicală pe faţă, Reece trebui să se întoarcă ca să

nu vomite. Să verse pe jos nu era o cale bună de a-şi împiedica ADN-ul să fie găsit la locul unei crime.

Un geamăt animalic ieşi din gâtul lui Agnon, sunând ca mugetul de moarte al unei bovine mari. Vestea bună era că putea respira din nou. Nu scoase niciun cuvânt cât zăcu pe o parte, gâfâind după aer şi cu lacrimile scurgându-i-se pe faţă. Ceea ce cu zece minute în urmă fusese o fiinţă umană normală era acum o masă tremurândă, exact ceea ce voia Reece.

— Poţi să respiri acum? întrebă Reece cu glas lipsit de empatie.

Saul dădu de mai multe ori din cap fără să spună o vorbă sau măcar să deschidă ochii. Reece spera că inima individului n-avea să cedeze.

Când păru că respiraţia lui Agnon revenise în limite normale, Reece legă pânza înmuiată de vomă care îi servise drept căluş peste ochi şi trase de trupul moale către baia căsuţei. Pregătise deja scena aşezând două prosoape mari de baie peste marginea căzii, ca să prevină învineţirea spatelui omului.

Supunerea lui Saul când Reece îl târî pe poziţie sugera că procesul n-o să dureze mult. Reece înfăşură capul lui Saul în folie de plastic, acoperindu-i gura dar nu şi nasul. Apoi trase corpul avocatului peste marginea căzii astfel ca umerii şi capul să-i atârne mai jos decât talia şi picioarele să rămână în afara căzii, puţin deasupra dalelor podelei. Se aşeză călare peste bărbatul scund şi îl apucă de gât cu mâna stângă ca să-l aducă în unghiul corect, în timp ce cu dreapta deschidea robinetul. Instalaţia avea un duş ataşat la capătul unui furtun flexibil, pe care Reece îl puse peste faţa lui Agnon. Jetul de apă de la capul pentru masaj inundă ochii şi nările lui Saul, continuând să coboare în sinusuri, gură şi gât. Unghiul capului împiedica apa să-i pătrundă în plămâni, deci nu se îneca în realitate, deşi totul în mintea lui sugera opusul.

Fiecare fibră din trupul lui Saul striga după aer şi Reece avu nevoie de toată forţa să-şi menţină strânsoarea pe trupul zbătându-se violent sub el. Agnon tuşea spasmodic ca să-şi cureţe apa din gât, dar folia de plastic acţiona ca o valvă cu un singur sens, lăsând aerul din plămâni să iasă în timp ce ţinea apa în gură. Cu toate că nu-şi dădea seama, toată tusea nu făcea decât să grăbească procesul. Şmecheria cu folia de plastic Reece o învăţase de la interogatoriile CIA în cursul zilelor sălbatice de imediat după 9/11, când americanii aveau voinţa să

câştige. Reece continuă să stropească nările lui Saul cu apă şi sunete incredibile răsunau în spaţiul închis al băii. Izolarea *casitei* era un lucru bun, la fel ca şi pereţii groşi.

După ce numără până la douăzeci, Reece îndepărtă jetul de apă de pe faţa lui Agnon şi ridică trupul bărbatului în poziţie şezând pe podeaua băltind de urină a băii. Trase folia de plastic de pe faţa cu Agnon lăsând-o să atârne în jurul gâtului.

— Ştii cine sunt, nu-i aşa, Saul? întrebă Reece cu ton aproape amabil.

— Ştiu, ştiu, icni Saul prin respiraţia repezită.

— Atunci ştii şi de ce sunt aici.

Saul scutură violent din cap.

— Eu nu… eu n-am făcut nimic… Eu doar lucrez pentru Horn…

— Vezi? Deja îţi baţi joc de mine. Nu te pot lăsa să faci asta, Saul.

Îl smuci brusc şi cu violenţă înapoi în poziţia întinsă şi reluă stropitul cu apă. Fără plastic era puţin mai murdar, dar efectul final era acelaşi. Reuşi să-l urce de la zero la zece pe scara pedepsei în doar câteva secunde. Creierul lui Agnon pricepu rapid că orice altceva în afară de supunere însemna tortură imediată şi inimaginabilă. După ce Saul mai petrecu douăzeci de secunde sub furtun, Reece îl trase afară din cadă.

Reece însuşi fusese pus sub apă la Şcoala SERE după o tentativă de evadare pe care instructorii o consideraseră demnă de un asemenea tratament. Ştia că oricât de rău era procesul înecului simulat, ameninţarea de a trece din nou prin el era adevărata motivaţie, sau demotivaţie, depinde de poziţie.

— Eşti gata să vorbeşti şi să-mi spui adevărul?

— Da, da… sunt, icni Agnon.

Reece se ridică şi se îndreptă spre raftul din baie, de unde luă un mic casetofon pe care îl puse pe capacul toaletei înainte de a apăsa pe butonul de înregistrare. Apoi îl lăsă pe individ să-şi tragă răsuflarea câteva clipe înainte să înceapă să pună întrebări. Începu cu una uşoară:

— Cine e Josh Holder?

— Un agent de la DOD. Un tip din D.C., dar a venit aici pentru proiect.

— De ce el? De ce e implicat DOD?

— E omul soților Hartley. Lucrează pentru ei, și pentru DOD și pentru firma de consultanță a lui J.D. Hartley. Era omul de legătură când era Hartley în Congres și de atunci este confidentul lor.

Reece îndreptă conversația în altă direcție.

— Povestește-mi despre RD4895.

De unde știe atât de multe? gândi Agnon.

— E un medicament experimental. O companie mare l-a inventat acum câțiva ani și i-a văzut potențialul în prevenirea PTSD. E un fel de neuroblocant. Părea să funcționeze, dar nu au reușit să îndeplinească profilul de siguranță; animalele pe care a fost testat dezvoltau tumori. Așa că l-au pus într-un pachet la licitație, iar Capstone l-a cumpărat pe mai nimic.

Reece se uită la omul din fața lui dezbrăcat și legat la ochi și știu că îl înfrânsese. Teroarea ultimelor minute combinată cu amenințarea apăsătoare a repetării spectacolului îi luaseră lui Agnon orice urmă de coloană vertebrală ar mai fi avut. Apucându-l de braț, Reece îl săltă în șezut și îl conduse înapoi în living. Legăturile de la gleznele lui Agnon făceau înaintarea dureros de lentă. Desfăcu una dintre legăturile de spital de la încheieturile mâinilor și îi mută brațele în față. Apoi îl legă la loc cu mâinile înainte și îl împinse pe spate într-un scaun. Deschise ușa minibarului, scoase două sticluțe de Jim Beam de dimensiunea celor de la bordul avioanelor și le turnă pe ambele într-un pahar pe care îl așeză apoi pe măsuța de lângă Agnon.

Recuperă casetofonul din baie și îl așeză și pe el pe masă. Dând mai încet muzica clasică, Reece îndepărtă cârpa udă și murdară de vomă de pe fața lui Agnon și îl privi cum clipește, adaptându-se treptat la lumină. Îmbrăcat în salopetă albă Tyvek cu glugă, mască chirurgicală, ochelari transparenți și protecție din hârtie de unică folosință peste pantofi, Reece semăna mai mult cu un tehnician de laborator decât cu un luptător de comando. Agnon înțelese imediat că nu va supraviețui nopții și se resemnă. Orice voință de a se împotrivi avusese, îi fusese înfrântă de acele câteva momente de lipsă de oxigen.

Reece împinse paharul de whiskey pe masă. Agnon își dădu seama brusc cât îi era de sete și se întinse lacom cu ambele mâini încătușate să ia paharul. Lichidul maroniu îi arse gâtul și îl ajută să-și calmeze trupul și spiritul zdrobit.

— Aşadar, vorbeai despre cumpărarea medicamentului. De ce l-a cumpărat Capstone dacă efectele secundare erau atât de rele? Ce valoare avea?

— Şefului meu îi place să-şi asume riscuri. Nu se bagă în jocuri uşoare, dar se pricepe şi la măsluirea cărţilor în favoarea lui. A luat produsul aproape gratis. Statele Unite sunt într-un război care nu pare să se termine curând, iar dacă reuşeau să rezolve problema cu tumorile, medicamentul ar fi adus o avere. Între timp, întregul proiect a fost finanţat de DOD, aşa că riscul financiar era minim.

— Cum adică, finanţat de DOD?

— Noi jucăm cu banii casei. Toată treaba e susţinută de DOD. În ultimii doi ani s-au repartizat o sută de milioane de dolari pentru studii în domeniul PTSD, şi toţi banii ăştia ajung în fondurile noastre, cu excepţia a zece procente pe care i le dăm lui Hartley.

— SECDEF primeşte o mită de zece milioane de dolari? spuse Reece sceptic.

— Nu direct. Îi plătim soţului ei zece la sută pentru că este consultantul nostru. Teoretic, lobby-ul guvernamental e ilegal, dar noi plătim zece milioane de dolari pentru serviciile lui, din fondurile anului trecut, pentru a da aparenţa că totul e cinstit. Evident e o escrocherie, dar nu e nimeni prea atent. Oamenii presupun că politicienii iau mită şi au dreptate, dar nu e aşa cum se crede. Acum nimeni nu mai primeşte serviete cu bani. Dacă ai face-o, ai ajunge în închisorile federale. Totul se face pe bază de conflicte de interese nedezvăluite. Arată-mi un membru al Congresului care face parte din procesul de alocare a banilor şi o să-ţi arăt o soţie, copil sau cumnat cu o firmă care beneficiază de dolarii federali. Toată lumea o face. Soţii Hartley doar joacă la un nivel mai înalt.

Iisuse!

— Totuşi voi nu aveţi propriii oameni de ştiinţă.

— Nu, nu. Avem contract cu un laborator din India. Acolo salariile sunt mici, aşa că poţi angaja un doctor în medicină aproape pe nimic. Boykin se ocupă de partea ştiinţifică şi de analize. El e un fel de medic transformat în economist şi analist financiar în sectorul sănătăţii. Lui i-a venit ideea, iar domnul Horn a oferit laboratorului din India un orar şi un buget ca să revizuiască produsul. Au crezut că au rezolvat.

— Cum a ajuns să fie testat pe băieţii mei?

— Când sunt în joc atât de mulți bani, ai fi surprins ce sunt oamenii în stare să facă. Vorbesc de un potențial de zeci de miliarde de dolari, ceea ce înseamnă mult de împrăștiat ca să-ți faci prieteni, ca să nu mai pomenim zecile de milioane pe care le primim de la Congres; asta a făcut multă lume să fie interesată. Domnul Horn a făcut oferta câtorva apropiați, printre care Mike Tedesco. Dacă vorbim de Tedesco vorbim de Hartley.

— Vrei să spui că SECDEF a aranjat testarea unui medicament experimental pe o trupă SEAL oarecare? Iar mă iei de prost, Saul?

— Nu, nu mint, domnule Reece. Știi cât de politician e amiralul Pilsner. Este subordonatul direct al secretarului Hartley la Pentagon, și au devenit apropiați. Ea l-a adus în cursa pentru șefia operațiunilor navale și probabil pentru președinția comună. Îi e absolut loial. Desigur, i s-a promis și o sumă enormă de bani. L-a lăsat pe el să aleagă pe cine să folosească, prin intermediul lui Tedesco și Holder, desigur.

— Vrei să spui că amiralul a ales personal trupa *mea* ca să testeze medicamentul? întrebă Reece, strângând din ochi.

— Așa s-a întâmplat, domnule Reece, jur.

Interesant. Reece făcu o pauză înainte de a continua.

— Cum de ați sperat să se aprobe așa ceva? PDA n-ar accepta rezultatele unui medicament pe care l-ați testat pe oameni fără consimțământul lor. Nu sunt expert, dar știu că există tot felul de standarde pe care trebuie să le îndeplinești. Faza Unu, Faza Doi, toate astea.

— În mod normal ar fi adevărat, dar când președintele numește șeful FDA și vrea să fie aprobat în timpul războiului un medicament care ar ajuta pe toți bărbații și femeile în uniformă, nimeni nu pune prea multe întrebări.

— Deci vrei să-mi spui că și președintele e implicat? E cumva și regina Angliei parte din conspirația asta?

— Nu, nu președintele ăsta, *următorul* președinte – secretarul Hartley.

Nu se poate! gândi Reece. *Cum dracului am ajuns să fiu amestecat în rahatul ăsta*?

— Cum ne-ați făcut să-l luăm? Eu n-am luat pastile sau ceva pe timpul misiunii.

— Îți amintești de Studiul Performanțelor Tactice la care a participat echipa ta?

— Da, ne-au măsurat consumul maxim de oxigen şi ne-au făcut o grămadă de teste cognitive.

— Asta a fost acoperirea. Injecţiile cu vitamina B12 care vi s-au administrat în a doua jumătate a studiului erau de fapt RD4895. Am făcut o evaluare fizică şi psihologică de bază. Am presupus că totul o să meargă bine, până au venit rezultatele ultimei serii de teste de sânge, înainte ca trupa voastră să fie trimisă în misiune. Pentru o parte din oameni numărul celulelor albe era ieşit din limitele normale şi mai existau şi alte anomalii care indicau că substanţa nu fusese corectată.

— Şi atunci Boykin a dat telefon să se pună capăt afacerii şi să fim toţi uciși?

— Nu ştiu. Chiar nu ştiu, domnule Reece, reuşi să îngaime Saul printre lacrimi. De unde ştii atât de multe despre Marcus?

— Am aflat totul despre el cu câteva zile înainte de a-i trimite un glonţ în creier, în Wyoming.

O, Doamne. E adevărat. Chiar o să ne omoare pe toţi. Cu toate că nu spuse nimic, expresia lui Saul trăda totul.

— Cum aţi aranjat o ambuscadă talibană pe cealaltă parte a globului? Le-aţi dat şi pelerinilor musulmani o parte din miliardele alea?

— L-am lăsat pe Pilsner să cureţe lucrurile, tot prin Tedesco şi Horn. Au ajuns să se cunoască la galele alea de strângere de fonduri pentru voi, pentru fundaţiile de caritate. Chestia aia e o afacere serioasă.

— Aşadar, Pilsner aranjează o ambuscadă şi omoară pentru siguranţă un grup întreg de rangeri şi echipaje de elicopter. Cum dracu' a reuşit asta?

— Nu ştiu exact, domnule Reece. Doar ştiu că aşa s-a întâmplat.

Saul mai bău o înghiţitură de whiskey.

— Şi Boozer şi cu mine am supravieţuit.

— Da, aşa că Josh Holder a făcut ca moartea omului tău să pară sinucidere, şi astfel ai rămas numai tu.

— Şi Chinatown? Cum m-aţi găsit?

— SECDEF. A alocat un UAV ca să te urmărească.

— *Ce*? S-a folosit de o dronă din dotarea naţională ca să ajute la asasinarea mea?

— Jur că e adevărat, domnule Reece, jur.

— Cine e Humza Kamir?

— Cine?

— Humza Kamir. Omul pe care l-aţi trimis să mă omoare în Chinatown.

— Nici măcar nu-i ştiam numele până nu l-ai pomenit. E problema SECDEF. Habar n-am. Cineva radicalizat online în caz că au nevoie pentru o treabă murdară pe care s-o poată atribui Islamului.

Reece scuturǎ din cap nevenindu-i să creadă. *Oare chiar să fie adevărat*?

— Repetă. *Ce* fac?

— Au un program, unde radicalizează la întâmplare indivizi din populaţiile ţintă. Îi recrutează pentru ceea ce ei cred că e o mişcare radicală islamică şi apoi îi utilizează ca pe o unealtă de unică folosinţă. Ştiu că pare o nebunie, dar e adevărat. Jur.

Reece făcu o pauză cuprinzând gravitatea a ceea ce tocmai îi spusese Saul.

— Eşti sigur? întrebă, cu glas rece şi acut.

— Nici mie nu mi-a venit să cred când am aflat prima dată. De fapt, se presupune că eu nici nu ştiu. Îmi doresc să nu fi ştiut. Mă gândesc că Hartley a creat asta. Nu ştiu. Ştiu doar că există.

— Mexicanii unde se leagă?

— Au fost doar plătiţi. Nu e ca în filme, unde angajezi un asasin să omoare pe cineva. Sunt plătiţi nişte poliţişti ca să facă aranjamentele cu tipii dintr-o bandă. Domnule Reece, eu…

Reece îl întrerupse.

— Să nu care cumva să faci asta, să nu stai acolo şi să-ţi ceri scuze pentru că soţia mea însărcinată şi fetiţa mea au fost împuşcate în casa mea de un nenorocit de cartel al drogurilor. Crede-mă când îţi spun că n-ai vrea să faci asta.

Agnon tăcu, fixând podeaua din faţa lui Reece.

— Dacă n-a mers, întrebă Reece continuând interogatoriul, cum plănuiaţi să scoateţi banii? Probabil promiseseraţi sume importante colaboratorilor ca să-i convingeţi să riște. Cum aveau să fie plătiţi dacă medicamentul nu era bun?

— Păi, acum medicamentul funcţionează; nu sunt probleme de eficienţă, cel puţin nu la ultimele teste pe şoareci din India. Se dovedeşte cu peste douăzeci la sută mai eficient decât un placebo. Cât despre efectele adverse, tumorile, suntem încredinţaţi că asta s-a

reparat la ultima versiune a produsului. Testele curente în cadrul populaţiei nu au arătat vreun semn.

— Vrei să spui că s-au făcut teste pe alt grup de oameni neştiutori? Tot SEAL?

— Da. Amiralul Pilsner a găsit un alt grup de candidaţi şi ei se simt bine.

— Ticăloşilor! se răsti Reece cu ton încărcat de venin. Avu nevoie să-şi concentreze toate puterile ca să nu-l lase fără viaţă pe loc pe subalternul lui Horn. Recăpătându-şi calmul, continuă; Ok, hai să mergem mai departe. N-ai spus prea multe despre şeful tău. Povesteşte-mi despre Steve Horn.

Agnon trase aer în piept.

— Domnul Horn e un geniu. Vede potenţialul acolo unde alţii nu o fac şi e neobosit când vrea ceva. Când o să afle că am fost ucis, o să se ascundă şi o să angajeze toţi contractorii de securitate de pe planetă ca să te vâneze. N-o să ajungi niciodată la el.

— Aici greşeşti, Saul; nu intenţionez să te omor.

Expresia de pe faţa lui Saul fu o mască extraordinară de speranţă amestecată cu şoc şi neîncredere. Reece îi mai turnă lui Saul de băut şi îl mai prăji la foc mic despre locuri, nume, date, tot ce bănuia că ar fi putut să-i fie de folos în aventura lui. Saul vorbea din ce în ce mai împleticit şi ochii îi deveniseră nişte fante înguste. În cele din urmă capul îi căzu în piept din cauza epuizării în urma înecului simulat şi a consumului de alcool. Satisfăcut că avea ceea ce îi trebuia, Reece decise că era timpul ca Saul Agnon să părăsească această lume.

Deschise sacul de nailon şi începu să înşire instrumentele care aveau să aducă moartea prematură supusului asistent al domnului Horn. O brichetă, o seringă, o lingură de metal, o bucată de tub chirurgical şi o punguţă de plastic conţinând un praf. Reece înfăşură tubul pe braţul stâng al lui Agnon şi îl legă strâns. Duse lingura în baie, unde o umplu parţial cu apă de la chiuvetă înainte de a vărsa în ea conţinutul punguţei, formând o pastă. Ţinând lingura deasupra brichetei, urmări cum fierbe apa cu pudra transformându-se într-un lichid subţire. Apoi introduse acul seringii şi trase de piston, absorbind conţinutul în cilindrul de plastic. Reece luase suficiente lecţii de prim ajutor ca să reuşească să găsească o venă şi înfipse repede acul în cel mai proeminent vas de sânge de la cotul braţului lui Saul. Trase uşor de piston şi sângele năvăli în seringă, amestecându-se cu conţinutul

lichid ca în lămpile cu lavă care îi plăceau când era mic. Apăsă pe piston, trimiţând lichidul ucigaş în fluxul sangvin al lui Agnon.

Metadona, alprazolamul şi carisoprodolul inundară creierul lui Agnon, unde blocară centrii nervoşi ai respiraţiei deja încetiniţi de metabolizarea alcoolului. Amestecul de chimicale avea un efect cumulativ asupra capacităţii creierului de a măsura dioxidul de carbon; creierul lui Agnon nu mai trimise semnale la plămâni ca să schimbe dioxidul de carbon cu oxigenul şi corpul încetă practic să respire.

Moartea veni repede. Reece aşeză acul şi restul accesoriilor pentru droguri pe măsuţă, alături de sticlele goale de băutură şi paharul pe jumătate gol de whisky. Scoase o pungă de gunoi din rucsac, adunând legăturile de la mâinile şi picioarele lui Agnon. Înăuntru ajunseră şi cârpele pe care le folosise drept căluş şi legătură la ochi, la fel şi folia de plastic care încă mai atârna în jurul gâtului lui Agnon. Se plimbă cu punga prin toată camera, căutând tot ce trebuia aruncat ca să sterilizeze scena crimei. Luă prosoapele ude de pe podea şi le aruncă la întâmplare peste băltoacele de urină. Legă punga de gunoi la gură şi o ascunse în rucsac, iar casetofonul îl puse într-un buzunar exterior. Reece mai cercetă o dată încăperea înainte să verifice inexistenţa pulsului lui Agnon şi să se schimbe de echipamentul de laborator. Apoi, agăţând pe uşă semnul NU DERANJAŢI, ieşi afară în întunericul dimineţii.

★

Întors în apartament, Reece se aşeză la masa din bucătărie şi ascultă caseta cu interogatoriul lui Saul Agnon. Îşi luă notiţe, oprindu-se şi rederulând de mai multe ori în mai multe puncte ca să se asigure că a înţeles detaliile corect. Dacă era o minciună, era una bine ticluită. Dacă era adevărul, era incredibil. După ce îşi revăzu notiţele, Reece scoase o punguţă din buzunar şi din ea lista. O despături şi se uită la desenul lui Lucy înainte de a o întoarce şi de a o întinde pe masă. Cu creionul din rucsac trase o linie peste numele lui Agnon. Apoi mai adăugă nume pe listă în urma notiţelor de după interogatoriu:

JOSH HOLDER
~~MARKUS BOYKIN~~
~~SAUL AGNON~~
STEVE HORN
CJNG, MEXIC

AMIRAL GERALD PILSNER
MIKE TEDESC0
J.D. HARTLEY
LORRAINE HARTLEY

Era timpul să profite de generoasa ofertă a lui Marco del Toro.

CAPITOLUL 44

Palm Spring, California

Camerista respectase semnul NU DERANJAŢI de la Casita 134 în ziua precedentă, dar acum trecuse de ora plecării de duminică a oaspetelui şi ea curăţase şi aranjase toate celelalte camere de pe lista ei. Bătu tare în uşă cu cheia.

— Curăţenia!

Dar în afară de o muzică clasică cântând încet undeva în interior, tăcere.

— Curăţenia!

Nimic.

— Curăţenia, intru!

Introduse cheia în slot şi încuietoarea se deschise. Când deschise uşa de la cameră şi aprinse lumina, prinse în vederea periferică o formă umană prăbuşită pe scaun. Începu să-şi ceară scuze pentru intruziune, apoi ochii i se opriră pe omul mort şi un miros cum nu mai întâlnise vreodată o şocă.

— *Dios Mio*!

Trânti uşa şi alergă ţipând după administrator.

★

Când sosi detectivul de la omucideri Anthony Gutierrez, poliţiştii din patrulă delimitaseră deja zona. Agentul de lângă uşă îl salută din cap pe detectiv şi îi făcu semn spre interiorul camerei unde aştepta alt poliţist. Mirosul morţii izbi nările lui Gutierrez imediat ce trecu de uşă. O privire aruncată corpului stabili că solicitarea EMS fusese o risipă de timp şi resurse.

Decedatul era dezbrăcat şi tot corpul era lipsit de culoare, cu excepţia picioarelor care păreau umplute cu vin roşu închis. Gravitaţia făcuse ca sângele bărbatului, nemaifiind împins de bătăile inimii, să se adune în picioare. Avea ochii închişi şi gura deschisă. În afară de lipsa bizară de culoare, expresia de pe faţa lui făcea să pară că dormea.

Cauza morții era ușor de dedus din grămada de accesorii pentru droguri de pe masa de lângă el: o seringă, o lingură de metal pătată de funingine cu reziduuri uscate de ceea ce păreau a fi fie medicamente de la farmacie, fie heroină, o brichetă Bic, un pahar de cocktail conținând o cantitate mică de lichid maroniu și sticle goale de băutură care păreau să provină din minibarul camerei. Un tub de cauciuc era strâns în jurul bicepsului stâng și pe antebraț era vizibilă o urmă de înțepătură.

— Altă supradoză, domnule detectiv? întrebă polițistul de patrulă, aproape retoric.

— Mda, aș zice că e destul de evident. Altceva în cameră?

— Nimic neobișnuit. E niște vomă acolo pe podea, pișat în toată baia. Se pare că tipul a petrecut la greu.

— Cine e?

Polițistul se uită în carnețelul de buzunar.

— Legitimația și ecusonul cu numele de la conferință spun că este Saul Agnon din L.A. Managerul hotelului confirmă că rezervarea a fost făcută pe acest nume de un individ care participa la o conferință a avocaților.

— Când a fost ultima dată văzut în viață?

— Toți participanții la conferință au plecat, dar, după spusele cameristei, ieri toată ziua a avut pe ușă un semn de „Nu deranjați". Camerista a intrat azi după-masă la aproximativ două treizeci și cinci ca să facă curățenie și a văzut cadavrul. Zice că nu a atins nimic. Bănuiesc că e mort încă de vineri seara.

— Sunt de acord, după starea corpului. O să sun la participanții la conferință să văd dacă pot afla ceva, dar presupunerea mea e că vorbim pur și simplu de o supradoză accidentală. Probabil heroină sau un amestec de substanțe. Nu e ca în nordul Californiei, dar avem cel puțin unul pe lună. Bărbații albi trecuți de treizeci de ani cad ca muștele.

— Nu-mi pot imagina cum e să-ți injectezi rahatul ăsta. Mi se face pielea de găină.

Polițistul se înfioră doar gândindu-se.

— Dependența e un impuls puternic. Tipul e avocat, probabil câștigă mai mult decât noi doi la un loc, și moare în fundul gol într-o cameră de hotel încercând să se drogheze. Detectivul Gutierrez scutură

din cap: O să mai fac niște poze. Cheamă legiștii, îl punem în sac și plecăm de-aici.

CAPITOLUL 45

Point Loma, California

Reece încetini Land Cruiserul şi intră în spaţiul de parcare din afara traficului principal din Port Loma, imediat peste golf de Baza Aeronavală North Island, întinsul sediu al Marinei care ocupa cea mai mare parte din insula Coronado.

Lui Reece îi plăcuse întotdeauna Port Loma. Se găseau case frumoase acolo, cu panorame grozave către San Diego, golf, Coronado, Pacific. Iubea mirosul oceanului, iar Port Loma era metropola marină din San Diego. Conduse pe lângă poarta principală a Cartierului General de Recrutare în Marină, una dintre cele două tabere în care recruţii îşi începeau viaţa în armată. Traversând străzi cu nume ca Nimitz, Farragut şi Roosevelt, trecu pe lângă şantiere de iahturi, ateliere de reparat bărci, exclusivistul San Diego Yacht Club şi o mulţime de pescari pregătindu-se pentru o nouă zi pe mare.

Traficul fusese uşor atât de devreme dimineaţa într-o zi de lucru, dar Reece ştia că o anumită cafenea era deschisă şi pregătită de treabă. Cafeneaua arăta ca o căsuţă victoriană, ceea ce şi fusese la un moment dat cu ani în urmă. Având două etaje şi în faţă o terasă fermecătoare, putea fi mai uşor luată drept o clădire istorică decât drept micul local care era în realitate. Interiorul era la fel de plăcut ca şi exteriorul, cu fotolii largi, capitonate, şi canapele aşezate printre măsuţe antice de cafea de mărimea potrivită. Pereţii erau împodobiţi cu o colecţie de cărţi vechi, ceea ce întotdeauna îl făcuse pe Reece să se simtă confortabil şi în largul lui.

Oricât de devreme era, Reece nu era primul client al zilei. O fată de vreo douăzeci de ani butona la laptop, probabil studentă la Point Loma Nazarene University de dincolo de deal, iar în cealaltă parte a sălii stătea un pescar bătrân şi cărunt adâncit în gânduri.

Reece comandă o cafea neagră mare. În mod normal ar fi adăugat ceva dulce, dar astăzi o comandă la fel cum ar fi făcut-o prietenul lui

care îl însoţea de obicei în acea cafenea. Reece zâmbi, amintindu-şi cum masivul său tovarăş avea mereu un comentariu despre tipii care îşi dichisesc cafeaua, clătinând din cap în timp ce-l privea pe Reece adăugând miere sau zahăr cu puţină frişcă, sau mai rău, neadăugând nimic pentru că îşi comandase latte.

Astăzi, colegul de Echipă nu se afla acolo ca să-l frece pe Reece din cauza preferinţelor în materie de cafea. Îl aştepta ceva mai departe.

Reece acceleră Land Cruiserul şi urcă dealul, luând-o pe Cabrillo Memorial Drive. Cu cât urca, cu atât priveliştea devenea mai frumoasă, casele şi clădirile de birouri lăsând loc frumuseţii naturale a coastei Pacificului.

Reece trase pe o bucată de pământ cu faţa spre est şi admiră peisajul. Baza Navală Point Loma, căminul flotei de submarine din San Diego, se trezea la viaţă dedesubt, în timp ce dincolo de golf se întindeau North Island, Coronado, zona centrală din San Diego, Imperial Beach, întinzându-se apoi spre Mexic.

Cafeaua se răcise suficient şi Reece îşi sprijini braţul pe fereastra deschisă sorbind din lichidul puternic şi negru despre care era sigur că odată cursese prin venele prietenului pe care venea să-l vadă, după cantităţile copioase pe care Reece îl văzuse consumându-le zilnic în decursul anilor. Urmărind un crucişător de clasă Triconderoga cu rachete ghidate trecând prin golful San Diego spre largul Pacificului, Reece nu putu să nu fie impresionat. Acea singură navă conţinea mai multă putere de luptă decât majoritatea ţărilor mai mici. Prezenţa sa impunătoare reprezenta diplomaţia Statelor Unite peste graniţă şi îşi avea originile în Marina Continentală din timpul Revoluţiei. Pentru Reece, semăna cu libertatea.

Reece îşi permise încă un zâmbet gândindu-se cât de impresionat ar fi fost prietenul lui că el ştia că nava de jos era de clasă Triconderoga. De obicei, când prietenul lui îi cerea în timpul plimbărilor lor să identifice o anumită navă, Reece răspundea: „Una mare şi gri.” Reece îşi petrecuse viaţa profesională studiind latura neconvenţională a războiului: insurgenţă, tactici de gherilă şi terorism. La acele subiecte se pricepea mai mult decât bine.

Cu cafeaua în mână, Reece ieşi din Cruiser şi începu drumul spre întâlnirea cu prietenul lui. Trecuse prea mult timp. Sunetele intermitente şi înăbuşite ale bazei de dedesubt treceau uneori peste deal întrerupând zgomotul îndepărtat al unei maşini de tuns iarba sau

cadența aspersoarelor din zona verde de peste stradă. Ciripitul pașnic al păsărelelor în adierea blândă a dimineții era o completare perfectă a seninătății Cimitirului Național Fort Rosecrans.

Reece urcă treptele până la o construcție mică, albă și neutră, și introduse numele prietenului lui în calculator ca să-i afle locul final de odihnă: secțiunea și numărul mormântului. Făcuse acel drum împreună cu subofițerul-șef Martin Hackathorn cu multe ocazii, participând împreună la prea multe funeralii în decursul anilor. Asta face războiul. Opreau întotdeauna la micuța cafenea victoriană de la poalele dealului înainte de a-și prezenta respectul celor plecați prea devreme.

Pe timp de război devii obișnuit cu așezarea cimitirelor naționale, iar Reece nu făcea excepție. Știa exact încotro să se ducă. Locul era unul bun.

Cu toate că știa precis unde merge, Reece nu se grăbi. Era îmbrăcat decent în pantaloni de stofă, obișnuiții săi pantofi Salomon și avea o cămașă încheiată la toți nasturii pe care și-o băgase în pantaloni. Ochelarii de soare negri Catorz îi fereau ochii de strălucirea matinală a soarelui. Un sacou ușor îi acoperea Glock-ul 19 ascuns la curea, ceea ce era sigur că trebuia să fi constituit o încălcare a legii sau a regulilor locale, poate chiar ambele, și posibil a etichetei, dar Martin nu ar fi vrut ca Reece să-i viziteze mormântul neînarmat, de asta era sigur.

Pietrele funerare albe contrastau puternic cu verdele ierbii de pe deal. Unul dintre lucrurile care se făceau bine în țară era întreținerea cimitirelor. Reece trecu respectuos și solemn pe lângă rânduri întregi de vieți sfârșite în 1914, 1877, 1966, 1944, 1898, 2006, 1900 și 2016 care își găsiseră odihna acolo. Datele corespundeau cu evenimentele dintr-o țară care avusese parte de puțină odihnă între războaie: Campania din India, Campania din Mexic, Primul Război Mondial, Vietnam, Al Doilea Război Mondial, Campania din Haiti, Coreea, Războiul Hispano-American, Irak și Afganistan. Fiecare generație părea să fie reprezentată, fiecare generație răspunsese chemării. Generația actuală era beneficiara cunoștințelor acumulate despre război pe care Reece nu intenționa să le lase să se piardă.

Reece se întreba unde se va duce când îi va veni vremea. Cu ceea ce avea de gând să facă, nu era prea sigur. Spera că îi vor respecta

dorința de a fi înmormântat alături de Lauren și Lucy. Voia să fie alături de ele pentru eternitate.

Reece nu-și dădu seama că se oprise din mers, nici nu-și amintea de când stătea acolo, cu cafeaua răcindu-i-se în mână, cu ochii în lacrimi, uitându-se la mormântul prietenului lui, bărbatul masiv cu barbă al cărui cap Reece îl ținuse ultima dată în brațe când nu mai era atașat de trup.

Reece se lăsă într-un genunchi în fața pietrei funerare, plecă fruntea și păstră tăcerea. Gândurile lui erau îndreptate spre dincolo de mormânt. Îmi pare rău, amice. *N-ar fi trebuit să plecăm în misiunea aia. O știam, și totuși ne-am dus. Dar, în realitate, eram condamnați încă înainte de a pleca din țară. Eu sunt singurul rămas. Le-au luat pe Lucy, pe Lauren, pe fiul nostru nenăscut, și nici eu nu mai am mult. Nemernicii care te-au ucis pe tine ne-au omorât pe toți în țară în timpul antrenamentelor. Însă nu-ți face probleme. Încă mai am puțin timp. Acum știu cine sunt și îi vânez. Ei încă nu știu, dar o să afle. Mă duc după ei și o să-i bag pe toți în mormânt.*

Ridicându-se în picioare, Reece mai aruncă o privire pietrei funerare, întipărindu-și în memorie cuvintele scrise acolo înainte de a se întoarce printre șirurile de luptători din bătăliile trecute.

Scris pe piatră, sub „Martin F. Hackathorn, 4 aprilie 1975 – 14 iunie 2017, Marina SUA, Afganistan”, era un singur cuvânt: PATRIOT.

Reece venea.

Moartea venea după toți.

PARTEA A III-A - RĂZBUNAREA

CAPITOLUL 46

Tijuana, Mexic

Marco îl trecuse pe Reece peste graniţă fără multe probleme. Range Roverul care îi purtase spre sud prin Imperial Beach şi Otay Mesa şi la punctul de trecere a frontierei San Ysidro era o versiune numită Sentinel. Construit la unitatea de vehicule pentru operaţiuni speciale din Marea Britanie, putea rezista la gloanţe incendiare care penetrau armurile şi la şrapnelul grenadelor de mână. Cu un motor de 510 cai putere şi suspensie retehnologizată, era o maşină serioasă. Reece se cutremură gândindu-se cât trebuia să fi costat. SUV-uri blindate mergeau în faţa şi în urma Range Roverului, arătând cam ca un alai prezidenţial cu iz britanic. Lui Reece i se părea cam prea bătător la ochi, dar era teritoriul lui Marco şi el părea mai mult decât încrezător că va putea să-şi ducă prietenul peste graniţă şi înapoi.

Reece nu se putu împiedica să se încordeze când trecură prin punctul vamal în Mexic, dar o făcură fără să se grăbească. La miezul nopţii nu era obişnuitul trafic dintr-o zi de lucru, care provoca ore de întârziere la momentele de vârf şi care întâmplător coincidea cu numărul tot mai mare de navetişti din San Diego care plecau sau se întorceau de la muncă. Marco zâmbi uitându-se cum Reece se relaxa vizibil pe măsură ce goneau spre sud. Reece se întrebă cât de multe legi mexicane şi americane tocmai încălcase, cunoscând conţinutul bagajelor din spatele banchetelor.

Întunericul învăluia procesiunea care pătrundea în inima Tijuanei. În ultimii ani lucrurile se înrăutăţiseră într-atât încât Marina emisese o directivă care interzicea marinarilor să se distreze liber la sud de graniţă. Barurile care se umpleau de personalul militar din cel de-al doilea port ca mărime din Statele Unite erau acum gazde numai pentru studenţii colegiilor din San Diego şi Los Angeles, prea tineri ca să intre în barurile şi cluburile de noapte din California de Sud.

Făcând o curbă strânsă la stânga pe ceea ce părea a fi o fundătură, vehiculele pătrunseră în ceea ce lui Reece i se păru un service auto. Traseră pe locuri evident rezervate pentru şef şi uşile glisante din tablă ondulată se închiseră în urma lor.

— Am ajuns, zise Marco zâmbind.

— Am ajuns unde? vru să ştie Reece, aplecându-se să vadă mai bine împrejurimile.

— La birourile mele din Tijuana. Marco râse observând expresia nedumerită care trecu peste faţa lui Reece: Te aşteptai la ceva mai frumos, *sí*?

— Păi, e puţin diferit de locuinţele tale obişnuite.

— A, da, îmi reaminteşte de începuturile mele umile. În plus, aici mă pot concentra fără nedoritele distrageri aduse de succes. Vino, continuă Marco făcând semn cu capul în direcţia portierei. Avem multe de discutat.

Reece îşi luă rucsacul încărcat din spatele Range Roverului, în timp ce oamenii de securitate ai lui Marco se răspândiră la ceea ce păreau posturile lor obişnuite, de unde ţineau sub observaţie pe camere de supraveghere zona înconjurătoare. Un grup de şase vehicule fără semne particulare erau parcate ordonat într-un colţ al garajului. Păreau să se potrivească în traficul din Tijuana fără să dea de bănuit dacă Marco avea nevoie să se mişte prin oraş în anonimat. Într-un alt colţ al garajului era instalată o mică sală de forţă şi o serie impresionantă de saltele de lupte.

— Aşa m-ai bătut toţi anii ăştia? Te furişai în Mexic să te antrenezi în timp ce eu eram peste hotare?

— Ha! Omul trebuie să facă ce poate. Ştiu că ai citit Sun Tzu. Din fericire duşmanul din noaptea asta n-a făcut-o, strigă Marco urcând o scară spre ceea ce Reece presupunea că era un birou cu vederea deasupra garajului. Reece îl urmă cât putu de repede, incomodat de greutatea rucsacului.

Biroul lui Marco era curat şi ordonat, chiar minimalist. Un şir de monitoare erau aliniate pe peretele opus, permiţându-i să supravegheze parterul garajului prin ferestrele largi care dădeau spre uşile enorme.

— Ce afaceri faci de aici? întrebă Reece.

Marco îşi privi tovarăşul în ochi.

— Am multe afaceri, prietene. Pe majoritatea le pot conduce de oriunde, dar anumite întâlniri şi contracte au nevoie de un loc ca ăsta.

Făcu o pauză.

— Te-ai întrebat vreodată cum de am obţinut atât de repede cetăţenia americană?

— Am presupus că datorită afacerilor tale din SUA care generează bani buni din impozite.

— A, da, asta e adevărat. Dar fac şi alte afaceri care interesează anumite agenţii ale guvernului vostru.

— Acum e şi guvernul tău, îi reaminti Reece cu un semn din cap.

— Foarte adevărat, *amigo*, foarte adevărat. Ştiu că e greu de înţeles, dar ceea ce vom face în noaptea asta o să ajute şi interesele mele de afaceri şi pe ale ţărilor noastre. O să-ţi explic mai târziu mai multe. Deocamdată trebuie să ai încredere în mine.

— Am încredere în tine, Marco. Altfel n-aş fi aici.

— Ştiu. Hai să ne mai uităm o dată la pozele alea.

Parcurseseră pachetul de informaţii pe care i-l livrase Ben Edwards înainte să traverseze frontiera, dar amândoi mai voiau o ultimă trecere în revistă. Reece ştia că Marco era singura persoană care îl putea duce la ţintă. Marco fusese de acord fără măcar să ştie ce avea Reece de gând. După ce îl ascultase, Marco îi oferise forţa lui de securitate drept forţă de asalt, dar Reece decisese să respingă oferta; aveau să-l ducă până la ţintă şi înapoi şi să acţioneze ca element de blocare, dar asta era tot. Era războiul lui.

— Bun, zise Marco după ce revăzuseră informaţiile. Când pleci?

— Ai spus că sunt cam douăzeci de minute până la casă, spuse Reece uitându-se la ceas. Hai să plecăm peste treizeci de minute, ceea ce ne-ar aduce la ţintă la 0300.

— *Bien. Treinta minutos.* Pregătesc oamenii şi maşinile. O să fie, cum ai spus? „Structura de mobilitate”? zise Marco, evident satisfăcut să folosească jargonul militar.

— Mulţumesc, Marco. N-o să uit asta.

Marco înclină din cap şi îl lăsă pe Reece singur să-şi pregătească echipamentul.

★

Noul alai din Tijuana era puţin diferit de cel care îi adusese în Mexic. Gata cu Range Roverul plusat şi vehiculele de escortă blindate, înlocuite acum de maşini banale fără blindaj, neremarcabile, acoperite

de praf și lovituri. Perfecte pentru misiunea din acea noapte. Reece abia dacă sperase că vor reuși să pornească, dar fu repede surprins când auzi motoarele torcând. Se părea că motoarele de sub capote nu erau deloc obișnuite. Marco zâmbi din nou, bucurându-se vizibil de surprinderea prietenului său.

— Sun Tzu, repetă cu o sclipire malițioasă în ochi. Înșelătorie.

Structura de mobilitate curentă a lui Reece consta din două automobile care ar fi părut niște epave oriunde în Statele Unite, dar se potriveau perfect pe străzile din Tijuana. Marco și Reece se aflau pe bancheta din spate a vehiculului conducător. În față stăteau șoferul și unul dintre bodyguarzii lui Marco.

— *Diez minutos, señor Toro,* spuse bărbatul masiv de pe locul pasagerului.

Marco aprobă din cap. Începu să spună ceva, când telefonul îi ciripi.

— *Perdon,* zise și răspunse. *Sí* – urmat de o pauză lungă. *Sí. Gracias.*

Închizând, Marco se întoarse spre Reece:

— Sursa mea din interior a părăsit clădirea. Paisprezece bărbați. Șase femei. Niciun copil. Femeile sunt târfe din Mexicali. Sunt nevoiți să le importe, din motive de siguranță. Au o iscoadă pe acoperiș cu un AK și una în camera din față, cu o pușcă.

Reece încuviință. Chipul lui avea un calm bizar. Marco nu-și mai văzuse niciodată până atunci prietenul la lucru și, cu toate că nu era omul care să se sperie ușor, simți brusc un fior rece. Reece era absorbit de munca lui. În noaptea aceea munca era moartea.

— *Aquí,* rosti bărbatul de pe scaunul pasagerului aproximativ zece minute mai târziu, iar mașina încetini, târându-se încet.

— Ok, zise Marco. Asta e – arătă spre clădirea dărăpănată de la capătul străzii. Reece, după ce îi omori pe oamenii ăia, călătoria ta se încheie?

Reece făcu o pauză.

— Abia am început. Mulțumesc, amice. Mă întorc imediat.

CAPITOLUL 47

Reece se mişcă în viteză pe trotuar şi de acolo în clădirea abandonată pe care Marco o identificase pe Google Earth vizavi şi în apropierea clădirii ţintă. Era un proiect de construcţii la care părea să nu se mai fi lucrat de ani de zile. Reece se simţea bine. Era îmbrăcat în uniforma de camuflaj şi cu echipament de luptă complet. Durase aproape cincisprezece ani de război ca să-şi doteze echipamentul aşa cum era astăzi, iar cu misiunea prezentă Reece îşi adăuga încă o ţară pe lista locurilor unde îşi exercitase meseria. Singura diferenţă între echipamentul din ultima deplasare din Afganistan şi cea din acea noapte era că purta casca nonbalistică, cea de kevlar fiind pierdută în ambuscada din cimitirul imperiilor. De asemenea nu era împovărat de cele două radiouri pe care le purta de obicei; acest lucru îi sporea mobilitatea. NOD îi oferea un avantaj clar asupra inamicului, iar în acea noapte Reece intenţiona să-l folosească la maxim.

Cu toate că era destul de sigur că imobilul e pustiu, îl verifică metodic şi atent. Uşor înseamnă atent, atent înseamnă repede. În timp ce urca pe acoperiş îşi aminti de un alt loc şi alt timp, când patrula pe străzile din Ramadi cu echipa lui de lunetişti, instalându-se în bezna nopţii într-o poziţie avantajoasă, în aşteptarea prăzii neştiutoare. Acum era similar, doar că era singur, iar aceia erau oamenii care îi omorâseră familia.

Reece scană acoperişul şi se deplasă într-un punct de unde avea o vedere clară asupra casei-ţintă. Părea liniştită. Iniţial se gândi că informatorul lui Marco îi dăduse date greşite, fiindcă nu vedea santinela de pe acoperiş. La o examinare mai atentă descoperi bărbatul dormind pe un scaun, cu capul dat pe spate şi un AK la vedere proptit de balustrada de lângă el. Reece nu s-ar fi folosit de acoperiş pe timpul zilei, dar noaptea, cu avantajul tehnic oferit de NOD, era locaţia logică de unde să-şi atace prima ţintă.

Reece îngenunche și își sprijini pușca pe parapet. Fixă laserul IR din ATPIAL-ul atașat pe pușca lui M4, invizibil pentru oricine fără dispozitive de vedere nocturnă, pe șaua nasului santinelei. Apăsând pe trăgaci, trimise un glonț de 5 grame Black Hills 5.56 direct în capul bărbatului. Reece fixă laserul pe pieptul omului și mai trase încă două în centrul de greutate doar pentru siguranță, amortizorul lui atenuând zgomotul împușcăturilor. Apoi se ridică și coborî înapoi în stradă.

Trecu de vehiculele lui Marco ca și cum ar fi fost în ceață, cu mișcări line și sigure, ținând arma ridicată și îndreptată spre ușa clădirii țintă. Era încuiată. *Rahat.* Informatorul ar fi trebuit s-o lase deschisă. Dacă ar fi avut o echipă de asalt, Reece ar fi spart ușa și ar fi început curățarea casei, așa cum făcuse de multe ori în război, însă acum nu avea echipă de asalt. În acea noapte el era echipa.

Reece trecu imediat la metoda secundară de intrare, deplasându-se pe laterala clădirii. *Cât de similar cu Ramadi.* Găsind burlanul exterior pe care îl identificase în pozele lui Ben, își trecu pușca la spate și începu să se cațere atent pe clădire. *Nu-i la fel de ușor ca atunci când eram caporal,* gândi Reece.

Urcând pe acoperiș, scoase pistolul ca să acopere zona. Nevăzând decât santinela moartă, sări peste balustradă, punându-și pistolul în toc și rotindu-și M4-ul în jurul umărului într-o singură mișcare fluidă, apoi coborî scările care duceau în vizuina leului. Fără să cunoască exact planul interiorului, Reece era nevoit să verifice întreaga clădire. Folosindu-se de colțuri la fel ca un polițist cu o lanternă și un pistol, Reece avea NOD și laserul IR de pe M4 ca să verifice fiecare încăpere. Dacă pierdea elementul surpriză și avantajul vederii nocturne, lucrurile puteau repede să scape de sub control.

Clădirea mirosea a canabis ars, urină și transpirație, o combinație dezgustătoare. Intrând pe primul coridor de la al treilea nivel, Reece identifică o ușă parțial deschisă în stânga sa și uși închise la alte trei camere. Readucându-și pușca înapoi între cot și trup, Reece împinse ușor ușa. Se vedea doar o siluetă întinsă cu fața în jos pe un pat, în șort și tricou, cu un picior acoperit de cearșafuri. Părea deja mort. Continuând cercetarea camerei, Reece trecu totul în revistă, mintea lui identificând țintele. *Liber, mă rog, aproape liber.* Reece coborî laserul pe ceafa omului adormit și apăsă pe trăgaci, trimițându-i un glonț în creier și împrăștiindu-i-l pe pernă și pe cadrul patului. *Unul căzut*. Își

ţinu răsuflarea. După cum arătau lucrurile, tipii petrecuseră cam toată noaptea, dar niciodată nu e înţelept să-ţi subestimezi adversarii.

Înapoi pe coridor şi la camera următoare. Nimic nu sugera că focul amortizat al lui Reece fusese auzit. Uşa era descuiată şi Reece o deschise cât mai tăcut posibil. Într-un pat dormeau două persoane. Un membru al bandei grotesc de obez zăcea cu faţa în jos, în pielea goală, cu un picior căzut pe o parte şi sprijinit pe podea. O femeie micuţă dormea goală lângă el, pe spate. Reece spera că era destul de obosită după petrecere ca să nu se trezească. Nu voia s-o ucidă, dar dacă trezirea ei i-ar fi compromis misiunea nu avea remuşcări s-o împuşte. Reece îşi mută M4-ul în mâna stângă, eliberând cu grijă o bucată de coardă de paraşută care se lega de unealta veche de secole despre care el şi oamenii lui învăţaseră că încă era cel mai lipsit de zgomot mod de a încheia viaţa unui om. Ridică tomahawkul Winkler/Sayoc, ochind cu grijă partea laterală a capului şi centrul tâmplei bărbatului, apoi o coborî cu putere, prin creier, omorându-l pe loc. Reece trecu repede la femeie pregătindu-se să-i aplice lovitura ucigaşă. Ea se întinse şi se mişcă, aşezându-se într-o poziţie de somn mai comodă, ignorând îngerul morţii care trecuse pe lângă ea în acea noapte.

Punând tomahawkul înapoi în teacă, îşi mută puşca în mâna dominantă şi reveni pe hol. Încă două uşi la acel etaj. Încă unsprezece bărbaţi şi cinci femei de rezolvat, dacă informaţia era corectă. Următoarea uşă. Încuiată. *La dracu.* Reece îşi căută şperaclul. N-avea sens să spargă uşa şi să alerteze astfel o forţă superioară numeric. Aprinse un mic led verde de pe laterala căştii, ataşat de o tijă flexibilă care permitea să-l orienteze după nevoi. Înclină puţin casca pentru a putea lucra la broască pe sub NOD. Când să introducă şperaclul, uşa începu să se mişte.

Mâna dreaptă a lui Reece reveni pe M4, ridicându-l şi în acelaşi timp identificând ţinta. În faţa lui era o femeie tânără doar în chiloţi şi în spatele ei, treaz în pat, un bărbat în floarea vârstei evident abia trezit din somn şi nesigur de ce se petrecea. Mâna stângă a lui Reece se încleştă pe gâtul fetei şi o sili să intre în cameră. Sesizând mişcare la uşă, bărbatul se ridică să vadă ce se întâmpla, doar ca să primească două gloanţe în stomac trase din M4 dintr-o poziţie joasă. Reece o împinse în jos pe femeie şi mai trase trei gloanţe în ţinta din faţa lui. Gemând zgomotos, bărbatul abia trezit le primi în partea superioară a

pieptului și în gât, prinzându-se disperat de gât când sângele țâșni din rana letală, și căzu pe podea horcăind în agonia morții.

Reece cercetă repede restul încăperii ca să se asigure că e goală, apoi o smuci pe tânăra prostituată în picioare apucând-o de gât și aruncând-o pe pat.

— *Por favor, no*, reuși ea să gâfâie, *por favor, no.*

Reece nu avea o problemă s-o trimită în viața de apoi, dar nu voia s-o facă dacă nu era absolut necesar. O apucă din nou de gât și o trase prin cameră înapoi la ușă, strivind-o de perete ca să poată privi pe coridor prin NOD. Tot liniște. *Norocul Broaștei,* gândi Reece.

— *Por favor, no,* șopti ea din nou cu ochii măriți de frică.

— *Silencio,* șuieră Reece, împingând-o în genunchi și apoi forțând-o să se întindă pe podea.

Cu o eficiență bazată pe ani de practică și execuție, Reece scoase niște coliere de plastic din vesta antiglonț, legând rapid mâinile și picioarele femeii. Privind în jur, găsi o șosetă lângă pantofii mortului și i-o îndesă în gură, fixând-o cu un alt colier. Apoi o săltă pe picioare și o duse la pat, legând-o de cadrul de metal.

— *Silencio,* porunci din nou în șoaptă. Ochii ei îngroziți încuviințară.

Reece se retrase într-o parte a ușii și scoase încărcătorul parțial utilizat, înlocuindu-l cu unul nou. Îl păstră și pe celălalt în caz că avea nevoie mai târziu și examină din nou coridorul. Tot liniște.

Dacă ar fi avut trupa cu el, clădirea ar fi fost deja securizată. Fiind o misiune solo, Reece mai avea mult de lucru.

Ultima ușă de la etajul de sus. Descuiată. Reece o împinse. Primul lui gând fu; *Cum dracului n-au auzit oamenii ăștia agitația de alături*? Următorul, *cum dracului de nu i-am auzit eu prin perete.* Doi bandiți dezbrăcați și acoperiți de tatuaje o regulau pe una dintre prostituate. Ea stătea în patru labe, cu unul pe la spate și celălalt în gură. Chiar cu lumânarea care ardea pe podea într-un colț, niciunul nu observă ușa deschisă și țeava puștii lui Reece ridicată în dreptul pieptului trăgând de două ori în partea superioară a spatelui celui dintre fesele prostituatei. Dacă celălalt observase motivul decesului prietenului său, nu o arătă. Când primul se prăbuși înaintea lui peste spatele femeii, partenerul lui într-ale crimei se uită uluit în jos văzându-și pieptul erupând violent într-o mizerie nenaturală de sânge și țesuturi. Mintea lui abia începea să înțeleagă ce se întâmplase, când următorul glonț al

lui Reece îşi găsi ţinta prin orbita ochiului stâng, străbătând emisfera cerebrală a gândirii raţionale şi făcându-l să se prăbuşească în cea mai nefirească poziţie peste scândura pătată de sânge de la capul patului. Reece îndreptă laserul IR înapoi la primul bărbat şi îi trase un foc de siguranţă în cap înainte să intre în viteză în cameră şi să-l arunce de pe femeie. Ea rămase cu faţa în jos, fără să se mişte. Pentru o clipă Reece crezu că o împuşcase din greşeală, apoi îşi dădu seama că sângele şi ţesuturile care o acopereau nu erau ale ei; era doar şocată fiindcă cei doi bărbaţi cu care tocmai făcea sex muriseră dintr-odată deasupra ei, umplând-o de sânge.

Reece o lăsă în viaţă, legată de pat, reîncărcă din nou tactic reţinând încărcătorul pe jumătate folosit şi ieşi pe coridor. *Liber.*

Şase doborâţi. Trei prostituate, din totalul de şase, vii la ultimul etaj. Încă opt inamici şi trei noncombatanţi cu care să se confrunte. *Mişcă-te.*

Reece devenise un instrument al morţii. Nimic nu i se părea mai natural decât mişcarea după o ţintă. O făcuse la toate nivelurile tactice pe câmpul de luptă şi acum avansa către o nouă ţintă, una care habar n-avea ce avea să urmeze.

Coborî scara, observând, verificând, procesând fiecare detaliu, cu arma pregătită.

Când deschise uşor uşa de la al doilea etaj, mai întâi simţi şi apoi văzu mişcarea, întâlnind un gangster drogat alergând în boxeri pe coridor cu un revolver de oţel în mână. Probabil auzise sau simţise ceva în neregulă sus. Al şaselea simţ în acţiune. Primi în piept cinci gloanţe de calibru 5.56 trase de Reece. Să ucizi un om de la distanţă mică nu era aşa de uşor cum s-ar fi crezut după filme sau cursurile locale cu arme defensive; uneori oamenii mor greu. În lumea reală nu există o formulă magică care să garanteze că cineva cade şi rămâne căzut. „Două în corp, unul în cap", popularizată drept tehnica Mozambic, era repede risipită de realităţile luptelor moderne. Reece şi oamenii lui îşi doborau ţintele; indiferent dacă e nevoie de un glonţ sau de zece, îi împuşti până mor.

Cineva apăsă pe un întrerupător la capătul coridorului şi se revărsă o lumină ieftină pâlpâitoare. Reece îl văzu la capătul holului pe omul care îl lipsise de avantajul vederii nocturne; purta blugi şi tricou şi avea tatuaje pe lateralele gâtului şi pe craniul ras. Focul lui Reece îşi rată ţinta şi el îşi împinse casca spre ceafa ca să vadă pe sub NOD în

mediul cel nou, luminat. Bărbatul în tricou se târa spre ușa lui deschisă.

Vrând să-l doboare înainte să poată pună mâna pe o armă, Reece alergă pe coridor trăgând cu M4 prin ușa deschisă a camerei bărbatului în tricou, poziționându-se oblic și trăgând din mers. Nu era protocolul obișnuit, dar fără o echipă de atacanți bine pregătiți în spatele lui era nevoit să improvizeze.

Când încerca să-și găsească un unghi mai bun lângă ușă, un braț tatuat țâșni dinăuntru, apucându-i țeava și fixându-l de peretele holului. *Doamne, ce puternic e ăsta.* Apăsându-i pieptul, pușca M4 era ineficientă. Reece apucă de capul ras și tatuat, izbindu-și de două ori casca și sistemul NOD de fața omului înainte să se desprindă de perete și să intre înapoi în cameră. Reece înregistră o voce feminină țipând și văzu o femeie goală cu colțul ochiului, strângând disperată de așternuturi în timp ce privea încleștarea mortală care avea loc sub ochii ei. Desprinderea de perete îi propulsă pe amândoi peste o măsuță, făcându-i să cadă la podea. Adversarul era musculos și îl depășea pe Reece în greutate cu cel puțin zece kilograme. Aterizând peste Reece, își luă elan să-i administreze o lovitură zdrobitoare în față. Reece împinse capul înainte când veni pumnul, făcându-l să lovească în cască.

În cursul luptei observi lucruri stranii. Printre țipetele prostituatei dezbrăcate, pâlpâirile luminii și greutatea zdrobitoare a gangsterului de deasupra lui, Reece văzu bandajul. Nu era făcut profesionist, dar Reece știu imediat ce era: o rană de glonț bandajată. Acela era bărbatul pe care îl rănise Lauren în timp ce o proteja pe fiica lor. O furie cum nu mai cunoscuse niciodată se aprinse în el. Blocând cu corpul brațul drept al bărbatului și prinzându-i piciorul drept cu piciorul lui stâng, Reece execută o mișcare de jiujitsu numită *uma-plata,* rostogolindu-și adversarul pe podea. Cu o mișcare fluidă exersată de multe ori la antrenament, scoase un pumnal ascuțit din vestă și îl înfipse în gâtul ucigașului soției sale. Ochii din capul ras se măriră și el continuă să se zbată. Reece apăsă cu și mai multă forță, retrase lama și o reintroduse într-o mișcare de secerare prin gâtul adversarului până când zbaterea încetă și el căzu mort într-o băltoacă tot mai mare de sânge.

Reece nu avea timp de gândire. O cascadă de gloanțe năvăli în cameră direct de vizavi. Tir de AK. Reece cunoștea bine sunetul.

Gloanţele erau împrăştiate prin încăpere fără vreo reală disciplină, lovind peretele din spate şi tăind prin trupul prostituatei care ţipa, reducând-o la tăcere pentru totdeauna. Reece apucă o grenadă cu fragmentare din buzunarul de la centură, trase cuiul şi o aruncă oblic în încăperea alăturată. Din fericire clădirea era din blocuri de ciment şi putea suporta o lovitură zdravănă. Când grenada explodă, azvârli moloz pe hol şi în camera ocupată de Reece. Profitând de confuzie, Reece alergă pe coridor. Nu mai era nevoie de focuri de siguranţă. Un gangster şi o femeie zăceau morţi, cu trupurile sfărâmate de explozia violentă, contorsionaţi în poziţii nefireşti care însemnau moarte.

Nouă dintre indivizii ţintă doborâţi. Sus trei femei în viaţă. Două moarte la al doilea etaj.

Aflat acum în partea opusă faţă de scară a coridorului, Reece întinse mâna şi stinse luminile care încă mai pâlpâiau după explozia grenadei. Ajustând NOD, mai reîncărcă o dată şi scană holul dintr-o poziţie ferită din interiorul camerei curăţate de grenadă.

La acel etaj mai era închisă o singură uşă. Reece verifică încăperea din care părea să fi apărut bărbatul masiv cu pistolul. O femeie grasă într-o cămaşă murdară stătea ghemuită într-un colţ, cu genunchii strânşi la piept. Avea ochii închişi şi părea să se roage. Reece o lăsă în pace şi se apropie de uşa închisă. Răsuci clanţa şi o deschise brusc, lipindu-se de peretele holului, aproape aşteptându-se la o furtună de gloanţe. Însă nu se întâmplă nimic. Reece se aplecă încet pe după cadrul uşii ca să vadă cât mai mult posibil din încăpere. Tot nimic. Apoi intră. Măturând repede camera şi verificând toate colţurile, constată că era goală. Încă un etaj.

Ajungând la uşa de la scări, Reece trase aer în piept. *E timpul să terminăm treaba*. Împingând uşa, verifică în sus şi în jos pe scări. Începu să coboare, când de la primul nivel răsună zgomotul războiului. Reece se poziţionă astfel încât să aibă vedere şi linie bună de tragere către uşa de la parter a scării. Putea discerne limpede focuri de AK şi ceva ce suna a împuşcături de M4 şi puşti de vânătoare. Auzi ţipete şi gălăgie în spaniolă tot mai aproape de uşă. Alte strigăte şi alte împuşcături. Dintr-odată uşa pe care o acoperea Reece zbură şi pe ea se împleticiră doi bărbaţi evident dintre inamici. Începură să urce scările spre Reece, dar el îi făcu bucăţi, iar uşa se închise lent în urma lor. Reece reveni asupra uşii, văzu că începe să se deschidă şi se pregăti să apese pe trăgaci.

— Reece! Reece! Eu sunt, se auzi vocea lui Marco de jos.

Reece verifică și văzu fața prietenului lui apărând prudent.

— Ok, te văd, amice! strigă Reece. E liber acolo jos?

— *Sí*, prietene! veni răspunsul.

— Cobor!

Reece coborî scările, cu arma pregătită și toate simțurile în alertă. Păși peste cele două cadavre de la baza scării și Marco îi deschise ușa. În hol se aflau Marco și trei oameni din echipa lui de siguranță. Pe podea mai erau întinși doi gangsteri și o femeie moartă. Unul dintre oamenii lui Marco ținea un gangster în genunchi, cu capul pe perete.

Reece se întoarse spre Marco.

— Ei bine, n-a ieșit așa de liniștit cum crezusem. Cât durează până vine poliția?

— *No policía esta noche, amigo.* Tonul lui Marco suna încrezător: Noaptea ne aparține. Pe ăsta l-am păstrat pentru tine, spuse făcând semn spre bărbatul îngenuncheat. Vrei să-i pui vreo întrebare?

Reece se uită la Marco și înapoi la prizonier, cu ochii reci ca gheața.

— Nu, zise și se îndreptă spre captiv, coborî pușca și îl execută așa cum stătea în genunchi. Hai să mergem.

Marco se uită la echipa lui, ridică din umeri și se îndreptă spre ieșire.

CAPITOLUL 48

Bird Rock, California

Soarele se ridica peste orizontul oraşului San Diego când Reece se întoarse din incursiunea lui la sud de graniţă. Îi mulţumise mult lui Marco pentru generozitate şi loialitate şi i se răspunsese: „Pentru puţin, *amigo*" Evenimentele din ultimele săptămâni îl făcuseră pe Reece să-şi treacă în revistă prietenii. Ceea ce constatase despre loialitate era surprinzător. Unii dintre prieteni se implicaseră din greu să-l ajute la nevoie, în timp ce alţii dăduseră înapoi. Mulţi ar fi crezut că toţi camarazii din SEAL s-ar fi aliat în jurul lui, dar cu excepţia lui Ben Edwards nu fusese aşa. Majoritatea prietenilor lui apropiaţi din Echipe fuseseră ucişi în ambuscadă; alţii probabil se temeau prea mult de răzbunarea lui Pilsner. Era o dezamăgire, totuşi Reece nu-i putea acuza. Prieteni vechi ca Marco şi Liz, de asemenea cei noi precum Katie, fuseseră alături de el în moduri pe care nu le va putea uita niciodată. Adevărul era că majoritatea membrilor SEAL pe care îi cunoştea trebuiau să se concentreze asupra pregătirilor pentru război. Asta era meseria lor, şi orice distragere doar ar fi diminuat succesul misiunilor. Aşa mergeau lucrurile.

Privind din afară, s-ar fi zis că ceea ce făcuse Reece cu câteva ore mai devreme îi provoca introspecţie, regrete, posibil chiar confuzie. Filmele şi cărţile portretizează adesea soldaţi care găsesc dificil să ia o viaţă în luptă şi se chinuie cu efectele psihologice ulterioare ale acţiunilor lor.

Pentru Reece a ucide era unul dintre cele mai firești lucruri pe care le putea face cineva; îi era înscris în ADN. Dacă s-ar fi gândit la asta, Reece ar fi ajuns la concluzia că singurul motiv pentru care era azi în viaţă era că, în decursul istoriei, înaintaşii lui fuseseră buni în luptele pentru apărarea tribului şi în furnizarea mijloacelor de trai pentru familii. Uciderea nu însemna atât de mult luarea unei vieţi, cât susţinerea vieţii: a vieţii oamenilor din ţara ta, din grupul tău, din

familia ta, a ta. Faptul că Reece o făcea excepţional de bine nu îl deranja. Ştia să ucidă mai bine decât ştia orice altceva.

Îşi aminti cum fusese surprins de sentimentul pe care-l încercase atunci când ucisese pentru prima dată un om în luptă. Dacă era să-i creadă pe experţi, ar fi trebuit să simtă remuşcare, regret şi confuzie, chiar furie. De parcă societatea s-ar aştepta ca aceia care iau vieţi apărându-şi ţara să aibă imediat nevoie de consiliere ca să treacă peste suferinţă. Poate că această poveste convenabilă permite unei societăţi civilizate să facă faţă mai bine detaşării de realităţile războiului, în timp ce îi trimite pe tineri la moarte în munţi, jungle, deşerturi şi oraşe din regiuni străine greu de găsit pe hartă.

Adevărul era mai puţin complex. Adevărul era primitiv.

Reece nu simţea astfel de remuşcări. Prima dată când ucisese şi de fiecare dată după aceea, simţise un alt fel de emoţie: *uşurare.* Uşurarea ar putea părea o reacţie bizară, în special celor neiniţiaţi. Nu o uşurare în sensul că Reece descoperise că *putea* ucide; nu îşi făcuse niciodată cu adevărat griji în privinţa asta. Era o uşurare în sensul că antrenamentul lui, aptitudinile lui, instinctele, intelectul, hotărârea de a-şi înţelege inamicul şi conflictul în care erau angajaţi nu lăsau de dorit. Era uşurarea de a fi în viaţă. Reece avea abilitatea înnăscută nu numai de a lupta, ci şi de a conduce. Aceste două atribute îi atrăseseră pe oameni de partea lui şi construiseră o încredere care nu se găsea altundeva în societatea politicoasă. Reece era născut pentru aşa ceva.

N-o făcea pentru că îi plăcea. O făcea pentru că trebuia să asigure supravieţuirea oamenilor lui, a ţării şi a familiei. Asta nu însemna că Reece nu simţea nicio tulburare în urma anilor de lupte; departe să fi fost un sociopat. În unităţile de luptă sociopaţii duc oameni buni la moarte şi sunt îndepărtaţi cât de repede posibil.

Când era vorba de pregătirea pentru război, Reece le spunea oamenilor lui o poveste despre cel mai important glonţ tras de el într-o luptă. Îl prezenta ca pe cel mai important glonţ pe care nu-l trăsese. Într-un schimb de focuri extrem de brutal pe străzile din Fallujah, printre gloanţe inamice şi focuri de mortiere, Reece eliberase colţul unei străzi prăfuite şi ridicase puşca, luând în cătarea ACOG un bărbat care purta îmbrăcămintea neagră a inamicului. În acel moment, oricine de pe străzile din Fallujah era considerat ţintă viabilă în viziunea comandamentului asupra regulilor de luptă, dar acolo ceva nu părea tocmai în regulă. Bărbatul era pe bicicletă, îndepărtându-se încet de

locul bătăliei. Oare încerca să atace din flanc sau din spate? Posibil, însă ceva din limbajul corporal al omului şi felul în care mergea pe bicicletă sugerau altceva. Reece nu-şi putea da seama ce anume, dar instinctul şi morala îl făcuseră să ridice degetul de pe trăgaci şi să se uite după bărbat până îi dispăruse din vedere. Reece schimbase frecvenţele pe MBITR şi transmisese o descriere a bărbatului şi direcţia lui de deplasare elementelor de sprijin din spate. Era pe punctul să alerge peste stradă şi să continue asaltul pentru reocuparea oraşului, când în colţul opus explodase un obuz de mortier, silindu-l să se lipească înapoi de clădire, acoperit de moloz şi praf. Dacă Reece nu s-ar fi oprit să-l privească pe bărbatul în negru îndepărtându-se ci l-ar fi ucis şi ar fi înaintat, s-ar fi aflat exact unde căzuse obuzul. Bărbatul de pe bicicletă, îndepărtându-se de focul bătăliei, probabil îi salvase viaţa lui Reece. În război era vorba şi despre decizii, iar el nu regretase niciodată că nu trăsese acel foc. Uneori cele mai importante focuri dintr-o luptă sunt cele pe care nu le tragi.

Reece înţelegea că era necesar să ucizi; era datoria lui, era chemarea lui, şi nu avea de gând să dea înapoi şi să lase pe altcineva să intre în încăierare când ţara lui era în război şi el era teafăr la minte şi la trup. Asta făcea Reece. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât ca generaţiile următoare să nu mai aibă experienţa războiului. Dar, de asemenea, ştia că dacă istoria te învaţă ceva, este că pentru război trebuie să fii întotdeauna pregătit.

Reece se dezbrăcă de echipamentul de camuflaj pătat de sânge şi transpiraţie, aruncându-l pe podeaua garajului. Desfăcu M4-ul ca să-l cureţe, interiorul fiind îmbâcsit de praf de carbon din cauza folosirii amortizorului. În ritualul post-operaţiune, înlocui bateriile de la NOD, de la laserul ATPIAL şi de la lanternă. Casca şi pușca le luă cu el în dormitor. *Fii pregătit, Reece.* Sprijini carabina de noptieră şi luă telefonul ca să verifice pe Signal şi SpiderOak. Negăsind nimic pe ambele conturi, închise mobilul şi făcu un duş ca să se cureţe de sângele, praful şi mizeria ultimelor ore, în final trăgându-şi aşternuturile peste cap ca să se bucure de câteva ore de mult necesara odihnă.

★

BUM BUM BUM! Reece se rostogoli din pat şi apucă pușca, îndreptând ţeava cu amortizor spre uşa dormitorului. Auzi o voce înăbuşită care părea că vine de pe treptele de afară.

— Eu sunt, frate! Deschide!

BUM BUM BUM! Reece coborî țeava și clătină din cap. *Nenorocitul de Ben.* Ținând M4-ul lejer de mânerul-pistol pe lângă corp, ieși din dormitor în tricou și boxeri și îi deschise prietenului său ușa din față.

— *Viva Mexico*! Am adus taco. Nu eram sigur dacă ai avut timp să te oprești să mănânci cât ai stat acolo.

Ben era glumeț ca întotdeauna. Îl privi pe Reece din cap până-n picioare și se strâmbă:

— Ai de gând să petreci toată ziua în pijama, frate?

— Încercam să dorm puțin, răspunse Reece obosit.

— Nu te-ai bărbierit încă? Doar nu te transformi într-un hipster, nu? Cu toate astea, se potrivește bine cu chiloții ăia. Crezi că te întorci în Afganistan sau ceva?

— Sau ceva, mormăi Reece, încă trezindu-se.

— Omule, agențiile alea din trei litere au înnebunit, continuă Ben aruncându-și o porție zdravănă de Copenhagen în gură. Mica ta excursie în Margaritaville i-a excitat pe oamenii mei și pe cei de la DEA. Habar n-au care e povestea. DEA crede că Sinaloa a făcut o mișcare importantă asupra celor din Noua Generație, iar CIA e convinsă că Zetas au dat atacul și încearcă să-și croiască drum în Baja. Categoric habar n-au că a fost un gringo din San Diego care-și petrece toată ziua în lenjerie intimă.

— A fost bine, Ben. I-am doborât pe tipii… i-am doborât pe oamenii care le-au ucis pe Lauren și pe Lucy. Reece se chinui să vorbească: Și am mai descoperit ceva ce o să te uluiască.

Reece mușcă din taco și așteptă să înghită ca să-și termine ideea.

— Toată treaba asta a fost un fel de test clinic ilegal. Capstone Capital promite milioane celor implicați iar ei își vând sufletele pentru bani.

— Ești sigur? întrebă Ben.

— Absolut. Rahatul ăsta merge până sus pe lanțul trofic. Chiar și Pilsner e implicat. El e cel care a dat medicamentul oamenilor mei și cel care în ultimă instanță ne-a vândut, acolo peste graniță. În momentul de față au teste noi pe un alt grup din SEAL. Doar că nu pot să-mi dau seama de mecanismul pe care l-au folosit ca să ne prindă în ambuscada din Afganistan.

— Pot eu, replică Ben cu o seriozitate necaracteristică. Noi urmărim multe dintre grupările mari islamice din State din motivele

evidente, moschei mari, organizații de caritate, genul ăsta. Nu ar trebui să lucrăm pe teren american, însă o facem în stil interagenții ca să fie „legal”. Desigur, o mulțime de oameni nevinovați trec prin acele comunități, dar din când în când apare ceva ce nu se potrivește. Cu câteva luni în urmă, am văzut pe cineva de nivel superior din Marină vizitând regulat o organizație islamică de caritate din San Diego. Una e când un tip înrolat oarecare decide să-l urmeze pe Allah, dar ca un ofițer de rang înalt să înceapă să se întâlnească cu grupuri de musulmani dubioși este ceva neobișnuit. Vrei să știi cine era ofițerul?

— Doar știi că vreau.

— Căpitanul Leonard Howard, avocatul amiralului.

— *Să mi-o trag.*

— Nu, trage-i-o lui, frate. Vizitele lui la imam au încetat înainte ca voi să fiți prinși în ambuscadă. De atunci nu s-au mai întâlnit.

Reece mai avea un nume pe care să-l adauge pe listă.

★

— Chestia asta arată ca un pachet pentru misiune, declară Reece luând dosarul gros de la Ben și începând să-l frunzărească.

— Pentru că așa și este. Tot ce-ți trebuie ai aici. Imamul cu care s-a întâlnit Howard se numește Hammadi Izmail Masood. Locuiește în moschee. De fapt, e mai degrabă un mini-complex, surprinzător de deschis. E de necrezut cât de puțin preocupați sunt de securitate. I se spune Centrul Islamic pentru Pace și Prosperitate din California de Sud. Moscheea ar trebui să se elibereze miercuri după Ishu. Știi ce e aia?

— Mda, rugăciunea de seară. La ce oră se ține în anotimpul ăsta?

— La nouă jumătate. O să fie destul de aglomerat, dar se golește repede. Ți-am aranjat deja un nume și o poveste. Te întâlnești cu Masood după rugăciune, așa că ai două zile să te pregătești.

Reece îi aruncă o privire stranie lui Ben.

— Nu e chiar stilul meu.

— Crede-mă. O să meargă. Cu asta mă ocup acum, nu uita.

— Cu ce? Aranjezi asasinate împotriva clericilor islamici pe teritoriul SUA?

— Reece, l-am ratat pe ăsta. L-am avut în vizor timp de peste un an și l-am ratat. Dacă nu ratam, poate că trupa ta ar mai fi fost în viață. Guvernul te-a lăsat baltă. Știam cât de rău e individul. Pe față condamnă terorismul și e chipul Islamului moderat din California de

Sud, pune pe YouTube filme în care condamnă extremiștii islamici și cheamă la sfârșitul violențelor. În realitate, grupul lui e o conductă pentru alimentarea cu bani a ISIS. Vorbesc de milioane de dolari. În timp ce el predică despre pace, banii lui ajută ISIS să decapiteze americani în fața camerei de filmat ca să vadă lumea.

— Credeam că ISIS se concentrează pe Irak, Siria și Levant. De ce s-ar duce Howard la un tip din ISIS ca să pună la cale un atac în Afganistan?

— Nu te lăsa păcălit, frate. Al-Qaida și ISIS nu sunt așa de departe ideologic pe cât pare. Totul este despre califat. Rahaturi de secol XII. ISIS era AQ în Irak, ții minte?

— Of țin minte, zise Reece cu gândul la sângele și energia pe care el și oamenii lui le investiseră în vânarea lor ani în șir. Dar credeam că s-au disociat public nu cu mult timp în urmă.

— Păi, da. ISIS e noul venit. Foarte popular și depășește cu mult AQ ca finanțare. Asta, împreună cu atacurile sălbatice asupra șiiților și chiar a sunniților moderați, au contrazis recentele proclamații ale AQ de unitate a Islamului. Ei fac apel la noua generație de jihadiști și se pricep mai bine la recrutare, în special prin intermediul social media, decât s-a priceput vreodată AQ. Mesajul AQ era să se înroleze pentru că țările islamice erau atacate de Occident. ISIS a dat-o invers. Mesajul lor este despre a fi în ofensivă. O chestie foarte puternică, și una pe care noi nici măcar n-am început s-o contrăm.

— Asta nu răspunde la întrebarea de ce Howard și Pilsner s-au folosit de ei și nu de AQ sau de talibani.

— Exact din motivul ăsta s-a ales să se meargă pe ISIS: ca să deruteze lumea. Logic ar fi avut sens să se folosească de o rețea afiliată AQ sau talibanilor, dar dacă vrei să ridici o barieră, te folosești de ISIS.

— De necrezut, spuse Reece clătinând din cap.

— Recent, conducerile ISIS și AQ au recunoscut forța colaborării. Pot fi mult mai eficiente dacă energiile lor sunt îndreptate asupra distrugerii noastre decât asupra distrugerii reciproce. Pilsner și Howard au acces la aceleași canale de informație ca și mine și știu aceleași lucruri. ISIS și AQ își pot canaliza resursele ca să ne omoare pe noi azi, apoi să se ocupe de diferendele lor mâine.

— Așadar, guvernul îl vrea pe Masood mort, iar tu te-ai gândit că eu sunt omul potrivit s-o fac?

— Nu chiar așa, frate, deși el trebuie să moară. Omul ăsta a finanțat mai mult terorism decât ar fi putut spera s-o facă Șeicul Orb la vremea lui, și cu toate astea se proclamă musulman moderat, denunțând în întregime violența și terorismul. El a fost contactul cu talibanii pakistanezi care au plănuit și executat ambuscada asupra trupei tale în Afganistan. Știu că tu vrei să-l omori. Măcar pot să te ajut. Superiorii mei nu știu nimic despre asta. E absolut neoficial.

— Și cum funcționează identitatea falsă și povestea? întrebă Reece revenind la misiune.

— Studiezi Afaceri internaționale la Universitatea din San Diego și ai un curs opțional de Religie comparată. Vrei să-l intervievezi pe Masood pentru o teză pe care o scrii despre religiile lumii și politică. O parte a mandatului centrului lor islamic este extinderea, așa că cererea nu e neobișnuită. Sunt foarte deschiși și primitori. Am mobilul lui Masood și telefonul centrului puse sub supraveghere. Dacă sună la USD să-ți verifice identitatea, pot devia apelul ca să confirm înscrierea ta la licență.

Ben zâmbi, evident destul de mândru de el.

— Și fă-mi o favoare, continuă întinzându-i lui Reece un pachețel. Lasă asta lângă ticălos când îl omori. Aș fi vrut să vin cu tine acolo, amice. Ipocriții mă calcă pe nervi.

★

Reece verificase și răsverificase echipamentul pentru noua fază a misiunii lui de răzbunare. Acum tot ce avea de făcut era să aștepte, dar mai întâi trebuia să se ducă undeva.

Conduse Cruiserul printr-un cartier liniștit și parcă lângă o bisericuță, continuându-și drumul pe jos. Străzile erau pustii la acea oră târzie; oricine ar fi încercat să-l urmărească într-o mașină ar fi fost ușor de depistat. Totuși folosi o rută indirectă, străbătând un labirint de străzi rezidențiale a căror liniște era întreruptă doar de lătratul ocazional al câte unui câine. Drumul îl duse pe o alee unde se opri și se prefăcu că își leagă șiretul. Satisfăcut că nu era nimeni în urma lui, o luă printre două case și se opri la rădăcina unui eucalipt mare. Apucând o creangă de jos, se căță pe trunchi și se așeză călare în furca unor ramuri masive. Dându-și jos rucsacul, scoase casca cu NOD și și-o fixă pe cap. Prin ochelarii lui scena suburbană întunecată se lumină dintr-o dată în verde viu datorită amplificării luminii de la jumătatea de lună și de la stele. Se târî pe creangă până când picioarele

lui ajunseră să atârne deasupra unui gard de lemn. Profitând de vederea nocturnă și de poziția ridicată, Reece cercetă atent împrejurimile în căutarea unui semn de mișcare. Nevăzând nimic neobișnuit, trecu piciorul peste creangă și aterizâ pe iarba moale din curtea din spatele casei lui. Scoțând Glock-ul de la curea, puse genunchiul jos și cercetă perimetrul în tăcere timp de două minute întregi.

Casa era în întuneric și din exterior părea să fie exact așa cum o lăsase. Traversă curtea și se uită peste gardul lateral spre partea din față a casei, unde văzu Cherokee-ul lui Lauren pe alee și banda poliției înconjurând încă eucaliptul masiv care era piesa principală pe peluza lui. Baza copacului fusese transformată de vecini într-un altar improvizat, cu cărți poștale, bilețele scrise de mână, lumânări și animale de pluș care acopereau o porțiune importantă a curții din față.

Reece puse Glock-ul în teacă și activă iluminarea IR de pe laterala căștii, apoi scoase din buzunarul pantalonilor un briceag Strider SMF. Nevăzând niciun semn de capcană, Reece introduse lama între panoul superior și cel inferior al ferestrei salonului de oaspeți, desfăcând zăvorul. *Nu-i nimic aici.* Ridică panoul inferior și fereastra se deschise ușor; nu explodă nimic. Reece răsuflă ușurat. Își scoase rucsacul și îl strecură prin fereastră. Douăzeci de ani de antrenament și mai mult de zece ani de lupte urbane îl învățaseră pe Reece că nu există un mod grațios în care un adult să intre pe o fereastră. Se săltă și se rostogoli cu capul înainte prin deschizătură. Glock-ul îșI făcu apariția și Reece cercetă lent și chinuitor întreaga lui casă, cameră după cameră și dulap după dulap.

Intrând în camera lui Lucy, Reece își scoase casca și se așeză pe patul mic, înconjurat de relicvele scurtului timp petrecut de ea pe pământ. Pe măsură ce ochii i se adaptau la întuneric, conștientiza imaginile și mirosurile sanctuarului fetiței lui. Camera ei era perfect intactă, ca și cum o forță invizibilă ar fi apărat-o de sutele de gloanțe trase fără discriminare care distruseseră restul casei. Stând acolo printre lucrurile fiicei lui, era ca și cum nimic rău nu s-ar fi întâmplat.

O mică amprentă ceramică a piciorului ei de nou-născut stătea pe un raft alături de o fotografie înrămată a tinerei lor familii, făcută la botez. El zâmbea îmbrăcat în unicul lui costum, ținând-o în brațe pe Lucy în rochița ei de gală. Lauren strălucea alături de el într-o rochie

neagră care venea bine pe corpul ei perfect, înconjurând cu braţul spatele lui Reece. *Doamne, ce frumoasă era*!

Fotografia îi purtă gândurile înapoi la cele două săptămâni de concediu de după o deplasare, când putuse să-şi petreacă aproape fiecare zi cu cele două iubiri ale vieţii lui. Privind acum retrospectiv, fusese cea mai fericită perioadă din viaţă. Reece ştia că nu va mai simţi niciodată o asemenea fericire, mândrie sau mulţumire.

Pe patul lui Lucy era o pătură în culorile de camuflaj ale Echipei Şapte cu numele ei, data naşterii şi greutatea brodate cu roz – un dar de la trupa lui. Mângâie materialul moale, pipăind firele cu care era cusut numele ca şi cum ar fi pipăit buclele blonde de pe capul ei. Stătu acolo ore în şir, pătruns de imagini şi de mirosuri, într-o meditaţie tăcută. Nu permise niciunui gând din exterior să-i invadeze liniştea; era un timp petrecut alături de familie.

★

A doua zi Reece se opri la câteva magazine din San Diego: unul de costume, două de electronice, un magazin de metraje şi unul de bricolaj. Plăti totul cash doar ca să încetinească eventualele investigaţii în desfăşurare. Cumpără o vestă albă pentru costum, un metru de nailon alb, aţă rezistentă, o cutie de cuie de 7 centimetri pentru tâmplărie, sârmă de cupru izolată, un bec mic cu conectori, un redresor controlat cu semiconductor, un întrerupător cu siguranţă, o baterie de nouă volţi şi trei telefoane mobile cu cartelă preplătită.

Reece întinse cumpărăturile pe blatul din bucătăria casei de siguranţă, alături de maşina de cusut a lui Lauren pe care o scosese din dulapul lui Lucy după veghea din camera ei. Maşina Bernina era un cadou de la mama lui. Lauren, draga de ea, nu era femeia care să coasă şi el fusese sigur că n-avea nici măcar s-o pună în priză. Întinse vesta pe masă cu faţa în jos lângă două blocuri M112 de câte jumătate de kilogram de explozibil plastic C-4. Cu o lamă fixă tăie ambalajul celor două blocuri explozive, expunând conţinutul de consistenţa lutului. Le uni pe amândouă într-o singură masă, pe care o întinse cu făcăleţul. C-4 este un explozibil extrem de stabil care are nevoie de mai mult decât un făcăleţ ca să-l arunce în aer. Chiar şi aşa, modificarea unor explozibili militari era practic o încălcare a mai multor reguli, şi fiindcă văzuse trupurile făcute praf ale insurgenţilor ai căror compuşi artizanali explodaseră înainte de termen, Reece nu se grăbi.

Respingând acele gânduri, continuă să modeleze masa până fu satisfăcut de formă și consistență.

Cuiele erau legate în benzi de câte douăzeci și cinci, proiectate să se potrivească în pistolul pentru cuie al unui tâmplar. Reece așeză benzile deasupra explozibilului și le apăsă pe suprafața lui până când fu acoperită în întregime de oțel. Apoi duse foaia explozivă la vestă și o acoperi cu materialul de nailon. Cu o foarfecă tăie materialul astfel încât să acopere amestecul letal, fixându-l. Acum urma partea dificilă; Reece nu mai utilizase o mașină de cusut de la cursul de lucru manual din clasa a noua și nici atunci nu fusese tocmai expert.

În aproape fiecare unitate militară existau oameni cu talent la cusut. Înainte ca războiul să creeze o adevărată industrie a companiilor fabricante de echipament tactic din materiale plastice, cei de la mentenanță care știau să coasă și să repare parașutele SEAL câștigau bani suplimentari personalizând echipament din nailon pentru colegii lor. Din nefericire, Reece nu petrecuse prea mult timp în atelierul lor ca să-și însușească acea pricepere. Partea bună era că nu trebuia să iasă frumos; doar să țină totul înăuntru. După ce urmări câteva filmulețe de YouTube despre principiile de bază ale coaserii, puse vesta la mașină.

Reece era convins că următoarea lui carieră nu va fi cea de croitor, dar termină treaba. Lăsând o mică deschidere în colțul din dreapta jos, legă ața solidă ca să asigure cusăturile. Ridică vesta pe verticală ca să-și verifice munca și, spre ușurarea lui, totul rămase la locul lui. În continuare Reece scoase două dintre mobile din cutiile lor și le puse la încărcat. Îl folosi pe fiecare să-l sune pe celălalt, ca să se asigure că funcționau, că numerele erau corecte și că pe fiecare mobil veniseră toate mesajele de bun-venit sau actualizările de la distanță. Văzuse chiar și producători experimentați de bombe pentru teroriști uitând să facă asta și sfârșind împrăștiați pe un perete când un mesaj neașteptat încheiase circuitul. Cu un marker alb, Reece desenă un X mare pe unul dintre telefoane și scrise numărul acestuia pe spatele celuilalt. Adăugă numărul și drept contact în al doilea mobil preplătit.

Aici lucrurile deveneau problematice. Reece își dori să fi avut un tehnician de la EOD să-l ajute, dar din fericire informațiile care fuseseră atent controlate când intrase el în Echipe erau acum disponibile la liber în lumea internetului. Desfăcu spatele mobilului marcat cu X și studie interiorul până își dădu seama ce făcea fiecare fir.

Le identifică pe cele care conduceau la mecanismul de vibraţii şi le detaşă, ataşând de ele conectorii becului şi formând numele introdus în lista de contacte a celuilalt. Telefonul de pe masă începu să sune, aprinzând becul. Satisfăcut că prin firele detaşate trecea suficient curent electric, Reece adăugă întrerupătorul, prin care controla fluxul electricităţii de la telefon spre capătul letal al dispozitivului şi îi testă poziţiile închis şi deschis ca să se asigure că putea întrerupe circuitul spre capsă. Apoi conectă redresorul cu semiconductori, destinat să stocheze energia până când un impuls electric îi permitea să o descarce complet în capsă.

Lui Reece îi fusese întotdeauna dificil să creadă că asemenea dispozitive simple pot provoca atât de multă groază şi distrugere, că doar câteva ore de cumpărături pot avea ca rezultat un mecanism de război. Deconectă becul şi îndepărtă bateria mobilului, pentru siguranţă. Apoi despachetă cu atenţie o capsă detonatoare din ambalajul de plastic şi răsuci cele două fire ale ei pe cele ale telefonului şi ale bateriei de nouă volţi, înfăşurând firele conectate cu bandă izolatoare şi introducând apoi dispozitivul în buzunarul vestei. Împinse detonatorul prin gaura pe care o lăsase în materialul de nailon şi îl îngropă în C-4. Verifică totul de două ori ca să fie sigur că nu făcuse vreo greşeală şi ascunse vesta sub patul din al doilea dormitor. Folosi telefonul rămas ca să încarce ambele baterii, urmând să pună una în telefonul din vestă chiar înainte de a-l folosi. Va fi apelat doar o singură dată.

CAPITOLUL 49

San Diego, California

Miercurea veni repede, însă Reece avu ocazia să se odihnească, să se adune şi să reflecteze la jihadul lui personal. Nu punea la îndoială justeţea cauzei lui. Singurul lucru pentru care se ruga era să ajungă la sfârşitul listei înainte ca autorităţile sau tumora să-i ia viaţa. *Prioritizează şi execută.*

Reece spera că arăta cum trebuie. Şi oricum, cum arată un student în afaceri care studiază religiile comparate? Reece petrecuse un an la Şcoala Postuniversitară Navală studiind analiza apărării, cu accent pe combaterea terorismului şi a războiului asimetric. Îşi amintea că profesorii purtau adesea haine de stofă, aşa că alese una şi nişte ochelari inutili cu rame de baga. O geantă de piele purtată în diagonală peste piept completa imaginea.

Reece încercă să afişeze cea mai puţin ameninţătoare expresie înainte de a coborî din Land Cruiser ca să se îndrepte spre moschee, trecând pe lângă un service auto şi un depozit abandonat. Nu era cea mai bună zonă a oraşului, dar nici cea mai rea, doar un cartier neglijat din care te-ai fi mutat imediat ce se ivea o şansă. Reece se simţea dezbrăcat lăsându-şi pistolul în maşină, dar nu ştia dacă nu avea să fie percheziţionat înainte de întâlnirea cu Masood sau dacă nu va trebui să treacă printr-un detector de metale. Dacă ar fi fost vorba de o misiune oficială ar fi trimis aceste întrebări departamentului de informaţii sub forma unei cereri de informaţii, însă neavând reţeaua suport obişnuită era la latitudinea lui să improvizeze.

Geanta conţinea instrumentul morţii iminente a lui Masood. Reece spera doar să poată ajunge în faţa imamului singur. Pachetul de informaţii despre ţintă sublinia că pentru a-şi menţine credibilitatea şi acoperirea activităţii, moscheea se prezenta ca o forţă legitimă în slujba binelui, îndeplinind servicii religioase conform doctrinei islamice moderate: oficierea de căsătorii, consiliere maritală şi oferirea

de ajutor celor oprimaţi din San Diego. Faptul că imaginea exterioară moderată a masjid-ului lor era în realitate o acoperire pentru ISIS ar fi surprins pe mulţi dintre credincioşi. Reece se întreba ce ar face acei musulmani care donau din suflet bani lui Masood în conformitate cu cel de-al Treilea Stâlp al Islamului dacă ar şti că ajungeau sub deghizarea carităţii la ramura radicală militantă a religiei lor.

Apropiindu-se de moschee pe o stradă cu destule becuri arse, Reece îşi aminti cum parcursese o altă stradă într-un alt război: străzile din cartierul Al-Jihad al Bagdadului, în districtul Al-Rashid, în 2006. După bomba din moscheea Al-Askari, în februarie, ţara fusese cuprinsă de anarhie. Violenţele dintre sunniţi şi şiiţi escaladaseră până la a deveni război civil, cu mii de cadavre adunându-se pe străzi, făcând o situaţie deja tumultuoasă încă şi mai haotică.

Reece fusese trimis într-o acţiune sub acoperire a CIA în punctul de maxim al insurgenţei: un mic grup de consilieri americani care conducea un nivel superior al forţelor pentru operaţiuni speciale din Irak. Chiar dacă teoretic Irakul era o ţară suverană şi unitatea era irakiană, deci absolut neoficială din punctul de vedere al americanilor, trebuiau totuşi să obţină permisiunea atât de la liderii superiori militari ai SUA cât şi de la oficialii CIA ca să pătrundă în moschei, din cauza limitărilor politice ale personalului american funcţionând în rol de „consilieri".

În mijlocul acelui masacru, echipa lui Reece urmărise la primele ore ale dimineţii un individ de mare valoare până la o moschee şi îi stabiliseră poziţia cu ajutorul personalului de pe teren şi a tehnicii de supraveghere din aer. Moscheile erau de obicei folosite de inamic drept sanctuar, unde puteau să facă planuri şi să se ascundă fără a fi pedepsiţi. Chiar dacă Legea Conflictelor Armate stipula clar că un aşezământ religios îşi pierde impunitatea dacă este folosit în scopuri militare, ofiţerii americani şi liderii politicii se temeau atât de mult de repercusiunile atacării unei moschei încât practic permiteau inamicului să pună la cale de acolo atacuri împotriva forţelor Statelor Unite fără frică de represalii. Insurgenţii ştiau asta şi profitau din plin.

Reece se folosise de zona gri în care opera unitatea lui ca să ocolească acest detaliu şi să surprindă inamicul cu o campanie de mare succes concentrată pe atacarea insurgenţilor acolo unde se simţeau mai în siguranţă. CIA împreună cu avocaţii ei îl sprijiniseră total, dar când un mare general al Forţelor Terestre din Irak aflase despre

program, îl pusese pe șeful său de Stat Major să-i tragă lui Reece o săpuneală maximă. Îi impusese lui Reece să-i ceară lui aprobarea dacă era nevoie să atace pe cineva care se refugia într-o moschee, și astfel Reece și echipa lui ajunsese să aștepte peste o oră ca generalul să decidă dacă dă aprobarea unității predominant irakiene a lui Reece să pătrundă într-o moschee pe de-a-ntregul irakiană. Întârzierea dădea suficient timp elementelor ostile din cartierul Al-Jihad să înconjoare pe furiș mica forță a lui Reece.

Din nefericire pentru inamic, Reece adusese lunetiști care să-i supervizeze și avea mai multe aeronave în jur, plus un QRF de la Bradley Fighting Vehicles plantat la patru străzi distanță. Ceea ce ar fi putut fi o operațiune chirurgicală directă de capturare/ucidere se transformase într-o bătălie armată care durase patruzeci de minute. În mod miraculos, echipa lui Reece scăpase relativ neatinsă. Probabil de acolo începuse neîncrederea lui Reece în ofițerii superiori.

Cruciada din seara aceea era una personală și nu avea nimic de-a face cu sensibilitatea în privința Islamului sau cu Legea Conflictelor Armate. În acea seară era altceva. Reece nu avea nicio constrângere. Nu era legat de reguli, regulamente, legi sau norme ale societății. Apucase pe calea războiului și apetitul său pentru răzbunare era insațiabil. Hammadi Izmail Masood înlesnise cea mai gravă pierdere de vieți din istoria operațiunilor speciale ale Statelor Unite, iar în acea seară avea să plătească.

CAPITOLUL 50

Reece trecu pe lângă un maidan acoperit de bălării şi se apropie de clădirea mică acoperită de cupolă venind de pe trotuar, alăturându-se altor doi credincioşi care intrau pentru rugăciunea de seară. Se strădui să plece puţin umerii încercând să pară mai puţin ameninţător când trecu prin poarta de fier forjat şi urcă scările de la intrare.

Un tânăr cu înfăţişare de arab ocupa un birou imediat în interiorul construcţiei, având în dreapta un semn pe care scria în engleză: „Bine aţi venit. Recepţie."

— Ă, scuzaţi-mă, zise Reece.

— Da, răspunse el cordial, ridicându-se de la birou şi apropiindu-se. *As-salāmu'alaykum,* rosti el urarea arabă tradiţională „pacea fie cu tine" pe care Reece o auzise de mai multe ori prin lume.

— *Wa'alaykumu s-salām*, răspunse Reece strângându-i mâna şi apoi ducându-şi dreapta la inimă. Sunt Draper Kauffman de la USD. Am o întâlnire cu imamul Masood după rugăciunea de seară. Am fost invitat şi să particip în seara asta, dar nu ştiu ce anume să fac, continuă cu un zâmbet cald.

— A, da, sunteţi studentul de la USD. Ne face plăcere să vă găzduim în seara asta. Sala de rugăciune pentru bărbaţi este jos. Mai avem una pentru femei la etaj. Vă rog să vă descălţaţi. Puteţi privi din spatele sălii, apoi imamul Masood o să stea de vorbă cu dumneavoastră despre virtuţile islamului şi despre nobila muncă pe care o facem aici la centru şi o să vă răspundă la întrebări.

— Nu vreau să deranjez. Vă mulţumesc că m-aţi primit. Orele de religie comparată fac parte din programul meu de studiu în afaceri internaţionale, dar sunt încântat să mă aflu aici.

— Facem mereu aşa ceva, nu e un deranj. De fapt, extinderea comunităţii către exterior este unul dintre principiile de bază ale centrului.

Reece coborî scara îngustă. Cu siguranţă donaţiile nu fuseseră folosite pentru modernizarea locului. Reece bănuia că aspectul umil era ceea ce atrăgea mulţi clienţi spre acest anume centru islamic.

Nu erau decât vreo doisprezece bărbaţi care se pregăteau pentru rugăciune atunci când Reece intră în sală. Îşi făceau abluţiunile rituale în jurul unei chiuvete mari rotunde, spălându-se conform obiceiului tradiţional islamic. Reece sări peste partea cu spălatul şi îşi ocupă locul în spaţiul pentru musafiri din spatele credincioşilor. Toţi erau bărbaţi îmbrăcaţi în veşminte conservatoare. Mai puţin de jumătate păreau a avea ascendenţă arabă, restul fiind un amestec de afro-americani şi albi.

Încăperea era extrem de curată şi de simplă, lucru care le permitea celor adunaţi acolo să-şi limpezească minţile şi să-şi aşeze covoraşele de rugăciune cu faţa spre est şi spre Mecca. Reece îl recunoscu imediat pe Masood din fotografiile din dosar şi din filmele de pe YouTube pe care le studiase ca pregătire pentru misiunea din acea seară. Masood îşi ocupă locul de imam în faţa adunării şi începu *salat*-ul în arabă. Cunoştinţele de limbă arabă ale lui Reece erau groaznice, dar ştia suficient cât să recunoască câteva cuvinte şi propoziţii. Masood începu cu „*allahu akbar*”, recitând deschiderea tradiţională, apoi trecu prin diferitele faze ale rugăciunii: ridicare în picioare, plecăciune, prosternare, aşezare. Reece ştia că ceremonia era un mod formal de a te supune şi de a-ţi reaminti de Allah. Slujba avea o anumită frumuseţe, o concentrare şi o devoţiune pe care Reece nu putea decât să le admire.

Nu era nicio îndoială că în Islam exista o criză, care se manifesta pe scena lumii într-un spectacol de violenţă. Reece avusese parte de musulmani de toate felurile, de la cei care erau musulmani numai cu numele şi care aderau la stâlpii şi dogmele Islamului aşa cum puteau – asemenea creştinilor care merg la biserică doar de Crăciun şi de Paşte – până la musulmanii îndoctrinaţi de o ideologie străveche a urii, care urmau o agendă politică şi nu se opreau de la nimic ca să-i vadă pe necredincioşi trecuţi prin sabie. Aceia erau cei care nu puteau fi opriţi decât cu un glonţ în cap, iar la asta Reece se pricepea foarte bine.

Masood încheie cu *taslim*-ul{11}. „*Assalamu alaikum wa rahmatullah*”{12}, apoi se îndreptă în tăcere spre spatele sălii ca să-l salute pe Reece.

— Domnule Kauffman, rosti cu un accent pakistanez influenţat de pronunţia britanică, bine aţi venit la centru. Vă mulţumesc că sunteţi aici.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit. A fost un *salat* frumos. Am respectat întotdeauna valoarea şi ritualul rugăciunii zilnice. Lumea ar fi mai bună dacă mai mulţi oameni şi-ar face timp să aducă mulţumiri aşa cum o faceţi voi.

— Mulţumesc. De asta suntem aici. Ca să le oferim credincioşilor un loc sigur în care să-şi practice islamul şi să atragă atenţia asupra stâlpilor credinţei noastre. Haideţi să mergem în biroul meu, să bem un ceai şi să ne continuăm discuţia.

Reece îl urmă pe Masood pe scări şi apoi pe un coridor scurt până la un birou mic, oprindu-se la intrarea în moschee ca să-i spună noapte bună bărbatului care îl întâmpinase pe Reece la venire şi care acum se pregătea să plece. Masood se mişca cu o graţie fluidă care îi dezminţea vârsta de cincizeci şi cinci de ani. Avea părul negru tuns scurt, în contrast cu barba căruntă. Purta pantaloni de stofă cafenii şi o cămaşă cu mâneci lungi fără guler în locul tradiţionalului *thawb,* probabil în spiritul de incluziune al Californiei de Sud.

— Vă rog să luaţi loc, spuse Masood făcând semn spre unul dintre cele două scaune modeste din faţa biroului, în timp ce punea un ceainic vechi pe o plită electrică aflată pe o măsuţă de lângă perete: un loc improvizat pentru prepararea ceaiului. Reece se întrebă cum de nu dăduse încă foc clădirii. Încăperea părea aşa cum presupunea Reece că ar fi trebuit să arate biroul unui profesor dintr-un colegiu public lipsit de fonduri. Pe masă erau teancuri de hârtii şi în spate un raft mic plin cu ceea ce păreau a fi numeroase texte religioase. Pereţii erau goi, cu excepţia unei lucrări de caligrafie islamică pusă în ramă.

Masood observă că Reece privea pictura.

— Frumos, nu-i aşa? E o copie după Mir-Ali Heravi Tabrizi. Un strălucit caligraf din secolul al XV-lea. O amintire că Epoca de Aur a Islamului n-a fost cu chiar atât de mult timp în urmă.

— Credeam că Epoca de Aur s-a încheiat mai devreme.

— Unii învăţaţi aşa sugerează, dar dovezile arată că s-a întins până în secolul al XVI-lea. Asta îmi aminteşte cât de mult am decăzut şi câtă muncă este de făcut. Spuneţi-i… *inspiraţie,* zâmbi el. Sfântul Coran ne spune că „Allah nu schimbă starea oamenilor decât dacă ei schimbă

ceea ce este în inimile lor". Chemarea mea e să ajut oamenii să schimbe ceea ce este în inimile lor. Aşadar, cu ce vă pot ajuta în seara asta?

— Păi, în primul rând vă mulţumesc că v-aţi făcut timp. Particip la un program ambiţios de afaceri internaţionale din cadrul USD, şi una dintre disciplinele alese de mine este religia comparată. Este un proiect de echipă, iar partea mea este să discut cu un lider musulman respectat despre starea curentă a islamului în lumea de azi.

— Cu siguranţă este un subiect căruia îi dedic mult timp de studiu şi despre care vorbesc în cadrul centrului şi ca invitat în toată ţara. După cum probabil ştiţi, islamul este cea de-a doua religie ca mărime din lume şi de asemenea are cea mai mare creştere.

— De ce credeţi că e aşa? întrebă Reece.

— Islamul este un mod de viaţă. Este despre a te supune lui Allah şi de a urma Stâlpii Islamului. Oferă un cod după care să trăieşti care este atrăgător pentru un număr tot mai mare de aderenţi. Vom avea din nou o Epocă de Aur, dar de data asta prin incluziune.

— Ce le spuneţi celor care arată spre măsurile draconice pe care unele ţări islamice le iau pentru a-şi controla populaţia să adere la legea *sharia,* cum ar fi aruncarea homosexualilor de pe clădiri spre moarte, biciuirea fetelor care vor să meargă la şcoală, decapitarea necredincioşilor?

— Rolul centrului nu este să-i constrângă pe necredincioşi să adere la Islam. Profetul Mohamed, pacea fie cu el, spune că „în religie nu există constrângere" şi noi categoric nu credem că legile Statelor Unite trebuie să se subordoneze *shariei.* Cei care practică asemenea metode oribile de pedeapsă menţionate de dumneavoastră nu fac decât rău cauzei şi întorc lumea împotriva celor ca noi, care îmbrăţişăm adevăratele dogme ale Islamului. Religia noastră este una a păcii pe care unii o deturnează pentru propriile lor interese egoiste, distructive. De fapt, la rugăciunea de vineri eu chem la pace şi unitate. Am fost condamnat de unii, dar dacă e să trăim împreună în armonie trebuie să învăţăm să acceptăm diferenţele. SUA este locul perfect pentru a arăta lumii cum musulmanii şi non-musulmanii pot munci şi trăi împreună în pace.

Tipul era rafinat. Avea aerul şi aspectul unui academician, cu carisma unui om de stat versat.

— De ce credeți că ramura intolerantă a Islamului înflorește în zilele noastre în lumea musulmană? întrebă Reece, străduindu-se să sune ca întrebarea unui student.

— Mă întristează adânc faptul că trebuie să fiu de acord cu dumneavoastră, domnule Kauffman. Politicienii corupți și condițiile economice grele afectează grav lumea musulmană. Islamul radical nu reprezintă majoritatea foarte vastă a musulmanilor din întreaga lume, și aproape toți cei uciși în atacurile teroriste islamice sunt de fapt musulmani, spuse el clătinând din cap. Totuși, răspunsurile se găsesc de asemenea în religie. Islamul a fost cândva o forță a binelui în lume și poate deveni din nou. Educația este cheia, domnule Kauffman. Educația este cheia.

— Domnule, vă deranjează dacă mă folosesc de laptop ca să-mi iau notițe? întrebă Reece.

— Deloc. Vă rog.

— Cum sunt interpretate în marea comunitate islamică declarații despre pace, unitate și responsabilitate ca acelea pe care tocmai le-ați făcut? Vă temeți pentru siguranța dumneavoastră? continuă Reece căutând în servietă, de unde scoase un laptop vechi.

În loc să recicleze calculatoarele vechi sau să le vândă, Reece și Lauren le adunau într-un dulap, din motive de securitate a informațiilor. Cel de acum fusese o capodoperă în 1998. Îl luase din casă în timpul vizitei din noaptea precedentă. Era puțin mai mare decât larg răspânditul MacBook Air, și după ce i se înlăturaseră tastatura, componentele interne și touchpad-ul, în el încăpea perfect tomahawkul Winkler/Sayoc al lui Reece.

— Declarațiile despre incluziune și toleranță nu sunt întotdeauna bine primite de cei cu agende diferite, de asemenea nici critica islamului, după cum știți cu siguranță. Mă doare s-o spun, dar alți imami au emis chiar *fatwa* împotriva mea, însă cei care au făcut asta nu au autoritatea legală necesară care să-i legitimeze, nici nu înțeleg istoria și scopul unei adevărate *fatwa*. Așa că mă simt cât se poate de în siguranță în timpurile noastre tulburi.

Reece studie fața bărbatului mai în vârstă. Tot ce spunea se potrivea cu studiile lui Reece și cu experiența nemijlocită în lumea musulmană. Cum putea să vorbească cu Reece cu atâta autoritate și logică despre starea islamului, pentru ca apoi să faciliteze același

terorism pe care îl condamna cu atâta convingere? *Cum poate tipul ăsta să mintă aşa de bine*? *Ar trebui să candideze în politică.*

— Hammadi, zise Reece trecând intenţionat la numele mic al imamului şi strângând mâna pe mânerul din lemn de arţar al tomahawkului, la adăpostul ecranului ridicat al laptopului. Îl cunoşti pe căpitanul Leonard Howard?

Masood făcu o pauză, ascunzându-şi bine surprinderea.

— Nu, numele nu îmi e cunoscut.

— O, poate ai uitat. Este avocatul din Marină care te-a contactat pentru aranjarea ambuscadei asupra trupei mele SEAL în Afganistan, de către prietenii tăi talibani pakistanezi. Cât a costat uciderea oamenilor mei?

De data asta Masood nu încercă să mimeze ignoranţa sau să schimbe subiectul. Se opri şi inspiră adânc, strângând din ochi.

— Ah, James Reece. Nu te-am recunoscut. Arăţi diferit faţă de poza din ziar făcută la înmormântarea soţiei şi fiicei tale. Îţi stă bine cu barbă, iar ochelarii sunt un accesoriu drăguţ. Păcat că familia ta era *kafir*{13} şi acum arde în flăcările iadului.

Scuipă cuvântul *kafir* ca şi cum ar fi fost cel mai urât cuvânt posibil.

Reece închise încet capacul laptopului şi aşeză tomahawkul deasupra.

Ochii lui Masood priviră întrebător, aproape increduli, arma antică din mâna lui Reece şi apoi în ochii lui reci.

— Ar trebui să fii fericit, Masood. Dacă mori aşa devii *martir.* Acum, o fi sau n-o fi adevărat, pentru mine chiar nu contează. Pentru mine contează ca tu să mori, la fel ca adevăraţii credincioşi pe care i-ai trimis să se sacrifice pentru cauză. Acum e rândul tău.

În clipa în care Reece se ridică în picioare ca să aplice lovitura justiţiară, Masood se aruncă spre sertarul biroului cu viteză surprinzătoare, apucând un pistol mic CZ 75 Compact de 9 mm. Dacă ar fi păstrat un glonţ pe ţeavă poate că ar fi avut o şansă, dar timpul cât introduse încărcătorul îi fu suficient lui Reece ca să-l lovească în mâna care încerca să ridice pistolul. Cea mai grea parte a tomahawkului fiind capul, izbi interiorul încheieturii drepte a lui Masood cu forţă maximă, distrugând oase, muşchi şi tendoane, retezând artere şi vene şi făcând pistolul CZ să cadă cu zgomot pe podea.

Masood țipă de durere, își prinse mâna dreaptă care îi rămăsese atașată numai într-o fâșie subțire de mușchi și piele, strângând supurarea alunecoasă a rănii.

Reece se mișcă având precizia unui om care nu era străin de violență, nederanjat de mirosul de cupru al sângelui proaspăt sau de țipetele primitive ale bărbatului pe care venise să-l omoare.

Exact atunci durerea de cap îl puse pe Reece la pământ.

★

Durerea orbitoare se simți ca și când o mie de cioburi de sticlă pisată i-ar fi râcâit interiorul creierului. Dură mai mult decât episoadele precedente, dar nu destul pentru ca Masood să-și recupereze CZ-ul.

Imamului îi trebuiseră câteva secunde ca să-și dea seama că acum era oportunitatea lui să fugă sau să se întindă după pistol. Alese ultima variantă și făcuse doi pași spre armă când tomahawk-ul lui Reece i se înfipse în spatele coapsei, aruncându-l pe podea.

Revenindu-și din criză, Reece se apucă de hainele largi ale lui Masood ca să se ridice și să arunce toporul cu putere în jos într-un arc care se termina pe spatele victimei, ratând cu puțin coloana vertebrală. Folosind tomahawkul drept punct de sprijin, Reece se ridică în genunchi deasupra trupului rănit de sub el.

Trebuia să-i acorde credit adversarului. Chiar și cu o mână retezată, cu coapsa tăiată până la os și sângerând puternic, cu un topor înfipt în spate, făcu un ultim efort ca să ajungă la armă cu mâna teafără. Răsucind tomahawkul, îl smulse din spatele lui Masood și se folosi de el ca să-l împiedice să ajungă la pistol, repezindu-l în jos ca pe un topor și retezând patru dintre cele cinci degete ale imamului care se întindeau să înhațe pistolul. Un alt urlet care îți îngheța sângele în vene îi scăpă de pe buze, întrerupt de o ultimă lovitură a tomahawkului, al cărui vârf ascuțit de fierar ca o țepușă exact cu acest scop, pătrunse prin tâmpla lui Masood în creier și provocă o masivă hemoragie intracerebrală, făcându-l astfel martir al credinței.

★

Reece smulse tomahawkul din craniul strivit al lui Masood și se uită spre ușă. Nu se auzeau pași pe hol care să trădeze vreun vizitator. Nicio alarmă. Nimic care să semnalizeze o neregulă.

Totuși, trebuia să lucreze cu viteză.

Să tai un cap necesită mai multă muncă decât s-ar crede, chiar şi cu un tomahawk bine ascuţit, iar Reece fu nevoit să apese capul lui Masood pe podea cu stânga în timp ce cu dreapta ciopârţea gâtul, cartilajele şi coloana vertebrală, eliberându-l în cele din urmă de corp. Lui Reece nu-i făcea plăcere să decapiteze un cadavru, dar nici nu ezită şi nu se intimidă în faţa sarcinii. Şaizeci şi opt de militari americani muriseră ca urmare a conspiraţiei pe care o înlesnise acea bucată de carne. Era timpul să trimită un mesaj celorlalţi că venea şi după ei.

Punând capul retezat în servietă, Reece parcurse holul spre ieşire, ţinând tomahawkul pe lângă corp, dar totuşi pregătit. Se opri în faţa uşii de la intrare, privind afară prin geam. Nu mişca nimic. Doar străzi întunecoase într-o zonă a oraşului de care nu-i păsa nimănui. Stingând lumina exterioară, Reece coborî treptele spre trotuar, oprindu-se o clipă la poarta de fier ca să înfigă într-o ţeapă verticală ascuţită capul imamului Hammadi Izmail Masood şi aruncând alături steagul negru al ISIS care se aflase în pachetul primit de la Ben în casa de siguranţă.

Munca din acea noapte abia începea.

CAPITOLUL 51

Reece trebuia să se regrupeze. Încă nu terminase şi mai avea de făcut unele pregătiri înainte de a lansa următoarea misiune.

Nenorocitele astea de dureri de cap m-ar putea omorî înainte să reuşesc să termin lista, se gândi Reece întorcându-se să se reechipeze la casa de siguranţă.

Scoase notele şi planul apartamentului lui Holder şi le revăzu cu meticulozitate. Se întâmplaseră multe de la ultima lui vizită şi nu voia să se bazeze doar pe memorie. Analiză şi filmul făcut în apartamentul de prezentare, ca să se asigure că îi cunoştea bine amplasamentul. Continuase să exerseze deschiderea încuietorii similare cu a lui Holder de fiecare dată când avusese răgazul şi devenise priceput în a o face nu numai repede ci şi în linişte. Invizibilitatea era esenţială. Dacă rata, şi-ar fi dezvăluit ascunzătoarea.

Se duse la depozitul din garajul lui Ben, recuperă arma Heckler & Koch Mk 24 Mod 0 şi îi înşurubă amortizorul lung şi negru. Pistolul de calibru .45 era versiunea mai mică a vechiului Mk 23, un colos care exemplifica perfect gafele birocratice. Să creezi ceva atât de greu şi dificil de manevrat încât atunci când vine vremea să pleci la război să-l laşi să se umple de praf în arsenal era tipic pentru procesul de aprovizionare al armatei. Scoase apoi o bucată de cablu 550 dintr-un săculeţ şi îl tăie cu briceagul din buzunarul pantalonilor. Umezi unul dintre capete în gură şi îl trecu prin bucla de şnur modelată pe mânerul pistolului. Celălalt capăt îl trecu pe după ceafă până ce pistolul cu amortizor ajunse să atârne în dreptul curelei. Apoi tăie cablul şi îl înfăşură de mai multe ori în jurul mânerului înainte să aplice o bucată de bandă izolatoare ca să-l fixeze. Aranjă restul echipamentului de care avea nevoie şi verifică de două ori ca totul să fie în ordine, apoi încărcă Cruiserul cu ceea ce părea a fi echipament suficient pentru o misiune de război. Îmbrăcând nişte pantaloni de trening gri închis, un pulover

negru şi nişte încălţări uşoare pentru alergare, îşi luă rucsacul şi ieşi pe uşa din spate.

★

Era în timpul săptămânii şi traficul era aproape inexistent la acea oră din noapte. Ieşi de pe I-5 şi intră în parcarea birourilor firmei medicale. Opri motorul şi farurile, stând în tăcere înăuntru cu geamul coborât aproape o oră, absorbind imaginile şi sunetele sau lipsa lor. Îşi puse o pereche de mănuşi de cauciuc, apoi căută în rucsacul de pe scaunul pasagerului şi scoase pistolul, desfăşurând cablul şi trecându-şi-l pe după cap. Descheie fermoarul de la pulover şi puse arma în interior.

La 3:00 a.m. coborî din maşină, luă rucsacul desfăcut şi îşi ridică talia pantalonilor de trening peste amortizorul pistolului. Nu prea există căi de a ascunde un pistol cu amortizor, în special dacă nu porţi curea. Cablul 550 ţinea pistolul la brâu fără să se bălăngăne, dar îi permitea şi destul spaţiu ca să tragă într-o ţintă apropiată dacă era nevoie. Nu era ideal, dar mergea.

Sări cu prudenţă peste micul gard metalic, atent să nu agaţe de nimic pistolul. După ce traversă parcarea bine luminată, se opri lângă blocul lui Holder şi îşi puse pe cap micul monocular PVS-18 pentru vedere nocturnă ataşat de ceea ce soldaţii numeau „zdrobitorul de ţeste”. Zdrobitorul de ţeste era în esenţă o bandă de oţel destul de solidă ca să susţină greutatea dispozitivului. Era uşor şi mult mai puţin voluminos decât o cască, însă avea şi un dezavantaj care îi adusese porecla – rănea rău pielea capului. Precaut, se apropie de uşa lui Holder şi ascultă. *Sper că dobitocul nu are insomnii.* Introduse şperaclul în broască şi roti uşor mânerul ca să deschidă uşa. Mulţumită lubrifierii de data trecută, uşa se deschise fără să facă niciun zgomot.

Intră în livingul întunecat şi închise uşa încet în spatele lui. Privită prin micul ocular, camera întunecoasă deveni vizibilă în nuanţe variate de verde şi negru. Luminile ambientale ale apartamentului, cele de la ceasul digital al cuptorului cu microunde şi de la ledul televizorului luceau puternic. Reece trase HK-ul cu amortizor şi îl aduse în poziţie de retenţie la piept. Rămase absolut nemişcat aproape un minut, după cum consideră el, aşteptând vreun semn că ţinta s-a trezit, din fericire neauzind nimic în afară de bâzâitul aparaturii casnice. Înaintă lent pe hol, conştientizând fiecare mişcare ca să nu facă niciun zgomot inutil. Ajunse la uşa dormitorului lui Holder şi se

opri din nou ascultând după semne de mişcare. Satisfăcut, întinse mâna şi atinse clanţa cu mâna acoperită de mănuşă. O răsuci cât de încet îi permitea răbdarea, înjurând în sinea lui la abia perceptibilele sunete care veneau din interiorul mecanismului. Deschise uşa cu stânga în timp ce cu dreapta apuca pistolul, orientându-şi corpul spre dreapta pentru ca unei eventuale persoane ascunse după uşă să-i fie greu să-i smulgă arma.

Josh Holder zăcea întins pe spate, purtând doar o pereche de pantaloni negri; aşternuturile erau împinse spre picioarele patului. *Probabil individul transpiră noaptea.* Reece intră tiptil în cameră şi, deasupra dulapului, găsi ceea ce căuta: SIG-ul de 9 mm primit de Holder de la DOD, într-un toc Kydex pentru curea. Pistolul era o versiune mai mică a celui pe care îl folosise Reece cât fusese la Echipe.

Cu acea parte a planului se chinuise zile în şir, dezbătând dacă să facă ceea ce era inteligent sau ceea ce era drept. Dacă îl împuşca pe Holder cu propriul pistol, pentru anchetatori ar fi arătat cel mai probabil drept o sinucidere şi ar fi câştigat câteva zile înainte ca plasa să se strângă în jurul lui. Pe de altă parte nu se putea gândi la ceva mai just decât să-l ucidă pe omul care aţintise pistolul asupra lui Boozer cu gloanţele preferate de prietenul lui. Faptul că ACP-ul de .45 avea amortizor făcea lucrurile şi mai frumoase şi scădea şansele de a fi văzut sau auzit când pleca. Se hotărâse să-l împuşte pe Holder cu .45-ul, să recupereze cartuşul gol, apoi să-i lase pistolul de 9 mm pe piept cu un glonţ lipsă din magazie. Nu i-ar fi păcălit prea mult timp pe detectivi, dar nici nu era necesar.

Reece stătea deasupra formei întinse a lui Holder încercând să stabilească cel mai bun unghi de tragere, în ideea că va trebui să arate ca o sinucidere, când Holder scoase un horcăit surprinzător şi torsul lui se ridică brusc în poziţie verticală, cu ochii larg deschişi. Mişcarea subită îl sperie pe Reece, care ezită o fracţiune de secundă înainte de a înfige amortizorul HK-ului direct în gura deschisă a lui Holder – putu să-i simtă dinţii spărgându-se din cauza pătrunderii violente – şi apăsă repede pe trăgaci.

Sunetul amortizat fu amplificat de acustica dormitorului mic; creierul lui Holder se împrăştie instantaneu pe peretele alb şi corpul se prăbuşi înapoi pe pat. Reece nu intră în panică, dar cu siguranţă coşmarul lui Holder îl speriase. *Asta e pentru tine, Boozer.*

Luă SIG-ul lui Holder de pe dulap, îl scoase din toc, eliberă şi păstră un cartuş şi, lăsând cocoşul ridicat ca să pară că tocmai se trăsese, aşeză pistolul pe pieptul gol al lui Holder, culese cartuşul lui de .45 şi ieşi din cameră. Închise uşa dormitorului şi rabată vizorul NOD în sus, grăbindu-se spre uşa de la intrarea apartamentului. Nu era sigur dacă glonţul nu trecuse cumva prin perete ajungând în televizorul sau în maşina de spălat vase a vecinului sau dacă intruziunea sa nu fusese de ajuns ca să-i trezească în puterea nopţii. În acest caz Reece bănuia că avea cam treizeci de secunde până când vecinul suna la 911, sau venea să cerceteze, sau ambele. Închise uşa apartamentului lui Holder în urma lui şi scoase şperaclul din buzunar, bâjbâind şi scăpând una dintre agrafe pe jos. *Adună-te dracului, Reece. Relaxează-te şi lucrează la broască.* Inspiră adânc, introduse şperaclul în încuietoare şi închise uşa la loc. Apoi, străbătând parcarea în pas de sprint, sări peste gard ca un atlet olimpic. Aruncând rucsacul pe scaun, porni Cruiserul şi se îndepărtă de la faţa locului cu viteză redusă, aşteptând să ajungă în spatele birourilor companiei medicale înainte să aprindă farurile şi să se îndrepte spre Orange County.

CAPITOLUL 52

Birourile Corporaţiei Capstone Capital
Los Angeles, California

Lui Steve Horn îi pria să deţină conducerea, însă în circumstanţele actuale nu se simţea deloc la conducere. Stătea în biroul lui, incapabil să apeleze la cineva care să-i aducă toate răspunsurile. Mâna lui dreaptă, cleiul care ţinea toate piesele laolaltă, murise şi încă de o supradoză de droguri. Raportul toxicologic nu venise încă, dar detectivii erau siguri că fusese ceea ce numeau o supradoză nesăbuită, de acelaşi tip pe care îl întâlneau mult prea frecvent. Verificase prin propriile lui surse din poliţie, care îi confirmaseră că da, treaba arăta ca o banală moarte în urma intoxicaţiei cu medicamente.

Cercul de persoane „la curent" cu proiectul era extrem de mic, şi era necesar să fie aşa. În primul rând, exista doar o cantitate finită de bani de pus în circulaţie; nu poţi face prea multe promisiuni de nouă cifre înainte să rămâi fără capital. În al doilea rând, investiţia era de o sensibilitate excesivă. Doar vreo zece oameni de pe planetă cunoşteau toate piesele puzzle-lui, iar unul dintre ei era mort. Horn nu se putea împiedica să nu se întrebe dacă nu exista o legătură.

Uşa biroului se deschise brusc şi asistenta sa Kelsie dădu buzna cu o expresie de panică pe faţă.

— Domnule Horn, îmi pare rău, dar a sunat detectivul Weatherly. A spus că Josh Holder a fost găsit mort în apartamentul lui, azi dimineaţă. Zice că s-a împuşcat. A fost întotdeauna drăguţ cu mine, domnule Horn.

Izbucni în lacrimi şi se prăbuşi pe unul dintre fotoliile de piele din faţa lui Horn, cu capul în mâini.

Asta n-a fost nicio nenorocită de sinucidere. Horn îşi luă iPhone-ul şi căută numărul lui Marcus Boykin. Atinse ecranul ca să-l apeleze, dar intră direct mesageria vocală. Având o bănuială, introduse numele lui

Boykin în bara de căutare a calculatorului de pe birou. Primul link îi aduse fiori pe şira spinării:

www.wyomingnews.com

UN BĂRBAT DIN STAR VALLEY MORT ÎNTR-UN ACCIDENT DE VÂNĂTOARE

Marcus Boykin, 57, din Star Valley Ranch, a fost găsit mort în maşina sa…

— Kelsie, sună-l pe Mike Tedesco! ACUM!

CAPITOLUL 53

Comandamentul Forţelor Speciale Navale
Coronado, California

În timpul drumului dinspre casă, Mike Tedesco îşi acceptase soarta ca pe o ispăşire pentru acţiunile lui. Avea sufletul plin de un imens sentiment de regret fiindcă se amestecase în proiect. *Blestematul de Steve Horn.* Cel puţin familia lui nu va avea de suferit; asta îi aducea puţină alinare. În ultima lui acţiune îşi găsise curajul.

Mike Tedesco trase aer în piept şi deschise portiera Bentley-ului. Deşi costumul lui făcut pe comandă la Savile Row era subţire şi avea cămaşa deschisă la gât, transpira abundent. Genunchii îi erau moi când străbătu bucata de drum până la intrarea în clădire. Paznicul din interior îl recunoscu imediat şi îi oferi o legitimaţie de vizitator prin fanta de sub fereastra rezistentă la gloanţe. Tedesco parcurse coridoarele ca într-o ceaţă, incapabil să se concentreze sau să-şi înlăture expresia goală şi disperată de pe chip. Cei care îl cunoşteau îl priveau cu curiozitate. Omul care de obicei mergea pe acele coridoare cu un aristocratic aer de încredere, farmec şi o înfăţişare impecabilă arăta acum ca şi cum ar fi fost în drum spre eşafod.

Asistentul amiralului se ridică de la birou când Tedesco trecu pe lângă el să deschidă uşa biroului lui Pilsner.

— Domnule Tedesco, vă aşteaptă domnul amiral? întrebă el zadarnic, în timp ce Tedesco deschidea uşa capitonată şi intra.

Amiralul Pilsner stătea în spatele biroului într-o uniformă kaki apretată, cu nasul încă bandajat şi vânătăile din jurul ochilor atenuându-se într-un purpuriu amestecat grotesc cu galben. Expresia de pe faţa sa indica surpriză. Nu era stilul lui Mike să treacă pe acolo fără să-i sune mai întâi asistentul pentru o programare. Era chiar şi mai surprins de înfăţişarea răvăşită a lui Tedesco. Acesta se opri la câţiva paşi de biroul lui Pilsner în clipa în care asistentul apăru pe uşă în urma lui.

— Îmi pare rău, domnule, am încercat să-l opresc…

— E-n regulă. Domnul Tedesco este întotdeauna binevenit în biroul meu, ştii asta. Ia loc, Mike. Care-i problema? Arăţi groaznic.

Chiar atunci un mobil începu să sune în interiorul hainei lui Tedesco. Sunetul ales era cel al unui telefon cu cadran de modă veche. *Ţâăr… ţâăăr…*

— Domnule Tedesco, nu puteţi vorbi la mobil în această clădire! strigă asistentul, care respecta cu stricteţe protocoalele WARCOM.

Tedesco scoase telefonul, care părea un model ieftin cu cartelă preplătită, şi îl întinse peste masă amiralului Pilsner.

— E pentru tine, Gerald, spuse cu un ton care suna ca într-o cameră bântuită.

Amiralul acceptă cu neîncredere şi se uită nedumerit la telefon, ca şi cum n-ar mai fi văzut unul înainte. Îl duse încet la ureche.

— Alo, cine e?

Mike Tedesco închise ochii. Asta avea să fie penitenţa lui.

— Călăul tău, nenorocit fără onoare! Mi-ai şters de pe faţa pământului trupa şi familia şi ai făcut-o pentru bani şi promovare. Ne vedem în iad, ticălosule!

James Reece apăsă SEND pe celălalt mobil, apelându-l pe cel legat de Mike Tedesco. Telefonul primi apelul şi trimise un val de electroni unor fire conectate la o capsă detonatoare încărcată cu PETN. Capsa detonă şi declanşă o reacţie explozivă în kilogramul de C-4 cusut în vesta de sinucigaş purtată pe sub cămaşă de Tedesco.

Corpul lui Tedesco bloca forţa exploziei, împingând toată energia spre biroul amiralului Pilsner. Acea energie transformă şirurile de cuie înfipte în C-4 în şrapnel înroşit, mişcându-se cu o viteză peste cea a sunetului, sfârtecând faţa şi bustul amiralului Pilsner ca o duzină de gloanţe. Explozia împinse bucăţi din craniul lui carbonizat prin fereastra masivă, care explodă imediat sub presiunea excesivă, azvârlind mii de cioburi de sticlă pe plaja frumoasă de dedesubt. Trupul lui Tedesco fu retezat în două de explozie, iar părţile amiralului Pilsner care se ridicau deasupra biroului masiv din lemn pur şi simplu încetară să mai existe.

★

Reece aşează mobilul pe masa din bucătărie a răposatului Mike Tedesco şi se uită la văduva lui Tedesco, care stătea la doar câţiva metri depărtare legănându-şi blând bebeluşul. Janet Tedesco reveni

imediat la mângâiatul capului copilului, dar i se păru că vede o urmă de tristeţe în ochii bărbatului masiv. Când ridică din nou ochii, el dispăruse.

CAPITOLUL 54

San Diego, California

Leonard Howard eşuase în oarecare măsură în practicarea avocaturii civile. Se descurcase bine în şcoală, dar nu era pregătit pentru lumea haotică a unui avocat pledant civil. De asemenea constatase că, în pofida viselor sale, era îngrozitor într-o sală de judecată. Ori de câte ori partenerii îl trimiteau să participe la o audiere de rutină, el intra în panică. Încrederea îi ceda, i se usca gura, glasul îi suna spart.

Fusese repede îndepărtat din firmă şi se pomenise în derivă. Exista un singur loc unde un avocat leneş şi speriat de sălile de judecată ar fi putut prospera: în serviciul guvernului. Un prieten din şcoală îi vorbise despre programul JAG al Marinei şi el fusese imediat cucerit. Uniforma îi atrăsese instantaneu mândrie şi prestigiu, iar complicata birocraţie a armatei îi oferea un mediu în care să exceleze. În mod special adora să-şi semneze e-mailurile cu titlul de „judecător", un mod neautorizat de a se ridica psihologic prin intermediul mediului de comunicare electronic.

După peste douăzeci de ani în uniformă, Howard ajunsese la rangul de căpitan şi era procurorul militar general al Comandamentului Forţelor Speciale Navale. Când prietenii şi vecinii lui din suburbia East Lake a San Diego-ului se refereau eronat la el ca făcând parte din SEAL fiindcă făcea parte din personalul unui ofiţer superior SEAL, Howard nu îi corecta niciodată. Amiralul Pilsner îl trata ca pe un aliat de încredere şi împreună deţineau suficientă putere şi influenţă în Marina SUA ca să se opună oricui le stătea în drum. Era vorba despre „noi" contra „ei". Relaţiile politice ale lui Pilsner îl făceau un candidat posibil pentru conducerea Pentagonului, iar Howard urma să se ridice alături de el fiindu-i cel mai de încredere confident.

Căpitanul Howard avusese o întâlnire în acea dimineaţă şi sosi la lucru la WARCOM mai târziu decât de obicei. Majoritatea oamenilor de

vârsta lui depășiseră de mult stadiul în care aveau nevoie de aparat dentar, dar dinții lui Howard fuseseră într-o stare atât de deplorabilă după o viață întreagă în care îi neglijase încât soția lui îl convinsese până la urmă să facă ceva în privința asta. Ea spera în secret să ajute la halitoza lui cronică și de asemenea la aspect. Marina îi respinsese cererea pentru aparatul dentar, invocând motivul pur cosmetic al cererii. Din nefericire pentru el, aceeași birocrație care îl ajuta să prospere putea fi în același timp un obstacol insurmontabil. Plătise singur pentru aparatul dentar și făcea vizite regulate la un ortodont civil din suburbii.

La fiecare vizită își închidea mobilul conform avertismentului de pe ușă, redeschizându-l când ieșea îndreptându-se spre mașina lui numită acum sport.

BlackBerry-ul furnizat de Marină afișă toate alertele posibile când îl deschise și se conectă la rețea: mesagerie vocală, SMS-uri și e-mailuri năvăliră toate pe dispozitivul care stătuse oprit. Trecu mai întâi prin e-mailuri și se opri brusc când îl deschise pe cel mai recent:

EXPLOZIE LA WARCOM: 2 MORȚI, EVACUARE IMEDIATĂ

Verifică mesajul vocal de la adjunctul lui și îl potopi un val de greață când auzi vestea că amiralul Pilsner fusese ucis de o explozie în biroul lui, cel mai probabil un atac terorist.

Accesă imediat rețeaua de știri locală ca să vadă dacă existau date actualizate. Cu inima bubuind și clipind ca să-și limpezească ochii, Howard încercă să se lupte cu ceea ce părea a fi un atac de panică după ce citi șocat titlul:

LIDER MODERAT ISLAMIC LOCAL DECAPITAT
ÎN URMA UNEI CRIME BRUTALE MOTIVATĂ DE URĂ

Urmând imediat linkul, citi:

Imamul din San Diego, Hammadi Izmail Masood, a fost ucis aseară târziu, aparent în urma unei crime motivate de ură. Capul său retezat a fost descoperit de dimineață de către vecini, înfipt într-o țepușă din poarta de fier forjat a moscheii în care locuia și lucra ca imam pentru Centrul Islamic pentru Pace și Prosperitate din California de Sud.

Fără să ezite, își apelă soția:

— Amy, ascultă-mă, nu vorbi. Ia imediat copiii de la școală și du-i la aeroport. Ne vedem acolo. Nu, nu am timp să explic, și da, are legătură cu ce ai văzut la știri. Gerald e mort. Trebuie să plecăm acum. Ne întâlnim la casa de bilete. Aruncă niște haine pentru climă caldă în bagaje și pleacă.

Leonard Howard urcă în BMW-ul său X3 și acceleră ieșind din parcare spre San Diego International Airport.

CAPITOLUL 55

Alpine, California

Când apărură ştirile despre explozie, Reece era în drum spre Alpine, în munţii de la nord-est de San Diego. Patruzeci de minute mai târziu urca pe drumul şerpuit şi neasfaltat spre Canyon, un poligon privat cu raza de un kilometru deţinut de prietenul lui Clint Harris. Harris sperase să transforme locul, construit pe baza unui vechi refugiu sus în munţi, într-un complex de antrenament pentru uzul militarilor şi forţelor de poliţie. Din nefericire fusese dat în judecată de grupări ecologiste şi de atunci era blocat în procese. Putea totuşi folosi poligonul pentru invitaţi privaţi; doar că nu-l putea conduce ca pe o afacere până nu se încheiau procesele.

Harris era un om de afaceri inteligent şi prosper şi nu era de glumit cu el când avea o puşcă în mână. Petrecuse ceva timp în spatele lunetei în Asia de Sud-Est şi chiar la vârsta de şaizeci şi opt de ani încă mai putea concura şi uneori chiar depăşi cei mai buni lunetişti ai lui Reece. Îi plăcea ca Reece şi băieţii lui să vină la antrenament în poligon ca să se poată testa pe sine comparativ cu cei mai buni. Harris era de asemenea genul neconvenţional şi nu iubea prea mult guvernul federal. Când Reece îl abordase cu rugămintea, acceptase fără să ezite. Chiar dacă Harris nu avea familie, risca închisoarea şi ruina financiară dacă s-ar fi descoperit vreodată că-l ajutase pe Reece să scape.

Reece cunoştea combinaţiile de la ambele porţi de acces de pe drumul spre complex şi viră direct spre uşa deschisă a garajului în care Harris îşi adăpostea şi întreţinea vehiculele folosite în zona de antrenament. Harris trase un vehicul utilitar Polaris Ranger imediat în spatele Cruiserului lui Reece şi se ocupă de transferul echipamentului, inclusiv un cadou de despărţire de la Marco, din Cruiser în Ranger, chiar înainte ca Reece să oprească motorul. Marco îl pusese pe şoferul lui să-i aducă un rucsac umplut cu o sută de mii de dolari în bancnote diverse la scurt timp după excursia lor în Mexic, pentru ca Reece să nu

poată să refuze. Înăuntru era un bilet scris de mână: „În caz că ai nevoie de bani de drum, prietene. Păstrează restul. Marco.” Reece sări lângă Harris şi îl ajută să continue descărcarea cutiilor grele Pelican cu arme şi a sacilor pe podeaua Rangerului.

— Nu pot să-ţi mulţumesc suficient, Clint. Vorbesc serios.

— Şi tu ai face-o pentru mine, Reece, asta-i tot ce contează. Acum ia-ţi adio de la prietena ta; promit că o să aibă o moarte rapidă.

Reece îşi mângâie iubitul Land Cruiser, luându-şi adio după mulţi ani de serviciu credincios. Ştia că până la răsăritul soarelui va dispărea, probabil pe fundul lacului Loveland situat în apropiere. Harris trase de lanţuri ca să coboare uşa garajului şi se suiră amândoi în Ranger. Zgomotul motorului Polarisului era prea puternic ca să vorbească, aşa că parcurseră în tăcere distanţa scurtă până la poligon. Oricum nu erau prea multe de spus. Harris opri în colţul nordic al poligonului lung şi plat şi scoase un radio Motorola de la curea.

— Tider, sunt Canyon, recepţionezi?

— Recepţionez, Canyon, sunt la cinci minute depărtare, replică o voce feminină cu un accent din Sud, evident chiar şi prin bârâitul semnalului radio.

— Am înţeles, aici suntem gata. Ai vânt uşor dinspre vest, mai puţin de cinci kilometri pe oră. Poligonul e liber.

— Am înţeles, Canyon, ne vedem în cinci minute.

— Uite-o.

Harris arătă un punct la orizont exact spre nord. Pe măsură ce punctul creştea, Reece auzea bâzâitul unui turbopropulsor. Avionul trecu direct pe deasupra lor înainte să facă o întoarcere şi să se alinieze cu capătul opus al pistei lungi de un kilometru. Cu trenul scos şi blocat şi flapsurile în extensie maximă, pilotul aşeză aeronava Pilatus PC-12 NG chiar la începutul zonei de impact, profitând de fiecare palmă disponibilă de pistă.

Aeronava elegantă cu un singur motor era vopsită în argintiu şi semăna mult cu o pasăre de pradă. Decelerarea fu rapidă şi, la şase sute patruzeci de metri de punctul de aterizare, avionul rula cu viteză normală. Pilotul trecu pe lângă bărbaţii din Polaris şi întoarse avionul la 180 de grade, orientându-i botul în direcţia din care venise. Avionul se opri şi rotaţia motorului scăzu perceptibil, ajungând la un ralanti cu elicea continuând să se mişte uşor, cu lamele orientate astfel încât să

nu creeze impuls. Câteva secunde mai târziu motorul se opri şi elicea începu să încetinească.

Aproape imediat uşa cabinei din stânga se deschise şi se deplie, iar cei 1,65 m ai lui Liz Riley apărură la vedere. Purta ochelari de aviator şi avea părul strâns într-o coadă de cal sub o şapcă roşie cu sigla Universităţii din Alabama. Arăta de parcă ar fi ieşit de la un antrenament de fitness şi nu din cocpitul unui avion, îmbrăcată cu un tricou gri şi pantaloni de yoga mulaţi negri. Avea umeri şi braţe musculoase fără să fie masculină, datorită pasiunii pentru gimnastică descoperită în timpul recuperării după rănile suferite în război. Umărul şi o parte din braţul drept erau decorate cu o frescă de tatuaje complicate. Coborî repede treptele Pilatusului şi îl strânse pe Reece în braţe cu putere.

— Îmi pare rău pentru tot, Reece. Zău îmi pare rău.

Reece îi întoarse ferm îmbrăţişarea, Liz fiind persoana cea mai apropiată de o soră pe care o avea.

— E rândul tău să-mi salvezi fundul, Liz.

— Cu plăcere! Hai să-ţi încărcăm echipamentul şi să plecăm de-aici.

Liz apucă unul dintre saci şi urcă scările în cală. Aşeză sacul jos şi se opri în uşă.

— Daţi-mi mie toate chestiile alea. Trebuie să le echilibrez bine.

Bărbaţii începură să descarce remorca Rangerului în cala avionului, în timp ce Riley poziţiona sacii şi cutiile în locurile alese de ea. Nu era genul de fată pe care să te oferi s-o ajuţi cu bagajele. Stătea în partea din faţă a calei, indicând diferite elemente şi făcând calculele în minte.

— Ok, băieţi, am încărcat. Urcă, Reece.

Reece îl prinse pe Harris într-o jumătate strângere de mână, jumătate îmbrăţişare.

— Ne vedem când te întorci, zise Harris.

Reece aprobă cu o privire cu un înţeles inconfundabil. *Nu mă întorc.* Când urcă în cabină, Liz îi indică locul din cocpit şi ridică uşa cu scară, blocând-o. Se aşeză vioaie pe scaunul din stânga, îşi puse căştile şi făcu rapid o verificare înainte de zbor. Satisfăcută, porni motorul şi ridică turaţia la maximum, privind cum creşte indicaţia tahometrului. În urletul motorului eliberă frâna roţii şi înclină elicele propulsoare. Avionul ţâşni în sus, împingându-l pe Reece în spătarul scaunului, şi

acceleră pe pista de pământ. La șase sute patruzeci de metri de la punctul de pornire Liz trase de manșă și botul se ridică rapid spre cer. Pilatus-ul se înălță la o depărtare sigură de zona de impact și câștigă altitudine, iar trenul de aterizare se retrase în interiorul fuzelajului.

Liz îndreptă avionul spre est și vorbi pentru prima dată de când preluase controlul:

— Deci încotro, Reece?

CAPITOLUL 56

Birourile Corporaţiei Capstone Capital
Los Angeles, California

Horn îşi pusese asistenta să organizeze videoconferinţa în aceeaşi sală cu pereţi din sticlă mată de la Capstone care îl găzduise şi pe J.D. Hartley. De data asta suna secretarul apărării, Hartley, şi el avea nevoie de toată îndemânarea lui în negocieri ca s-o calmeze. Trebuia să-şi păstreze afacerea pe roate, altfel totul era pierdut. Ecranul LCD mare trecu de la albastru la imaginea sălii de conferinţe de la Pentagon. Unul dintre asistenţii lui Hartley confirmă că erau live apoi ieşi din raza vizuală, probabil ca să o cheme pe doamna secretar.

Lorraine Hartley lipsită de machiajul profesional şi de lumini nu era o imagine plăcută, iar transmisia video nu ajuta cu nimic la înfăţişarea ei. Părea extenuată şi stresată; evident nu era fericită de modul în care lucrurile scăpaseră de sub control.

— Horn, nu-mi vine să cred că tu şi J.D. m-aţi convins să mă bag în asta. Pilsner e mort, Steve, aruncat pe fereastra biroului lui sub formă de confetti, iar unul dintre cei mai buni colectori de fonduri ai mei a murit odată cu el.

— Doamnă Secretar, sunt profund îndurerat de pierderea amiralului şi a lui Mike. Amândoi au fost nişte oameni grozavi.

— Of, scuteşte-mă de condoleanţe, Horn. Nu erau deloc grozavi. Tot ce vreau e ca treaba asta să rămână sub control – şi dacă se îngrămădesc cadavrele, *nu* asta se întâmplă.

— Doamnă Secretar, înţeleg de ce sunteţi supărată; chiar înţeleg. Desigur există obstacole, dar să fim cinstiţi, acei oameni şi-au făcut treaba în cadrul proiectului. Acum avem mai puţine părţi de capital de împărţit şi, chiar şi mai bine, o platformă care să vă catapulteze spre Casa Albă. E momentul dumneavoastră, doamnă Secretar.

— Despre ce vorbeşti? Cum o să ducă mizeria asta la altceva decât să mă arunce în închisoare?

— Nu ajunge nimeni în închisoare, Lorraine. Este exact genul de problemă de care aveți nevoie ca să vă stabiliți poziția de lider puternic. Nu-l lăsați pe președintele ăla jalnic să fie cel mai important aici. Organizați o conferință de presă la o oră de maximă audiență și vorbiți publicului despre teroristul James Reece. Fiecare polițist din fiecare orășel din țară o să-l vâneze, iar noi știm că el n-o să se lase prins viu. O să pară că deja dețineți Biroul Oval și vă puteți folosi de asta ca să obțineți aprobarea legii securității interne pe care ați încercat cu atâta disperare s-o treceți prin Congres. Publicul o să fie îngrozit iar dumneavoastră veți fi salvatorul lor.

— Punctul tău de vedere e bun, Steve; putem aduna capital pe tema asta. Dar de unde știm că Reece nu vine și după noi?

— Am o resursă pe care am ținut-o în rezervă, care îl poate duce direct la propria moarte. Puneți cei mai buni militari și polițiști să-l urmărească și să strângă lațul, iar băieții mei pot termina treaba. Noi susținem pe oricine vreți să vă rămână dator și continuăm cu următoarea tură de teste. O să meargă, Lorraine. O să fiți președinte și o să câștigați miliarde.

— Îți mai ofer o șansă, Horn. Ar fi bine să funcționeze, altfel o să mă asigur că nu mai vezi un dolar din bugetul agenției.

— O să funcționeze, credeți-mă.

CAPITOLUL 57

Riley zburase la vedere de la aeroportul din Las Vegas, unde se întorsese ca să înregistreze un plan de zbor înapoi acasă în Texas. Atâta timp cât respecta regulile de zbor vizual nimeni nu se întreba încotro zboară sau, mai important, unde aterizează. Odată ce reveniseră în Nevada, Reece rămase în cocpit, purtând pălărie şi ochelari de soare, iar Riley îşi înregistrase noul plan de zbor şi supraveghease realimentarea avionului.

Liz primi de la turnul North Vegas permisiunea să decoleze şi îşi începură lunga călătorie spre estul Texasului. Reece avea încredere în Riley cum avea în puţini oameni din viaţa lui. Nu spusese nimănui întreaga poveste de la început la sfârşit, iar asta îi ocupă cea mai mare parte a zborului de aproape patru ore.

Începu cu începutul, planificarea neobişnuită a misiunii înainte de ambuscadă, apoi toate evenimentele tragice care urmaseră. Îi povesti despre tumori, despre experienţele clinice neautorizate şi despre implicarea soţilor Hartley. Îi spuse cum făcuse lista şi cum trecea prin ea cât de eficient posibil. Adevărul era că Reece nu era un ucigaş cu sânge rece şi avea nevoie de sprijinul moral al lui Riley. Voia să fie sigur că face ceea ce e drept, ceea ce i-ar face pe oamenii şi familia lui să fie mândri de el. Liz ştia să asculte, fără să-l întrerupă, lăsând discursul lui Reece să funcţioneze ca o spovedanie.

Nici lui Reece, nici lui Liz nu le scăpa faptul că se transforma într-un insurgent. Metodele lui de a ucide combinau talentele lui militare cu lecţiile pe care le învăţase în decursul anilor studiind teroriştii, gherilele, acţiunile subversive şi asasinii. Dacă s-ar fi oprit să se gândească la asta, şi-ar fi dat seama că transformarea lui fizică se potrivea celei psihologice care avea loc în interiorul lui. Umblase prin garderoba duşmanilor lui şi adoptase haine care îl făceau să se piardă printre oameni, părul lung şi barba făcându-l să arate mai mult ca un tăietor de lemne din Oregon decât ca un militar.

Reece avusese întotdeauna o poziție fermă împotriva abuzurilor asupra prizonierilor, indiferent ce atrocitate ar fi comis respectivii prizonieri. Chiar și în lumea dură a Echipelor SEAL erau numiți oricum în afară de prizonieri, *deținuți* fiind termenul mai politicos, cu toate că lui Reece i se păruse mereu că sună mai mult a ceva ce fac polițiștii din trafic decât a ceva ce se întâmplă în război. Imediat ce erau legați, siguranța lor devenea responsabilitatea trupei. Reece nu tolera niciun fel de violență împotriva dușmanului odată ce era pus în cătușe sub controlul lui. Era unul dintre aspectele care diferențiau Statele Unite de inamic. Acum Reece violase însăși dogma de bază a războiului, executând în Mexic un om în genunchi. Profanase trupul unui imam mort și îi lăsase capul înfipt într-o țeapă în fața moscheii, silise un alt conspirator să poarte o vestă de sinucigaș într-o instituție militară pentru a ucide un ofițer de rang înalt, omorâse un agent federal în somn, trăsese de la distanță un glonț în capul unui economist și torturase un avocat înainte de a-i da intenționat o supradoză de narcotice. Toate astea erau prologul; încă nu terminase de combinat abilitățile lui perfecționate de luptător în război cu tacticile de gherilă utilizate împotriva armatelor convenționale mai mari de către teroriștii din întreaga lume. Capacitățile lui erau fuziunea perfectă a militarului de elită cu insurgentul șiret.

— Reece, ești cel mai puternic om pe care l-am cunoscut vreodată, iar eu am crescut înconjurată de destui bărbați adevărați ca să-mi dau seama de diferență. Ai fost corect întreaga carieră, întreaga viață, și nu meriți așa ceva. Dumnezeu știe că Lauren și draga de Lucy n-o meritau. Cei mai mulți ar fi cedat sub presiunea asta și s-ar fi târât într-o gaură. Sper că nu regreți nimic din ce ai făcut ca să-ți răzbuni familia și oamenii pentru că, în ceea ce mă privește, nimic din ce le-ai putea face monștrilor ălora n-ar fi prea mult. Nu trece o zi fără să mă gândesc cum ți-ai riscat viața ca să-mi salvezi fundul în Irak. O să aterizez cu afurisitul ăsta de avion în curtea din fața casei lui Lorraine Hartley dacă de asta o să ai nevoie.

— Sper să nu gândești nimic rău despre mine, dar nu-i pot lăsa pe oamenii ăștia să scape, spuse el cu hotărâre.

— Reece, ți-am povestit vreodată despre bunicul meu?

— Nu, nu cred. Tatăl tatălui tău?

— Nu, tatăl mamei. Era șerif. A fost omorât cu sânge rece de un ticălos care abia ieșise din închisoare. Asta se petrecea în 1977, înainte

să mă nasc eu. Tipul care l-a omorât şi-a aşteptat pedeapsa cu moartea timp de treizeci de ani, primind trei mese pe zi. Apoi o curte de apel a decis că nu este eligibil pentru pedeapsa capitală. Avocaţii ăia de la Harvard s-au aliat să apere ucigaşi ca el. Pe noi cine ne apără? Eu nu mi-am cunoscut bunicul, iar familiei noastre nu i s-a făcut niciodată dreptate. Camarazii tăi, rangerii, piloţii şi echipajele, niciunul nu va mai ajunge să-şi îmbrăţişeze nevestele, să-şi antreneze fiii pentru Liga Mică sau să-şi conducă fiicele la altar. Unul dintre piloţii de pe 160, Hansen, a fost coleg cu mine la şcoala de zbor. Îi spuneam Suedezul fiindcă arăta ca un viking uriaş. Voia să fie pilot de luptă, dar nu încăpea decât într-un Chinook. Avea acasă o soţie şi trei băieţi. Pe cel mic nici nu-l văzuse, s-a născut cu puţin timp înainte ca el să fie ucis în misiune. Era prea important ca să i se permită un concediu. Mi se rupe sufletul pentru soţia lui şi pentru băieţii ăia. Tu n-o să le mai vezi vreodată pe Lauren şi pe Lucy şi nici n-o să-ţi cunoşti fiul. Sistemul o să-i apere pe soţii Hartley, iar ei o să se îmbogăţească din ce în ce mai mult şi o să devină din ce în ce mai puternici. Ea o să ajungă la Casa Albă şi tu o să continui să încerci să faci oamenii să creadă în teoria ta conspiraţionistă nebunească. Nu, Reece, dacă eşti în căutarea cuiva care să-ţi spună că e un păcat ceea ce faci, ai venit în locul nepotrivit. Doboară-i pe toţi nemernicii ăştia şi fă dreptate familiei tale şi tuturor familiilor soldaţilor.

Făcu o pauză.

— Omoară-i, Reece. Omoară-i pe toţi.

Nesigur cum să reacţioneze, Reece rămase tăcut cât timp Liz îşi adună gândurile.

— O să fac tot ce pot ca să te ajut, spuse ea încet.

— Mulţumesc, Liz, deja ai făcut destul. Urăsc să te pun să-ţi rişti aşa de mult gâtul pentru mine. Mai devreme sau mai târziu o să-şi dea seama că ai fost implicată.

— Poate da, poate nu. Orice s-ar întâmpla, o să fie mai bine decât să fiu torturată şi violată de o ceată de jihadişti din Irak. Sunt destul de sigură că FBI-ul n-o să-mi taie capul. Îţi datorez viaţa, Reece, şi în plus voi îmi sunteţi ca o familie. E ca şi cum mi-ar fi omorât sora şi nepoata.

CAPITOLUL 58

Ghost Rose Ranch, Texas

Angajatorul lui Liz Riley își ținea ambele avioane într-un hangar la ranch-ul său dintre Houston și College Station. Liz locuia în cadrul proprietății într-o cabană mică dar bine dotată și îngrijită, care putea fi casa lui Reece până își stabilea următoarea mișcare. La ranch rămăsese numai un personal minim, fiindcă șeful nu era în oraș, și nimeni nu avea să-l deranjeze pe oaspetele domnișoarei Riley. Ateriză cu Pilatusul pe o pistă pavată particulară și rulă spre un hangar care părea la fel de curat ca o sală de operații.

— Bine ai venit la Ghost Rose Ranch, zise ea oprind motorul și începându-și rutina de după zbor, iar Reece se întoarse în cabina pentru pasageri.

— Lasă-ți echipamentul în avion dacă vrei, n-o să-l deranjeze nimeni, strigă Liz din cocpit.

Reece aprobă din cap și recuperă un rucsac mic cu câteva haine și obiecte de toaletă, apoi deschise trapa și coborî scara. Era disperat să pună piciorul pe pământ ferm și să-și dezmorțească picioarele după ce petrecuse jumătate de zi într-un avion mic. Se plimbă prin hangar cât Liz se îngriji de avion. În cele din urmă coborî și ea scara și făcu o serie de mișcări de stretching ca să-și relaxeze corpul înțepenit.

— Cum e spatele? întrebă Reece, referindu-se la rana care pusese capăt carierei ei de aviator militar.

— E bine. Totuși înțepenește când îmi petrec toată ziua în avion. Nu e ceva ce un pahar de Pinot Grigio să nu poată repara.

Zbura ca un bărbat, dar bea ca o fată. Reece o considerase întotdeauna un paradox ciudat de fată-băiețoi și fată-fetiță și era constant surprins de lucrurile pe care le spunea sau le făcea și care o făceau să încline prea mult într-una dintre părți.

Un Ford F-350 King Ranch trase în faţa hangarului şi un bărbat scund în cămaşă de cowboy, blugi şi cizme o salută pe Liz atingându-şi Stetsonul şi pe Reece înclinând din cap.

— *Señora* Riley.

— El e Ernesto, spuse Liz. O să ne ducă la mine acasă. Nu-ţi face griji, el ştie întotdeauna să-şi ţină gura.

Urcară în camionetă şi Reece îşi plimbă ochii peste întinderea ranch-ului pe drumul de zece minute până la cabana lui Riley.

★

Islamorada, Florida

Îl costase pe Leonard Howard o avere, dar fusese în stare să găsească pentru el şi familia lui un zbor de noapte de la San Diego la Atlanta şi de acolo la Fort Lauderdale, unde închiriaseră o maşină cu care să meargă la Islamorada în Florida Keys. Ajunseră la casa închiriată extenuaţi, dar fericiţi să se ştie în siguranţă şi cât de departe de San Diego permiteau graniţele SUA. Nebunia pe care o punea la cale Reece trebuia să fie făcută fără niciun fel de sprijin şi nu avea cum să traverseze ţara fără să fie prins. În plus, cum să-i găsească acolo fără să aibă vreo informaţie?

Howard şi familia lui stătură ascunşi în prima zi şi îşi recuperară somnul, dar deveneau tot mai în largul lor în peisajul tropical şi începură să exploreze puţin. Fiul şi fiica lui, adolescenţi, se plânseseră la început de lipsa plajei în apropierea casei, dar îşi dădură repede seama că o lume de minuni acvatice se afla imediat sub suprafaţa apei, printre apele joase şi recifele care făceau din Keys o destinaţie ideală pentru snorkeling şi scufundări. Howard le cumpărase echipament de snorkeling de la un magazin local şi ei îşi petreceau întreaga zi explorând noua lor lume. Leonard şi soţia lui se mulţumeau să stea pe terasă şi să citească. Ea citea reviste despre arhitectură şi design interior, iar el un roman nou de Brad Thor pe care îl cumpărase de pe aeroportul din Atlanta. Aşa aveau să-şi petreacă restul zilelor odată ce încasau profiturile din ceea ce el şi răposatul amiral Pilsner numeau pur şi simplu „Proiectul”.

★

Ghost Rose Ratich, Texas

Reece o urmă pe Liz pe treptele cabanei şi în micul living.

— Să-ți aduc ceva? întrebă ea îndreptându-se spre bucătărie. Am bere, vin, apă, cam astea…

— O bere, cred, şi poate ceva lumină. Locul ăsta e ca o peşteră, zise Reece chinuindu-se să vadă fotografiile de pe poliță. Erau poze cu Liz în costum de zbor în faţa elicopterului ei Kiowa, categoric în Irak, una cu tatăl ei punându-i aripile în piept la absolvirea şcolii de zbor, şi una care îl făcu să se oprească brusc: Liz împreună cu Reece, Lauren şi Lucy, numai zâmbet de Crăciun, fericire încremenită în timp.

Liz se întoarse în living cu o sticlă de Coors Light pentru Reece şi un pahar de vin alb pentru ea.

— În sfârşit aduc un bărbat acasă şi e singurul nemembru al familiei cu care mă pot distra.

Reece se adună repede şi se îndepărtă de fotografie.

— Membrii de familie sunt de neatins acolo de unde vii tu? Nu mi-am dat seama, glumi el.

— Sunt din Alabama, ticălosule, nu din Tennessee.

Riley îl lovi cu pumnul în braţ şi se aşeză pe canapea alături de el.

— Poţi să foloseşti wi-fi-ul meu dacă ai nevoie. Nu putem trage cablu aici, aşa că totul e prin satelit. Eu cred că e sigur, dar nu-ţi promit nimic. Ştii cât de riscante sunt toate acum. Am şi trei telefoane cu cartelă preplătită pentru tine. În locul tău nu l-aş folosi pe niciunul mai mult de o dată.

— Bun, mulţumesc.

Era riscant, dar necesar. Reece se conectă la wi-fi şi verifică folderul de pe SignalOak căutând mesaje de la Ben Edwards. Găsi unul, dar nu era nimic decât o serie de numere şi litere urmate de „JAG”. Lui Reece îi trebui un moment ca să-şi dea seama că erau coordonate şi că Ben îl conducea către unul dintre cele câteva nume rămase pe listă.

— Ce ai acolo? întrebă Liz.

— Un mesaj de la Ben. Se pare că e localizarea următoarei mele ţinte.

— Dragul de Ben! Îmi amintesc cum se dădea mereu la mine când vă vizitam pe tine şi pe Lauren în Coronado. Cred că abia fusese recrutat de agenţie. Îmi dădea fiori, mereu. Cred că pe atunci era căsătorit şi soţia lui era de faţă!

— Aşa e Ben. Întotdeauna a avut probleme cu legămintele căsătoriei.

— Unde e ţinta? întrebă Liz.

— Florida. Keys.

Problema era să ajungă acolo. Era cel mai izolat loc din Statele Unite, cu un singur drum pe care se putea ajunge și înconjurat de ape din toate părțile. Dacă ar fi fost o misiune SEAL, apa ar fi fost o cale ușoară de pătrundere. Ar fi putut folosi elicoptere, un vas mai mare sau chiar un submarin care să-i ducă la țărm pe el și pe oamenii lui în bărci CRRC Zodiac, cu care ar fi înaintat cât ar fi putut de mult înainte să înoate în tăcere pe sub suprafața apei folosind aparate de respirat cu circuit închis din care nu ieșeau bule care să le trădeze pozițiile. Ironia era că, deși era bine antrenat pentru comandouri marine, Reece nu avea acces la mai mult de o canoe.

În copilărie Reece petrecuse puțin timp în sudul Floridei, dar asta fusese cu zeci de ani în urmă și acea porțiune a țării se modificase dramatic de atunci. Înainte de război el și colegii lui făcuseră demonstrații pentru public la Muzeul UDT/SEAL din Fort Pierce, așa că avea unele contacte semilocale. Se înțelesese bine cu câțiva localnici cărora le plăcea să pescuiască cu sulița și ținuse legătura cu unii prin e-mail. Însă nu-i cunoștea suficient de bine ca să le ceară ajutorul din postura de cel mai căutat om din America, ceea ce presupunea că era pe cale să devină pe măsură ce poliția începea să pună piesele cap la cap.

Știa de asemenea că în Florida de Sud existau mici aerodromuri private unde afaceriștii mai întreprinzători și mai sofisticați de pe piața neagră aduseseră baloți de marijuana de contrabandă, aruncate peste bord în anii ’70 și ’80, dar federalii încă le supravegheau îndeaproape în cadrul luptei împotriva drogurilor. Nu-i venea în minte un alt mod de intrare care să-i ofere și o șansă rezonabilă de ieșire, așa că decise că va trebui să se bazeze din nou pe generozitatea prietenului său Marco. Reece se scuză și ieși pe terasa cabanei. Recurse la unul dintre telefoanele de unică folosință pentru a lua legătura cu binefăcătorul său mexican și, desigur, Marco avea contacte în Miami care puteau aranja transportul fără să pună întrebări. O mașină avea să-l aștepte la operatorul de pe aeroportul Opa-Locka, la nord-vest de Miami.

— Așa că tot n-o să ai un bărbat la tine peste noapte, îi spuse lui Liz când se întoarse înăuntru.

— Deci încotro, prietenul meu fugar?

— Miami, apoi merg cu maşina până la Keys. Cât durează zborul până acolo?

Liz ridică ochii în tavan şi făcu rapid calculele în minte.

— Probabil trei ore jumătate, depinde de vânt.

Reece se uită la ceas.

— Am putea dormi totuşi puţin; e prea târziu ca să ne ocupăm în noaptea asta. Oricum trebuie să mă uit pe hărţi şi să fac nişte planuri. Peştera asta are şi o cameră de oaspeţi?

★

A doua zi dimineaţa devreme Liz înregistră planul de zbor şi porniră spre Statul însorit. Ruta trecea peste nisipurile albe ale Golfului şi ţărmurile pustii din Big Bend unde peninsula Florida se arcuia spre sud spre Caraibe. După ce zburâ peste Sarasota, Liz coti spre est, traversând întinderea aparent nesfârşită de insule şi Everglades.

Ceea ce de la nivelul solului părea un zid solid de ierburi de sus semăna mai degrabă cu sute de şerpi încolăciţi. Râuri mici, pârâuri şi izvoare curgeau printre petece de pământ uscat şi semiuscat pe care creştea vegetaţia. Navigarea pe apă ar fi fost aproape imposibilă.

Habitatul pustiu, mult mai variat decât se credea în general, contrasta puternic cu coastele intens populate ale Floridei care atrăgeau turişti din întreaga lume. Probabil aşa arătase întreg sudul Floridei înainte ca oamenii să vină cu dragele şi să transforme marea de iarbă într-o junglă de beton. Când uraganele îşi reclamaseră străvechile mlaştini, se construiseră diguri mai înalte şi canale mai adânci care să reţină talazurile naturii. Barierele cele mai din vest ale sistemului de diguri traversau statul ca o linie pe nisip între frumuseţea sălbatică şi civilizaţia fabricată. Cartiere standardizate se întindeau spre est înspre Atlantic şi şoselele ca o grilă gemeau de trafic.

Reece rămase în avion cât Liz verifică la operator şi identifică maşina, o camionetă Dodge Ram din 2004 cu cheile sub covoraş. Se întoarse la avion şi îi făcu semn lui Reece ridicând degetul mare.

— Maşina e acolo, aşa cum a spus amicul tău. Eşti sigur că nu vrei să vin cu tine să te ajut?

— Nu, Liz, e show-ul meu. Deja ţi-ai riscat gâtul mai mult decât aş fi vrut.

— M-ai văzut cumva cu capul tăiat de niște ticăloși cu fețele acoperite pe YouTube? Nu? A, da, pentru că unul de la SEAL pe care nu-l mai văzusem niciodată și-a riscat gâtul pentru mine.

— Mă bucur că ți-am salvat fundul atunci, pentru că sigur am avut nevoie de tine săptămâna asta.

— Du-te să faci ce trebuie să faci și cheamă-mă dacă ai nevoie de o extragere de urgență. Sunt tot felul de aerodromuri acolo: Marathon, Key Largo, Tavernier; e chiar și o pistă privată la Summerland Key pe care probabil aș putea să o folosesc. Mă suni și vin.

— Liz, sincer nu pot să-ți mulțumesc suficient. Ne vedem peste câteva ore.

— Ai grijă de tine, Reece, ai grijă.

Reece porni motorul și aerul condiționat și se îndreptă spre străzile din sudul Miamiului. Există un Miami pe care îl văd turiștii, cu orizonturi sclipitoare, arhitectură *art deco* și plaje cu nisip alb, și mai există și acela. Majoritatea populației din Miami este compusă din americani de prima sau a doua generație, imigranți din lumea a treia, latino-americani și caraibieni care își găsesc refugiu în oportunitățile oferite de economia în creștere a Floridei. Rezultatele predictibile ale acestui transplant masiv erau cartiere întregi care păreau a fi smulse din Havana, Bogota sau Port-au-Prince: locuri unde gratiile de fier acoperă fiecare fereastră și ușă, engleza este rar folosită în vorbire sau în scris și uneori găini, porci sau chiar vaci pot fi găsite într-o curte urbană. Reece participase la câteva misiuni anti-drog cu SEAL în America de Sud în perioada de dinainte de 9/11, iar imaginile și zgomotele de acum îl readuseră în acele timpuri nevinovate. Merse spre sud și vest pe Palmetto Expressway, intrând în fluxul agresiv de trafic care ar fi făcut gelos Los Angelesul.

Reece chicoti amintindu-și o excursie la Miami cu câțiva ani în urmă, când el și alți militari efectuaseră un atac înscenat asupra unei închisori care urma să fie demolată. Trupele se furișaseră pe țărm și plantaseră încărcături de explozibil care să le deschidă drumul prin pereții groși de beton ai fostei instituții corecționale. Când încărcăturile detonaseră, rezidenții dintr-un cartier din apropiere crezuseră că este un raid SWAT și se grăbiseră să arunce narcoticele în toalete. Efectul a sute de toalete la care se trăsese apa simultan copleșise infrastructura și durase ore în șir până când apa revenise la

presiunea normală. Probabil în acea noapte scoseseră neintenționat de pe străzi mai multe droguri decât ar fi reușit poliția într-o lună.

Reece ajunse în cele din urmă în Florida City și pe șirul de insule cunoscute drept Keys. Lanțul de aproape o sută șaizeci de kilometri se întindea pe o singură autostradă printre drumuri și poduri, fiecare milă fiind desemnată cu un număr care scădea până la zero pe măsură ce te apropiai de Key West. Aproape toate adresele din Keys erau evidențiate prin acel număr. Pe măsură ce numerele scădeau și înaintai spre sud pe US 1, se vedeau tot mai puține influențe ale Miamiului și mai multe artefacte ale Vechii Floride. Motelurile de pe marginea drumului și restaurantele, relicve din anii 1950 și 1960, îi aduceau aminte lui Reece de călătoriile cu părinții și bunicii lui când era mic. Și-ar fi dorit ca și copiii lui să fi avut parte de asemenea zile fericite.

CAPITOLUL 59

Islamorada, Florida

Amy Howard trăgea un scurt somn de după-amiază în timp ce copiii se uitau la un film la televizorul mare din living. Leonard îi întrebase dacă voiau să meargă cu el la plimbare, dar ei refuzaseră. Erau amândoi la vârsta când preferau să petreacă cât mai puţin timp posibil cu mama şi cu tata şi obosiseră după snorkelingul de dimineaţă sub soarele Floridei.

Howard purta o pălărie largă de soare, haine uşoare de pescuit Columbia şi sandale Teva pentru rafting; mergea pe aleea de pietriş de mare spre drumul de acces la US 1. Un trotuar mergea paralel cu autostrada înainte de a se conecta cu o potecă de pe care se puteau admira mlaştina de mangrove care forma centrul ecosistemului local. La un moment dat poteca intra într-o catedrală de copaci înalţi care ofereau binevenita umbră sub soarele arzător. Cu tot ritmul lent şi distanţa scurtă pe care o parcursese, Howard transpira deja în umiditatea sufocantă. Nu-şi putea imagina cum era locul în august. Oricât de frumos ar fi fost, prefera oricând California.

Auzi paşi în spatele lui şi se întoarse să vadă care era sursa zgomotului. Fu izbit în falcă de un pumn care făcu lumea să se înnegrească şi se prăbuşi pe trotuarul de beton. Când îşi reveni, un bărbat îl încălecase şi loviturile plouau peste capul lui. Încercă să ridice mâinile să le stăvilească, dar braţele îi erau fixate sub coapsele bărbatului. Reece transformase faţa lui Howard într-o masă însângerată, dar se opri înainte să-l omoare în bătaie pe bărbatul slab. Ar fi fost un sfârşit prea nedureros pentru cel care vânduse echipa lui Reece talibanilor din pură lăcomie. Îşi scoase cureaua de piele şi o strânse în jurul gâtului lui Howard ca pe o lesă, trăgându-l de pe trotuar în mlaştina de mangrove; avocatul se târa cum putea în spatele lui. Când ajunseră la cincizeci de metri de potecă, braţele lui Howard cedară şi omul deveni un balast. Reece dădu drumul curelei, lăsând

capul să cadă pe pământul moale, apoi îl săltă pe umeri şi intră în apă. Mangrovele erau ca un labirint şi Reece trebuia să fie atent ca să se poată întoarce pe unde venise. Fu mai mult decât uşurat când după o cotitură văzu prora bărcii Hewes „împrumutate" plutind pe apa mică. Îl aruncă pe Howard cel semiconştient peste bord şi îi legă mâinile şi picioarele cu coliere de plastic pe timpul călătoriei.

Dincolo de lanţul principal de insule care se intersectau cu autostrada şi cu calea ferată existau numeroase insule de forme şi dimensiuni diferite accesibile numai cu barca. Reece coti spre nord peste apele limpezi din Florida Bay în căutarea unui loc potrivit departe de ochii şi urechile indiscrete ale civilizaţiei. Nu trebui să meargă prea departe. Fundul plat al bărcii îi permitea să treacă peste nenumărate obstacole de sub apă pur şi simplu ridicând motorul. Stând pe platformă în şort şi tricou şi manevrând barca cu o prăjină lungă din fibră de sticlă, în ochii oricărui observator ar fi părut un simplu pescar în căutare de peşti în staţiunea de lux. Reece găsi un golfuleţ ferit unde putu să tragă barca aproape de ţărm şi să arunce ancora.

Procurorul general al amiralului îşi recăpătase cunoştinţa şi bolborosea continuu, declinându-şi responsabilitatea pentru rolul lui în complotul pentru uciderea trupei şi familiei lui Reece, rugându-se pentru viaţa lui şi dând vina pe oricine îi venea în minte pentru necazurile actuale. Reece tăie colierele de plastic care legau picioarele lui Howard şi îl aruncă pe ofiţer peste bord, privindu-l cum se zbate sălbatic înainte de a constata că apa e adâncă doar până la piept.

Reece sări peste copastie şi îl împinse pe avocatul militar spre ţărmul cu mangrove. Howard se împiedica des de rădăcinile expuse şi păru să le ia o eternitate până să ajungă în zona cu nisip uscat a insulei. Avocatul căzu în genunchi în faţa unui palmier sabal şi începu să se roage cu voce puternică. Reece se uită dezgustat la omul care căuta ajutorul lui Dumnezeu după ce trimisese atâţia oameni buni la moarte fără remuşcări. Pălăria lui Howard căzuse pe undeva şi Reece încercă să apuce părul rar al bărbatului, dar ceea ce rămăsese după tunsoarea militară regulamentară îi alunecă printre degete. La o a doua încercare Reece îl apucă pe avocatul încremenit de gât şi îl săltă în picioare, ţinând în cealaltă mână o lamă cu aspect primejdios.

— Stai dracului drept! mârâi smucindu-l pe căpitan şi împingându-l în trunchiul copacului. Vreau să ştii ce ţi se întâmplă. Eşti

un trădător, un laș și o dezonoare pentru uniforma pe care o porți. I-ai oferit dușmanului șaizeci și opt de oameni buni pe o *fututǎ* de tavă de argint ca să poți să profiți alături de scârba aia de amiral. Ești cel mai josnic rahat. Uită-te la mine! Uită-te la mine când îți vorbesc, ticălosule!

Așa cum dușmanul lui pierduse controlul în căutarea puterii, Reece pierdu controlul și cedă în fața nevoii primordiale de răzbunare, toate emoțiile din ultimele săptămâni ieșind fierbinți la suprafață, acolo în fața avocatului din Marină care înlesnise moartea oamenilor lui în cealaltă parte a lumii.

— Nu știu despre ce vorbești, Reece. Eu sunt doar JAG. Nu știu ce spui, se rugă Howard cu ochii închiși, cu sângele continuând să curgă pe fața lovită.

Negarea îl înnebuni pe Reece de furie. Era timpul ca Howard să moară. Reece îl tăie în partea de jos a abdomenului cu lama curbată a karambitului său Half-Face ascuțit ca un brici, retezând peretele abdominal și revărsându-i intestinele pe pământul mocirlos.

Howard scoase un țipăt animalic și își prinse măruntaiele, încercând disperat să le înghesuie înapoi prin deschizătură. Rana sângera surprinzător de puțin.

— Dumnezeule, Dumnezeule… erau singurele cuvinte pe care le putea rosti, repetându-le mereu și mereu în agonie, rugăminții lui pentru o intervenție divină rămânând fără răspuns.

Reece nu-i arătă nicio milă; lăsă să cadă la pământ karambitul și scoase de la curea cuțitul Dynamis Razorback. Îl mânui cu o grație violentă, separând cu dexteritate intestinele cu vârful lamei, atent să nu le reteze, apoi înfipse cuțitul în trunchiul moale al copacului, priponindu-l pe Howard în propriile lui măruntaie.

— Mergi, ordonă Reece cu glas calm care contrasta cu urletele de furie pe care le folosise cu câteva secunde mai devreme. Mergi în jurul copacului, altfel le scot măruntaiele copiilor tăi și te pun să te uiți.

Leonard Howard porni într-o tăcere șocată, ocolind încet circumferința copacului, înfășurând trunchiul tot mai strâns cu propriile intestine și în final prăbușindu-se la pământ, în convulsii și lacrimi, cu spatele sprijinit de copac.

— Te rog, te rog, nu mă lăsa aici. Te rog, șopti. Îți spun tot ce vrei să știi.

— Tocmai asta e, Howard, spuse Reece apropiindu-se. Am aflat deja tot ce era nevoie să știu. Acum doar o să te privesc cum mori.

— N-am… vrut… să…

— Ce n-ai vrut? N-ai vrut să-mi ucizi echipa? N-ai vrut să-mi ucizi soția, fiica… fiul? Nu-i suficient, Howard. Nici pe departe. Nu-ți face griji, n-o să mori degeaba. Moartea ta servește unui scop. O să transmiți un mesaj la ce a mai rămas din banda voastră de conspiratori. Dacă ai noroc, o să intri în șoc înainte să înceapă să te mănânce șobolanii de viu.

Ridicând ochii la ucigașul lui, Howard își aminti privirea pe care i-o aruncase Reece în urmă cu aparent atât de mult timp, în biroul amiralului. *Moarte.* Reece privea în ochii duși în fundul capului ai muribundului de la picioarele lui, cu o gaură în stomac care avea să ofere hrană din plin creaturilor mlaștinii. Mirosul măruntaielor îi copleșea nările. Howard atrăgea deja mușchii și țânțarii. Urmau ciorile și șobolanii, apoi crabii. Prin acele locuri nici chiar un crocodil nu era exclus. Avea să mai trăiască poate câteva ore fiind consumat încet de junglă, atât cât îi rezista inima. Abia peste câteva zile cineva va găsi ceea ce mai rămânea din trupul lui, destul timp pentru ca Reece să se pregătească de etapele următoare ale planului.

Curăță karambitul de cracul ud al lui Howard și se îndreptă rapid spre barcă. Lama Razorback din dotarea SEAL care îl fixa pe Howard de copac nu lăsa niciun dubiu asupra identității călăului.

Reece nu se gândi la ce anume îl împinsese la un act atât de crud, dar el era un specialist în război; venise din străfundurile memoriei subconștiente. Incașii puseseră la punct această înfiorătoare metodă de execuție cu secole în urmă, cu scopul de a transmite un mesaj. Triburile nord-americane, inclusiv shawnee, o folosiseră de asemenea. Sendero Luminoso din Peru o adoptaseră în anii 1980 ca metodă extrem de eficientă de a-i câștiga pe localnici și de a descuraja guvernul în eficiența eforturilor lor de a-i eradica. În timp ce triburile indigene și grupările teroriste moderne o foloseau ca să inducă teama în sufletele celor care li se opuneau, Reece o folosise ca act visceral al unui om copleșit de mânie.

Cei pe care îi vâna n-aveau decât să-și piardă somnul întrebându-se dacă îi aștepta o soartă similară.

CAPITOLUL 60

Drumul spre nord era frustrant. Unica arteră care leagă Keys era sufocată de turişti, rezidenţi şi pescari cu bărci remorcate către diverse destinaţii din nord. Pentru un om care tocmai aruncase în aer un amiral în biroul său, împuşcase un agent federal în pat, decapitase un terorist şi lăsase în om să moară cu măruntaiele revărsate într-o mlaştină de mangrove, traficul care mereu se oprea şi repornea era înnebunitor.

Reece era greu de recunoscut cu pălărie, ochelari de soare şi barbă, dar o verificare a permisului de conducere ar fi putut atrage întreaga forţă poliţienească a Statelor Unite în direcţia lui. O simplă oprire în trafic ar fi putut însemna sfârşitul misiunii lui Reece. Avea grijă să nu depăşească viteza legală atunci când traficul îi permitea şi folosea semnalizatorul ca un adolescent care încerca să-şi ia permisul. La nord de Key Largo traficul se mai aerisi, iar fluxul spre nord şi Miami îl făcu să se mai relaxeze.

Reece se încordă când camioneta lui ajunse în suburbiile din sudul oraşului Miami. Şoferi agresivi tăiau benzile şi, cu cinci kilometri peste viteza maximă permisă, Reece simţea că merge cu un tractor. Acceleră puţin ca să rămână în flux dar îşi menţinu poziţia pe banda din dreapta. Se uită pe harta din poală şi se pregăti să intre pe Palmetto Expressway ca să se întoarcă la aerodrom. Înscriindu-se pe drumul de acces pe 826, îi tăie calea o Honda Civic portocalie care arăta ca o maşină de recuzită din filmele Fast and Furious. Călcă frâna ca să evite coliziunea cu micul cupé şi auzi scrâşnetul roţilor urmat de un trosnet de metal şi plastic. Capul lui Reece lovi tetiera din inerţia loviturii din spate care împinse camioneta închiriată în faţă, oprindu-se după aceea.

La dracu'. Fusese o lovitură puternică, dar Reece era teafăr. *Nu-mi vine să cred că toată treaba poate să scape de sub control din cauza unei coliziuni minore. Gândeşte, Reece. Ai face bine să-ţi negociezi scăparea.*

Reece se uită în oglinda laterală şi văzu un bărbat obez, cam de vârsta lui, coborând dintr-un Ford Excursion tunat. Şoferul se îndrepta direct spre portiera lui, cât de repede îi permitea constituţia. Reece trase aer în piept şi se sili să zâmbească atunci când deschise portiera şi coborî să-şi întâmpine adversarul care se apropia rapid.

Celălalt bărbat se afla la o lungime de braţ când Reece puse picioarele pe pământ. Îmbrăcat cu un şort portocaliu şi verde al echipei Miami Hurricanes şi un tricou alb care dezvăluia investiţii majore în tatuaje, bărbatul masiv avea un aer de bătăuş, unul dintre acei indivizi care se poartă ca şi cum dimensiunea lor ar proveni din muşchi şi nu din grăsime. Arătă cu degetul spre faţa lui Reece şi aplecă capul ca să se uite pe deasupra ochelarilor de soare oglindă. Era roşu la faţă de furie şi scuipa când striga.

— *Oye*! Mi-ai stricat maşina, *gringo maricón*!

Reece ridică mâinile mimând predarea.

— Scuze, omule. Tipul ăla mi-a tăiat faţa, a trebuit să frânez ca să nu dau în el. Sunt convins că putem să rezolvăm. Am o asigurare bună.

Habar n-am pe numele cui e înregistrată camioneta sau dacă are măcar asigurare. Mă întreb dacă USAA{14} o să mă renege pe motiv de terorism intern.

Accidentul lor ţinea traficul în loc. Se claxona şi şoferii nerăbdători traversau în diagonală liniile continue ca să-i ocolească şi să intre pe Palmetto. Bărbatul se apropie şi mai mult de Reece, intrând în raza lui de acţiune.

— La dracu' cu asigurarea ta, *punta*, o să plăteşti chiar acum pentru porcăria asta sau o să te împuşc în cur!

Era îndoielnic să fi avut vreun pistol sub elasticul din talie, dar probabil avea unul în maşină.

— Uşor, amice, uşor. Hai să schimbăm informaţiile şi să ne vedem de drum. Nu e nevoie să aşteptăm să vină poliţia.

O femeie, despre care Reece presupunea că era soţia sau prietena bărbatului, ieşi de pe partea pasagerului ţipând în spaniolă şi fluturând din braţe. Deşi Reece încerca să-l calmeze pe bărbat, ceea ce spunea ea părea să-l agite şi mai mult. Continua să arate spre lovitură şi să ţipe, în timp ce Reece îl ruga pe bărbat să se liniştească.

— Soţia mea cheamă poliţia, totul e din vina ta.

— Nu e nevoie, omule, îţi pot plăti cash. Doar să mergi cu mine la un ATM.

Şoferul întoarse capul ca să se uite în spate la soţia lui.

— Prea târziu, fu tot ce reuşi să spună înainte ca braţul stâng al lui Reece să-i înconjoare braţul drept, blocându-i-l şi făcându-l inutil, şi în acelaşi timp ridicând palma dreaptă deschisă în sus sub bărbia adversarului. Forţa loviturii îi fractură maxilarul şi-i distruse dinţii care probabil oricum erau proşti, dar mai important, împinse creierul în spatele craniului de unde ricoşă înapoi, trimiţând o undă de şoc prin sistemul nervos şi lăsându-l instantaneu inconştient. Genunchii bărbatului se muiară şi gravitaţia trase cele o sută şaptezeci de kilograme drept în jos. Capul se lovi de asfalt cu o bufnitură greţoasă. Însoţitoarea lui sări ţipând din maşină, cu telefonul lipit de ureche.

Reece sări în camioneta lui şi băgă în viteză. Apăsă pe acceleraţie şi simţi maşina cabrându-se şi cauciucurile rotindu-se, abia înaintând. Accidentul prinsese cele două vehicule într-un gigantic tren de oţel. Reece aduse Dodge-ul în punctul mort, apăsă un buton din stânga bordului ca să activeze tracţiunea integrală şi băgă în viteza cea mai mică. Acceleră, târând Fordul greu din spate, cu motorul mugind ca să producă suficientă forţă. Ştia că nu poate merge mult aşa, dar deocamdată era tot ce se putea.

Trebuie să scap de camionul ăsta. Înaintă pe şoseaua suspendată spre autostradă, lăsând-o în urmă pe soţia isterică a grasului, şi se uită pe hartă ca să-şi decidă următoarea mişcare. Harta îi dădu o idee. Ajungând în mijlocul unei curbe lungi, viră la dreapta apoi la stânga şi călcă frâna. Cele două camionete derapară, blocând ambele benzi ale şoselei suspendate, de la un parapet de beton la celălalt. Trase frâna de mână a Dodge-ului şi puse cheile şi harta în buzunar. Trecu pe scaunul pasagerului şi luă rucsacul de pe podea, deschizând portiera. Claxoanele răsunau deja; se căţără pe parapet, rămânând atârnat. *Să mă ia dracu*. Îşi dădu drumul, lăsă bărbia în piept şi strânse picioarele cu genunchii apropiaţi pregătindu-se de impactul dureros.

Trecuseră aproape douăzeci de ani de când instructorii beretenegre din Forţele Terestre de la Fort Benning îl învăţaseră pe Reece PLF, aterizarea cu paraşuta, dar sunt unele lucruri pe care nu le uiţi niciodată. Călcâiele loviră pământul şi se rostogoli pe o parte, distribuind impactul căderii pe gambe, coapse, şolduri şi spate. Tehnica, dezvoltată pentru a putea permite paraşutiştilor în coborâre rapidă să evite accidentările, funcţiona şi pentru un fugar care cădea de pe şoseaua suspendată pe terasamentul de dedesubt. Trupul lui

Reece se uzase mult de când învăţase să sară, şi el rămase pentru scurt timp nemişcat ca să-şi evalueze starea fizică. Simţea durere, nu accidentare, aşa că se rostogoli pe burtă şi apoi într-un genunchi. Genunchiul drept se îndoi puţin când îşi lăsă greutatea pe el, dar reuşi să se ridice cu minime suferinţe.

Niciunul dintre navetişti nu păru să observe sau să-i pese că un bărbat se căţărase pe platforma trenului metropolitan de pe şinele de dedesubt. Erau prea absorbiţi de telefoanele mobile. Îl observă un băieţel, dar când încercă să-i spună mamei lui că un bărbat căzuse din cer aterizând pe şine, ea doar dădu din cap continuându-şi cumpărăturile online. Dadeland era staţia terminus a sistemului de cale ferată şi un tren sosi la mai puţin de un minut de aşteptare.

Dacă cineva care nu era din Miami auzise vreodată de Dadeland, era probabil din cauza „Masacrului din Dadeland" din 1979, o încăierare sângeroasă dintr-o parcare care ajunsese să simbolizeze epidemia de violenţe legate de droguri din Miami. Reece spera să nu aibă loc alte împuşcături în Dadeland, dar era pregătit pentru orice eventualitate. Deschise fermoarul rucsacului ca să aibă acces la pistol şi îl ţinu în mâna stângă când urcă în tren. Întreaga laterală a vagonului era pictată cu o reclamă la wi-fi, ceea ce îl împinse pe Reece să scoată iPhone-ul din buzunarul de la spatele rucsacului. Se rugă să nu se fi descoperit o cale de a-l urmări, dar nu avea de ales decât telefonul de unică folosinţă pe care îl păstrase pentru cazuri disperate. Deschise aparatul, se conectă la wi-fi şi deschise aplicaţia Signal.

a trebuit să abandonez camioneta. sunt în metrou, merg la nord din Dadeland pe linia verde. să facem repede plan de extragere, probabil mă caută poliţia.

Liz Riley probabil era cu ochii în telefon, căci răspunsul ei veni aproape imediat:

Fac un plan, aşteaptă o clipă.

Reece scoase harta din buzunar şi începu să caute opţiuni. Instinctul SEAL îi spunea să se îndrepte spre apă, dar nu părea să existe o rută marină către vreun aerodrom, decât dacă punea mâna pe o ambarcaţiune. Ridică ochii, auzind sirene, dar se îndepărtau de el spre locul accidentului. Telefonul vibră.

Dacă nu eşti nevoit să fugi, rămâi pe linia verde până la staţia Okeechobee – sunt vreo 20 de opriri. Te iau eu de acolo cu maşina.

Reece consultă harta staţiilor de peretele vagonului şi se uită pe hartă. *Rahat. O să fiu blocat o veşnicie în trenul ăsta.*

Ok. Te anunţ dacă se schimbă ceva. Ce maşină ai? Dacă se împute treaba, mă laşi şi mă descurc singur.

Reece se deplasă până în faţa trenului şi se sprijini într-un colţ, astfel încât să poată vedea întregul spaţiu. Toţi păreau absorbiţi de telefoane şi nimeni nu-i dădea atenţie. Se părea că, purtând barbă, şapcă şi ochelari de soare, nu era recognoscibil din ştirile care probabil ajunseseră deja în media, cu toate că el nu văzuse încă niciuna.

În timp ce trenul înainta spre nord, Reece examină peisajul de la sud de Miami, cu ochii în patru după orice semn de activitate poliţienească. Apoi trecu prin campusul Universităţii din Miami, chiar pe lângă terenul de baseball. Ofta uşurat ori de câte ori uşile se închideau şi trenul îşi continua drumul spre nord.

Şinele mergeau paralel cu US 1 şi duceau prin centrul oraşului cu zgârie-norii lui înalţi. Lui Reece nu-i venea să creadă cât se schimbase metropola de la ultima lui vizită. Drumul continua prin nişte mahalale de la nord de zona centrală, apoi spre vest către zonele rezidenţiale principale. Din tren Reece vedea acoperişurile întinderii de case aranjate într-o grilă perfectă cât vedeai cu ochii. Scena îi aducea întrucâtva aminte de unele zone urbane aglomerate pe care le văzuse în locuri ca Bagdad sau Manila. După o chinuitor de lungă călătorie cu trenul, diagrama staţiilor indica doar o singură oprire până la Okeechobee. Scoase iPhone-ul şi văzu o atenţionare de mesaj. Se conectă la loc la Signal şi citi un nou mesaj de la Liz:

Afară în faţă. Dubiţă neagră Honda. Totul liber.

Reece cercetă împrejurimile staţiei de care se apropiau pe cât îi permiteau ferestrele trenului. Trenul opri şi uşile se deschiseră. Câţiva pasageri coborâră repede şi alţi câţiva se împinseră pe lângă el să urce fără vreo urmă de amabilitate sau răbdare. Reece îşi dăduse seama de timpul de oprire după ce îndurase staţie după staţie, fixând atent ecranul telefonului în timp ce pasagerii urcau şi coborau. Când ştiu că mai are o secundă sau două până la închiderea uşilor, mimă surpriza şi sări din vagon. Oricine l-ar fi urmărit din interiorul trenului, mergea în staţia următoare fără el. O privire rapidă în urmă pe peron îi confirmă că fusese ultimul care coborâse.

Reece îşi trase şapca pe ochi ca să se protejeze cât putea mai mult de camerele cu recunoaştere facială care ar fi putut exista în staţie.

Banii de la Homeland Security ajutaseră la crearea unei stări continue de supraveghere a centrelor populate din întreaga ţară, iar punctele de tranzit masiv erau unele dintre cele mai utilizate locuri.

Peronul era ridicat deasupra nivelului solului, ceea ce îi oferea lui Reece un punct de observaţie înalt din care să cerceteze zona. Privind peste şine depistă dubiţa împrumutată a lui Liz aşteptând cu motorul la ralanti mai jos lângă bordură. Nu părea nimic ieşit din comun, dar era exact genul de loc îngust unde au loc ambuscadele. Reece se hotărî ca, dacă lucrurile mergeau prost, să n-o mai implice pe Liz în continuare. Făcuse deja mai mult decât suficient şi îşi plătise cu vârf şi îndesat datoria. Avea o bănuială că în acel moment ea îl ajuta mai mult din furia personală provocată de asasinarea prietenei ei Lauren şi nepoatei adoptive Lucy. Din planul lui Reece nu făcea parte arestarea sau uciderea unuia dintre puţinii prieteni adevăraţi care îi mai rămăseseră pe lume.

Acum ori niciodată. Trase aer în piept şi strânse mânerul pistolului din rucsac. Coborând rapid scările, auzi uşile culisante ale dubiţei deschizându-se. Evident Liz stătea cu ochii în oglinda retrovizoare şi apăsase butonul care deschidea uşile automate. Văzu luminile de frână aprinzându-se, indicând faptul că Liz băgase în viteză şi era gata de plecare. Scană cât mai nevinovat posibil parcarea şi se îndreptă spre trotuarul care mergea paralel cu dubiţa. Încă îl mai durea genunchiul de la aterizarea pe terasament, dar era încrezător că era o accidentare minoră şi putea alerga dacă ar fi fost nevoie. Când înaintarea îl aduse lângă dubă, duse mâna la mânerul interior, aruncându-se pe bancheta din spate. Dubiţa porni imediat ce picioarele lui părăsiră trotuarul şi Liz acceleră spre ieşirea din staţie.

Reece scoase Glock-ul din rucsac când uşile glisante începeau să se închidă, atent la orice ieşit din comun. Liz trecu pe sub linia ferată şi apoi pe West Twentieth Street, virând brusc la stânga şi apoi turând motorul ca să intre pe Hialeah Expressway. Dacă federalii voiau să organizeze un control în trafic, ar fi făcut-o până atunci. Ea ridică ochii în oglinda retrovizoare, prin ochelarii de aviator.

— Eşti bine, dragule?

Reece oftă uşurat.

— Acum sunt mai bine. Mulţumesc că m-ai luat. Cum ai făcut rost de maşină?

— La operatorul aeroportului întotdeauna sunt maşini sau dube de închiriat. Câştigă atât de mulţi bani vânzându-ţi combustibil, că ar face orice ca să fii fericit. Ai distrus deja camioneta prietenului tău?

— Da. O să-ţi povestesc pe drum. Oamenii de aici conduc ca nişte boi.

— Ai distrus două vehicule perfect bune în douăzeci şi patru de ore. Lumea o să înceteze să-ţi mai împrumute chestii.

Pe măsură ce mergeau spre est paralel cu şinele, deveni evident că refăceau drumul făcut de Reece cu numai câteva minute mai înainte.

— Să nu scoţi o vorbă, Reece, n-am fost în viaţa mea în oraşul ăsta.

— N-am zis nimic, Liz. Fă cum ştii tu.

Virară la dreapta pe East Eight Avenue şi cartierele deveniră tot mai rezidenţiale. Reece se gândi că dacă ar trebui să sară din vehicul, labirintul de case, garduri şi curţi ar fi făcut urmărirea dificilă, dacă poliţiştii nu chemau un elicopter. Traversară un canal, fără îndoială construit în perioada când regiunea era asanată pentru a o transforma într-o suburbie ospitalieră. Apropiindu-se de aeroport, scena devenea tot mai industrială. Drumul îi conduse printre depozite cu platforme de încărcare, firme de materiale de construcţii şi ateliere de reparaţii auto. Reece era aproape sigur că văzuse o scenă de luptă într-un episod vechi din *Miami Vice* care fusese filmată acolo.

— A apărut ceva despre mine la ştiri? întrebă Reece.

— Încă nu. Aş fi zis că ar fi trebuit deja. Spun în continuare că atacul asupra amiralului a fost fie terorism, fie violenţă la locul de muncă, depinde pe ce canal te uiţi.

— Ei ştiu. Nu trebuie decât să vorbească cu soţia lui Tedesco şi totul se leagă. Probabil îşi pun planul la cale înainte să iasă la ştiri.

Reece auzi un avion privat trecând pe deasupra lor când Liz făcu dreapta într-o intersecţie. Semaforul se făcu galben când traversară o stradă paralelă şi ea călcă acceleraţia ca să nu prindă roşu. Ca într-o redare cu încetinitorul, semaforul se făcu roşu şi o maşină Dodge Charger alb cu verde a Poliţiei Miami-Dade se opri în dreapta lor. Apoi, maşina poliţiei făcu dreapta şi se luă după ei.

CAPITOLUL 61

— Of, rahat, Reece! Îmi pare rău.

Chargerul menținu viteza la nici un metru de spatele dubiței timp de zece secunde agonizante.

— Poate că n-o să ne oprească, zise ea cu speranță.

Exact atunci luminile roșii și albastre se aprinseră și sirena emise un sunet scurt exploziv care o făcu pe Liz să sară în scaun. Se uită în oglindă și semnaliză, trăgând lângă bordură.

— Să nu spui un cuvânt, Reece, și te rog nu-l împușca, spuse Liz amintindu-și de bunicul ei.

— Am înțeles.

Reece păstră privirea drept înainte și strecură Glock-ul sub coapsa dreaptă, punându-și ambele mâini pe genunchi unde puteau fi ușor văzute. Liz parcă și își scoase șapca Universității Alabama de pe cap. Trase repede elasticul din coadă și scutură capul dintr-o parte în alta ca să-și elibereze părul. Cu dreapta trase de tricou ca să expună cât mai mult din decolteu și afișă cel mai seducător zâmbet al ei.

Polițistul care apăru lângă portieră era tânăr, bine făcut și latino, cu o uniformă care fusese meticulos călcată. Liz se gândi că arăta ca un tip dintr-o telenovelă în limba spaniolă, ceea ce făcea rolul ei cu atât mai facil. Își ridică ochelarii Ray-Ban ca să-i permită să se uite în ochii ei albaștri. Accentul sudic deveni și mai pronunțat când se adresă agentului, sunând ca un personaj din *Pe aripile vântului.*

— Îmi pare foarte rău, domnule polițist. S-a schimbat semaforul și eu n-am știut ce să fac.

În ciuda gravității situației, Reece aproape izbucni în râs.

— Arătați-mi vă rog permisul, cartea de identitate a vehiculului și dovada asigurării, doamnă.

— Da, domnule, desigur.

Scoase permisul dintr-o geantă mică așezată pe scaunul pasagerului și deschise torpedoul ca să caute restul documentelor.

Când Reece observă că ochii agentului preferă să cerceteze corpul bine făcut al lui Liz în loc să-i urmărească mâinile după o posibilă armă, fu destul de sigur că rolul ei prinsese.

— E o dubiță închiriată de la aeroport, așa că sper că e totul aici.

Fu ușurată să găsească un teanc de documente în compartiment, și le luă pe toate. Le răsfoi în poală și găsi repede cartea de identitate din Florida a vehiculului și un card mic de asigurare. Puse permisul ei deasupra și le înmână polițistului imperturbabil.

— Îmi pare rău, sunt pilot și a trebuit să-mi iau clientul din Miami Lakes. Nu cunosc zona și am încercat să fac mai multe lucruri în același timp.

Polițistul se uită la Reece pe bancheta din spate și îi susținu privirea timp de câteva secunde, evident evaluându-l. În ciuda înfățișării neîngrijite, Reece afișă cea mai plăcută expresie posibilă.

— Mă întorc imediat, doamnă.

Polițistul reveni la mașina de patrulare unde, presupunea Reece, o cerceta pe Liz și mașina în baza de date din calculator. Aveau să afle foarte rapid dacă era subiectul unei căutări naționale și dacă cineva din poliție îl legase de Liz Riley.

Nu vreau să-l împușc pe amărât, dar speranța nu e niciodată un plan bun. Dacă dă cel mai mic semn că ne suspectează, va trebui să-l incapacitez pe el, mașina lui și radioul și să ne îndreptăm spre est să găsim un port. Să furăm o ambarcațiune și să plecăm în larg. Gândește cu scula, domnule polițist.

Reece își muta ochii de pe ceasul de la mână la oglinda retrovizoare, numărând minutele și căutând un semn că polițistul face un apel prin radio. Trecură patru minute înainte ca ușa mașinii de poliție să se deschidă. Reece studie limbajul corporal al agentului care se apropia. În mâna dreaptă avea un carnețel de metal pentru amenzi, nu arma, iar mâna stângă îi atârna calm pe lateral. Pasul lui trăda mai degrabă fanfaronadă decât frică. Orice om sănătos la cap care s-ar apropia de cineva considerat un suspect de terorism intern înarmat și periculos s-ar apropia cu mai multă prudență, sau ar rămâne în mașină și ar chema o echipă SWAT

Polițistul așeză carnețelul metalic pe marginea portierei, unde Liz putea să-l citească.

— Doamnă, v-am scris un avertisment pentru nerespectarea unui dispozitiv de control al traficului, ceea ce v-ar fi costat două sute patru

dolari şi trei puncte. Dacă sunteţi pilot ar trebui să fiţi mai atentă. Vă rog să semnaţi pe linia de jos.

Liz se aplecă şi semnă avertismentul, asigurându-se că îi oferă poliţistului cât mai multă vedere în tricoul ei. Funcţiona, căci el nu-i dădu deloc atenţie lui Reece.

— Sunteţi foarte înţelegător, domnule poliţist. Mulţumesc că nu mi-aţi dat amendă.

— Da, doamnă, să aveţi o zi bună şi încercaţi să fiţi mai atentă. Aceasta este copia dumneavoastră. Dacă vă mai opresc, vă dau amendă.

— Da, domnule, promit să nu se mai întâmple.

Poliţistul zâmbi în cele din urmă şi dădu din cap către Liz.

— Zbor lin, domnişoară Riley.

— O, da, mulţumesc mult, domnule.

Poliţistul aproape că roşi şi se întoarse la maşină. Când trecu prin spatele dubiţei se opri brusc, făcu o pauză şi reveni la geam. Reece îşi flexă subconştient mâna dreaptă şi inspiră adânc ca să-şi oprească bătăile accelerate ale inimii. Poliţistul se aplecă să se uite direct la Reece.

— Domnule, de ce nu aveţi bagaje?

Reece făcu tot posibilul să zâmbească forţat.

— Am zburat până aici doar ca să văd o proprietate. N-am rămas peste noapte, aşa că puţinul pe care îl am e în avion.

Poliţistul se holbă un moment la Reece, privi din nou la Liz şi înclină din cap.

— Călătorie plăcută.

Futu-i, a fost cât pe ce!

Liz porni motorul şi băgă în viteză, intrând pe stradă chiar înainte ca agentul să fi ajuns la Chargerul lui. Reece simţi valul de euforie care întotdeauna urma unei întâlniri pe viaţă şi pe moarte. Creierul i se inundă de endorfine aşa cum se întâmpla de obicei după o misiune de succes sau după un schimb de focuri peste hotare.

— Reece, te deranjează dacă pilotul tău din seara asta se îmbată?

Reece expiră prelung.

— Să-ţi spun ceva, niciodată n-am fost aşa de bucuros să am drept pilot o tipă sexi înnebunită după sport.

Liz se uită la Reece în oglindă şi zâmbi jenată. Îşi aranjă imediat tricoul şi îşi puse şapca.

Zece minute mai târziu era toată numai profesionalism, trecând prin verificarea de dinainte de zbor. Nici tensiunea lui Reece nici a lui Liz nu reveniră la normal decât când erau în zbor pe deasupra nordului Dade County.

CAPITOLUL 62

Pentagon
Arlington County, Virginia

Generalii Lewandowsky și Stuart așteptau în sala de ședințe securizată. Li se dăduseră instrucțiuni speciale să nu includă niciun adjunct sau asistent în întâlnire, ceea ce era extrem de neobișnuit, dacă nu chiar fără precedent. Lewandowsky se apropia de sfârșitul mandatului de președinte al Comitetului Șefilor de Stat Major. Fusese pilot de luptă, unul dintre puținii suficient de norocoși ca să participe la bătălia aeriană din timpul operațiunii Furtună în Deșert. De asemenea jucase destul de bine jocurile politice ca să se ridice în vârful lanțului trofic militar. Mental era mereu pe picior de plecare, intenționând ca după retragere să facă parte din câteva consilii de conducere corporatiste. Avea un comportament relaxat care îl făcea plăcut atât printre generali cât și printre subordonați.

Ewell Stuart era în mare măsură opusul: intens, cu păreri clare și hotărât. Originar din Virginia rurală și descendent direct al generalului din Războiul Civil J.E.B. Stuart, generalul Stuart probabil nu era plăcut de nimeni, dar respectat de toți. Își petrecuse începuturile carierei ca ofițer de infanterie în batalioanele de rangeri, înainte de a fi selectat în [redacted] Speciale de la Fort Bragg. În prezent conducea Comandamentul Comun Pentru Operațiuni Speciale, [redacted]

Niciunul dintre ei n-o plăcea și nici n-o respecta pe doamna secretar Hartley, cu toate că amândoi înțelegeau și prețuiau tradiția SUA de a avea control civil asupra forțelor armate. Hartley era un politician pur, care bifa SECDEF ca pe o calificare în cursa pentru Casa Albă. Nu numai că era o prefăcută care nu-și lua munca în serios, dar ei considerau scandaloasă practica bătătoare la ochi de a dirija prin firma de consultanță a soțului ei fiecare dolar pe care îl putea stoarce. Dacă voiai să vinzi armatei un avion de vânătoare, o aeronavă de transport

sau un vehicul blindat, trebuia să-l angajezi pe J.D. Hartley. Vrei contractul pentru popota de la Bagram? Discută cu J.D. Hartley. Soții Hartley tratau Pentagonul ca pe cel mai mare ATM din lume.

La fel ca mulți alți politicieni, Lorraine Hartley începuse cu intenții bune. Ca studentă, cu ajutorul câtorva membri mai radicali ai facultății, devenise scandalizată de ceea ce considera că sunt nedreptăți impuse de guvernul american în țările lumii. Când îl întâlnise pe J.D. găsise un partener care avea s-o ajute să schimbe lumea. După alegerea lui J.D. în Congres viețile lor se transformaseră dramatic. Oriunde se ducea i se spunea cât e de grozavă, cât de inteligentă, cât de talentată. Nu după mult timp ajunsese să o creadă. Comportamentul plin de sine al congresmenului și al doamnei Hartley devenise din ce în ce mai scandalos, dar în D.C. există întotdeauna mediatori bine îmbrăcați dornici să păstreze lucrurile sub tăcere. Când fusese numită Secretar al Apărării, doamna Hartley devenise deja epitomul a tot ce încercase să stăvilească varianta ei de douăzeci de ani.

Ambii generali aveau agende încărcate, iar SECDEF sosi în sfârșit la cincisprezece minute după timpul stabilit, însoțită de secretarul adjunct și o tânără asistentă care ducea un iPad. Mesajul era clar: voi nu vă puteți aduce oamenii, dar eu mi-i pot aduce pe ai mei. Într-o astfel de încăpere securizată nu era voie cu dispozitive electronice, dar niciunul dintre ei nu dorea să se certe pe această temă. Ea îi salută pe amândoi cu un zâmbet de plastic înainte să ia loc în capul mesei de ședințe. Purta un taior negru clasic de la St. John Knits, croitorul ei obișnuit. Tendința ei de a purta doar negru, gândită după ce un grup de studiu ajunsese la concluzia că era „mai de încredere” în acea culoare, combinată cu purtarea ei acră, era motivul pentru care ofițerii din jurul ei o porecliseră „Cioclul”. Cu toate că nimeni nu îndrăznea să folosească porecla de față cu ea, cățelușii civili din anturajul ei îi spuseseră că era numită astfel. Faptul că era considerată intimidantă și insensibilă îi făcea plăcere.

Comitetul Șefilor de Stat Major nu are autoritate directă asupra unităților militare; acea structură curge direct de la SECDEF la comandanții combatanți. Cu toate că precedenții SECDEF se bazaseră pe Statul Major pentru sfat și expertiză, Hartley o făcea arareori. Secretarul Hartley se purta ca și cum Lewandowsky nici măcar nu s-ar

fi aflat în încăpere şi îşi îndreptă toate comentariile numai spre generalul Stuart.

— Abia am ieşit dintr-o întâlnire cu secretarul securităţii interne. Explozia care l-a ucis pe amiralul Pilsner a provenit de la o vestă de sinucigaş. Omul care purta vesta era un finanţist fără conexiuni teroriste, şi a făcut-o pentru că membrii familiei lui erau ţinuţi ostatici.

Nu pomeni de faptul că îl cunoştea pe Mike Tedesco de peste zece ani.

— Cel care i-a pus vesta este un ofiţer SEAL, cel care a condus mizeria aia din Afganistan în care au fost toţi omorâţi. Avem informaţii sigure că se ascunde într-o colibă din New Hampshire; oamenii mei vă pot furniza detaliile. Generale Stuart, vreau echipele SEAL acolo cât mai repede este omeneşte posibil. Una dintre firmele noastre de securitate vă va trimite o echipă care să-i însoţească.

— Îmi pare rău, doamnă, dar, după cum sigur ştiţi, Legea Posse Comitatus ne împiedică să folosim forţe militare în astfel de rol pe teritoriul Statelor Unite. Asta este o misiune pentru FBI, replică Stuart.

— Nu ţi-am cerut o opinie legală, generale. Am făcut facultatea de drept la Harvard şi nu e nevoie să-mi spui ce pot şi ce nu pot să fac. Îţi spun să-ţi urci trupele SEAL în avion şi să le duci fundurile în New Hampshire.

— Nu pot să respect asemenea ordin, doamnă. Încalcă Constituţia.

— La dracu' cu Constituţia!

Asistenta SECDEF, care nu scosese până atunci niciun cuvânt, ridică ochii din iPad şi o întrerupse:

— De fapt, doamnă Secretar, nu e în Constituţie. Posse Comitatus face parte din Codul Statelor Unite, este o lege federală. Nici măcar nu s-a aplicat Marinei înainte de 1992.

SECDEF păru iritată de corectarea asistentei, dar îşi îndreptă furia către generalul Stuart.

— Ce naiba eşti, un nenorocit de cercetaş? Fie dai ordinul ăla, fie nu numai că îţi solicit demisia şi o obţin, dar te asigur că iubitul tău comandament rămâne fără fonduri şi oamenii tăi sunt repartizaţi unităţilor convenţionale. Vei fi responsabil pentru moartea operaţiunilor speciale.

Stuart se lăsă pe spate uluit.

— Cum e, Stuart, o să dai ordinul sau va trebui să concediez general după general până găsesc unul să facă treaba?

CAPITOLUL 63

[redacted]

Subofițerul-șef Fred Strain trimisese mesajul de rechemare prin satelitul Iridium pe pagerele membrilor echipei lui de asalt cu mai puțin de o oră în urmă. Nu exista scuză pentru lipsa la o rechemare și acum fiecare om din echipa lui de opt persoane se afla în spațiul pentru ședințe atașat escadronului lor.

— Bine, băieți, asta e una afurisită.

Fred încerca să nu înjure prea mult. Renunțase la înjurături ca și la băutură după ce soția îi dăduse un ultimatum: fie te oprești din băut, fie părăsești Echipele. Fred încetase să mai bea.

Aproape că scutură din cap, alegându-și cu grijă următoarele cuvinte.

— Mergem după unul de-ai noștri. Știți ce s-a întâmplat la WARCOM?

Capetele se mișcară în sus și-n jos. Fusese greu de ratat. În prezent mass media iubea SEAL. Chiar înainte ca misiunea de capturare a lui bin Laden să-i catapulteze în postura de eroi, existaseră filme, cărți, jocuri video și alte misiuni intens popularizate care să-i aducă în lumina reflectoarelor.

— N-o să mă credeți, dar probele indică un SEAL drept făptaș.

Grupul schimbă priviri neîncrezătoare. Nimănui nu-i plăcea de WARCOM și toți îl disprețuiseră pe amiral, dar să-l arunce în aer? Părea puțin deplasat. Teoria curentă din media susținea că era vorba de un grup islamic terorist care căuta răzbunare.

— Cine e tipul, Șefu'? întrebă cel mai tânăr.

Fred făcu o pauză; aproape că nu se putea hotărî s-o spună.

— Locotenent-comandor James Reece.

— Nu se poate! strigă tânărul, scuturând din cap. Nu se poate! A fost comandantul meu de pluton înainte să vin aici. Un tip pe cinste! Fost înrolat. I-au pus-o în cârcă! Nu se poate s-o fi făcut el.

Disprețul militarilor înrolați din SEAL față de ofițeri era binecunoscut. Din când în când apărea câte unul care rupea tiparul și care era admirat pentru calitățile de conducător, priceperea pe câmpul de luptă, agresivitate și caracter. James Reece era unul dintre acei oameni.

— Îmi pare rău, Smitty. Pare să fie adevărat.

— Păi, dacă a făcut asta, trebuie să fi avut un motiv al naibii de bun.

— Nu contează motivul, Smitty. A făcut-o. E simplu. Și eu l-am cunoscut. Am făcut pereche la școala de lunetiști și am lucrat împreună la începuturi. E de nota zece. Familia lui are o istorie lungă în Echipe.

— A fugit din țară, Fred? De asta ne-au chemat pe noi? întrebă altcineva.

— Ei bine, aici devine puțin mai complicat. O să vi se ceară să semnați acte suplimentare de confidențialitate pentru ceea ce urmează să se întâmple.

— Serios? insistă Smitty. Mai multă confidențialitate? Vrei să spui că celelalte o sută pe care le-am semnat nu acoperă asta? Ce dracu', Șefu'?

— Ascultă, Smitty, și lasă-mă să termin.

— Scuze, Șefu'.

— Bun, e vorba de o situație fără precedent. Acest membru SEAL, după cum putem deduce din ceea ce a făcut la WARCOM, nu este ofițerul tipic care participă la cele două plutoane și apoi se duce într-o slujbă de birou pentru următorii cincisprezece sau douăzeci și cinci de ani – tipul știe ce face. Un terorist intern SEAL. N-are cum să nu ajungă în curând la știri. Încă i se spune act de terorism, dar asta o să se schimbe repede, iar noi vrem să ne terminăm treaba înainte ca asta să-l agite și mai rău decât e deja. Se află încă în țară și SECDEF îl vrea prins cât mai repede posibil.

— Fred, eu n-am prea fost atent la știrile de pe coasta de vest. Câți oameni a omorât în explozia de la WARCOM? întrebă unul dintre cei mai calmi oameni ai echipei, care părea a fi într-o perpetuă stare de beție.

— Asta-i chestia, doar doi: amiralul şi un tip din lumea finanţelor din L.A. Asistentului amiralului i s-au spart timpanele, dar în afară de asta nimeni nu a fost rănit. Se pare că l-a îmbrăcat pe tipul din L.A. cu vesta-S, i-a luat familia ostatică şi l-a făcut să se detoneze în biroul amiralului.

— Incredibil! exclamă bărbatul calm, dând în cele din urmă semne de trezire. Asta-i o chestie dură. Începe să-mi placă individul.

— Termină, Paul, i-o reteză Fred. E ceva serios. Nu-l putem subestima. E o misiune la fel ca oricare alta. Scoteţi-vă din minte faptul că e SEAL, păstraţi doar contextul că ne punem cu un adversar formidabil. A avut acelaşi antrenament pe care îl avem şi noi şi a avut şi partea lui de război. Ce râcă a avut el cu amiralul şi cu finanţistul ăla nu e treaba noastră. Treaba noastră e să planificăm o misiune pentru uciderea sau capturarea unui HVI, spuse, folosind intenţionat terminologia pentru individ de mare valoare folosită peste hotare.

— Hei, Fred, zici că e încă în State, comentă unul dintre cei mai serioşi oameni din grup. Cum de mergem noi după el? Nu se aplică Posse Comitatus?

— Aici intervine confidenţialitatea, domnilor. SECDEF a suspendat Posse Comitatus printr-un ordin executiv semnat de preşedinte. Vom acţiona pe teritoriu american, folosind toate mijloacele din dotare ca să ucidem sau să capturăm ţinta.

— Ce? Poate să facă asta? De ce noi? De ce nu pur şi simplu HRT? întrebă cineva, folosind acronimul echipei de elită a FBI pentru salvarea ostaticilor.

— SECDEF ne vrea pe noi… Strain ezită. Ne vrea pe noi pentru că, după informaţiile ei, următoarea ţintă a lui Reece e preşedintele.

De jur împrejurul mesei se ridicară sprâncene, pe măsură ce gravitatea şi complexitatea situaţiei se desfăşura în faţa lor.

Fred făcu o pauză, privind prin încăpere.

— Dacă are cineva o problemă cu ţinta asta sau cu operarea pe teritoriu american, să-mi spună acum.

Nimeni nu mişcă.

— Bine atunci. Se află într-o cabană în munţii din New Hampshire. Nu ştiu de unde au aflat asta. Pachetul e subţire. Cică e o singură sursă HUMINT fără confirmare tehnică. Cum spuneam, e o misiune bizară. Ne aşteaptă un elicopter la Baza Oceana, continuă Fred referindu-se la baza aeronavală din apropierea sediului. Într-o oră

trebuie să fim în aer. Vom analiza detaliile când aterizăm în Vermont. De acolo o să plecăm în New Hampshire. Nu avem timp să examinăm mai în profunzime sau să aşteptăm să se dezvolte. SECDEF vrea să fie rezolvat ieri, şi noi suntem forţa aleasă. Întrebări?

Fred se uită de la un soldat la altul. Regretă următoarele cuvinte imediat ce îi ieşiră din gură:

— Nu trebuie să vă placă. Trebuie doar s-o faceţi.

Ce tâmpenie să spui aşa ceva, gândi.

— Smitty, o vorbă te rog, zise Fred când echipa se ridica să-şi ia echipamentul şi să se îndrepte spre aerodrom.

— Da, Şefu'? făcu Smitty imediat ce uşa fu închisă.

— Smitty, eşti un soldat al dracului de bun, şi te-aş vrea lângă mine ori de câte ori dărâmăm o uşă.

— Dar…?

— Dar aici n-o să vii cu noi. Şi, adăugă repede şeful echipei, înainte să protestezi sau să spui ceva, nu e decizia ta. Îţi ordon să nu participi la misiune. Nu pot avea în operaţiunea asta oameni care îl cunosc şi îl respectă pe Reece. Ştiu că înţelegi.

Smitty încercă să-şi ascundă uşurarea de pe chip. Trecea printr-un conflict cum nu mai avusese vreodată. Nu-şi putea abandona echipa, dar nici nu se putea duce după omul pe care îl considera cel mai bun lider în luptă cu care lucrase, un om pe care l-ai urma şi în focurile iadului. Luarea deciziei de pe umerii lui era semnul unui conducător bun.

Smitty aprobă simplu din cap şi ieşi din încăpere fără energia lui obişnuită.

Fred inspiră adânc.

— Ticălosul, şopti pentru sine.

Mai trase o dată aer în piept şi plecă să-şi pregătească echipamentul.

CAPITOLUL 64

Pentagon
Arlington County, Virginia

Povestea devansă toate transmisiunile şi monopoliză canalele de ştiri. Se foloseau citate neoficiale din „autorităţi superioare" din Departamentul Apărării pentru a atrage atenţia asupra poveştii, obţinând un rating masiv. Moderatorii ofereau telespectatorilor o numărătoare inversă până la conferinţa de presă a Secretarului Apărării, Lorraine Hartley, în timp ce reporteri transmiteau din zeci de care de reportaj înghesuite în faţa porţii Bazei Navale Amfibii Coronado reportaje despre un „terorist intern" care ar fi responsabil de explozia în care fusese ucis amiralul decorat al SEAL, Gerald Pilsner.

La 8:00 p.m. ora estului, Secretarul Hartley păşi încrezătoare spre podiumul albastru al Pentagonului îmbrăcată într-un costum sobru negru. Faţa ei transmitea competenţă şi control, o mână sigură în acele vremuri tragice. *Nu lăsa niciodată o tragedie să se iroseasc*ă. Tot ce lipsea din scenă, se gândi ea, era emblema prezidenţială pe podium.

— Dragi americani, începu ea cu o voce lipsită de obişnuitul accent din New England. Mă adresez astăzi vouă cu multă durere pentru a vă aduce la cunoştinţă un alt caz de extremism violent în această măreaţă naţiune. Săptămâna aceasta familia unui respectabil om de afaceri californian a fost luată ostatică de către un terorist intern care l-a silit pe bărbat să poarte o vestă de sinucigaş în interiorul unei instituţii militare. Acest act de terorism a luat viaţa unui mare erou american şi comandant al U.S. Navy SEAL, amiralul Gerald Pilsner. În mod tragic, ucigaşul amiralului a fost unul dintre propriii lui ofiţeri SEAL, un veteran extremist căzut în dizgraţie care este acuzat de neglijenţă în luptă, neglijenţă şi incompetenţă care au condus la moartea a peste şaizeci soldaţi SEAL, rangeri, piloţi şi echipaj de aeronave. A fost, şi încă este, cel mai mare dezastru al operaţiunilor

speciale din istoria Americii. Persoana responsabilă pentru acest dezastru fără precedent este locotenent-comandorul James Reece. Se bănuieşte că apăsarea vinovăţiei pentru ambuscada din Afganistan l-a împins să-l vizeze pe amiralul Pilsner, şi este suspectat şi în cazul altor crime care au avut loc în ultimele săptămâni în sudul Californiei, inclusiv măcelărirea atroce a unui paşnic cleric musulman, şi a unei alte crime oribile din această săptămână în Florida Keys unde a luat viaţa unui alt erou american, căpitanul de Marină Leonard Howard.

Secretarul Hartley făcu o pauză pentru efectul dramatic; liniştea nu era întreruptă decât de clicurile camerelor fotografilor.

— Locotenent-comandorul James Reece este în libertate şi trebuie considerat bine înarmat şi extrem de periculos. O forţă naţională de impunere a legii face deja eforturi să îl localizeze şi să-l aresteze, dar din nefericire munca acestor bravi bărbaţi şi femei întâmpină piedici din cauza extremiştilor de dreapta care pun aşa-zisele griji în privinţa intimităţii personale înaintea siguranţei americanilor confruntaţi cu nenorocirile terorismului. Am cerut preşedintelui să semneze un ordin executiv care să permită diferite măsuri de urgenţă necesare pentru prinderea domnului Reece şi împiedicarea altora ca el să comită crime asupra concetăţenilor lor. De asemenea fac un apel la Congres pentru adoptarea rapidă a Legii Securităţii Interne, pentru a putea trăi toţi în siguranţă şi fără frică. De la 11 Septembrie am privit în afară după ameninţări. Concentrarea xenofobă asupra aşa-zişilor terorişti străini ne-a făcut să trecem cu vederea adevăratele ameninţări la adresa libertăţii care se coc aici, acasă. Extremişti ca Timothy McVeigh, Randy Weaver, Eric Rudolph şi James Reece ar trebui să constituie ţinte în lupta noastră împotriva terorii. Mă declar gata să apăr această naţiune de *toţi* duşmanii, străini şi interni, şi cu ajutorul dumneavoastră îl vom aduce pe James Reece în faţa justiţiei, sau vom aduce justiţia asupra lui. Acum vă voi răspunde la întrebări.

O reporteră arătoasă de la una dintre reţele se ridică în picioare, fiind recunoscută de secretarul de presă al lui Hartley drept una cu întrebări gata pregătite.

— Doamnă Secretar Hartley, este adevărat că soţia însărcinată a comandorului Reece şi fiica lor au fost ucise în casa lor cu câteva săptămâni înainte, şi că James Reece este suspectat şi de acele crime?

— Așa este, Meredith, și da, suspectăm că a fost implicat. Acest lucru ridică din nou problema sănătății mintale a bărbaților și femeilor în uniformă. Sănătatea mintală și PTSD sunt aspecte importante pe care noi ca națiune trebuie să le luăm în seamă. Fac apel la comunitatea științifică să-și dedice resursele acestor probleme. Trebuie să declarăm război nu membrilor comunităților noastre care sunt de o anumită religie, ci tulburării de stres post-traumatic. Următoarea întrebare, da, Andrew?

Andrew Harrison era reporter și expert în legislație la una dintre rețelele importante de știri.

— Doamnă Secretar Hartley, ne puteți confirma că James Reece a utilizat „armament de asalt" de mare capacitate în unele dintre crimele din California?

— Da, Andrew, știm că a utilizat o mitralieră tip militar AK-47 cu un încărcător ilegal ca să asasineze un șofer de taxi musulman în Los Angeles. Singurele ofense aduse de acel om erau pielea lui întunecată și venerarea unui alt Dumnezeu. Acum soția lui a rămas fără soț și copiii lui fără tată. Încă o întrebare.

William Brantley era cel mai bătrân dintre prezentatorii de știri din America, cu o carieră care se întindea mult înapoi în timp, de când era tânăr corespondent de război în zilele de la sfârșitul războiului din Vietnam.

— Doamnă Secretar, poate nu e momentul pentru o astfel de întrebare, dar ați condus cu fermitate această națiune prin *atât de multe* tragedii. Vă veți anunța intenția să candidați la președinția Statelor Unite?

N-o spune așa de pe față, William.

— Mulțumesc, William, dar acum nu este vorba despre mine. Este vorba despre eroi americani care au plătit prețul suprem ca să ne apere națiunea. Este vorba despre aducerea unui terorist în fața justiției. Vă mulțumesc tuturor, Dumnezeu să apere victimele acelor tragedii și Dumnezeu să apere Statele Unite ale Americii.

Secretarul rămase în picioare timp de cinci secunde fixând camerele de televiziune înainte să se întoarcă spre dreapta către ieșirea din scenă.

Execuție perfectă.

★

Angels Camp, California

Katie Buranek urmărise îngrozită discursul secretarului. Era puţin şocată că Reece părea să-l fi transformat pe Mike Tedesco în bombă umană în biroul lui Pilsner, dar şi mai mult era dezgustată de acuzaţiile bizare care i se aduceau. Putea crede că îi omorâse pe Pilsner şi Tedesco, Dumnezeu ştie că o meritau, dar în niciun caz nu avea nimic de-a face cu moartea soţiei şi copilului lui. Ştia de la prima mână că povestea cu „asasinarea" şoferului de taxi era o minciună, chiar până la ce tip de armă folosise. De asemenea era încredinţată că Reece nu era un extremist. Nu pomenise niciodată de politică în discuţiile lor. Să prezinţi un erou ca James Reece drept un fascist xenofob era un afront la tot ce ştia ea despre om şi familia lui pe care ea o admira atât de mult. Era momentul să intre în bătălie, de data asta ca jurnalist, lucrând la editorialul care probabil avea să fie singura voce împotriva masivei maşini de relaţii publice a lui Hartley.

CAPITOLUL 65

Coös County, New Hampshire

Fred încă mai credea în Constituţie. Îşi dedicase viaţa sprijinirii şi apărării ei. Ca mulţi dintre vechii membri SEAL, Fred absolvise colegiul. Spre deosebire de ceilalţi, el lucra la un masterat în filozofie. Iubea istoria, în special istoria războiului, dar tempera asta cu pacea pe care i-o aducea studiul filozofiei. Oamenii lui îi spuneau uneori războinicul-poet, un titlu pe care îl purta cu onoare. Îl deranja că preşedintele şi SECDEF suspendaseră Posse Comitatus. Era destul de bătrân ca să-şi amintească ce fiasco însemnaseră Waco şi Ruby Ridge la începutul anilor 1990. Pe atunci era copil, dar îşi amintea de furtuna politică iscată când se descoperise că nişte consultanţi de la [redacted] îi asistaseră pe cei din ATF la Waco. Extinderea puterilor guvernului federal era ceva în privinţa căruia majoritatea americanilor erau extrem de temători.

Ceea ce îi provoca lui Fred chiar şi mai multă îngrijorare era grupul de oameni care îl întâmpinaseră pe el şi pe echipa lui la Mount Washington Regional Airport în New Hampshire. Douăzeci de contractori civili de securitate de la o firmă numită Capstone Security îi aşteptau. Un telefon la comandament îi confirmase că SECDEF deja sunase personal ca să se asigure că echipa SEAL îi va sprijini pe contractori. Motivul sprijinului, fusese asigurat, era o necesitate legală legată de Posse Comitatus. Fred se înfuriase. Era o mare prostie. Contractorii de securitate nu erau acolo ca să-l prindă pe Reece, ci ca să-l asasineze. Fred cunoştea legea şi înţelegea Constituţia. De asemenea, ştia că depusese jurământ să respecte ordinele celor desemnaţi superiori lui. Aceste două loialităţi conflictuale îi rodeau sufletul.

Mersul în viteză pe drumurile de munte îl readuseră în prezent.

— Mai încet, Clarke, ordonă posac. Trebuie să ajungem întregi la ţintă.

UAV-ul închiriat de la Departamentul de Securitate Internă nu arăta niciun semn de viaţă în cabana de pe munte. Îndepărtată de drumurile pavate din zona rurală a New Hampshire, părea un refugiu idilic, cel puţin după imaginile pe care Fred le urmărea pe mini-iPadul din poală.

Fred îşi mută puşca HK 416 pe lateral şi apăsă butonul de transmisie de pe radioul MBITR de pe vesta lui.

— Conducerea, mai încet, atenţionă primul vehicul din convoi.

Purtau toţi echipamentul gri de bord, mai puţin vestele de plutire, ca să nu apară excesiv de milităroşi. Uniformele gri fără însemne îi făceau să arate mai mult ca o echipă SWAT dintr-un oraş mare decât ca un grup de SEAL căliţi în luptă. Singurul lucru care îi trăda erau căştile care nu se potriveau cu griul banal al uniformelor şi armurii corporale. Operatorii ajung să se ataşeze de căştile lor. Ţineau în poală căştile de camuflaj sau cu tipar digital deşertic AOR1 ca să nu alerteze localnicii că războiul venise în oraş.

— Cum? Eşti prea bătrân pentru asta, Şefu'? glumi unul dintre membrii noi ai echipei de pe bancheta din spate a Suburban-ului închiriat.

— Nu, dar vreau să ajungem toţi în viaţă la punctul acţiunii.

— Am înţeles, Şefu', răspunse tânărul.

— Hei, Şefu', de ce n-au folosit poliţia locală să-l prindă pe tip? Am auzit ce-a spus Smitty despre el, c-ar fi soldat bun şi toate alea, dar e numai unul şi e doar o vanilie, spuse Clarke folosindu-se de termenul neoficial şi pe jumătate peiorativ utilizat de [redacted] pentru a descrie membrii SEAL şi ai Forţelor Speciale care nu fac parte din unitatea lor.

— Hei! replică Fred cu mai multă emoţie în glas decât intenţionase. Tipul ăsta *nu* este doar o vanilie, şi tu ştii că urăsc termenul ăsta. E un HVI. Un terorist intern. E ţinta noastră. Nu-l subestima, ai înţeles?

— Am înţeles, Şefu'.

— Asta e valabil pentru toată lumea, spuse Fred deschizând din nou radioul. Ascultaţi-mă, domnilor. Mai avem o oră. Repet, *nu îl subestimaţi.*

— Am înţeles, veni răspunsul din vehiculul de teren.

Fred se instală mai bine pe scaun. Automobilele închiriate Suburban şi Tahoe urmau să-i ducă cât mai aproape de obiectiv pe

panta opusă a unui munte abrupt în spatele cabanei. De acolo vor pleca în cercetare ca să studieze terenul dintr-un punct ridicat. Apoi vor intra la adăpostul întunericului şi îl vor prinde pe cel mai faimos terorist intern al Americii.

★

Reece ştia că vor veni. Nu ştia cât de mulţi sau exact când, dar ştia că vor veni. Nu pierdu prea mult timp gândindu-se pe cine vor trimite. Vor fi contractori privaţi? Era o posibilitate, având în vedere resursele conspiraţiei în care se pomenise pion fără voie. Şeriful local? Reece spera că nu. Echipa de Salvare a Ostaticilor de la FBI? Posibil, considerând că aveau autoritatea să opereze pe teritoriu american. [redacted] Poate, depinde de cât de disperată devenise SECDEF.

Oricine venea după el era parte din conspiraţie. Veneau ca să-l împiedice să-şi îndeplinească misiunea, iar asta era ceva ce Reece nu putea permite.

Reece nu simţea loialitate faţă de nimeni şi de nimic. Unicul său ţel era să-i facă pe cei care-i omorâseră familia să plătească pentru ce făcuseră. Ei îi luaseră totul. Acum era rândul lui.

Când aveau să vină după el, ultima piesă din puzzle va cădea în locul ei. Reece se rugase să se înşele, dar chiar înainte de a auzi elicopterele ştiu că nu se înşelase.

Urmăritorii lui erau instrumentele unui grup de conspiratori care corupseseră sistemul în beneficiul lor personal. Puterea şi banii erau forţe motivaţionale extraordinare pentru cei care nu aveau alt scop în viaţă decât propria lor mărire. Dacă Reece ar fi murit în Afganistan aşa cum plănuiseră, familia lui ar fi fost încă în viaţă. Horn şi ciracii săi ar fi fost mai bogaţi decât ar fi putut visa, amiralul Pilsner ar fi fost pe drumul spre un scaun de Şef de Stat Major, iar Lorraine Hartley în cursa către preşedinţie. Din nefericire pentru toţi, Reece încă trăia. Trăia şi era pus să ceară socoteală, una care să-i ducă în morminte înainte de vreme.

Se apropia de sfârşitul călătoriei sale şi în curând avea să se alăture soţiei şi fiicei sale. Mai erau doar câţiva oameni de ucis şi, dacă avea dreptate în privinţa forţei de asalt care se apropia, încă un nume de adăugat pe listă.

Din poziția lui ridicată Reece avea o vedere clară asupra drumului care ducea la zona neasfaltată unde turiștii își parcau uneori mașinile. În acea perioadă din an era goală.

Reece auzi elicea elicopterului înainte de a-l vedea. Chiar și de la depărtare își dădu seama ce era. Elicopterul nu-l surprinse, cu toate că ar fi trebuit să-l țină mai departe în spate până la începerea asaltului. Ceea ce îl surprinse era numărul de oameni trimiși. Suburbanul negru din frunte era urmat de un Chevy Tahoe și două microbuze. Reece îi urmări coborând din vehicule și grupându-se într-o formație răsfirată. Nu erau turiști sau cercetași într-o excursie pe teren. Erau oamenii trimiși să-l omoare. Constituiau o adunare bizară de forțe militare sau paramilitare și contractori privați. Câțiva ieșeau în evidență ca soldați profesioniști, în timp ce alții emanau un aer de invincibilitate și aroganță. Doi chiar își aprinseră țigări. Numără în jur de treizeci de atacatori.

Era timpul. Inamicul se adunase, nu știa nimic și se afla în zona morții. Reece ridică declanșatorul fără fir MK 186 pe care îl conectase în dimineața trecută la un șir de șase mine antipersonal. MK 186 era un dispozitiv masiv și vechi, dar funcționa. Instalase minele într-o formă de L clasică pentru ambuscadă, după vechiul principiu militar *Păstrează lucrurile simple.* Mitraliera Mk 48 de 7.62 stătea lângă el, alături de M4-ul lui, un lansator de grenade M203 și două rachete LAW.

Se uită la forța pregătindu-se să-l omoare și armă MK 186-ul cu o apăsare de buton. În acel joc, trăiai prin sabie și mureai prin sabie. Oamenii aflați mai jos la o sută patruzeci de metri distanță știau foarte bine asta. Era rândul lor să moară de sabie.

Ceva îl făcu să încremenească. Apăsă butonul de dezarmare de pe MK 186 și ridică binoclul. Ceva din modul în care se mișca unul dintre oamenii de jos îl făcuse să se oprească. Părea să fie liderul și purta echipament gri de camuflaj. O urmă de barbă și un păr nisipiu puțin mai lung îi dădea aspectul unui contractor, dar ținuta lui sugera altceva. Reece îl aduse în focarul binoclului pe bărbatul aflat la câteva secunde de a fi eviscerat în eternitate.

La dracu', Fred, ce cauți aici? Își zise Reece, uitându-se la fostul lui partener de la școala de lunetiști. *Unii dintre ăia sunt frații tăi, Reece. Te vânează, dar nu merită să moară azi. Habar n-au ce rol joacă în jocul ăsta.*

Fără ezitare, Reece lăsă binoclul, luă pușca M4 și dispăru în tufișuri, lăsându-i lui Freddy Strain o țintă pustie asupra căreia să reflecteze.

Doar o singură persoană de pe lume știa că merge la acea cabană.

Reece știa acum numele final care va fi adăugat pe listă.

CAPITOLUL 66

Povestea lui Katie Buranek intră live pe un site de ştiri mai puţin cunoscut, dar de încredere, la 5:00 a.m. ora Estului. Canalele mai populare nu s-ar fi atins de aşa ceva, temându-se de represalii din partea administraţiei, care i-ar fi acuzat de publicarea unor informaţii cu acces limitat, precum şi de controale de la Fisc. Colportorii o preluară în jur de ora şase şi o oră mai târziu era la toate talk-show-urile politice ale dimineţii. Conspiraţioniştii muşcaseră momeala fără să clipească. Pe la prânz moderatorii de la radio se învârteau deja în jurul ei. Astfel de poveşti apăreau tot timpul, dar credibilitatea lui Katie care era una dintre puţinii reporteri adevăraţi de investigaţii rămaşi în domeniu îi dăduse aripi.

Nu făcu acuzaţii, deşi avea dovezi să o facă, în schimb le ceru cititorilor să gândească singuri. În primul rând, ce căuta un strângător de fonduri care conducea un Bentley şi avea legături strânse cu soţii Hartley în biroul amiralului de la WARCOM? De ce nu recunoscuse secretarul apărării relaţia apropiată cu Tedesco în timpul discursului ei? De ce un membru SEAL decorat, cu şase deplasări în luptă, o lua dintr-odată razna şi începea să-şi ucidă superiorii? Avea citate oficiale din partea foştilor comandanţi, camarazi şi subordonaţi ai lui Reece care toţi cădeau de acord că el nu ar face niciodată aşa ceva, câţiva dintre ei avertizând „fără un motiv solid”. De asemenea cădeau de acord că el nu le-ar fi făcut niciodată vreun rău soţiei şi fiicei lui. Şi de ce nu acceptase SECDEF alibiul, el aflându-se la Centrul Medical al Marinei Balboa în momentul când familia lui era omorâtă, aşa cum făcuseră investigatorii poliţiei? De ce te-ai lega de fapte reale când poţi pur şi simplu să emiţi declaraţii pe care papagalii din mass media să le repete?

Katie ridică întrebări despre Capstone Capital şi statutul său ca unul dintre clienţii lui J.D. Hartley. De ce unei companii de investiţii private cu sediul în California i se alocă anual o sută de milioane de

dolari din bugetul soției lui? Nu era fundamental coruptă ideea ca partenerul unui secretar din guvern să facă lobby pentru instituția sa? Aceste întrebări, pe care soții Hartley le evitaseră cu succes în trecut, erau acum prea zemoase pentru ca presa să le ignore și îi puteau pune serios în pericol șansele de a deveni următorul președinte.

Personalul de relații publice al lui Hartley era acum în criză, alocând mai mult timp și eforturi acelei povești decât oricărei probleme a Pentagonului. Cu toate că cei mai apropiați consilieri ai lui Hartley erau practic angajați ai DOD, erau profesioniști în ale politicii care o urmaseră în post și aveau să o urmeze și la părăsirea postului. Deciseră că cel mai bun curs de acțiune era să opună rezistență și să se răzbune. Refuzară să recunoască că articolul, pe care îl denumiră „știre falsă", ridica vreo problemă reală și de substanță și o atacară pe Buranek numind-o „conservatoare care aruncă bombe" în pofida trecutului ei de critică egală a ambelor partide politice. Secretarul însăși nu dădu nicio declarație oficială ca răspuns la articol, însă coordonă o scenă regizată cu un reporter prieten când ea și echipa ei intrau în Casa Albă pentru o ședință.

— Oamenii ăștia mă atacă pe mine și pe J.D. de ani de zile și întotdeauna au mințit. Conservatorii nu pot să înghită faptul că adevăratele amenințări la adresa Americii se află în rândurile lor. Se concentrează asupra „pericolelor" din străinătate, în timp ce noi ne radicalizăm propriii cetățeni până la extremism prin radio și internet. Acest blogger este o parte a problemei, nu o parte a soluției. Ne-am putea elibera de frica asta dacă se votează Legea Securității Interne.

Mestecă asta, Katie și cum te-o chema.

CAPITOLUL 67

Bennington County, Vermont

— Ce fel de listă de cumpărături e asta, Reece? întrebă Liz Riley sceptică.

Reece zâmbi.

— Una memorabilă, Liz. Ai vreo întrebare?

Liz și Reece zburaseră din Florida la un mic aeroport privat din Vermont folosit numai de localnicii pensionari pasionați de zbor și de câteva familii bogate din New York și Connecticut care voiau să evadeze peste weekend în păduri. Reușiseră să închirieze un mic hangar privat pe care îl foloseau drept bază pentru pregătirea fazei finale a misiunii. Liz aranjase de pe drum, explicând administratorului că făcea o analiză a zonei pentru șeful ei în căutarea unui viitor loc de refugiu. După ce Reece renunțase la ambuscada asupra forței de asalt trimisă să-l doboare în cabana lui Ben, se întorsese la Liz pe aeroport și începuse pregătirile finale pentru ce mai rămăsese din listă.

— Un set din sticlă pentru experiențe chimice? Balon cu fund rotund? Vas de absorbție? Cleme?

— Pentru distilare, explică Reece.

Liz ridică o sprânceană și continuă:

— Găleată din plastic de nouăsprezece litri, o mătură de lemn, fertilizant, soluție de îndepărtare a buturugilor, curățitor de țevi Liquid Fire, un set de așternuturi de pat, o instalație de Crăciun, mănușă pentru cuptor; un tub din PVC lung de patruzeci de centimetri cu diametru de cincisprezece centimetri, cu colier; boluri de cupru, filtre pentru cafea, lumânări, pungi de gheață? Ești sigur că ai nevoie de toate astea?

Reece încuviință.

— Ai vreo întrebare?

— Ia să văd: hm, detergent de podele, detergent pentru piscină, apă oxigenată, un set de pahare pentru shot-uri, lampă de încălzit, sonerie fără fir? Faci ce cred eu că faci, Reece?

— Probabil. Nu-ți face griji, Liz. Asta este pentru o anumită persoană. Va fi ceva precis și menit să transmită un mesaj.

— Categoric știi cum să transmiți un mesaj, prietene. Ok, mă ocup. Presupun că vrei să le iau din diverse locuri împrăștiate, nu pe toate de la Terrorism'R'Us?

El îi ignoră tentativa de umor.

— Am identificat deja pe Craiglist instrumentele de chimie. Explică-le doar că puștiul tău de liceu iubește știința și ți-a cerut un set cadou de ziua lui. Prefă-te că habar n-ai la ce folosește. Orice altceva ia din diverse locuri și plătește cash. Încă mai avem destul din teancul pe care ni l-a dat Marco. Am aici o listă cu magazinele care ar trebui să aibă ce ne trebuie, spuse Reece întinzându-i lui Liz o listă pe care erau trecute și adresele. O să fie o zi lungă, Liz. Chiar dacă ai putea să cumperi totul de la câteva magazine de bricolaj, unul pentru bebeluși și un Radio Shack, vizitează mai multe din diverse orașe ca să nu pară că faci ceea ce *de fapt* faci.

— E periculos să construiești chestia asta? Nu vreau să sari în aer. Nici eu, că veni vorba.

— Nu e lipsit de pericol, asta pot să-ți spun. Ții minte EFP-urile din Irak?

— Sigur că da. Porcăriile alea, spuse Liz dezgustată, scuturând din cap.

Amândoi cunoșteau oameni uciși sau schilodiți pe viață de plaga proiectilelor formate prin explozie. O armă simplă și eficientă, EFP-urile constau din țevi, lanțuri explozive și plăci de metal care, odată detonate, se transformau în proiectile topite sau „penetrante" cărora explozia le imprima viteză mare și le permitea să taie ușor prin vehiculele blindate. Cu toate că fuseseră inventate în Al Doilea Război Mondial și mai târziu extins testate de Hezbollah în Liban, ajunseseră la cunoștința publicului în urma invaziei din Irak. Cu sprijinul semnificativ al Iranului, pătrundeau în Irak pe străvechile rute de contrabandă, predominant pentru milițiile șiite sau pentru grupurile desprinse din Brigada Badr. Introduse în teatrul de operațiuni în 2005, ele învingeau cele mai tehnologizate armuri ale lumii, provocând moarte, distrugere și teroare psihologică. Una dintre cele mai letale

arme asimetrice utilizate împotriva Forţelor Aliate în timpurile moderne, EFP-urile şi alte dispozitive explozive improvizate erau responsabile pentru mai mult de jumătate dintre decesele din Irak şi Afganistan şi pentru suferinţele insuportabile a treizeci şi trei de mii de răniţi fizic. Numărul celor afectaţi psihic era incalculabil, dar atingea sute de mii.

Cu o investiţie minoră de personal şi material, inamicul era capabil să îngenuncheze o superputere. Această armă rudimentară, ieftină şi relativ mică provoca daune excesive pentru dimensiunile ei şi devenise o armă de importanţă strategică. Reece petrecuse ani întregi din viaţă punând presiune asupra reţelelor inamice periculoase din Irak, localizând, dezmembrând şi distrugând celule IED de pe întinsul ţării. Acum, acasă, plănuia să întoarcă aceeaşi armă împotriva unuia dintre oamenii care profitaseră de moartea trupei şi familiei lui.

— Şi mai vreau să-mi faci o mare favoare, Liz. Vreau să iei legătura cu Raife.

Liz tăcu. Raife îi fusese ca un frate lui Reece în Echipe. Se cunoscuseră în colegiu şi intraseră împreună în Marină, unul ca ofiţer şi celălalt înrolat. Cu câţiva ani înainte, un eveniment din Irak îl făcuse pe Raife să părăsească SEAL în circumstanţe pe care nimeni în afară de Reece nu le înţelegea pe deplin.

— Eşti sigur că e o idee bună? Crezi că ne-ar ajuta?

— Ştiu că o s-o facă. Doar că ar fi mai bine să vină din partea ta. S-ar putea să fii nevoită să faci puţin pe detectivul ca să dai de el. Poţi să ajungi la el prin familia lui dacă ai imaginaţie. Urăsc să adaug şi asta la tot ce ai de făcut astăzi, dar e singura posibilitate.

— Am priceput, Reece. Încă mai am informaţiile de contact ale surorii lui, aşa că o să ajung la el cumva.

— Grozav. Când dai de el, arată-i asta, spuse Reece întinzându-i un bileţel împăturit. Sunt instrucţiuni detaliate şi o mare rugăminte, dar ştiu că o s-o facă.

— Sper, zise Liz uitându-se peste bilet cu o urmă de scepticism în ochi.

— A, şi avem nevoie de o dubă Sprinter.

— O, doar o dubă Sprinter? făcu Liz ironic.

— Am găsit una online, nu departe de aici. Nu are înmatriculare de New York aşa cum voiam, dar putem să furăm nişte plăcuţe pe drum.

— Nu dăm de bănuit dacă o cumpărăm cu banii jos?

— E posibil. E veche de un an şi pare că tipul are nevoie de bani. Dacă apare vreo suspiciune, până ni se ia urma o să fie prea târziu. Am doar nevoie de ceva care să se amestece printre vehiculele de livrare din New York şi asta ar fi perfectă.

Liz privi în pământ, deschise gura să spună ceva, apoi se opri.

— Liz?

— James, ce se întâmplă după ce se termină totul?

— Concentrează-te pe misiune, Liz.

— Ştiam eu că o să spui asta, zise ea cu o urmă de dezamăgire în glas.

— Îmi pare rău că te-am băgat în toată povestea, Liz. N-a fost intenţia mea şi e singurul meu regret.

— Să te ia dracu', James! Sunt aici din cauză că aşa am ales eu. Vreau să fiu aici şi vreau să-i dobor pe tipii ăia! O merită.

Reece încuviinţă din cap.

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să-ţi pui o perucă sau ceva pentru cumpărăturile de azi. Până la urmă vor lega lucrurile între ele, Liz. Să nu-ţi faci iluzii. O deghizare ar putea să-i mai întârzie puţin. Am vorbit cu Marco. Când treaba o să scape de sub control – şi, Liz, *o să scape* – are un post pentru tine în Mexic. Am fost acolo. Nu e ca în State, dar o să poţi să te ocupi de flota lui aeriană şi să locuieşti la proprietatea lui din Puerto Vallarta. Are avocaţi care se pot ocupa de o înţelegere ca să te aducă înapoi în State. Orice îţi sugerează ei să spui anchetatorilor despre mine, spune. Din nefericire, asta e tot ce pot să fac pentru tine.

Liz lăsă din nou capul în jos. Erau multe de cugetat.

— Concentrează-te pe misiune, Reece, spuse ea plecând să închirieze o maşină de la aeroport.

★

Îi luă lui Liz o zi întreagă ca să găsească tot ce era pe lista de cumpărături a lui Reece. Merseseră împreună acasă la cel care vindea Sprinterul. Aparent soţia lui nu era la fel de încântată ca el s-o transforme într-o mică rulotă, aşa că o vindea ca să cumpere ceva ce i-ar fi plăcut şi ei. O luase ca dubă pentru marfă ca s-o utileze singur, ceea ce o făcea ideală pentru ce avea Reece în minte. Dacă i se păruse dubios că Reece aşteptase în automobilul aeroportului, nu se exprimă în niciun fel. Era doar fericit că cineva era dispus să plătească cash

pentru ceva ce el cumpărase dintr-un impuls. După ce Liz achiziționă vehiculul făcu schimb cu Reece şi porni în căutarea articolelor de pe lista de cumpărături.

Seara târziu când se întoarse Liz la hangar îl găsi pe Reece fixând ceva în interiorul dubei. Era o măsuță pe care o scosese din micul birou al hangarului. Pe un perete era desenat conturul a ceea ce părea a fi un SUV mare.

— Ce faci, Reece?

— Mă pregătesc. Cum a mers? Vreo problemă?

— Surprinzător de puține. Am făcut nişte cercetări despre articolele mai bizare şi am fabricat nişte poveşti în caz că începe cineva să pună întrebări. Majoritatea băieților au fost extrem de săritori.

— Eram sigur, zise Reece cu o sclipire în ochi.

— Toți păreau fericiți că le cumpără cineva marfa, replică Liz cu un surâs larg.

— Grozav. Cum a mers cu Raife?

— Am ajuns la sora lui, Victoria. Mi-a dat numărul lui actual şi mi-a spus că o să-i transmită informația. Am stabilit şi un loc în care să las echipamentul tău pentru Raife după ce ne despărțim. Atâta am putut.

— O să aibă el grijă.

— Sper. Cum merge pregătirea pentru experimentul ştiințific?

— O să pot construi dispozitivul cu materialele pe care le-ai adus azi. Îți aminteşti de bombele din Londra, din 7 iulie, acum câțiva ani? E cam la fel. Cu toate că ăsta o să aibă o țintă şi o să fie mai precis. Nu sunt nici pe departe expert în explozibili, aşa că vreau să stai departe cât fac asta. Aş putea să sar în aer.

— Eşti Navy SEAL, pentru numele lui Dumnezeu! Nu poți să construieşti o bombă fără să sărim în aer?

— Îi avem pe tipii de la EOD care sunt adevărații experți. Eu am învățat toate astea studiind inamicii de peste hotare, în timp ce le demolam fabricile de bombe. Ei nu sunt aşa de precauți cum suntem noi la cursurile despre explozibili în State. Din când în când inamicul ne face treaba şi sare în aer din neglijență. Îmi doresc să mai fi avut câteva blocuri de C-4, dar am cheltuit tot ce aveam pe amiral, iar minele mele Claymore sunt în pădurile din New Hampshire, aşa că va trebui s-o fac în maniera insurgenților.

— Ce-i asta? întrebă Liz, arătând spre conturul de pe perete.

— J.D. Hartley se plimbă prin New York într-un Suburban blindat. E o mașină serioasă. Rezistă la muniție de 7.62 și chiar la IED-uri mai mici. Același tip îl foloseam noi pentru protecția membrilor guvernului interimar din Irak. Părea că toată lumea voia să-i omoare pe ăia. Oricum, asta este aproximarea conturului unui Suburban. Vreau să știu exact unde trebuie să opresc duba ca să aliniez corect EFP-ul pe care o să-l leg de măsuța din spate. Explozia o să transforme bolul de cupru pe care l-ai cumpărat într-un proiectil topit, care va pătrunde prin blindaj – și drept în J.D. Hartley.

— Dacă e cineva cu el?

— Atunci nu e ziua lui norocoasă. Se opri: Liz, o să fac tot posibilul să mă asigur că nu e decât Hartley.

— Când o să se întâmple asta, Reece?

— O prietenă reporter a contactat un fotograf paparazzi pe care îl cunoaște în New York și a întrebat despre J.D. Hartley. A pretextat că scrie despre el și vrea niște informații actualizate de la fața locului. Se pare că individul își petrece nopțile cu o agentă imobiliară blondă din SoHo. Am chiar și adresa.

★

Liz îl urmărea pe Reece din partea opusă a hangarului. Dacă sărea el în aer, nu voia să moară și ea. Îl văzu cum golește atent îngrășământul într-o găleată cu apă, amestecând cu mânerul măturii înainte de a adăuga un lichid roșu-auriu din vasul de absorbție al setului de chimie. Apoi turnă încet ceea ce se transformase într-o spumă alb-lăptoasă pe un cearșaf pe care îl întinsese între niște scaune. Lui Liz îi aducea aminte de jeleurile pe care le făcea când era mică împreună cu bunica ei, privind cum lichidul picură lent prin pânză peste masa din bucătărie. Reece orientă lampa pentru încălzire spre cearșaf, apoi se mută la o masă aflată la distanță de substanța pe care o fabricase, probabil pentru a limita pagubele în caz că următorul lot nu ieșea așa cum plănuise. Din punctul ei de observație, lui Liz îi era greu să-și dea seama ce făcea. Îl vedea amestecând cantități mici din ceea ce păreau a fi detergenții pentru podele și pentru piscină cu acetonă pentru unghii în eprubetele de laborator, rotindu-le și apoi turnând printr-un filtru de cafea fixat deasupra balonului cu fund rotund. Își dădea seama că era cât se poate de meticulos posibil în acea porțiune a procesului și se întrebă dacă aceea era partea în care explodau uneori neintenționat teroriștii.

Scoase cu penseta carcasa unui cartuş de 5.56 mm şi vărsă pulberea pe masă. Liz privea fascinată, gândindu-se că în orice clipă ar putea vedea cum omul care îi era cel mai apropiat pe lumea asta trece în cealaltă. Din instalaţia de Crăciun în roşu, verde, galben şi albastru Reece detaşă un singur bec, încălzindu-i capătul cu o lumânare înainte de a-l scufunda în apă ca să se rupă vârful. Ştia că era o parte delicată a procedurii; îl urmări pe Reece umplând cartuşul cu amestecul nou creat şi punând înăuntru şi becul spart, fixându-l cu clei cald. Ei îi trecu prin minte că din acele elemente care de obicei aduc fericire şi veselie, Crăciunul şi piscinele, Reece fabrica un amestec al morţii.

Când termină, Reece se ridică în picioare şi se îndepărtă încet de masă. Părea obosit şi uşurat.

— A mers bine, spuse. Bătrâna „lovitură a mujahedinilor". Şi suntem încă în viaţă.

— O să înceteze vreodată miracolele…, replică Liz, evident la fel de uşurată ca şi el.

— O să dureze cel puţin o noapte ca să se usuce nitratul de uree de pe cearşaf. Ăsta este echivalentul TNT-ului şi va fi explozibilul primar. Încălzirea ar trebui să grăbească procesul. Partea periculoasă s-a încheiat. Mâine umplu tubul de PVC cu explozibil şi pun bolul de cupru sub colier, îi plasez în spate detonatorul pe care tocmai l-am confecţionat şi ataşez becul la sonerie. Nu-i rău pentru un amator.

— Mă bucur că suntem întregi, declară Liz.

— Şi eu. Hai să ne odihnim puţin. O să avem nevoie în următoarele câteva zile.

CAPITOLUL 68

New York, New York

Lui Anthony Craig nu-i plăcea slujba. Mă rog, nu slujba *per se;* persoana pe care slujba îi cerea s-o plimbe prin New York îi displăcea. Ca tânăr negru crescut în Brooklynul anilor ’60 şi ’70, fusese îndreptat pe căi greşite. Asta până când tatăl lui îşi luase o zi liberă de la munca lui de om de curăţenie la o bancă de investiţii de pe Wall Street, ceea ce Anthony nu-şi amintea să mai fi făcut decât o singură dată, pentru a lua prânzul împreună. În loc să ia de mâncare, merseseră la oficiul de recrutare al Corpului Puşcaşilor Marini de pe Chambers Street. Marina îi înlăturase sentimentele de inferioritate şi îi schimbase viaţa. După moartea prematură a tatălui său în urma unui atac de cord, Anthony părăsise Corpul şi se întorsese acasă în New York City. Se căsătorise cu o femeie pe care o întâlnise la biserică şi crescuseră doi copii care erau amândoi la colegiu, cu bursă academică. Trecut acum de cincizeci de ani, era mândru de viaţa pe care şi-o construise. Nu era mândru de omul pe care îl ducea cu maşina.

Nu că J.D. Hartley s-ar fi purtat urât cu el; de fapt, era chiar contrariul. În ciuda destrăbălării lui Hartley, în general era plăcut de oameni. Hartley ajunsese într-un moment din viaţă în care adulterul făcea parte din personalitatea lui şi chiar un element al identităţii lui naţionale. Fusese ales în Congres din partea marelui stat California cu toate că fusese prins de multe ori în situaţii compromiţătoare, atât financiare cât şi extramaritale, dar ce era acceptabil în California nu era de înghiţit pentru electoratul naţional. După o candidatură eşuată la preşedinţie, îşi lăsase soţia să ocupe locul în lumina reflectoarelor şi să-şi croiască drum tot mai sus spre putere până la poziţia de Secretar al Apărării. J.D. se ocupase cu firma de consultanţă, făcând lobby şi construindu-şi fundaţia care avea drept misiune să aducă în ţările din lumea a treia calculatoare şi educaţie. Acest lucru îi permitea să participe la strângeri de fonduri unde el era inima evenimentului,

înconjurat de femei topite de adoraţie care găseau maliţiozitatea lui extrem de atrăgătoare.

Ceea ce îl ofensa pe Anthony nu era stilul de viaţă sau elitismul actualului lui angajator, ci faptul că J.D. Hartley presupusese din prima zi că, fiindcă Anthony era negru, era de la sine liberal-democrat şi sprijinitor al înclinaţiilor politice ale lui Hartley. Anthony văzuse cum politicile liberale dezamăgiseră iar şi iar comunitatea lui, promovând o cultură a drepturilor pe care el o considera cauza problemelor mai degrabă decât soluţia lor. În orice caz, Anthony era un om cu credinţă în Dumnezeu şi un bun profesionist. Zâmbea şi făcea conversaţie de complezenţă când era cazul, era mereu punctual, cu rezervorul plin şi gata de plecare.

Astăzi şeful îl făcuse să aştepte mai mult decât de obicei. Anthony parcase Suburbanul chiar în faţa apartamentului din SoHo unde Hartley îşi petrecuse noaptea cu cea mai recentă amantă, o agentă imobiliară bine dotată, abia trecută de treizeci de ani. Probabil că fusese pe val, căci stătuse toată ziua cu ea în apartament, chemându-l în cele din urmă pe Anthony după-amiază târziu. Portarul îi permisese să parcheze în zona de preluare cât timp îl aştepta pe fostul congresmen.

Anthony avea radioul pe un post cu muzică clasică şi privea seara din Manhattan. Iubea agitaţia New York-ului şi nu s-ar fi gândit vreodată să lucreze în altă parte. Vitalitatea oamenilor mergând pe trotuare, fluxul constant al traficului şi măreţia clădirilor nu se învechea niciodată pentru el. Era oraşul lui.

Melancolia liedului „Im Abendrot” al lui Richard Strauss umplea Suburbanul. Anthony iubea muzica clasică aproape la fel de mult cât iubea New York-ul. Alăturarea celor două era maiestuoasă. Ideea că acea bucată fusese compusă cu acceptarea calmă a morţii drept inspiraţie părea în contrast puternic cu viaţa care înconjura actualul petec de energică seară newyorkeză.

Un semn al portarului îl informă că Hartley cobora. Anthony se dădu jos din maşină, deschise portiera blindată şi se duse în partea dreaptă a banchetei din spate ca să-i deschidă uşa congresmenului care ieşea cu pas vioi din clădire.

— Bună seara, Anthony, rosti Hartley cu un surâs încrezător care îi etala magnificii dinţi albi, apropiindu-se de maşină îmbrăcat în

costumul său impecabil bleumarin cu cravată galben-viu. Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi, dar m-a chemat datoria.

— Bună seara, domnule congresmen, răspunse Anthony deschizându-i portiera şefului său, închizând-o în urma lui şi ocolind spre partea din faţă.

Sprinterul negru aproape că îl doborî din picioare.

— Ho! Anthony se clătină, regăsindu-şi echilibrul. Hei! strigă după conducătorul Sprinterului.

Duba opri lângă Suburbanul congresmenului, atât de aproape că lovi oglinda retrovizoare din stânga.

Tinerii ăştia de la livrări sunt nebuni, se gândi Anthony ridicând braţele şi înălţând sceptic din umeri, parcă spunând: *Ei bine, şi acum ce facem*?

Revenind în faţa Suburbanului, îl văzu bine pe şoferul dubei. Cu barbă şi păr nepieptănat, părea mai mult un om care trăia în munţi decât un livrator. Atunci când acesta se mută de pe scaunul şoferului şi se plasă paralel şi în faţa vehiculului blocat, Anthony îşi dădu seama că nu era deloc un livrator.

Pentru Anthony timpul păru să încetinească; se uită prin parbriz şi îl văzu pe Hartley pe bancheta din spate citind ziarul, neafectat de agitaţia provocată de Sprinter. Îndreptându-şi din nou atenţia spre şoferul dubei, observă ceva mic şi alb în mâna lui stângă. Nu părea să se uite la Hartley sau la Suburban, ci la oamenii de pe trotuar. Abia atunci Anthony îşi dădu seama ce se întâmpla. Trebuia să-l scoată pe Hartley din maşină. Fu ultimul lui gând înainte ca din Sprinter să erupă un sunet pe care nu-l mai auzise din timpul antrenamentului de geniu în Corpul Puşcaşilor Marini în urmă cu treizeci şi cinci de ani. Focul, zgomotul asurzitor şi o undă de şoc cum nu mai experimentase îi reverberară prin corp, golindu-i plămânii de aer. Suburbanul congresmenului se răsturnă pe o parte pe trotuar, iar faţada clădirii de apartamente absorbi impactul care lui Anthony i se păru că o s-o dărâme. Cu ochii mari se holbă la fostele străzi liniştite care tocmai se transformaseră în zonă de război. Când se întoarse după omul cu barbă, tot ce văzu fu traficul şi haosul.

CAPITOLUL 69

Reece dădu colțul și se îndreptă în viteză spre est, amestecându-se în masa oamenilor disperați să fugă de la locul exploziei. Nu putu să nu se gândească la imaginile similare date la televizor cu șaisprezece ani în urmă, imagini care îl trimiseseră pe Reece și pe frații săi în colțurile îndepărtate ale globului în căutarea celor responsabili. *Improvizează, Reece.* Văzu oportunitatea și reacționă instantaneu, înșfăcând o pălărie neagră cu boruri largi de pe capul unui evreu hasidic care alerga în fața lui. Bărbatul se întoarse imediat spre stânga ca să-și recupereze pălăria sacră, dar Reece se strecură prin dreapta lui și continuă să alerge. Turma sesizase lipsa pericolului și încetinea pe măsură ce curiozitatea începea să predomine. Spre surprinderea lui Reece, oamenii își scoteau deja telefoanele să verifice site-urile de știri, să facă filme, chiar să posteze pe social media ca să nu rateze nimeni vreun moment din viața lor împărtășită.

Să fii prins în New York City purtând pistol nu era deloc bine. Oricât de mult își iubea Reece Glock-ul 19 pentru fiabilitatea și durabilitatea lui, era puțin prea mare ca să îl ascundă de un ochi antrenat. Dacă vreun polițist cu ochi ageri de la NYPD l-ar fi depistat cu pistolul ascuns, misiunea lui ar fi luat brusc sfârșit. Îi fusese destul de greu să se îndepărteze de la locul altercației, și să tragă cu polițiștii de față era o idee cu adevărat proastă. Totuși nu intenționase să rămână neînarmat, așa că renunțase la puterea de foc în favoarea posibilității de a ascunde arma. Glock 43 era un pistol compact, versiunea cu un singur încărcător a pistolului austriac mai voluminos care folosea și el gloanțe de 9 mm. Pistolul fusese extensiv adaptat de Zev Technologies din Oxnard, California, iar Reece putea să tragă cu el aproape la fel de bine ca și cu ruda lui mai mare. Cu pistolul subțire dar puternic într-un toc suplimentar, Reece se putea apăra și eventual să se retragă luptând dacă era absolut necesar. Spera cu disperare să nu fie cazul.

Reece încetini până la o alergare uşoară şi se retrase la marginea mulţimii. În mers vioi, coti spre nord pe o alee, punându-şi pălăria pe cap. Deschizându-şi din mers rucsacul scoase un pulover negru Arc'teryx şi se îmbrăcă cu el. Deghizarea nu ţinea la o examinare atentă, dar cu barba pe care o avea mergea la o primă privire.

Aleea îl scoase pe o altă stradă spre est, unde făcu dreapta şi începu să caute un taxi. Trecuseră ani de când nu mai fusese la New York şi avu nevoie de câteva încercări ca să decodifice înţelesul luminilor de pe capota taxiurilor. Observând în cele din urmă o maşină neocupată, Reece păşi în faţa ei ca să-i blocheze drumul. Şoferul opri şi el urcă repede.

— Brooklyn, la Best Buy de pe Belt Parkway, spuse Reece cu cel mai bun accent est-european al lui, nesigur dacă mimica se potrivea măcar cu deghizarea lui ridicolă.

Traficul în general dificil din Manhattan se transformă aproape în ambuteiaj pe măsură ce ştirile despre explozie se răspândeau prin oraş. Moara zvonurilor împrăştia speculaţii, jumătăţi de adevăruri şi minciuni bătătoare la ochi şi panica se întindea ca un foc în bătaia vântului. Ceea ce ar fi trebuit să fie un drum scurt se transformă într-un târâş chinuitor. Şoferul, care părea să fie de undeva din Africa Centrală, mută pe postul de ştiri local ca să asculte povestea. Reece se pregăti de o descriere a atentatorului şi coborî capul ca pentru rugăciune. Îi trecu prin minte că nu ar fi fost un moment nepotrivit să ceară ajutorul tipului de la etaj. *Te rog, Doamne, tot ce ţi-am cerut vreodată a fost să ai grijă de familia mea. Lasă-mă să le răzbun moartea.*

Primele mărturii de la faţa locului indicau făptaşul drept un bărbat cu ascendenţă în Orientul Mijlociu. Americanul înalt de origine scandinavă, îmbrăcat în evreu din Europa de Est, chicoti auzind descrierea. *Poate că la urma urmelor Hartley are dreptate în privinţa xenofobiei noastre.*

Traversând Brooklynul, Reece băgă mâna în buzunarul blugilor după ultimul telefon de unică folosinţă. Era unul cu clapetă, fără avantajele unei tastaturi complete, aşa că îi luă mai mult decât normal să scrie un SMS:

ia-mă de la mom's în 30

În acea perioadă a anului întunericul cădea repede, aşa că atunci când taxiul ajunse în zona comercială de lângă Coney Island se lăsase

noaptea. Reece plăti tariful ridicat cu bani cash, lăsând un bacşiş de douăzeci la sută, suficient ca să nu fie ţinut minte drept tipul care nu lăsase nimic şoferului, dar nici destul de generos ca să iasă în evidenţă. Probabil va fi deja prea târziu până va lua cineva urma taxiului, dar nu avea sens să-şi asume riscuri inutile. Partea adversă putea avea oricând noroc. Coborî din maşină în aerul rece al serii; temperatura scăzuse spre patru grade şi începuse să plouă. *Perfect.* Reece rămase un moment pe loc şi se prefăcu că vorbeşte la mobil în timp ce taxiul se îndepărta în căutarea următorului client.

Reece se îndreptă spre sud, trecând pe lângă un hotel, un magazin angro şi un dealer Mercedes. În porţiunea relativ întunecoasă dintre două firme îşi scoase pălăria nepotrivită de pe cap şi o aruncă ca pe un frisbee în bălării. Extrase din rucsac o şapcă veche de baseball de la unul din fostele lui plutoane şi şi-o trase pe ochi. Însemnul era lipsit de sens pentru toată lumea cu excepţia câtorva oameni, majoritatea fiind morţi. *Ne vedem curând, băieţi.*

Reece o luă la dreapta pe Bay Forty-First Street şi se îndreptă spre apă. Aeroporturile şi gările erau pline de poliţişti, camere de supraveghere şi dispozitive sofisticate pentru urmărirea pasagerilor. Porturile însă erau ceea ce Churchill ar fi numit „burta moale" a tranzitului, cu elemente minime sau complet absente de securitate şi supraveghere. Marine Basin Marina era programat să se închidă la 5:00 p.m. şi angajaţii erau prea prinşi cu ritualurile lor de închidere ca să remarce silueta solitară care intra pe poartă în întunericul ploios. Reece văzu luminile ambarcaţiunii de extragere plutind la capătul debarcaderului lung. Ambarcaţiunea, condusă cu dibăcie, trase mai aproape de chei, pilotul reducând viteza ca să împiedice vasul să se zdrobească de pilonii de beton din apele agitate. Reece sări de pe marginea debarcaderului şi ateriză pe punte cu o graţie îndelung antrenată. Pilotul păru să nu observe şi acceleră îndepărtând barca de ţărm.

— Mulţumesc că m-ai luat, Raife, spuse Reece apropiindu-se de bărbatul de la cârmă.

— Pentru puţin, replică Raife Hastings fără să-şi ia ochii de la apă. Vorbea cu un uşor accent pe care majoritatea îl considerau sud-african. Reece ştia mai bine.

CAPITOLUL 70

Insula Fishers, New York

Ambarcaţiunea Protector Tauranga lungă de unsprezece metri se legăna în apele întunecate ale Canalului Fishers Island, între insulele Fishers, New York, şi Ram, Connecticut. Aşezată în capătul dinspre est al Canalului Long Island, insula Fishers era de mult timp asociată cu armata întrucât acolo existase o bază a forţelor navale înainte şi în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Acum era verişoara mai puţin cunoscută a celor din Hampton, cu toate că având doar paisprezece kilometri lungime şi un kilometru jumătate lăţime, era în mod controversat mai exclusivistă. Cândva gardian al apelor din nord-estul Statelor Unite, acum devenise un loc de evadare al celor superbogaţi, având două cluburi private şi unul dintre cele mai căutate terenuri de golf de pe pământ. Cu mai puţin de două sute cincizeci de rezidenţi permanenţi, era refugiul perfect pentru cele mai perspicace familii ale ţării. La sfârşitul lui octombrie ardeau puţine lumini în casele răsfirate de-a lungul ţărmului. Reece îşi fixase vizorul termic asupra uneia anume.

Aşteptaseră momentul de calm mareic, căci curenţii erau extrem de puternici acolo. În acea seară traficul maritim era slab din cauza vântului şi vremii, care continuau să se înrăutăţească, dar cele trei motoare de 350 cai putere ale Protectorului reuşeau să ţină barca pe loc în apele agitate. Construită iniţial pentru Paza de Coastă a Noii Zeelande, chila ondulată din fibră de sticlă şi tuburile gonflabile Hypalon care o înconjurau o făceau să arate surprinzător de asemănător cu acele RIB pe care le foloseau trupele SEAL în operaţiunile maritime în timpul petrecut de Reece în Marină, deşi la aceasta principiul de construcţie viza luxul, nu eficienţa în război. Ploaia cădea în jurul lor, dar niciunuia dintre bărbaţi nu părea să-i pese. *Vreme bună pentru operaţiuni.*

Raife ţinea cârma. Tăcuse aproape tot timpul drumului. Cu cinci centimetri mai înalt decât cei 1,83 ai lui Reece şi cu umeri laţi pe măsură, părea un luptător din MMA prins într-un corp de cowboy care ajunsese cumva să conducă o ambarcaţiune pe mare. Şuviţe de păr şaten-deschis ieşeau de sub fesul negru, trădând faptul că omul nu petrecea prea mult timp într-o sală de şedinţe. Cicatricea care se întindea din colţul ochiului stâng până deasupra buzelor dădea trăsăturilor lui aspre un aspect ameninţător. Chiar dacă era întuneric, ochii lui verzi scrutau noaptea ca ai unui prădător nocturn.

— Bun. Am văzut ce voiam să văd, spuse Reece coborând binoclul. Ocoleşte contra vântului. Nu vreau să cad direct pe ei. Probabil s-ar aştepta la asta din partea unei Broaşte.

Raife încuviinţă din cap dar nu spuse niciun cuvânt. Apăsă maneta şi barca agilă se trezi la viaţă, descurcându-se uşor pe valurile agitate şi în vremea turbulentă pentru care fusese construită. Navigând cu îndemânare în jurul vârfului estic al insulei, îşi încetini avansarea şi îndreptă Protectorul spre vest. Oricine ar fi privit de pe mal ar fi crezut că nu e decât un posesor de iaht care nu verificase prognoza meteo şi muşcase mai mult decât putea înghiţi, iar acum se întorcea înapoi acasă în Long Island cu jucăria sa scumpă, preferând să evite să treacă printre stâncile aflate la mică adâncime în apele cunoscute drept dificile pentru navigaţie ale Canalului, numite „Bolovanii”.

— E bine, îi spuse Reece solidului lui însoţitor. Puţin mai mult de o milă depărtare de ţărm.

Katie accesase baza ei de date de lucru şi petrecuse ore în şir trecând prin înregistrări publice şi private cu soţii Hartley, încercând să deducă cel mai probabil loc în care s-ar afla SECDEF. Probabil s-ar fi ascuns într-un loc neconvenţional. Apoi Katie îl găsise. Îngropate adânc în finanţele complicate ale Fundaţiei Familiei Hartley se aflau cheltuielile cu amortizarea pentru Biroul de Planificare al Fundaţiei. Adresa era un oficiu poştal din New York, dar numărul de telefon trecut pe formularul obligatoriu 501(c)(3) avea prefix de Connecticut. Katie îşi îngustase căutarea la regiunile de la graniţa statului şi le comparase cu informaţiile de geolocaţie din fotografiile digitale făcute de cuplu în ultimii trei ani. Potrivind datele, Katie găsise ceea ce căuta. Îi transmisese informaţia lui Reece prin Signal şi îi ură noroc.

Să ia urma lui Steve Horn se dovedise a nu fi chiar cea mai dificilă dintre sarcini. Detaliul care înclinase balanţa spre utopia nautică din nordul New York-ului venise de la Liz, care îşi activase contactele din comunitatea aviatică. La o zi după ce misiunea de asasinare a lui Reece în New Hampshire sfârşise într-un cuib gol, un Gulfstream IV deţinut de Capstone Capital aterizase pe aeroportul Francis S. Gabreski din Westhampton Beach, New York, unde rămăsese cu piloţii în aşteptare. Utilizându-şi cunoştinţele şi asociaţii din comunitate, Liz descoperise că în aceeaşi zi Horn închiriase un elicopter Eurocopter AS350 ca să facă drumul de treizeci şi şapte mile marine de la Westhampton la Fishers, întrucât pista de aterizare de pe insulă nu era suficient de lungă ca să primească ceva de dimensiunile unui Gulfstream. Toate semnele indicau spre Fishers.

Raife îl urmări pe fostul său camarad reglând ultimele piese din echipamentul pe care îl scosese din cuşca din Coronado. Reece purta costum de scafandru negru. Porţiunile de faţă şi gât neacoperite de barbă erau vopsite într-un amestec de negru şi verde închis, şi pe piept îi atârna prins în curele un recirculator de aer Draeger LAR V. Puşca M4 era asigurată într-un sac impermeabil, ca să fie sigur că va funcţiona când va ajunge pe mal. Un rucsac impermeabil cu valvă pentru balast conţinea vesta tactică şi celelalte echipamente esenţiale pentru misiunea de peste plajă. Ataşată la centură avea o „placă de atac”. Dreptunghiul de plastic plutitor de mărimea unui laptop mic înconjura o busolă extrem de rezistentă. Conţinea de asemenea un ceas G-Shock setat pe funcţia de cronometru şi un aparat de măsurat adâncimea, toate luminate cu un mic tub înfăşurat în bandă izolatoare neagră astfel ca numai o rază de lumină să scape. Acele instrumente îi permiteau să navigheze spre ţintă nedetectat.

Echipamentul fiind pregătit, Reece se ridică în picioare cu faţa la prietenul lui şi îi întinse mâna. Raife ezită puţin, apoi i-o strânse ferm.

— Mulţumesc, spuse Reece prin zgomotul ploii, mai sincer decât oricând în viaţa lui.

— Ceea ce îţi trebuie este pe poziţie. Mi s-a confirmat.

— Mulţumesc, repetă Reece.

— Îţi *eram* dator, replică Raife, accentuând cuvântul la trecut.

Reece reuşi să zâmbească vag, apoi se deplasă spre flotorul gonflabil de sub vânt al Protectorului, îşi ridică masca peste faţa înnegrită, puse muştiucul aparatului de respirat în gură şi începu

secvența prerespiratorie care îi curăța corpul de dioxid de carbon înainte de introducerea oxigenului pur în sistemul recirculatorului. După câteva minute de respirat cu ajutorul sistemului la suprafață, era pregătit.

— Hei, Reece? Acum suntem chit, spuse Raife cu fermitate.

Reece încuviință și dispăru în apele întunecate ale Atlanticului.

CAPITOLUL 71

Timp de cincisprezece ani J.D. şi Lorraine Hartley închiriaseră casa de pe insula Fishers printr-o firmă căpuşă ataşată fundaţiei familiei. Le asigura amândurora anonimatul de care aveau uneori nevoie şi de asemenea o cheltuială serioasă cu amortizarea, din motive de impozitare. Se afla la mică distanţă de o plajă cu vedere spre New London, Connecticut. Nimic nu ajuta mai bine oprimaţilor lumii ca o viaţă bine trăită. Cu toate că nu la fel de opulentă ca proprietăţile aparţinând unor familii cu nume gen Rockefeller şi Du Pont, nici nu era o cocioabă. În ciuda peisajului pitoresc, soţii Hartley puseseră ochii pe o proprietate în capătul estic al insulei, mai aproape de terenul de golf.

O scară de piatră săpată în faleză ducea la o peluză perfect întreţinută deasupra căreia o casă stil New England parcă ieşită din paginile unei reviste Currier & Ives îşi supraveghea domeniul. În anii de după plecarea lui prematură din politică, J.D. petrecuse acolo considerabil mai mult timp. O socotea locul perfect în care să-şi ascundă adulterele de ochii atenţi ai paparazzilor, ca să nu mai pomenim de soţie, care se dovedise mai pricepută în jocurile politice decât soţul ei bun de nimic.

În seara aceea soţul bun de nimic lipsea din peisajul perfect al clasicei coaste de est. Se confirmase că trupul lui se aflase în interiorul Chevroletului Suburban blindat din faţa apartamentului din SoHo al unei blonde care avea mai puţin de jumătate din vârsta lui. Durase câteva ore ca să se confirme identitatea congresmenului, din cauză că nu mai rămăsese mare lucru din el după ce fusese eviscerat de un proiectil din cupru topit care îi transformase maşina blindată şi corpul într-un infern de oţel, sticlă, carne şi oase.

— Cum naiba l-a găsit ticălosul ăla? întrebă Lorraine Hartley mai mult pentru sine decât pentru bine îmbrăcatul Steve Horn de lângă ea.

Ei îi venea destul de greu să dea de urma soţului ei. Faptul că Reece reuşise s-o facă cu relativă uşurinţă o înfuria şi mai mult.

Remarcă postura calmă și echilibrată a bărbatului de lângă ea. Începea s-o enerveze cu felul în care, chiar și cu necazurile curente, continua să-și păstreze stilul și stăpânirea de sine.

Steve Horn roti coniacul Remy Martin Louis XIII în paharul de cristal, se lăsă pe spate în fotoliul masiv de piele și se uită la cărbunii care fumegau în impozantul șemineu de piatră din fața lui, remarcând că secretarul apărării părea mult mai preocupată de modul cum îl găsise Reece pe soțul ei decât de faptul că era mort. Își alese cu grijă cuvintele înainte de a răspunde.

— Ascultă-mă, Lorraine, începu, sunând aproape condescendent. Fără îndoială toată afacerea asta a luat o turnură proastă. Eu mi-am făcut banii fiind puternic atunci când alții erau slabi, căutând oportunități în haos. În cazul de față, doamnă Secretar, avem o oportunitate, o oportunitate să facem și mai mulți bani ca până acum.

Lui Lorraine Hartley nu-i venea să creadă ce auzea. Chiar și în situația în care se aflau el tot se gândea la maximizarea profiturilor.

— Cât comandorul Reece aleargă ca un nebun omorând oameni, ne aranjează și lucrurile în favoarea noastră și ne face și jocul. Cu Boykin, Holder, Saul, Howard, Pilsner și acum soțul tău, odihnească-se în pace, eliminați, nouă ne rămâne o sumă de bani semnificativ mai mare, ca să nu mai menționăm că avem mai puține guri slobode. Cu capitalul încă intact și tu fiind alegerea evidentă a partidului tău pentru președinție, o să poți împinge FDA-ul să aprobe medicamentele vitale care să fie inoculate militarilor noștri și să-i ferească de ravagiile PTSD înainte de a intra în luptă. Gândește-te, Lorraine, cine ar putea sprijini mai bine asemenea inițiativă decât o femeie președinte al cărei soț a fost asasinat de un veteran suferind de PTSD? De asemenea, mulțumită comandorului Reece, o să poți să extinzi mult puterile ramurii executive și să faci să se aprobe Legea Securității Interne. Noi devenim mai bogați și mai puternici și țara devine mai sigură. *Și vom putea trăi toți fără frică,* adăugă el pentru efect.

— Steve, nu pricepi, nu-i așa? O să ne omoare pe toți.

— Prostii.

Își dădea seama că ea ceda. Nu putea permite asta la un conducător pe care intenționa să-l controleze. Era ceva deplasat.

— Trebuie să-ți aduc aminte ce a făcut până acum, Steve? zise ea aproape în pragul isteriei. I-a tăiat capul clericului musulman. L-a

înfipt în gard în faţa moscheii! I-a scos maţele bietului Howard! Oamenii mi-au spus că era mâncat de viu!

— Doamnă Secretar, vreau să asculţi foarte atent ceea ce o să-ţi spun. Ceea ce se întâmplă aici în seara asta, poate mâine, poate poimâine, o să te catapulteze la Casa Albă.

Hartley îl privi fără să-i vină să creadă. *Şi-a pierdut minţile*?

— Nu suntem în siguranţă aici, doamnă Secretar. La un moment dat maniacul de Reece va face o tentativă să ne asasineze, ceea ce este exact ce ne dorim. Am întins capcana. E timpul să încheiem lucrurile.

— Ai spus că aici *o să fim* în siguranţă, declară ea timid.

— Trebuia să te aduc aici, Lorraine. E aproape imposibil să ascunzi ceva în era asta a informaţiilor. Cineva care ştie cum să sape o să găsească şi, în cazul de faţă, – făcu o pauză – cineva a găsit.

CAPITOLUL 72

Scanările lui Reece de pe Protector, atât termale cât şi prin vederea nocturnă, nu arătaseră nimic neobişnuit. Oare nu erau acolo? Poate ratase. Pe drum îl lovise o altă durere de cap, cu toate că nici pe departe aşa de severă precum cea care aproape îl incapacitase în moschee. N-avea cum şti care durere de cap va fi ultima. Necunoscând viteza cu care creştea tumora, era cu atât mai urgent să termine numele de pe listă înainte să se alăture soţiei şi fiicei sale. Pătrunderea cu ajutorul LAR V, o operaţiune clasică înot pentru Broaşte, îi permitea să evite depistarea termală sau nocturnă cu orice dispozitiv de securitate.

Ajungând sub docul de mult abandonat, legat de o parte a insulei, care încă aparţinea Marinei şi era din când în când utilizat pentru monitorizarea submarină în largul coastei, Reece se folosi de un pilon ca să-şi ascundă echipamentul de observaţie şi scană lent plaja, faleza, scările şi terenul înalt al demult defunctului avanpost. În decursul anilor insula provocase teorii conspiraţioniste, cum că în zona interzisă opera un fel de laborator de dezvoltare pentru arme biologice, asemănătoare zvonurilor care înconjurau insula Plum, la sud. Reece spera ca în seara aceea speculaţiile să fie doar atât, nişte zvonuri.

Reece îşi desfăcu Draegerul, îl umplu de apă şi îl lăsă să se scufunde. Ataşă înotătoarele de centura cu balast şi le dădu drumul pe fundul oceanului, apoi înaintă pe sub doc pe ţărmul pietros. Era hotărât. Ploaia şi vântul mascau orice zgomot ar fi făcut scoţându-şi M4-ul din sacul impermeabil şi schimbându-se repede din costumul de scafandru în cămaşa şi pantalonii de luptă cu tipar de camuflaj AOR2 pentru pădure. Îşi trecu peste cap banduliera cu încărcătoare şi îşi legă în talie centura cu pistolul. Apoi, ataşând NOD pe cască, cercetă porţiunea din faţa lui şi se îndreptă spre scară.

La capătul treptelor o luă spre nord-est, lăsându-se într-un genunchi într-un luminiş mic ca să asculte şi să observe. În acea noapte vremea îl avantaja, mascându-i mişcările şi ţinând oamenii civilizaţi în case, unde era cald şi uscat. Reece analiză GPS-ul pe care îl ţinea întotdeauna pe M4, amintindu-şi de ultima dată când îl folosise, chiar înaintea ambuscadei din Afganistan. Se va sfârşi totul curând.

Mişcându-se ca şi cum ar fi fost ghidat de sufletele soldaţilor care nu se puteau răzbuna singuri, Reece străbătu pădurea deasă a paradisului insular, pe lângă stejari roşii, fagi americani şi arţari, ajutat de urletul vântului şi de bubuitul ploii. Era o noapte bună pentru cerut socoteală.

Rămânând la marginea pădurii, Reece ocoli păşunile şi iazurile, evitând la mare distanţă casele pe care le întâlnea, cu toate că majoritatea erau abandonate în acel anotimp. Neincomodat de greutatea obişnuită a armurii corporale, înainta rapid şi în tăcere către ţintă. Tufişurile dese şi iarba, solul moale şi buştenii în descompunere pe lângă care trecea îl făceau să se gândească mai degrabă la America Centrală decât la ce se aşteptase să găsească atât de aproape de New York. I-ar fi plăcut să exploreze o astfel de sălbăticie cu copiii lui, dacă nu i-ar fi ucis oamenii pe care îi vâna acum.

Sosind la ceea ce peste graniţă ar fi numit „punctul ţintă", Reece se opri din nou chiar la lizieră uitându-se la clădirea vizată. Ploaia combinată cu umiditatea corpului datorată drumului de la coasta Atlanticului făcea ca lentilele NOD să se înceţoşeze iritant de des, cu toate că era oricum mai bine decât dacă nu le-ar fi avut deloc. Reece se instală într-o poziţie confortabilă şi analiză obiectivul.

În cele din urmă îi văzu, stând în ploaie la căldura uscată din SUV-ul în ralanti, cu vedere neobturată asupra apelor aflate dincolo de aleea opulentă a casei. Cei patru bărbaţi, care fără îndoială se presupunea că ar fi trebuit să se afle afară în natură patrulând perimetrul, stăteau în Chevy Tahoe trimiţând mesaje ca să-şi omoare plictiseala. Aparent nu consideraseră posibil ca el să ajungă acolo atât de repede, ceea ce explica absenţa unui element de siguranţă în spatele frontului. Prin NOD le văzu feţele iluminate de lumina smartphone-urilor; nu numai că erau distraşi de la treaba lor de ispita lumii digitale, dar ecranele LCD le împiedicau şi vederea nocturnă. Categoric NOD-urile le erau accesibile, dar niciunul nu părea să aibă.

Ciudat. Aceleași simțuri care îl ținuseră în viață pe el și pe oamenii lui în primele linii ale războiului împotriva terorismului până la ultima misiune îi spuneau acum că ceva nu era în regulă. *Ultima dată când nu ai ascultat vocea aia toată unitatea ta a fost ucisă, Reece. Ultima dată mi-a păsat de viețile oamenilor mei. Acum sunt doar eu, iar eu sunt deja mort.*

Răbdare, Reece. Nu trebuie să te arunci cu capul înainte la moarte. Fă ca fiecare lovitură să conteze și termină treaba. Continuă să cercetezi.

Atunci îl observă pe lunetist.

CAPITOLUL 73

Spre sud, la mai puţin de cincizeci de metri de casa principală, se afla o cabană pentru oaspeţii importanţi construită în acelaşi stil ca şi tovarăşa mai mare. O scânteie de lumină, probabil de la o lanternă de pe cap sau de la o brichetă, ilumină o fereastră şi apoi dispăru. Uneori în acest joc doar de atât e nevoie.

Era o poziţie bună, un ascunziş urban, în afara elementelor naturii, controlând un punct înalt cu vedere clară asupra apei, docului şi plajei de dedesubt. Soldaţii din Tahoe erau momeală. Lunetistul era acolo ca să-l termine. Greşeala lor fusese să presupună că Reece va veni direct dinspre mare; asta, şi lipsa unui post de siguranţă în spate.

Reece se târî mai în spate în pădure şi îşi croi drum spre punctul mort din spatele cabanei, oprindu-se din nou ca să asculte şi să se uite după orice ar fi fost ieşit din comun. Satisfăcut că avea elementul important al surprizei de partea lui, se mişcă lin de la un copac la altul până la intrarea în cabană, cu M4-ul pregătit. Uşa era descuiată şi Reece o împinse uşor.

— Hei, Tim, trebuia să mă anunţi prin radio înainte să vii aici! spuse lunetistul furios, întorcându-se pe scaunul pe care stătea la masă, aşezat ca un trăgător odihnindu-se pe bancă într-o competiţie. Se afla în fundul unui mic living în care mobila fusese dată la o parte ca să ofere lunetistului o imagine clară şi o cale liberă glonţului spre terenul de jos. M4-ul lui Reece scuipă o dată, amortizorul înăbuşind zgomotul la un nivel aproape inaudibil pe fundalul vuietului vântului. Glonţul pătrunse în capul asasinului său cu un bufnet umed, aruncând creier şi ţesuturi peste ceea ce Reece recunoscu a fi o Accuracy International .338 Lapua cu un vizor Schmidt & Bender. *Drăguţă puşcă.*

Reece se apropie de corpul contorsionat şi, punându-şi carabina pe umăr, căută radioul şi căştile bărbatului, ascultă o clipă în aşteptarea eventualului trafic radio, apoi le ataşă la echipamentul lui înainte de a se întoarce în furtună.

Mai avea de rezolvat un grup de contractori. Pentru Reece conta mai puţin faptul că fără îndoială ei aveau soţii, copii, prietene sau părinţi care îi aşteptau acasă. Pentru el erau doar ţinte, obstacole care îi blocau calea spre ultimul obiectiv. Din acel motiv aveau să fie doborâţi. Când trăieşti o astfel de viaţă, asta face parte din contract. Nu trebuie să fie o surpriză când vine moartea după tine.

Reece scoase din rucsac şi pregăti încărcătura explozivă, ultima dintre achiziţiile lui din arsenalul din Coronado. Părea că trecuseră ani de când începuse pregătirile pentru misiunea din seara asta, cu toate că într-un anume fel el se pregătise pentru ea întreaga viaţă. Porni cronometrul de pe dispozitivul de temporizare MK147 şi îl fixă pentru o numărătoare inversă de zece minute. Se târî pe coate şi genunchi spre spatele SUV-ului şi împinse explozibilul cât putu mai departe. Apoi, îndepărtându-se de vehicul, îşi îndreptă atenţia asupra vilei.

CAPITOLUL 74

Steve Horn era la al treilea brandy când simți, mai degrabă decât văzu, silueta apărând din umbre. Cu toate că știa că exista posibilitatea, nu-și putea da seama cum trecuse Reece de contractori; ar fi trebuit să fie cei mai duri mercenari disponibili. Cu toate că în caz de eșec mai avea încă la îndemână un plan suplimentar pentru a-l ucide pe comandor, Horn fu surprins câtă teamă îi provocă apariția de nicăieri a bărbatului sumbru cu dispozitivul lui de vedere nocturnă.

— Comandor Reece! spuse cu voce mai puternică decât era necesar, în tentativa de a-și confirma încrederea și stăpânirea de sine.

Lorraine Hartley sări din fotoliu la strigătul brusc al lui Horn.

Reece înaintă încet în cameră, ridicându-și vizorul pe cască. Barba neagră, fața vopsită și echipamentul picurând de ploaie se adăugau la aspectul lui intimidant.

În fața focului, alături de Lorraine Hartley și Steve Horn, cu un pahar de brandy în mână și ceva ce semăna cu o cutie mică în cealaltă, era Ben Edwards. Reece se așteptase să-i găsească pe toți trei. Ceea ce nu aștepta să vadă era cea de-a patra persoană; îngenuncheată pe covor lângă Ben, cu mâinile legate la spate, cu o bandană trecută printre dinți și răsucită în jurul capului, lovită la față și ciufulită, era Katie Buranek.

— Nemernicule! șuieră Reece, ridicând M4-ul.

— Ah… făcu Ben, ridicând și scuturând cutiuța din mână.

Ca răspuns la privirea întrebătoare a lui Reece, Ben dădu la o parte părul lui Katie cu mâna în care ținea paharul, expunând mai multe straturi de ceva ce părea o funie subțire galbenă înfășurată pe gâtul ei.

— Da, e fitil, amice, și da, ăsta e un detonator, spuse scuturând încă o dată cutia. Încă nu aveți jucărioare din astea la Echipe, frate. În caz că te întrebi, degetul meu mare a slăbit butonul de aici. Imediat ce sare, poc! Gata cu capul lui Katie.

Reece păstră arma îndreptată spre Ben, dar era cu ochii pe SECDEF şi pe Horn.

— Nu pari surprins să mă vezi.

— Nu mi-a venit să cred când am înţeles în cele din urmă, Ben. Am avut unele suspiciuni, dar asaltul de la cabana ta mi le-a confirmat. Tu erai singurul care ştia că mă duc acolo.

— Mda, mi-am imaginat că asta ţi-ar da un indiciu. Greşeala mea. Totuşi, ţi-am dat voie să-ţi termini aproape toată lista, ceea ce, apropo, ne-a ajutat imens. Încă nu-mi vine să cred că i-ai avut pe tipii ăia într-o ambuscadă ca la carte şi i-ai lăsat să trăiască. Te înmoi, amice.

— Cum se poate să fii amestecat în asta, Ben? Cum să iei parte la uciderea lui Lauren şi Lucy?

— Rahat, frate, aia n-am făcut-o eu. Când am intrat eu, deciziile erau deja luate. SECDEF voia să aflu ce ştii tu despre tumori. Habar n-aveam că intenţionau să-ţi omoare familia. După ce au făcut-o, n-am mai putut da timpul înapoi. Îmi pare rău că s-a întâmplat aşa, frate, dar asta e ceva mai important decât mine şi decât tine.

— Aşa că ai păstrat secretul şi te-ai folosit de mine ca să elimin pe toată lumea care ştia despre experiment. SECDEF e aleasă, trece Legea Securităţii Interne, iar voi faceţi avere din RD4895.

— Totul are un preţ, frate. Al meu are zece cifre.

Reece se uită la prietenul lui cel mai bun cu o furie încărcată de dezgust.

— Din cauza asta nu mi-ai dat nicio informaţie despre unde se află ăsta? întrebă Reece făcând semn spre Horn. Aveai nevoie de el ca să ţii planul în mişcare. Aveai nevoie de el în ziua de plată?

— Întotdeauna ai fost deştept, Reece. Da, de asta nu ai fost omorât cât erai în apartament. Erai atât de eficient în curăţenie, crescându-ne în acelaşi timp partea de profit, încât cea mai logică decizie a fost să te păstrăm în funcţiune, până acum adică. De fapt mă temeam să nu faci legăturile mai repede decât ai făcut-o. Sentimentele te-au trădat, frate. Te-au împiedicat să vezi imaginea de ansamblu.

— Şi J.D. Hartley? întrebă Reece privind spre SECDEF.

Incapabilă să formuleze o propoziţie, Lorraine Hartley se uită cu dezgust la Steve Horn.

— Nu te preface surprinsă, Lorraine, zise Horn parţial neimpresionat. Moartea lui te propulsează la Casa Albă prin voturile de simpatie. De ani de zile nu v-aţi mai petrecut nopţile în aceeaşi casă.

În felul în care era, reprezenta un punct slab în campania ta. Nu te preface că o să-i simți lipsa.

— Ai pus la cale un plan ca Reece să ne omoare partenerii de afaceri și pe mine nu m-ai informat? îl întrebă șocată SECDEF pe Horn.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să-mi asum creditul pentru planul ăsta, nu pot. Totul a fost ideea lui Ben. În urma eșecului jihadistului vostru de a-l asasina pe străzile din L.A., Ben a mers puțin mai departe și a conceput un plan care îi permitea lui Reece să-și continue cruciada, făcându-ne pe noi tot mai bogați. Când m-a pus la curent în cele din urmă, după ce îi omorâse pe Holder, Tedesco și Pilsner, mi-a trecut prin minte că e un geniu. Nu-mi venea să cred că nu mă gândisem și eu la asta.

Secretarul Hartley scutură din cap nevenindu-i să creadă; Horn continuă:

— De fapt Ben e cu mult mai deștept decât pare. Nu te lăsa păcălită de tatuajele lui. A avut dreptate în multe privințe, inclusiv că Reece o să treacă de contractorii mei și o să pătrundă până în camera asta; de aici polița noastră de asigurare legată acolo pe podea, spuse arătând spre Katie. Prietenul tău a avut mai multă încredere în talentele tale decât mine, domnule Reece; se pare că a fost o încredere bine fondată.

— Uite ce-o să se întâmple, frate, spuse Ben. Horn o să ne facă pe toți foarte bogați. Aproape toată lumea care participa la împărțirea profitului a murit, mulțumită ție. Da, va trebui să faci puțină închisoare, dar SECDEF o să te amnistieze cu noile ei puteri prezidențiale, punând acțiunile tale pe seama ravagiilor PTSD. Eu o să dispar, n-o să mai auziți vreodată de mine, iar tu și Katie puteți trăi fericiți până la adânci bătrâneți. Posibil să ți se poată opera tumora aia și să scapi cu viață.

Ben se uită la Katie, ai cărei ochi se măriseră de un amestec de silă și oroare.

— O, Katie e aici ca să se asigure că iei decizia corectă. Îmi pare rău pentru familia ta, Reece, sincer îmi pare rău. Dar acum nimic nu le mai poate aduce înapoi. Hai să facem lucrurile inteligent. Iertarea e un dar. Viața lui Katie e un dar. *Nu* strica asta, frate!

Reece se uită la Katie, apoi din nou la Ben, și fața lui era imaginea hotărârii.

Horn întrerupse liniștea cu aplauze zgomotoase, lente, ridicându-se de pe scaun ca să adopte o poziție dominantă asupra celorlalți conspiratori.

— Ben, a fost o analiză frumoasă a planului. Mulțumesc, dar eu m-am răzgândit. Schimb termenii înțelegerii. Balanța negocierii s-a modificat. Hai să curățăm mizeria chiar acum, ce zici?

— Ce vrei să spui, Horn? întrebă Ben sceptic.

— În seara asta, domnule comandor, zise Horn îndreptându-și atenția către Reece ca și cum ar fi prezentat o oportunitate de investiții unui client, ai ocazia să salvezi o viață în loc să iei una. Ai ocazia s-o salvezi pe Katie. S-o salvezi prin moartea ta.

Reece nu lăsase din mână pușca, dar o îndreptă spre Horn; SECDEF se încordă când țeava trecu prin fața ei.

— Haide, Reece, rosti Horn cu un ton aproape obosit și exasperat. Nu pleci viu de aici. Ești pe jumătate mort din cauza tumorii, dacă am înțeles corect. Dacă omori pe vreunul dintre noi, Ben o să dea drumul butonului și o să-ți ucizi singura prietenă pe care o mai ai și care, că veni vorba, pare să țină la tine. Împușcă-te tu sau lasă-ne pe noi să te împușcăm, nu contează. Ideea e că va rămâne Katie în viață și noi toți o să ne vedem de…

Horn nu apucă să termine propoziția. Explozia dispozitivului de pe alee rupse SUV-ul în două, făcându-i praf pe oamenii de la Capstone Security. Șocul sparse ferestrele de pe fațada vilei și trimise o undă de șoc prin toate camerele.

Primul glonț al lui Reece trecu printre nasul și gura lui Horn, lăsându-l pentru eternitate cu o expresie de mirare pe ceea ce îi mai rămăsese din față. Muri înainte să atingă podeaua.

— Nuu! țipă SECDEF, ghemuindu-se pe fotoliu și acoperindu-și urechile cu palmele.

Următoarele două gloanțe pătrunseră în partea superioară a pieptului ei. Un al treilea în cap rezolvă problema.

Reece reveni la Ben.

— Ce *dracu,* Reece? exclamă Ben uluit, ridicând detonatorul. Ce…?

M4-ul lui Reece încheie afacerea sângeroasă a nopții trăgând două gloanțe de 5 grame Black Hills 5.56 cu șapte sute treisprezece metri pe secundă direct în capul lui Ben Edwards, de la trei metri

distanţă. Capul se smuci pe spate, golindu-şi conţinutul pe fotoliul din spatele lui, şi mâna eliberă butonul.

★

Katie ţipă prin bandana care îi înăbuşea strigătele, dar, surprinzător, capul îi rămase intact. Reece făcu un pas în faţă şi mai trase de două ori în capul lui Ben, apoi puse arma pe umăr şi îngenunche s-o ajute pe Katie.

Îi tăie bandana de pe cap înainte să-i taie colierele de plastic care îi ţineau mâinile la spate. Căzând în faţă peste el, Katie plângea incontrolabil.

— E-n regulă, Katie, e-n regulă, repetă Reece, mângâindu-i părul şi strângând-o în braţe. Trebuie să plecăm, Katie. Nu avem prea mult timp, trebuie să plecăm. Poţi să mergi? întrebă, ajutând-o să se ridice în picioare şi înlocuind încărcătorul cu unul nou din banduliera de la piept.

— Da, pot să merg.

— Bine, ţine-te după mine.

Reece o conduse pe Katie afară, găsind magazia pe care o identificase pe imaginile din satelit. Lângă magazie se afla o barcă veche Boston Whaler Montauk de cinci metri lungime, instalată pe o remorcă. Între barcă şi magazie erau aşezate bidoane de benzină. Reece îl ridică pe primul. Gol. Apoi îl ridică pe următorul şi îl scutură. Avea destul de mult combustibil. I-l dădu lui Katie şi mai luă unul. Plin.

— Urmează-mă, ordonă din nou Reece, deja întorcându-se spre casă. Toarnă benzină prin cameră, pe mobilă, draperii, orice arde.

Katie făcu ce i se ceruse. Se simţea bine să facă ceva împotriva acelor monştri care o smulseseră în puterea nopţii din casa fratelui ei.

Reece stropi cadavrele cu benzină şi îi spuse lui Katie să fugă la uşă. Privind la inscripţia de pe vechea brichetă Zippo a tatălui lui, Reece trecu degetul mare peste rotiţă, aprinzând scântei pe piatră şi dând foc gazului, producând o flacără. Aruncând-o pe trupul lui Ben Edwards, Reece o urmă pe Katie.

★

Încă mai ploua când ajunseră în stradă; vila de vacanţă începea să ardă în spatele lor şi SUV-ul fumega pe aleea din faţă.

— Aeroportul e la şase kilometri spre vest. Poţi să alergi până acolo?

— Da, dar de ce nu luăm asta? întrebă Katie, arătând o minunată Toyota FJ55 Land Cruiser în alb și verde-pădure din 1973, minunat restaurată, care stătea parcată lângă magazie. Rezidenții pe insula Fishers iubeau mașinile clasice.

Reece nu-și putu reține zâmbetul, apoi se uită în spate la casa în flăcări.

— Cred că tocmai s-au topit cheile.

Katie zâmbi, deschise portiera șoferului și scoase setul de chei din contact.

— E-o chestie de pe insula Fishers, spuse.

— Bun, asta înseamnă să lucrezi inteligent. Să mergem.

Reece urcă la volan și Katie se instală lângă el. Erau pe drum înainte ca departamentul pompierilor voluntari să-și pună echipamentul.

CAPITOLUL 75

Reece se uită la cadranele luminoase de pe ceasul lui. Liz trebuia să aterizeze peste şase minute. Era din scurt. Instrucţiunile ei erau să aştepte treizeci de minute apoi să decoleze. Dacă el nu apărea, trebuia să presupună că e mort.

Când ajunseră la capătul celor şase kilometri, Liz deja rulase spre capătul dinspre nord al pistei, întorcea avionul şi se pregătea de decolare. Reece abandonă maşina şi o împinse pe Katie spre avionul care îi aştepta. Scara coborî.

— Ea cine e? strigă Liz din uşă prin eşapamentul fierbinte.

— Liz, ea e Katie. Katie, Liz.

— Bun, urcaţi şi hai să plecăm, le strigă Liz.

— Eu nu vin, Liz. Folosesc extragerea secundară. O să fie o nebunie. Nu vreau să cădeţi odată cu mine.

— Urcă dracului în avion, James, ordonă Liz nerăbdătoare.

Reece o ignoră şi se întoarse spre Katie.

— Ia asta, spuse el punându-i în mână un minicasetofon şi un stick de memorie. Sunt singurele copii. Tot ce au spus ticăloşii ăştia e pe casetă, împreună cu ce a mai mărturisit Saul Agnon. Pe stick sunt toate e-mailurile şi informaţiile pe care mi le-a dat Ben ca să pricep cum stau lucrurile. Asta ar trebui să-ţi dea de lucru un timp. Cineva trebuie să îndrepte lucrurile pentru oamenii mei şi familia mea. Ai putea chiar să primeşti încă un premiu pentru jurnalism.

Zâmbi.

— Tu unde te duci, James? întrebă Katie cu ochii în lacrimi.

— Eu o să mor, Katie. M-au omorât chiar înainte să plec în acea ultimă misiune în Afganistan. Mi-au omorât toţi băieţii înainte de plecare. Acum e rândul meu.

O împinse în sus pe scară. Ea era prea şocată ca să mai spună ceva. Liz se uita încruntată la el, cu ochii aruncând flăcări.

— Urcă în avion, James, încercă din nou.

— Te iubesc, Liz, acum pleacă de aici.

Când Reece se dădu în spate ca să se închidă uşa, Katie se întoarse brusc pe scaun, smulgându-se din transă.

— Reece, de unde ai ştiut că Ben nu avea detonatorul conectat? De unde ai ştiut că n-o să-mi zboare capul în aer?

Reece tăcu un timp, o privi pe Katie în ochi, şi peste zgomotul vântului, elicei şi ploii, răspunse:

— N-am ştiut.

Apoi închise uşa şi plecă alergând spre port.

EPILOG

Oceanul Atlantic
În prezent

Reece se trezi sub punte; zgomotul vasului Beneteau Oceanis 48 tăind apele şi fâlfâitul pânzelor îl trezise din aţipeala de jumătate de oră. Coborî din pat şi urcă pe punte la lumină. Furtuna care îl ţinuse ocupat timp de trei zile după ce părăsise insula Fishers se domolise, lăsând în urmă o mare cu valuri frumoase şi vânt stabil.

Sora lui Raife, Victoria, venise cu Beneteau de la casa lor de pe Martha's Vineyard până la insula Fishers cu o zi înainte de atacul lui Reece, înlăturând toate dispozitivele electronice la cererea lui. Îl instruise pe Raife să declare barca furată, dar cumva se îndoia că el ar face asta. Faptul că Victoria putea să manevreze de una singură masivul vas de cincisprezece metri spunea multe despre competenţa ei de navigator; Reece se chinuia şi să-l ţină îndreptat în direcţia corectă. Navigase în copilărie, cu toate că nu cu ceva atât de mare şi de complex. Din fericire, Marina considerase potrivit să-l trimită la o şcoală civilă de navigaţie, cu ani în urmă. Ideea era să aibă posibilitatea să închirieze vase din toată lumea şi să le folosească pentru supraveghere sau ca să se amestece în traficul maritim local pentru a introduce membrii SEAL în locaţii interzise. Nu ştia cât mai avea de trăit. Se îndoia că va reuşi să ajungă în Europa sau în Africa înainte să-l ucidă tumora. Era împăcat şi pregătit să lase lumea în urmă. Se gândea la Lucy şi plângea pentru ea, pentru viaţa pe care nu o va mai avea, şi se gândea la Lauren şi la al doilea copil pe care nu-l vor mai aduce pe lume. Era gata să li se alăture.

Un apus frumos se transforma într-un răsărit uimitor, iar Reece continua să navigheze. Victoria avusese grijă de tot, aşa că vasul era încărcat de provizii pentru o călătorie lungă: apă, hrană şi medicamente. Ce va face dacă va mai fi încă în viaţă când va atinge Lumea Veche sau Continentul Negru? Se va îndrepta spre sud şi va

continua să navigheze până îl va doborî tumora? Poate că se va duce să înoate şi nu va mai ieşi la suprafaţă? Poate asta îl va aduce lângă Lauren şi Lucy? Ştia că nu mai are mult timp de petrecut pe această lume, aşa că putea să continue să navigheze până când marea sau tumora decideau că venise momentul. Oricum, munca lui pe pământ fusese dusă la îndeplinire.

Stând pe punte la cârma de la tribord, cu furtuna rămasă doar o amintire îndepărtată şi cu un soare strălucitor apunând în spatele lui în vest, Reece duse mâna în buzunar şi scoase o pungă de plastic. O deschise încet şi desfăcu hârtia din interior, trăgând linii peste ultimele nume de pe lista lui.

~~JOSH HOLDER~~
~~MARKUS BOYKIN~~
~~SAUL AGNON~~
~~STEVE HORN~~
~~CJNG, MEXIC~~
~~AMIRAL GERALD PILSNER~~
~~MIKE TEDESCO~~
~~J.D. HARTLEY~~
~~LORRAINE HARTLEY~~
~~LEONARD HOWARD~~
~~HAMMADI IZMAIL MASOOD~~
~~BEN EDWARDS~~

Se uită pe listă fără vreo urmă de remuşcare. Terminase.

Apoi, cu o scurtă ezitare, o întoarse şi zâmbi, trecându-şi degetele peste desenul în creion cu frumoasa lui soţie şi fiică sub arcul curcubeului, perfecta splendoare pe care numai cei tineri şi inocenţi o pot surprinde. Ochii îi sclipiră şi o lacrimă îi căzu pe cea mai preţioasă posesiune a lui.

— Vin, fetiţo, şopti Reece, frecându-se la ochi. Curând o să fiu cu tine. Te iubesc.

Spunând asta se duse la pupa şi, urmărind soarele scufundându-se sub orizont, duse hârtia la inimă şi apoi o lăsă să cadă, încredinţând-o pentru totdeauna păcii şi calmului mării.

★

Sediul FBI
Washington, D.C.

În zilele care urmară veştii că secretarul apărării Hartley şi finanţistul Steve Horn fuseseră găsiţi împuşcaţi şi incineraţi alături de un alt trup neidentificat într-o vila de pe insula Fishers, la scurt timp după atentatul asupra congresmenului J.D. Hartley în SoHo, promotorii teoriilor conspiraţiilor intrară în criză, sufocând internetul şi reţelele telefonice cu explicaţie după explicaţie.

Congresul numi un procuror special însărcinat cu investigaţia şi cu descâlcirea mizeriei, întrucât erau implicate atât de multe persoane cu autoritate în guvern, toate moarte datorită numitului locotenent-comandor James Reece, în prezent nelocalizat.

Lucrurile deveniră cu adevărat interesante când jurnalistul de investigaţii Katie Buranek publică primul dintr-o serie de articole tăioase expunând o conspiraţie care implica teste ilegale de medicamente pe cei mai de elită soldaţi ai ţării, împărtăşirea unor informaţii top-secret ale NSA cu anumiţi indivizi din sfera finanţelor ca să sprijine uciderea unor civili nevinovaţi şi un program de radicalizare intenţionată a elementelor jihadiste de către guvernul SUA pentru operaţiuni de terorism intern, program condus de însăşi SECDEF. Domnişoara Buranek refuză să coopereze cu anchetatorii şi să dezvăluie povestea, cerându-le în schimb să aştepte următorul ei expozeu.

Printre multele probe adunate de procurorul desemnat se găsea un telefon mobil aparţinând lui James Reece din Coronado, California. Nefiind folosit în săptămânile în care Reece fusese în mişcare, stătuse neatins pe dulapul lui din California până fusese recuperat de anchetatori.

Mai târziu, după ce fusese etichetat, exploatat şi îndosariat ca probă, primi un apel care fu redirecţionat în căsuţa vocală.

★

Head and Spine Associates
La Jolla, California

„Mm, bună ziua, domnule Reece, sunt doctorul German. Am încercat să luăm legătura cu dumneavoastră. De obicei nu lăsăm astfel de mesaje, dar voiam să aflaţi cât mai curând posibil. A venit rezultatul

biopsiei dumneavoastră și, având în vedere circumstanțele, sunt cele mai bune vești pe care le puteam aștepta. Tumora dumneavoastră este ceea ce numim meningiom cerebral convex, care este o leziune foarte comună și cu creștere lentă. Pe baza tipului și localizării masei, am încredere că va putea fi îndepărtată chirurgical. Vorbim de 75% șanse de supraviețuire și vindecare. Ar putea să vă provoace dureri de cap, dar nu e cazul să vă alarmați. Vă rog să ne sunați și asistenta mea vă va programa pentru o consultație ulterioară. Putem discuta mai în detaliu în cabinetul meu. Din nou îmi cer scuze că vă las acest mesaj în căsuța vocală, dar nu voiam să vă faceți griji degeaba. Să aveți o zi minunată și bucurați-vă de noua șansă la viață, domnule comandor."

GLOSAR

AC-130 Spectre: Aeronavă pentru sprijinul forţelor terestre folosită de armata SUA, bazată pe structura avionului de transport militar C-130. AC-130 sunt înarmate cu obuziere de 105 mm, tunuri de 40 mm şi tunuri automate de 7.62 mm; sunt considerate armele de top ale arsenalului SUA pentru sprijin aerian apropiat.

Accuracy International: Companie britanică producătoare de armament de înaltă precizie folosit adesea în misiunile lunetiştilor militari.

ACOG: Advanced Combat Optical Gunsight – vizor optic de luptă performant. Un vizor optic cu amplificator fabricat de Trijicon, proiectat pentru a fi utilizat pe puşti şi carabine. ACOG este popular în cadrul forţelor armate americane deoarece şi măreşte imaginea, şi oferă un reticul luminos cu puncte de ochire pentru diferite distanţe.

AQ: Al-Qaida. Înseamnă „Baza" în limba arabă. O organizaţie teroristă islamică radicală, condusă pe vremuri de Osama bin Laden.

AQI: Al-Qaida din Irak. Grup insurgent sunnit afiliat Al-Qaida, activ împotriva forţelor americane. Elemente din AQI s-au transformat ulterior în ISIS.

AT-4: Rachetă de 84 mm antiblindaj, lansată din tub, de pe umăr, produsă în Suedia şi utilizată de armata SUA începând din anii '80. AT-4 este o armă de unică folosinţă: după lansare, tubul este abandonat.

ATF/BATFE: Biroul pentru Alcool, Tutun, Arme de Foc şi Explozibili. O agenţie federală, oficial parte a Departamentului Trezoreriei, care nu pare deosebit de preocupată de alcool şi tutun.

ATPIAL: Advanced Target Pointer / Illuminator Aiming Laser – Laser de ţintire precisă cu iluminare. Un dispozitiv instalat pe o armă, care marchează ţinta în spectru atât vizibil, cât şi în

infraroşu, utilizat cu sau fără dispozitive de vedere pe timp de noapte. Practic, versiunea militară avansată a „cătărilor cu laser" din cultura populară.

BDA: Bomb/Battle damage assessment – Evaluarea pagubelor în luptă sau ca urmare a unei bombe. Practica evaluării pagubelor provocate asupra unei ţinte de o armă de la distanţă, de obicei o bombă sau o rachetă aer-sol.

Benghazi: Oraş în Africa de Nord, în Libia, şi locul atacului din 2012 asupra consulatului american. Ambasadorul SUA în Libia, un ofiţer al Serviciului de Informaţii Externe şi doi membri ai personalului CIA Global Response (amândoi foşti SEAL) au fost ucişi în timpul atacului.

Beretta 92D: Pistol doar cu dublă-acţiune, de 9 mm, care este o variantă a celui 92F utilizat în cea mai mare parte a armatei SUA. 92D nu are piedică manuală şi cocoşul lui retezat nu poate fi armat manual.

Beretta 92F: Pistol cu dublă-acţiune, de 9 mm, care a fost arma standard pentru majoritatea armatei SUA începând cu 1985, dar şi un preferat al celor care se ocupă de recuzita din filmele de acţiune. În 2017, armata SUA a ales modelul M17, fabricat de SIG Sauer, pentru a înlocui Beretta.

Broscuţă: Fană SEAL. Întâlnită frecvent în interiorul şi în preajma cârciumilor din Coronado şi Virginia Beach.

Buclă OODA: Observare/Orientare/Decizie/Acţiune. O teorie a procesului de decizie ciclic dezvoltată de colonelul John Boyd din Forţele Aeriene.

BUD/S: Basic Underwater Demolition/SEAL – antrenament de bază subacvatic al trupelor SEAL. Perioadă de şase luni de selectare şi antrenament necesară pentru a intra în echipele SEAL. Are loc în Coronado, statul California. Este în general apreciată ca numărându-se printre cele mai dure selecţii militare din lume, cu o medie de abandon de 80%.

C-4: Compus 4. Explozibil plastic cunoscut pentru stabilitatea şi maleabilitatea lui.

C-5: Aeronava Lockheed Martin „Galaxy", folosită pentru transporturi militare. C-5 este una dintre cele mai mari aeronave funcţionale din toate timpurile.

Cercetaşi şi Comando: Unitate de comandă comună a Forţelor Terestre şi Marinei, creată după Pearl Harbor şi care s-a distins prin acţiuni în teatrele de luptă din Africa de Nord, Europa şi Pacific în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Strămoşii direcţi ai actualului SEAL.

CH-47: Elicopter greu Boeing „Chinook" cu două motoare folosit de armata SUA. Des utilizat în munţii Afganistanului datorită plafonului său ridicat de operare, Chinook este o aeronavă masivă care seamănă cu un autobuz şcolar zburător.

CIA: Agenţia Centrală de Investigaţii.

CJSOTF: Combined Joint Special Operation Task Force – Centrul Comun al Forţelor pentru Operaţiuni Speciale. Un cadru de comandă regional care controlează forţele speciale ale diverselor servicii şi naţiuni aliate.

CRRC: Combat Rubber Raiding Craft – Barcă de luptă din cauciuc. Barcă gonflabilă model „Zodiac" folosită de SEAL şi alte trupe din Marină.

CZ-75: Pistol de 9 mm proiectat în 1975 şi produs în Republica Cehă.

Dam Neck: O anexă a Bazei Aeronavale Oceana de lângă Virginia Beach, statul Virginia, unde nu se întâmplă absolut nimic interesant.

DCIS: Defense Criminal Investigation Service – Serviciul de Investigaţii Criminale al Apărării.

DEA: Drug Enforcement Administration – Administraţia pentru Combaterea Drogurilor.

Delta Force: Film clasic din 1986, cu Chuck Norris în rolul principal, titlul autobiografiei din 1983 a primului comandant al acestei unităţi şi un nume popular [redacted] pentru din cadrul Armatei.

DOD: Department of Defense – Departamentul Apărării.

DOJ: Department of Justice – Departamentul Justiţiei.

Echipe Speciale de Recunoaştere: Echipe NSW care desfăşoară activităţi speciale, ISR, sau asigură sprijin cu informaţii trupelor SEAL.

Echols Legend: Puşcă de vânătoare de cea mai înaltă calitate proiectată şi manufacturată de producătorul de arme D'Arcy

Echols din Millville, statul Utah. Este considerată de mulţi ca fiind cea mai bună puşcă de vânătoare fabricată vreodată.

EFP: Explosively Formed Penetrator/Projectile – Proiectil (penetrant) format prin explozie. O încărcătură explozivă anume modelată care formează un proiectil topit, utilizat pentru a penetra blindajele. Astfel de muniţie a fost des folosită în Irak de către insurgenţi împotriva forţelor coaliţiei.

EMS: Emergency Medical Services – Servicii Medicale de Urgenţă. Pompieri, paramedici şi orice alt personal pentru urgenţe.

EOD: Explosive Ordnance Disposal – Eliminarea Muniţiei Explozive. Experţi militari în explozibili care sunt pregătiţi, printre alte lucruri, să dezarmeze şi să distrugă dispozitive explozive improvizate sau alte muniţii.

EO-Tech: Vizor holografic fără amplificare pentru puşti şi carabine, inclusiv pentru M4. Vizorul este destinat depistării rapide a ţintei, ceea ce îl face o alegere excelentă pentru luptele în spaţii restrânse. Se poate cupla cu o lupă cu factor de mărire 3 pentru utilizare la distanţe mari.

FBI: Biroul Federal de Investigaţii.

FDA: Food and Drug Administration – Administraţia Alimentelor şi Medicamentelor.

FOB: Forward Operating Base – Bază de Operaţiuni Avansată. O poziţie securizată utilizată pentru sprijinirea operaţiunilor tactice. Poate varia în dimensiuni de la avanposturi mici şi îndepărtate până la complexe întinse.

Fobbit: Membru necombatant care părăseşte foarte rar, sau deloc, o FOB.

Glock: Pistol de fabricaţie austriacă, cu cadru din polimeri, popular în cadrul forţelor de poliţie, militare şi civile din întreaga lume. Glock-urile sunt fabricate în diverse dimensiuni şi au camere pentru cartuşe de câteva mărimi diferite.

GPS: Sistem Global de Poziţionare. Sistem de navigare prin satelit care poate găsi cu precizie o locaţie oriunde pe Pământ.

GRG: Gridded Reference Graphic – Grafic Grilă de Referinţă. O hartă sau fotografie aeriană cu adnotări despre diferitele zone de interes, separate şi identificate printr-o grilă.

HK416: Clonă a carabinei M4, produsă de firma germană Heckler & Koch, care funcţionează pe baza unui sistem cu o cursă

scurtă a unui piston cu gaz, în loc de sistemul cu impact direct al M4. Este folosită în operaţiuni speciale de elită în SUA şi peste hotare. E posibil sau nu să fi fost arma cu care a fost ucis [redacted].

HRT: Hostage Rescue Team – Echipă de Salvare a Ostaticilor. Forţa de elită a FBI pentru contraterorism şi eliberarea ostaticilor, cu baza la Quantico, Virginia.

HUMINT: Human Intelligence – Informaţii din surse umane. Informaţii spicuite prin metode tradiţionale, de la persoană la persoană.

HVI/HVT: High-Value Individual / High-value Target – Individ/ţintă de mare valoare. Un individ care este important pentru capacităţile inamicului şi, prin urmare, este căutat în mod special de o forţă armată.

IED: Improvised explosive device – Dispozitiv exploziv improvizat. O bombă fabricată manual, fie simplă, fie complexă, adesea folosită de insurgenţii de peste hotare.

IR: Infraroşu. Parte a spectrului electromagnetic cu lungime de undă mai mare decât a luminii, dar mai scurtă decât a undelor radio. Invizibilă cu ochiul liber, ci numai cu dispozitive de vedere nocturnă. Exemplu: un sistem de ţintire cu laser IR.

ISIS: Statul Islamic al Irakului şi Siriei (sau al Irakului şi Levantului). Grupare sunnită radicală teroristă. Cunoscută şi sub numele de ISIL. Băieţii răi.

ISR: Informaţii, supraveghere şi recunoaştere.

JAG: Judge Advocate General – Procuror Militar General. Un serial de televiziune decent („Justiţie militară") şi departamentul juridic al armatei.

JSOC: Joint Special Operations Command – Comandamentul Comun al Operaţiunilor Speciale. Componenta de comandă a SOCOM, [redacted].

Kafir: Termen arab folosit de musulmani pentru a descrie o pătură a societăţii care a citit şi a respins mesajul Coranului, sau termen peiorativ pentru cei care nu cred în Islam.

Langley: Locaţia din nordul Virginiei unde îşi are sediul Agenţia Centrală de Investigaţii. Adesea folosit ca sinonim pentru CIA.

Legea conflictelor armate: Segment al legislației internaționale care reglementează desfășurarea ostilităților armate.

M-1911/1911A1: Pistol de calibru .45 utilizat în cadrul armatei SUA încă dinainte de Primul Război Mondial.

M-203: Lansator de grenade de 40 mm care poate fi fixat dedesubtul unei carabine M4 pentru a obține capacitate de foc indirect.

M4: Carabina de asalt standard în majoritatea forțelor armate ale SUA, inclusiv Navy SEAL. M4 este o carabină cu țeavă scurtă, variantă a puștii M16 care trage cu cartușe de 5.56x45 mm. M4 are o un design modular care poate fi adaptat în numeroase configurații, inclusiv cu țevi de lungimi diferite.

MACV-SOG: Military Assistance Command, Vietnam-Special Operations Group – Comandament de asistență militară pentru operațiuni speciale în Vietnam. Unitate comună pentru operațiuni speciale constând în principal din forțele speciale ale Armatei, Navy SEAL și personal CIA în timpul războiului din Vietnam. Multe dintre misiunile lor rămân secrete până în ziua de azi.

MBITR: AN/PRC-148 Multiband Inter/Intra Team Radio – Radio Inter / Intra grup cu bandă multiplă. O stație radio portabilă multibandă, cu software militar, utilizat în mod curent de forțele speciale pentru a comunica în timpul operațiunilor.

MIL DOT: Un sistem reticulat pentru estimarea distanțelor și a tragerilor cu rază lungă, bazat pe unitatea de măsură miliradian.

Miliția Mahdi: Miliție insurgentă șiită, loială clericului Muqtada al-Sadr, care s-a opus forțelor americane în Irak la apogeul acestui conflict.

MK 186: Sistem radio inteligent de emisie-recepție proiectat pentru a declanșa dispozitivele explozive, inclusiv mine antipersonal Claymore.

Mk 23: Pistol masiv de calibru .45 adoptat de SOCOM și produs de Heckler & Koch, care reprezintă sumumul modului în care birocrații risipesc bani.

Mk 24 MOD 0: Pistol de calibru .45 fabricat de Heckler & Koch, utilizat de SEAL. Acest pistol este deseori prevăzut cu amortizor.

Mk 48 MOD 1: Mitralieră ușoară de 7.62x51 mm alimentată prin cartușieră, proiectată pentru a fi utilizată de forțele pentru

operaţiuni speciale. Cântărind 8 kilograme fără muniţie, Mk-48 poate trage 730 gloanţe pe minut pe o rază efectivă de 800 de metri sau mai mult.

NCIS: Naval Criminal Investigative Service – Serviciul de Investigaţii Criminale al Marinei. Agenţie federală de impunere a legii a cărei jurisdicţie cuprinde Marina SUA şi Corpul Puşcaşilor Marini. Este, de asemenea, şi un serial popular de televiziune din care s-au inspirat cel puţin alte două serii.

NOD: Night Observation Device – dispozitiv de vedere nocturnă. Cunoscute în mod obişnuit drept „ochelari de noapte", aceste dispozitive amplifică lumina ambientală, permiţând utilizatorului să vadă în medii slab iluminate. Forţele speciale operează adesea noaptea pentru a profita din plin de avantajul unei asemenea tehnologii.

NSW: Naval Special Warfare – Forţele Speciale Navale. Forţele pentru operaţiuni speciale ale Marinei, inclusiv echipele SEAL.

OH-58D: Un elicopter acum perimat, poreclit „Kiowa", folosit de armata SUA pentru observaţii, misiuni utilitare şi de recunoaştere şi operaţiuni de sprijinire a focului.

P226: Pistol de 9 mm fabricat de SIG Sauer, armă standard pentru trupele SEAL.

P229: Pistol compact fabricat de SIG Sauer, folosit deseori de ofiţerii federali, cu cameră atât pentru 9 mm cât şi pentru alte cartuşe.

PETN: *PE*ntaeritritol *T*etra*N*itrat. Explozibil utilizat în capsele declanşatoare pentru a iniţia explozii mai puternice.

PLF: Parachute landing fall – Aterizare a paraşutiştilor. Tehnică învăţată de paraşutiştii militari, care previne accidentările la contactul cu solul. Paraşutele rotunde folosite de forţele aeropurtate cad cu viteză mai mare decât alte paraşute şi necesită o procedură de aterizare specifică. Cel mai adesea se ajunge la ordinea picioare-fund-cap.

PTSD: Tulburare de Stres Post-Traumatic. Problemă mintală care apare datorită unor evenimente şocante sau traumatice. Este în mod obişnuit asociată cu veteranii de război.

PVS-15: Cunoscut şi ca M953, este un dispozitiv binocular pentru observare nocturnă, conceput special pentru misiunile la

sol ale membrilor Comandamentului pentru Operaţiuni Speciale al SUA.

PVS-18: Dispozitiv pentru observare nocturnă care poate fi utilizat ca telescop portabil, monocular, sau ca dispozitiv de ochire dacă este montat împreună cu un laser sau alt dispozitiv optic compatibil cu vederea nocturnă.

QRF: Quick Reaction Force – Forţă de Reacţie Rapidă, echipă gata să sprijine operaţiunile în cazul unor evenimente neprevăzute.

Rachetă LAW: Armă uşoară anti-blindaj M-72. Rachetă de unică folosinţă lansată pe o ţeavă de 66 mm, neghidată, folosită de armata SUA încă din războiul din Vietnam.

Reţea TOR: Reţea de computere proiectată să ascundă identitatea şi locaţia unui utilizator. TOR permite comunicaţii anonime.

RHIB/RIB: Rigid Hull Inflatable Boat / Rigid Inflatable Boat – Barcă gonflabilă cu cadru rigid/Barcă gonflabilă rigidă. Ambarcaţiune uşoară, dar de înaltă performanţă, construită cu un cadru solid din fibră de sticlă sau material compozit şi tuburi flexibile pe copastii (laterale).

ROE: Rules of engagement – Reguli de angajare. Reguli sau directive care stabilesc ce nivel al forţei se poate aplica asupra unui inamic într-o anumită situaţie sau zonă.

SAP: Special Access Program – Program de Acces Special. Protocoale de securitate care asigură apărarea şi restricţionarea accesului la informaţii secrete, peste cele obişnuite. Chestii cu adevărat secrete.

Săptămâna Iadului: Calvarul antrenamentului BUD/S. Cinci zile de stres fizic şi mintal continuu, cu puţin somn.

SCI: Sensitive compartmented information – Informaţii considerate sensibile. Informaţii secrete care privesc sau derivă din surse, metode de spionaj sau proceduri analitice sensibile. Se găsesc adesea pe servere private în subsolurile din New York sau pe servere din dulapurile situate în băile din Denver.

SEAL: *SE*a *A*ir and *L*and – Apă, aer şi pământ. Cele trei medii în care operează trupele SEAL. Forţa pentru misiuni speciale a Marinei SUA.

SERE: Survival, Evasion, Resistance, Escape – Supraviețuire, evitare, rezistență, evadare. Program de antrenament militar care include simularea realistă a prizonieratului în război. Cursanții SERE sunt supuși unor proceduri extrem de stresante, uneori incluzând înecarea simulată *(waterboarding).*

SIGINT: Signals intelligence – Informații culese din semnale. Informații provenite din semnale electronice și alte sisteme folosite de țintele străine, de exemplu sisteme de comunicație, radare și armament.

SMU: Special Mission Unit – Unitate specială pentru misiune. Unități speciale de elită sub comanda JSOC. Dacă v-am spune mai multe, ar trebui să vă ucidem.

SOCOM: United States Special Operations Command – Comandamentul pentru Operațiuni Speciale al Statelor Unite. Comandament de Luptă Unificat însărcinat cu supervizarea diferitelor Comandamente Componente pentru Operațiuni Speciale din cadrul Forțelor Terestre, Corpului Pușcașilor Marini, Marinei și Forțelor Aeriene. Are sediul la Baza Aeriană MacDill în Tampa, Florida.

SSE: Sensitive site exploitation – Exploatarea sensibilă a locului. Termen folosit pentru a descrie colectarea datelor, materialelor și persoanelor dintr-o locație desemnată și analizarea lor pentru a răspunde cerințelor de informare, a facilita misiunile succesive sau a sprijini punerile sub acuzare. Practic, adunarea a tot ce pare că ar fi important de folosit în viitor.

SWAT: Special Weapons And Tactics – Armament și tactici speciale. Trupe paramilitare de impunere a legii antrenate și echipate ca să reacționeze la anumite incidente. Variază mult în ceea ce privește capacitatea și eficiența. Proprietarii de câini să se ferească.

Șeicul Orb: Porecla lui Omar Abdel-Rahman, care în prezent execută o pedeapsă cu închisoare pe viață pentru rolul jucat în atentatul din 1993 de la World Trade Center.

Talibani: Mișcare politică islamică fundamentalistă și grupare teroristă din Afganistan. SUA și forțele aliate sunt în război cu talibanii încă de la sfârșitul anului 2001.

Talibanii pakistanezi: Grup terorist islamic alcătuit din diferite grupări militante islamiste sunnite, cu baza în nord-vestul

Regiunilor Tribale Administrate la Nivel Federal de-a lungul frontierei afgane cu Pakistanul.

TDFD: Time Delay Firing Device – Dispozitiv pentru detonare întârziată. Declanşator care permite detonările la intervale prestabilite. Versiunea modernă a unui fitil foarte lung.

TIC: Troops în contact – Trupe în contact. Un schimb de focuri care implică forţele SUA sau aliate.

TOC: Tactical Operations Center – Centru tactic de operaţiuni. Post de comandă pentru operaţiunile militare. Un TOC cuprinde de obicei un mic grup de persoane care ghidează membrii echipei tactice active în timpul misiunii, dintr-o zonă securizată.

TS: Top secret. Informaţii a căror dezvăluire neautorizată poate cauza pagube excepţional de grave securităţii naţionale, pe care autoritatea iniţială care le-a clasificat astfel este capabilă să le identifice sau descrie. De asemenea, poate să însemne nivelul personal de autorizare al unui individ.

TST: Time-sensitive target – Ţintă sensibilă la timp. Ţintă care cere reacţie imediată pentru că este extrem de utilă, oferă oportunităţi sau pune în pericol forţele aliate (ori urmează să le pună în curând).

UAV: Unmanned aerial vehicle – Vehicul aerian fără pilot. Acronim fiţos pentru drone, care au devenit sursa principală de imagini în supravegherea poliţienească şi militară atât în Statele Unite, cât şi peste hotare. UAV pot varia mult ca dimensiuni şi capacitate.

UCMJ: Uniform Code of Military Justice – Codul Uniform al Justiţiei Militare. Cod disciplinar şi penal aplicat membrilor Armatei SUA.

Vestă-S: Vestă de sinucigaş. Haină îndesată cu explozibili, purtată pe corp, care transformă persoana într-o armă letală pentru cei din jur. Tactică folosită frecvent de insurgenţi şi de grupările teroriste.

VPN: Virtual private network – Reţea privată virtuală. Reţea privată care permite utilizatorilor să trimită şi să primească date prin intermediul reţelelor publice folosind un tunel criptat pentru a spori intimitatea şi securitatea.

WARCOM/NAVSPECWARCOM: United States Naval Special Warfare Command – Comandamentul special de luptă navală al

SUA. Forţa navală specială şi componenta maritimă în cadrul Comandamentului pentru Operaţiuni Speciale al SUA. Are sediul în Coronado, California. WARCOM deţine comanda grupurilor NSW subordonate, cuprinzând opt echipe SEAL, o echipă de vehicule SEAL (SDV – SEAL Delivery Vehicle), trei Echipe Speciale de Desant şi două Echipe Speciale de Recunoaştere.

MULȚUMIRI

Nicio carte nu poate fi scrisă în izolare, și categoric aici așa stau lucrurile. Sunt mulți oameni cărora trebuie să le mulțumesc pentru că au făcut ca acest roman să devină realitate; pe unii pot să-i numesc, pe alții nu, pentru că încă mai lucrează în umbre.

În primul și în primul rând, acest roman ar sta încă pe noptiera mea sau într-un folder din calculatorul meu dacă nu ar fi fost Brad Thor. Ar fi prea puțin spus că nu am cuvintele prin care să-mi exprim mulțumirea pentru sfaturile tale, îndrumările tale și pentru că ți-ai asumat riscul cu mine. Brad, mulțumesc că ai făcut să se împlinească un vis de-o viață. Când am stat de vorbă prima oară, mi-ai dat un sfat pe care nu-l voi uita niciodată. Ai zis că „singura diferență dintre un autor publicat și unul nepublicat este că autorul publicat nu se dă bătut". Ai fi putut deveni un tovarăș de Echipă excepțional.

Uluitoarei Emily Bestler – nu e bine ca un scriitor să rămână fără cuvinte, dar fiecare interacțiune a noastră m-a lăsat cu gura căscată. Nu aș fi avut cum să găsesc un mentor, redactor, editor și prieten mai bun. Îți mulțumesc că ai citit manuscrisul și i-ai văzut potențialul. Ceea ce a început în Manhattan cu o cafea lungă, care nu voiam să se mai termine, s-a transformat în împlinirea visului meu de o viață. Îți mulțumesc pentru tot.

Motorul acestui tren de mare viteză este agentul nostru, Alexandra Machinist. Spiritul tău agresiv și energic este contagios. Îți mulțumesc pentru această incredibilă experiență.

Întregii echipe de la Emily Bestler Books: vă mulțumesc pentru sprijin și îndrumare. O mențiune specială pentru Lara Jones, care s-a asigurat că totul merge ca pe roate, și directorului de comunicare David Brown, care m-a atras, cu toate că fără convingere din partea mea, într-o lume nefamiliară mie, cu „tweets", „likes" și „friends". Nimeni n-ar fi reușit mai bine. Și pentru Ann Pryor, expertă în marketing, pentru conducerea atacului în acel teritoriu virgin.

Lui Vince Flynn, pentru că a deschis drumul glorios unei noi generaţii de scriitori de thrillere. Un adevărat maestru, trăieşti mai departe şi ne influenţezi mai departe prin remarcabila ta muncă. Ne lipseşti.

Lui Lee Child, care m-a primit cu braţele deschise în clubul scribilor şi m-a făcut să mă simt acolo ca acasă chiar înainte de a încheia romanul. Îţi mulţumesc pentru încurajările în privinţa titlului şi pentru sfaturi. După cum vezi, le-am urmat.

Lui Stephen Hunter, pentru crearea unui personaj fictiv, fost cercetaş/lunetist, care a inspirat pe mulţi să caute „colţul de mistreţ”{15}. Îţi mulţumesc că ai împărtăşit darul tău lumii şi pentru amabilitatea faţă de mine. Aştept cu nerăbdare următorul tău roman.

Lui David Morrell, pentru că a dat naştere unuia dintre cele mai emblematice personaje care au înfrumuseţat vreodată hârtia şi ecranul şi pentru că a fost printre primii care au menţionat SEAL într-un thriller din 1984, înainte ca majoritatea oamenilor să ştie ce sunt ei. Îţi mulţumesc pentru că mi-ai făcut legătura cu ITW{16} şi pentru sfaturile înţelepte.

Lui Brad Taylor, pentru că m-a îndrumat printre capcanele specifice tranziţiei de la operaţiunile speciale la publicare. Îţi mulţumesc pentru că ai avut răbdare să mă ghidezi pe terenul minat.

Lui Terry Flynn, cel mai vechi prieten al meu, încă de pe terenul de joacă de la grădiniţă, prima persoană care a citit şi revizuit manuscrisul – critica ta iniţială a făcut această carte mai bună.

Lui Christian Sommer, pentru că în clasa a şasea s-a despărţit de revista sa *Gung-Ho* din 1985 dedicată Navy SEAL. A avut o mare influenţă şi încă o mai păstrez ca pe o comoară.

Lui Chris şi Courtney Cox, pentru exemplul vostru de putere şi curaj în faţa unei inimaginabile nenorociri. Noblețea şi echilibrul vostru sub presiune, care au devenit însăşi definiţia hotărârii, sunt o lecţie pentru noi toţi.

Lui David Lehman, care a citit manuscrisul într-o binemeritată vacanţă în Turks and Caicos în timp ce se străduia să împiedice foile să fie luate de vânt pe plajă. Data viitoare o să le leg.

Lui Graham Hill, pentru atentele comentarii şi insistenţa cum că aptitudinile tale deprinse la Drept ne vor identifica toate greşelile de ortografie.

Lui Dave Kilcullen, pentru influenţa pe care a avut-o asupra unei întregi generaţii de luptători în război. Naţiunea îţi este îndatorată.

Lui Jeff Rotherham, pentru că a citit secţiunile din carte referitoare la explozii şi s-a asigurat că sunt apropiate modului în care ar face-o un terorist, în acelaşi timp asigurându-se că am exclus îndeajuns de multe detalii-cheie pentru ca respectivele paragrafe să nu devină un manual.

Lui Brent Bogart de la Tradewind Technologies, pentru că m-a condus prin lumea comunicaţiilor sub acoperire într-un mod pe care chiar şi eu să-l pot înţelege. Ştiu că nu e perfect, dar nu am vrut să trădez toate secretele.

Îi mulţumesc lui „GOAT”[17] pentru că mi-a fost mentor în timpul unor interesante perioade petrecute în Irak şi pentru serviciul adus ţării.

Lui Justin Henderson, un om cu o integritate, loialitate şi înţelepciune superioară vârstei lui; mulţumesc – ştii pentru ce. Într-o zi poate o să scriu o carte despre asta.

Lui Mike Atkinson, pentru continua îndrumare şi sprijinire şi pentru că ai fost alături de mine atunci când a contat.

Lui Wayne Gregory, pentru tot ceea ce faci pentru militarii activi. Lucrurile astea nu rămân neobservate.

Lui Katie Pavlich, pentru că ai fost acolo când am avut nevoie de tine. Niciodată n-o să-ţi pot mulţumi suficient.

Lui Jason Salata, pentru răbdare, umor şi sprijin.

Lui Lacey Biles, pentru prietenie şi pentru tot ceea ce faci pentru libertate.

Lui Biss. Mulţumesc că m-ai invitat la acel meci al echipei Reds şi pentru excursia la King Ranch care a urmat. Mi-a schimbat cursul vieţii.

Lui Larry Sheakley şi Lou Lauch, pentru că aţi licitat pentru acel obiect, şi lui Ric Kayne, pentru invitaţia de a lua micul dejun pe iahtul tău. De aici au început multe altele.

Lui Larry Vickers, pentru prietenie, înţelepciune, cunoştinţe excepţionale despre armele de foc şi pentru serviciul adus ţării.

Lui Tom Davin, unul dintre cei mai buni oameni de afaceri ai generaţiei sale. Mulţumesc că ai avut întotdeauna timp pentru mine şi niciodată nu mi-ai dat de înţeles că ar fi o povară. Eşti un exemplu de luptător-apărător.

Lui George Kollitides, pentru energia și entuziasmul cu care faci totul.

Lui Trig French, pentru că m-ai invitat în Camp Fire Club of America. Este o onoare să te cunosc.

Lui Hoby Darling, un lider minunat și un prieten bun. Mulțumesc pentru că ne-ai primit în casa ta și pentru inspirația din timpul antrenamentelor. Ești o adevărată mașinărie!

Lui Andrew Kline, nu numai pentru că ai citit cartea, ci și pentru tot ce faci pentru familia mea. Mă înclin în fața ta. Influența ta asupra vieților pe care le atingi este uluitoare.

Lui Darren LaSorte, pentru incredibila omletă și loialitatea neclintită. Cred că o să te păstrez pe lângă mine.

Lui Kevin O'Malley, Jimmy Klein și Frank Lecrone, cea mai bună gașcă de prieteni pe care o poate avea cineva. Mai urmează aventuri!

Fraților din Loja Mistică, pentru sprijinul neabătut. Imposibil să găsești o gașcă mai bună de pirați.

Lui Dom Raso, patriot, fondator al Dynamis Alliance și personificare a frăției.

Lui Alee Wolf, Andrew Arrabito și John Devine, pentru că au fost mereu aici.

Lui Eric Frohardt și Jeff Houston, luptători.

Lui Sean Haberberger, pentru că este un camarad grozav, și în pluton, și în afara lui.

Lui Jon Dubin, fratele meu de arme. Mulțumesc pentru tot ceea ce faci la FBI și pentru că m-ai inclus în grupul de pe insula Lanai. Superb!

Lui Pat McNamara, pentru serviciu, îndrumare, energie și expertiză.

Lui Jocko Willink, pentru două sesiuni incredibile de antrenament înainte de deplasarea în misiune.

Lui Josh și Audrey Waldron, pentru revizuirea inițială a cărții, feedback grozav și prietenie.

Lui Daniel și Karen Winkler, pentru bunătate, pricepere și devotament față de cei aflați în vârful de lance. Influența voastră merge dincolo de lame.

Lui Angus McQueen, Revan McQueen, Katie McQueen, Tony Makris, Melanie Hill, Lacey Duffy, Carl Warner, Eric Van Horn și Hayley Holmes. A fost un an plin de evenimente. Vă mulțumesc pentru sprijin.

Lui Keith Walawender, Mike Biller, Matt Coufalik, Wally McLallen şi Nick Pontikes de la Tomahawk Strategic Solutions. Aţi adus laolaltă o echipă incredibilă!

Doctorului Rob Bray, chirurg extraordinar, mentor, prieten şi patriot. Ţara îţi datorează recunoştinţă, cu toate că mă îndoiesc că vor fi vreodată declasificate contribuţiile tale. Mulţumesc pentru îndrumare şi sprijin în perioada tranziţiei de la Marină. Ne gândim în fiecare zi la generozitatea ta şi îţi mulţumesc pentru mâna ta sigură în operaţia mea la coloana vertebrală.

Lui Rick şi Esther Rosenfield – cuvintele nu pot descrie sentimentele mele pentru voi amândoi. Vă mulţumesc că m-aţi adoptat pe mine şi întreaga mea familie, nu am fi putut face asta fără voi.

Lui Nick şi Tina Cousoulis, pentru povestea voastră de dragoste.

Lui Clint şi Heidi Smith de la Thunder Ranch, pentru sprijinul oferit în toate aspectele vieţii şi pentru că aţi spus „da" chiar înainte de a auzi întrebarea.

Lui James Jarrett, pentru că m-a învăţat să gândesc logic rămânând devotat principiilor mele, o datorie pe care nu voi fi niciodată în stare s-o plătesc. Mulţumesc pentru serviciul şi sacrificiul pentru ţară în junglele din Vietnam şi pentru că ai pavat drumul actualei generaţii de soldaţi din operaţiunile speciale. Respect şi sunt onorat de mentoratul şi îndrumarea ta continuă.

Lui Jim şi Nancy Demetriades, pentru inteligenţă, exemplu şi amabilitate.

Lui Ross Perot, pentru ceea ce faci în spatele cortinei, fără a primi recunoaştere, pentru militarii noştri şi familiile lor, şi pentru ce ai făcut pentru a mea.

Lui Wayne LaPierre, pentru conducerea fermă în faţa presiunilor inimaginabile. Îţi mulţumesc că ai rămas puternic şi ai luptat pentru noi toţi. Şi lui Pete Brownell, Richard Childress, Woody Phillips, Millie Hallow, Wayne Sheets, Scott Christman, Andrew Arulanandam, Joe Debergalis, Doug Hamlin, Jim Kohlmeyer, Amy Hunter, Chris Dewitt, Lisa Supernaugh, Deb Sargol şi tuturor celor de la NRA{18}, pentru că aţi rămas în picioare şi pentru munca pe care o faceţi în numele tuturor americanilor zi de zi. Mulţumesc că aţi luptat pentru drepturile noastre, şi că le-aţi asigurat o ţară liberă, în care să se întoarcă acasă, celor care au luptat pentru ea.

Lui Josh Powell, pentru viziune şi hotărâre.

Lui James Yeager, pentru atitudine şi pentru sprijinul entuziast încă de la început.

Lui Shane Mahoney, pentru elocvenţa şi pasiunea în apărarea locurilor sălbatice şi a animalelor care le populează.

Lui Jeff Crane, Phil Hoon, PJ Carleton şi echipei de la Congressional Sportman's Foundation, pentru că m-aţi primit întotdeauna printre voi – acum e rândul meu să ajut.

Lui Hugh Wiley, Larry Keane şi tuturor de la National Shooting Sport Foundation, pentru conducere şi pentru că organizaţi SHOT Show, un eveniment fără egal.

Lui Mac Minard de la programul Montana Guides and Outfitters Association Big Hearts Under the Big Sky, pentru tot ce faceţi pentru veterani şi familiile lor.

Personalului Biroului de Prepublicare şi Revizuire din cadrul Departamentului Apărării – munca voastră nu vă atrage mulţumiri, dar eforturile vă sunt apreciate.

Lui Larry Ellison, pentru inspiraţie, pentru că ne-ai arătat ce este posibil, ne-ai făcut întotdeauna să ne simţim bineveniţi şi pentru că ne-ai reintrodus în tainele tenisului şi navigaţiei – apropo, încă mai cred că George Marshall este cel mai influent general al secolului XX.

Echipei din Chicago, Jimmy şi Pam Linn, Danny Wolff şi Shelly Sorosky: abia aştept următorul vostru anunţ.

Lui Jimmy Spithill, pentru că a citit o primă versiune a cărţii şi a parcurs capitolul despre navigaţie – sper că nu l-am stricat prea rău.

Lui Jonny Sanchez, pentru că ai stat alături de Brad la acea strângere de fonduri.

Lui Scott Grimes, pentru exemplu şi prietenie – următoarea mea carte s-ar putea să-l aibă pe agentul acela imobiliar drept protagonist.

Lui Greg Garrison, pentru că mi-ai împrumutat maşina ta… timp de un an.

Clubului Coronado Book and Beer – e posibil ca în sfârşit să fi găsit o carte pe care s-o citească toată lumea.

Lui Becky Stein, pentru că ai citit prologul şi ai vrut să citeşti mai mult.

Lui D'Arcy Echols, pentru că ţi-ai făcut timp să citeşti cartea – ştii să produci o puşcă dată dracului.

Lui Roman Tsunder şi Terry Hardy – mulţumesc pentru PTTOW![19] Aţi creat ceva cu adevărat special.

Lui Ben Bosanac, pentru idei şi sprijin.

Lui Jon Hart – nu sunt mulţi oameni care pot spune că au schimbat o industrie. Bravo, prietene. Şi lui John Barklow de la Sitka Gear. Mulţumesc pentru anii petrecuţi în uniformă şi pentru toţi anii petrecuţi pe insula Kodiak, rafinându-ţi aptitudinile ca să le transmiţi următoarei generaţii de Oameni Broaşte. Există puţini oameni – dacă există vreunul – mai buni decât tine în păduri.

Lui Tim Fallon, Chip Beaman, Doug Pritchard, Dave Knesek şi instructorilor de la FTW Ranch – aş fi vrut să fiu la fel de priceput ca voi când mă aflam în spatele lunetei în Irak.

Lui Craig Flynn, cu toate că nu sunt foarte sigur că ai citit cartea. Mulţumesc pentru neclintitul sprijin şi loialitate.

Lui Razor şi Sylviei Dobbs, pentru că v-aţi deschis casa şi inimile pentru familia mea.

Tuturor celor care au citit variante ale manuscrisului şi au revenit cu impresii de valoare: Billy Birdzell, Spencer Bray, Mike Shoby, Ryan Rich, Jed Davis, Ross Seyfried, Ron Jensen, Brian Rosen, Melissa Petro, Alan Must şi ambii Jeff Johnston. Lui Christopher Ball pentru cunoştinţele în materie de probleme aviatice. Doctorilor Montoya, Bucolo şi Smalley, pentru că m-au ajutat să înţeleg complicaţiile betablocantelor şi ale tumorilor cerebrale. Lui Will Searcy pentru tot ce ţine de autopsii.

Lui Steve Magennis, pentru extrem de utila punere la curent cu situaţia actuală din Afganistan, şi tuturor celor care şi-au împărtăşit cunoştinţele în probleme de aviaţie, marină, comunicaţii, explozibili şi balistică. Toate erorile îmi aparţin mie şi numai mie.

Lui Derek Anderson şi Pete Osyf de la Winston and Strawn pentru că m-au ajutat pe parcursul procesului de revizuire al DOD; lui Brad Bondi, Brock Bosson, Michael Wheatley şi Danny Stemp de la Cahill Gordon and Reindel pentru sprijin pe partea de afaceri.

Lui Evan West, Sean Parnell şi echipei Branding Freedom pentru creativitatea voastră şi cunoştinţele în ceea ce pentru mine era teritoriu necunoscut. Mulţumesc.

Lui Michael Davidson, Adnan Kifayat şi întregii echipe Gen Next, faceţi lucruri uluitoare pentru viitorul ţării noastre – contaţi pe mine! Conducerea şi experienţa voastră în contracararea extremismului violent este o sursă de inspiraţie. Problemele mari au nevoie atât de conducători îndrăzneţi, cât şi de soluţii inovative, aşa că îi încurajez pe

cititori să afle mai multe despre Gen Next Foundation. Portofoliul lor global de securitate include reţeaua Against Violent Extremism – prima şi singura reţea de foşti extremişti violenţi care se opun recrutărilor şi radicalizărilor – şi Redirect Method – o campanie antiextremism care redirecţionează oamenii spre contraargumente convingătoare. Împreună, ele reprezintă singurele soluţii din sectorul privat de combatere a ideologiei extremismului violent. Susţin organizaţia şi îi încurajez şi pe alţii să se implice în ea, pentru că siguranţa noastră depinde de inovare şi leadership.

Celor de la SEAL Family Foundation, Special Forces Charitable Trust, All Eagles Oscar, The National Ability Center, Special Operations Warrior Foundation, The Honor Foundation şi tuturor organizaţiilor care lucrează neobosit în sprijinul soldaţilor noştri şi al familiilor lor. Celor de la The Brain Treatment Center pentru devotamentul şi ajutorul oferit în tratarea soldaţilor care se luptă cu Tulburarea de Stres Post-Traumatic (PTSD) după ce au luat parte la cea mai lungă luptă susţinută din istoria naţiunii. Şi celor de la Valor for Life şi DISC Sport and Spine Center pentru că asigură gratuit veteranilor operaţii pe coloana vertebrală, precum şi cele mai bune tratamente disponibile pentru PTSD.

Pentru David şi Nancy, fiindcă au crescut o fiică atât de minunată.

Mamei mele Caroline, pentru că a citit ceea ce ştiu că nu este „genul ei de carte", dar a suferit s-o parcurgă şi mi-a oferit un feedback incredibil – îţi mulţumesc pentru că mi-ai format o dragoste pe viaţă pentru lectură; zilele în care îmi corectai temele se pare că nu au luat sfârşit odată cu încheierea colegiului. Tatălui meu George, pentru că a citit ceea ce categoric este „genul lui de carte" şi m-a ghidat prin apele din jurul insulei Fishers. Fratelui meu Roger, profesor de muzică, pentru că m-a ajutat cu selecţia muzicală, surorii mele Emily şi soţului ei Scott pentru încurajările pe care mi le-au dat după ce au citit o versiune iniţială şi prologul.

Generalului de Brigadă şi doamnei Kenneth Strong, în a căror Hill House a fost scrisă această carte şi cărora le rămân veşnic îndatorat.

Lui Emily Wood, pentru că te-ai implicat în această aventură şi ţi-ai deschis casa pentru mine. Mulţumesc.

Cel mai mult, frumoasei mele soţii Faith – îţi mulţumesc că ai crezut în mine. Mă minunez de tine tot mai mult pe zi ce trece. Şi celor

trei copii ai noştri – vă mulţumesc pentru că mi-aţi arătat ce este cu adevărat important.

Şi, în cele din urmă, celeilalte jumătăţi a echipei de scriitori, Keith Wood – fără tine încă aş mai bâjbâi pe tastatură, încercând să-mi dau seama cum să încep cartea. Talentul tău în ceea ce priveşte cuvântul scris a adus această poveste la lumină. Sper că mi-am cărat cu succes partea mea de povară. La cât mai multe!

JACK CARR
Lista condamnaţilor

„Reece ridică ochii şi îl urmări pe Boozer cum îşi croieşte drum încet pe versantul stâncos. În spatele lui Boozer, Reece mai întâi auzi apoi văzu cele două 47 negre începându-şi coborârea în valea spre care îi ghidau acum Jonesey şi Mike.

O să facem praf din aer complexul ăsta şi apoi o să intrăm cu trupele de elită ca să desfăşurăm o evaluare a pagubelor în luptă şi să exploatăm sensibil locul.

Abia atunci gravitatea a ceea ce tocmai se petrecuse începu să se facă simţită.

Mi-am pierdut echipa. E responsabilitatea mea.

Pentru a doua oară în acea noapte ochii lui Reece începură să se înceţoşeze. Habar n-avea cât de rău avea să devină totul."

Jack Carr – *Lista condamnaţilor*

„Un *thriller* unic! Extrem de intens!"

Chuck Norris

„Orice fan al romanelor lui Brad Thor şi regretatului Vince Flynn îşi va da seama că, în curând, Jack Carr va sta în curând alături de ei."

The Washington Times

„Captivant."

Publishers Weekly

„Scris cu o mână pricepută şi un ochi atent la detalii. *Lista condamnaţilor*… e un roman exploziv şi emoţionant."

Kevin Maurer

{1} – Shooting, Hunting and Outdoor Trade Show – târg anual dedicat tirului sportiv, vânătorii, activităţilor în aer liber şi industriei armelor de foc. Nu este deschis publicului larg.

{2} – Casualty Evacuation = evacuare de urgenţă a răniţilor şi morţilor dintr-o zonă de război. (*n.red.)*

{3} – Post Exchange – magazin într-o instituţie militară care oferă mărfuri şi servicii personalului militar şi civil autorizat.

{4} – Uniform Code of Military Justice, baza legală a Dreptului militar american. *(n.red.)*

{5} – Secretary of Defense – Secretarul Apărării în Statele Unite ale Americii.

{6} – În codificarea apelurilor radio ale unor departamente de politie, 7 semnalează o persoană decedată.

{7} – Incident în care un militar sau poliţist aliat (respectiv afgan) deschide focul asupra forţelor coaliţiei internaţionale.

{8} – Personaj din romanul *Once an Eagle* (1968), de Anton Myrer, reprezentant al tipului de ofiţer carierist al cărui succes se bazează pe relaţiile din spatele liniilor şi pe decizii care plac superiorilor mai mult decât pe profesionalism şi curajul în luptă. (*n.trad*.)

{9} – Freedom Of Information Act – Legea Libertăţii Informaţiilor, prin care se asigură accesul public la toate înregistrările agenţiilor federale, cu excepţia celor protejate.

{10} – Corb (engl.); termen argotic pentru o fată frumoasă, extrovertită, binevoitoare, căreia îi place să petreacă şi să flirteze.

{11} – Partea finală, concluzia rugăciunilor musulmane. (*n.red.)*

{12} – „Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie cu tine”. (*n.red.)*

{13} – Necredincios, păgân. (*n.red.)*

{14} – United Services Automobile Association – grup de companii care oferă servicii bancare, de investiţii şi de asigurări persoanelor care au făcut sau fac parte din Forţele Armate ale SUA.

{15} – Cartuş dăruit puşcaşilor marini la şcoala de Cercetaşi/Lunetişti. Conform superstiţiei militare, pentru fiecare există un glonţ destinat să îi încheie viaţa. Până când este tras acest glonţ, persoana respectivă este invincibilă. Atâta timp cât lunetistul poartă acest glonţ asupra lui el nu poate fi tras, deci purtătorul este invincibil. Se numeşte „colţ de mistreţ” – Hog’s Tooth – nu numai datorită aspectului, ci şi după acronimul „hunter of gunmen” – vânător de puşcaşi – dat celor care au ucis un lunetist inamic.

{16} – International Thriller Writers, organizație internațională a scriitorilor de thrillere (profesioniști) fondată în Canada de Gayle Lynds și David Morrell.

{17} – Greatest of all time – Cel mai mare din toate timpurile, o persoană ale cărei performanțe au fost mai bune decât ale oricui altcuiva.

{18} – National Rifle Association – organizație de lobby care militează pentru dreptul de a deține și purta arme.

{19} – Plan To Take On The World! – Comunitate a celor mai creativi oameni de afaceri actuali (CEO, CMO, antreprenori, figuri emblematice etc.).